LARRY NIVEN

Lumea inelară

SF
22

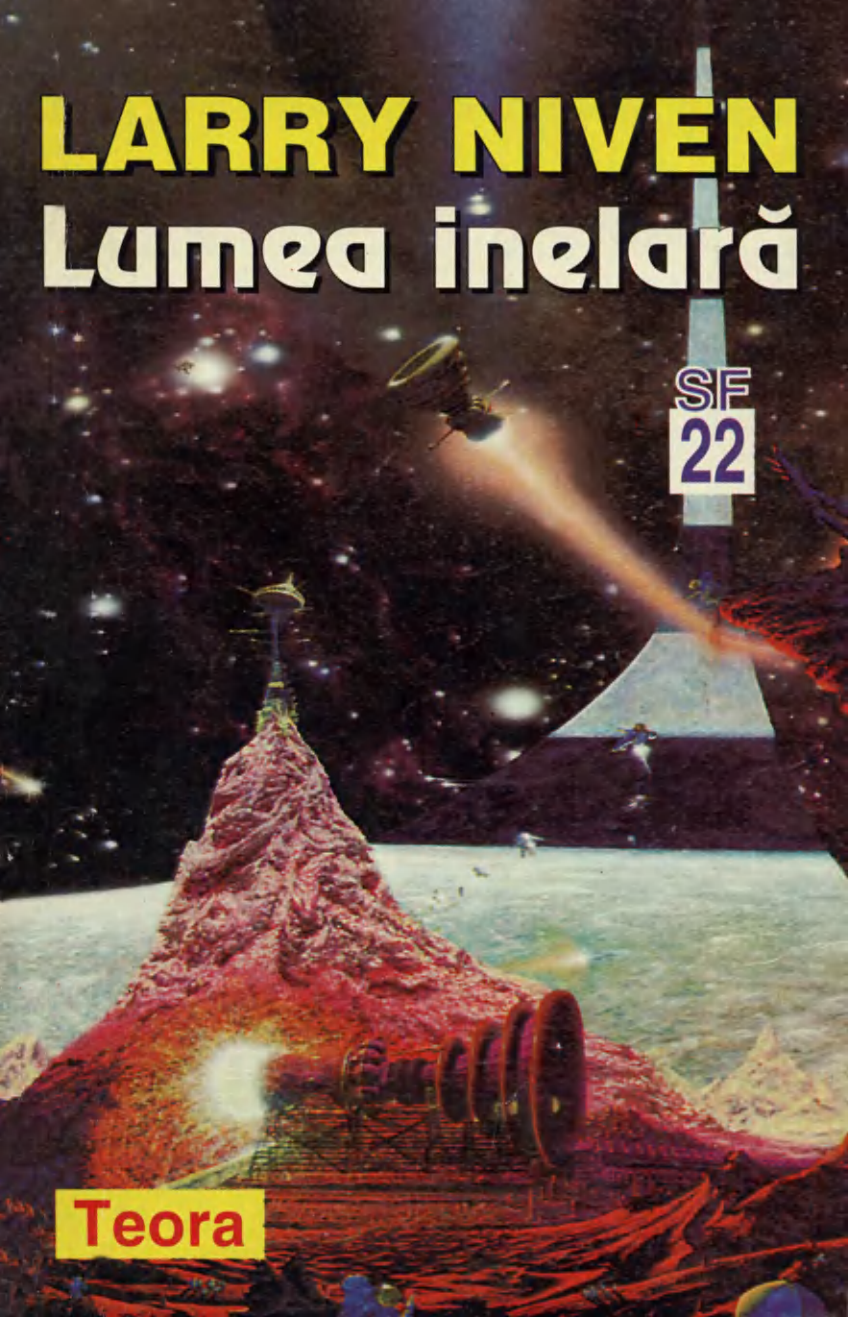

Teora

LUMEA INELARĂ

Este la 248 de ani lumină de Pământ...

Are un milion și jumătate de kilometri lățime și un miliard de kilometri lungime...

O lume a miracolelor și primejdiilor, deopotrivă...

Dar mai ales o poveste extraordinară!

În seria SF a Editurii Teora

AU APĂRUT:

1. **Zeii înșiși** – Isaac Asimov
2. **Soarele gol** – Isaac Asimov
3. **Pulbere de stele** – Isaac Asimov
4. **Curenții spațiului** – Isaac Asimov
5. **Star Trek** – Alan Dean Foster
6. **Eu, Robotul** – Isaac Asimov
7. **O piatră pe cer** – Isaac Asimov
8. **Sfârșitul eternității** – Isaac Asimov
9. **Drumul iadului** – Roger Zelazny
10. **Căderea nopții** – I. Asimov și R. Silverberg
11. **Băiețelul cel urât** – I. Asimov și R. Silverberg
12. **Conexiunea PSI** – Joe Haldeman
13. **Povestiri cu roboți** – Isaac Asimov
14. **Omul pozitronic** – I. Asimov și R. Silverberg
15. **Roboții de pe Aurora** – Isaac Asimov
16. **Lumea de dincolo de timp** – Larry Niven
17. **Vântul schimbării** – Isaac Asimov
18. **Carantina** – Greg Egan
19. **Roboții și imperiul** – Isaac Asimov
20. **Distres** – Greg Egan
21. **Călătorie fantastică** – Isaac Asimov
22. **Lumea inelară** – Larry Niven

VOR APĂREA:

Sfârșitul copilăriei – Arthur C. Clarke
Nemesis – Isaac Asimov
precum și
Autobiografia lui Isaac Asimov
(non-fiction)

LARRY NIVEN

LUMEA INELARĂ

Traducere de Mihai Bădescu

Teora

CAPITOLUL 1

Louis Wu

În inima zonei în care trepida viața de noapte a Beirutului, într-una dintre numeroasele cabine de transfer pentru uz general, dispuse în șir indian, Louis Wu păși în realitate.

Părul strâns într-o coadă de o jumătate de metru era la fel de alb și de strălucitor precum zăpada artificială. Pielea, atât pe corp, cât și pe scalpul epilat era de un galben-crom; ochii aveau un iris auriu, iar roba de culoare albastru-imperial era decorată prin supraimpresiune stereoptică cu un dragon auriu. În momentul apariției, zâmbea larg, arătându-și dinții standard, perfecți și perlați. Zâmbea și făcea cu mâna semne de adio. Dar zâmbetul îi era pe cale de a se șterge, și chiar îi dispăru după câteva clipe, iar expresia feței sale aducea acum mai degrabă cu o mască de cauciuc pe punctul de a se topi. În acele momente, Louis Wu își arăta cu adevărat vârsta.

Timp de câteva clipe, privi forfota orașului, călătorii care se materializau în cabinele de transfer venind din locuri necunoscute, trecătorii care-l depășeau la pas, acum când, o dată cu lăsarea nopții, trotuarele rulante își încetaseră mișcarea. Deodată, ceasurile din turnuri începură să bată orele douăzeci și trei. Louis Wu își îndreptă umerii și ieși din cabină în întâmpinarea celorlalți.

În Resht, acolo unde petrecerea dată de el continua cu toate pânzele sus, ziua sa de naștere trecuse, întrucât se iviseră deja zorii următoarei dimineți. Aici, în Beirut, era cu o oră mai devreme. Într-un mic restaurant în aer liber, Louis oferi, de câteva ori, de băut la toată lumea, încurajând astfel cântăreții în arabă și interplanetară. Părăsi orașul cu puțin înainte de miezul nopții, îndreptându-se spre Budapesta.

Oare cei de acasă își dăduseră în sfârșit seama că fugise de la propria sa aniversare? Probabil că vor fi presupus că se afla în compania unei femei și că se va întoarce peste câteva ore. Dar Louis Wu plecase singur, luând-o la sănătoasa înainte de miezul nopții, urmărit

de ziua următoare. Douăzeci și patru de ore se dovedeau insuficiente pentru cea de-a două suta aniversare a cuiva.

Cei de acasă se puteau descurca și fără el. Prietenii lui Louis erau capabili să-și poarte singuri de grijă. În privința asta, standardele sale erau inflexibile.

În Budapesta fu o revărsare de vinuri și dansuri acrobatice, localnicii tolerându-l ca pe un turist plin de bani, iar ceilalți turiști tratându-l ca pe un localnic înstărit. Dansă dansurile localnicilor și le gustă vinurile, apoi dispăru cu puțin înainte de miezul nopții.

În München se plimbă.

Aerul era călduț și curat și-i alungă o parte din ceața ce-i năclăise creierul în urma alcoolului consumat. Se plimbă pe trotuarele rulante, iluminate din belșug, adăugând viteza sa celor șaisprezece kilometri pe oră ai acestora. Îi trecu prin minte că în fiecare oraș de pe planeta aceasta existau trotuare rulante, mișcându-se cu șaisprezece kilometri pe oră.

Părea un gând intolerabil. Nu neobișnuit, doar intolerabil. Louis Wu putea vedea cât de mult semăna Münchenul cu Cairo și Resht ... și cu San Francisco, și cu Topeka, și cu Londra, și cu Amsterdam. Magazinele înșirate de-a lungul trotuarelor rulante vindeau aceleași produse în toată lumea. Localnicii care treceau pe lângă el arătau la fel, erau îmbrăcați la fel. Nu mai erau nici americani, nici germani sau egipteni, ci doar indivizi înfricoșător de asemănători.

În numai trei secole și jumătate, cabinele de transfer reușiseră această performanță. Ele acopereau planeta, alcătuind o rețea de transfer instantaneu. Diferența între Moscova și Sidney era doar de o clipă și de o monedă de zece stelari. Inevitabil, orașele se extinseseră în decursul secolelor, ajungând să se unească unul cu celălalt, denumirile lor rămânând doar relicve ale trecutului.

San Francisco și San Diego reprezentau acum partea nordică și respectiv sudică ale aceluiași megaoraș costier. Dar câți oameni mai știau care dintre extremități era unul și care celălalt? Extrem de puțini, cu siguranță.

Gânduri negre pentru a două suta aniversare a cuiva.

Totuși, întrepătrunderea orașelor era o realitate. Louis o văzuse înfăptuindu-se. Toate irațională tățile legate de timp, loc și obiceiuri amestecându-se într-o singură rațională tate a Orașului Mondial, acoperind planeta ca o pastă gri insipidă. Mai vorbea cineva în zilele astea Deutsche, English, Français, Español? Cu toții vorbeau interplanetara. Nuanțele de machiaj la modă se schimbau toate odată în întreaga lume, ca într-o singură operație chirurgicală monstruoasă.

Sosise vremea unui nou sabatical? Cufundat în necunoscut, singur într-o navă izolată, cu pielea, ochii și părul în culorile lor naturale, cu barba crescându-i la întâmplare...

— Aiurea, își zise Louis, de-abia m-am întors dintr-unul.

Asta se întâmplase acum douăzeci de ani.

Se apropia din nou miezul nopții. Louis găsi o cabină de transfer, își introduse cartea de credit în fanta corespunzătoare și programă aparatul cu destinația Sevilla.

Se materializă într-o încăpere scăldată de soare.

— Ce naiba? se întrebă, clipind din cauza luminii puternice.

Cabina de transfer funcționase aiurea. În Sevilla ar fi trebuit să fie noapte. Louis Wu apăsă iar pe taste, apoi se întoarse și privi din nou.

Se afla într-o anonimă cameră de hotel, suficient de prozaică pentru ca unicul ei ocupant să fie de două ori mai șocant.

Din mijlocul camerei îl studia ceva sau cineva – nici om, nici umanoid. Era sprijinit pe trei picioare și-l fixa pe Louis Wu din două direcții, cu ochii celor două capete turtite ridicate pe gâturi flexibile și zvelte. Pe cea mai mare parte a corpului pielea îi era incredibil de albă și cu aspect catifelat, având o singură coamă lată maronie ce se întindea de la confluența celor două gâturi, de-a lungul spatelui, până la șoldul complex al celui de-al treilea picior posterior. Cele două picioare din față fiind ușor depărtate, micile copite cu clești cu care se terminau formau cu aproximație, pe podea, un triunghi echilateral.

Louis presupuse că acea ciudățenie reprezenta doar un animal extraterestru. În acele capete turtite nu avea cum să fie loc și pentru creiere. Apoi observă cocoașa care se ridica la baza încrengăturii gâturilor, acolo unde coama se aduna într-un smoc protector, și în minte îi reveniră noțiuni învățate cu optsprezece decenii în urmă. Era un Păpușar, un Păpușar Pierson. Craniul și creierul său se aflau sub cocoașă. Nu era un animal, ci o ființă cel puțin la fel de inteligentă ca omul. Iar ochii, câte unul pentru fiecare cap, adânc încastrați în alveolele lor osoase, îl priveau fix pe Louis Wu din două direcții.

Louis încercă ușa. Era încuiată.

Era încuiat pe dinafară, dar putea să acționeze comenzile cabinei de transfer și să dispară. Așa ceva, însă, nu-i trecu prin cap. Nu întâlnești în fiecare zi un Păpușar Pierson. Specia dispăruse din spațiul cunoscut încă înainte ca Louis Wu să fi apărut pe lume.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă Louis.

— Poți, răspunse ființa...

.... cu o voce desprinsă, parcă, din visurile unui adolescent. Dacă Louis și-ar fi putut închipui o femeie căreia să i se potrivească o aseme-

nea voce, ea ar fi trebuit să aparțină Cleopatrei, Elenei din Troia, lui Marilyn Monroe și lui Lorelei Hunz luate la un loc.

— Tanj!

Înjurătura părea mai potrivită ca oricând. Într-o traducere aproximativă, ea însemna: „Nu-i dreptate pe lume". O asemenea voce n-ar fi trebuit să aparțină unui monstru cu două capete și sex nedefinit.

— Nu te teme, spuse ființa, știi că poți fugi dacă vrei.

— La școală aveam planșe cu ființe asemenea ție. Ați dispărut de multă vreme... sau cel puțin așa am crezut noi.

— Când specia mea a părăsit spațiul cunoscut, eu nu m-am numărat printre ei, explică Păpușarul. Am rămas în spațiul cunoscut, deoarece ai mei aveau nevoie ca eu să mă aflu aici.

— Și unde ai stat ascuns? Unde ne aflăm acum?

— Nu-ți face griji! Te numești Louis Wu MMGREWPLH?

— Știi și asta? Mă căutai special pe mine?

— Da. Am descoperit cum putem manipula rețeaua planetară de cabine de transfer.

Acest lucru era posibil, își dădu seama Louis. Ar fi fost nevoie de sume imense pentru mituirea persoanelor potrivite, însă era posibil. Dar...

— De ce? întrebă el.

— Sunt necesare, într-adevăr, câteva explicații...

— Dar îmi vei da voie să ies de aici?

Păpușarul se gândi preț de câteva clipe.

— Cred că nu am de ales. Mai întâi, însă, trebuie să știi că sunt protejat. Arma mea te va opri dacă încerci să mă ataci.

Louis Wu replică dezgustat:

— Și de ce aș face una ca asta?

Păpușarul nu răspunse.

— Acum îmi amintesc, continuă pământeanul. Sunteți lași. Întregul vostru sistem etic se bazează pe lașitate.

— Chiar dacă este inadecvat, acest raționament ne va ajuta.

— Se putea și mai rău, conchise Louis.

Fiecare specie rațională își avea punctele ei slabe. Oricum, lașitatea Păpușarului putea fi acceptată mai ușor decât rasismul împins până la paranoia al unui Trinoc sau instinctele ucigașe ale unui Kzin sau ale unui Grog, cu substitutele sale... deconcertante pentru mâini.

Imaginea Păpușarului adusese cu ea o avalanșă de amintiri de mult uitate. Informațiile despre semenii săi și imperiul lor comercial, legăturile cu oamenii, brusca și șocanta lor dispariție se amestecau cu amintirea gustului primei țigări fumate, senzația tactilă a claviaturii unei mașini de

scris sub niște degete încă neantrenate, listele de cuvinte în interplanetară ce trebuiau învățate pe de rost, sunetul și gustul limbii materne, incertitudinile și neplăcerile tinereții. Îi studiase pe Păpușari la un curs de istorie, la colegiu, apoi uitase complet de existența lor timp de o sută optzeci de ani. Incredibil cum putea mintea unui om să rețină atât de multe.

— Voi rămâne aici, îi spuse el Păpușarului, dacă asta te face să te simți mai în siguranță.

— Nu. Va trebui să ne întâlnim.

Sub pielea cu aspect catifelat se observa structura mușchilor săi tensionați. Precedată de un clinchet, ușa cabinei de transfer se deschise și Louis Wu păși în încăpere.

Păpușarul se îndepărtă câțiva pași.

Louis se lăsă să cadă într-un fotoliu, mai mult pentru liniștea celuilalt decât pentru confortul său. Cineva care stă jos arată în general mai inofensiv. Fotoliul era de tip standard, autoajustabil, cu utilizare rezervată strict oamenilor. Abia acum Louis remarcă și un miros firav, mai degrabă plăcut, ce îi amintea de un raft plin cu mirodenii și eprubete de laborator.

Ființa rămase sprijinită pe cel de-al treilea picior pliat.

— Probabil că te întrebi de ce te-am adus aici. E, într-adevăr, nevoie de câteva explicații. De fapt, ce știi despre specia mea?

— E mult de când am fost în liceu. Ați avut odată un imperiu comercial, nu-i așa? Iar ceea ce noi numim acum „spațiul cunoscut" era doar o parte din el. Am aflat despre Trinoci de la voi, dar nu i-am întâlnit până acum vreo douăzeci de ani.

— Așa este, am avut legături cu Trinocii. Dacă îmi amintesc bine, în principal prin intermediul roboților.

— Așadar, ați avut timp de câteva mii de ani un imperiu comercial ce se întindea în jur pe mii de ani-lumină, dar cu toate acestea ați plecat, lăsând totul în urmă. De ce?

— Am fugit din fața exploziei Nucleului galactic. Cum ai putut uita așa ceva?

— Știm despre explozia asta... (Vag, Louis își amintea că reacția în lanț a novelor din centrul galaxiei fusese de fapt descoperită de extratereștri.) Dar de ce a trebuit să fugiți atât de devreme? Stelele din Nucleu au început să se transforme în nove în urmă cu aproape zece mii de ani, iar unda de lumină nu va ajunge aici decât peste alți douăzeci de mii de ani.

— Oamenii, răspunse Păpușarul, n-ar trebui să fie atât de liniștiți. Cu siguranță că veți avea de suferit. Nu vă dați seama de pericol?

Radiația care sosește o dată cu frontul de lumină va face această regiune a galaxiei de nelocuit.

— Douăzeci de mii de ani înseamnă destul timp.

— Exterminarea, chiar dacă va avea loc peste douăzeci de mii de ani, rămâne totuși exterminare. Specia mea a plecat în direcția Norilor lui Magellan. Dar unii dintre noi au preferat să rămână, încercând să preîntâmpine situația în care migrația noastră ar fi întâlnit acolo un pericol major. Asta s-a și întâmplat.

— Serios? Ce pericol?

— Încă nu am voie să-ți răspund la această întrebare, spuse Păpușarul și se întinse să ia ceva de pe masă. Dar poți studia asta.

Louis, care se întrebase până atunci unde anume își ținea Păpușarul mâinile, remarcă faptul că acesta se servea de gurile sale ca de niște mâini. Mâini dibace, mai observă el, în timp ce strania creatură se grăbea să-i ofere o hologramă. Buzele prelungi ale gurilor se extindeau cu câțiva centimetri dincolo de extremitățile dinților. Arătau la fel de uscate ca și palmele unui om și erau presărate cu excrescențe asemănătoare unor mici degete. În spatele dinților paralelipipedici, tipici pentru un ierbivor, Louis zărise sclipirea unei limbi despicate.

Luă holograma și se uită în interiorul ei.

La început, nu putu să-i găsească nici un sens, dar continuă s-o privească, așteptând, căutând un indiciu. Holograma reprezenta un disc mic alb, extrem de strălucitor, aidoma unui soare de tip G0 sau K9 sau K8, tăiat de un fel de coardă cu o muchie neagră, dreaptă. Dar obiectul strălucitor nu putea fi un soare. Parțial acoperit de acesta, profilat pe fondul întunecat al spațiului, se observa o dungă albastră azurie, perfect dreaptă, cu muchii bine definite, solidă și artificială, și mai lată decât discul luminos.

— Arată ca o stea cu un lat în jurul ei, remarcă Louis. Ce este?

— Păstreaz-o ca s-o studiezi, dacă dorești. Acum pot să-ți spun motivul pentru care te-am adus aici. Vreau să-ți propun formarea unei echipe de explorare, alcătuită din patru membri, din care să facem parte și noi doi.

— Ca să explorăm ce?

— Încă nu am voie să-ți spun.

— Asta-i bună! Ar trebui să fiu nebun să mă bag orbește într-o asemenea aventură...

— Felicitări pentru cei două sute de ani împliniți! păru să schimbe vorba Păpușarul.

— Mulțumesc, replică Louis uluit.

— De ce ai plecat de la propria ta aniversare?

— Nu e treaba ta!

— Ba este. Răspunde-mi, Louis Wu, de ce ai plecat de la petrecerea dată în cinstea propriei tale aniversări?

— Mi-am spus că douăzeci și patru de ore erau insuficiente pentru a serba aniversarea unei vârste de două sute de ani. Prin urmare, am vrut să-mi prelungesc ziua de naștere, deplasându-mă în altă parte înainte de miezul nopții. Nefiind om, nu cred că poți înțelege...

— Nu erai satisfăcut de modul în care decurgeau lucrurile?

— Nu întru totul. Nu...

Nu fusese, totuși, prea satisfăcut, recunoscu în sinea lui Louis, deși petrecerea mersese destul de bine.

Totul începuse foarte devreme, cu un minut după miezul nopții. De ce nu? Prietenii săi se aflau în formația obișnuită și nu aveau nici un motiv să irosească fie și numai un minut al acelei zile. Peste tot în casă se găseau fotolii comode în care puteai ușor atipi; pentru cei ce doreau să nu piardă nimic din serbare, existau și droguri pentru menținerea stării de veghe, unele cu interesante efecte remanente, altele lipsite complet de orice efect secundar.

Pe unii dintre oaspeți Louis nu-i mai văzuse de peste un secol, pe alții îi întâlnea zilnic. Unii îi fuseseră în trecut dușmani de moarte. Veniseră și unele femei care trecuseră prin viața sa și de care uitase complet, astfel încât era în permanență uluit cât de mult i se schimbaseră gusturile.

După cum era de așteptat, prea multe ore ale zilei fuseseră irosite făcând prezentări. Liste întregi de nume ce trebuiau învățate pe de rost! Prea mulți prieteni care se transformaseră în străini!

Și, cu puține momente înainte de miezul nopții, Louis Wu intrase într-o cabină de transfer, acționase comenzile și dispăruse.

— Mă plictiseam copios, recunoscu el. „Povestește-ne despre ultimul tău sabatical, Louis"... „Dar, Louis, cum ai putut trăi atâta timp singur?"... „Drăguț din partea ta că l-ai putut aduce și pe ambasadorul Trinoc!" „ Louis, nu ne-am mai văzut de un car de vreme!" „ Hei, Louis, știi de ce e nevoie de trei Jixieni pentru a zugrăvi un zgârie-nori?"

— Nu știu. De ce fac asta?

— Cine?

— Jixienii.

— Ah, da! Unul ține pulverizatorul și ceilalți doi mișcă clădirea în sus și în jos! Chestia asta am auzit-o când eram la grădiniță. Atâtea relicve din viața mea, atâtea glume răsuflate, adunate toate într-o singură casă... n-am mai putut suporta.

— Ești un om fără astâmpăr, Louis Wu! Tu și sabaticalele tale... Tu ai inventat moda asta, nu?

— Nu-mi amintesc când a început, dar a avut succes. Cei mai mulți dintre prietenii mei procedează acum la fel.

— Dar nu atât de des ca tine. Cam la fiecare patruzeci de ani, te plictisești de compania celorlalți oameni și te îndrepți spre limitele spațiului cunoscut. Rămâi în afara acestuia, singur, într-o navă izolată, până când nevoia de ceilalți reapare. Te-ai reîntors din ultimul sabatical, cel de-al patrulea, acum douăzeci de ani... Ești fără astâmpăr, Louis Wu! Pe fiecare dintre lumile locuite de oameni ai trăit destui ani pentru a putea fi socotit un băștinaș. Astăzi ai plecat de la propria ta aniversare. Te-ai plictisit iar?

— Asta e problema mea, nu?

— Desigur. Iar pe mine mă preocupă recrutarea cuiva. De exemplu, tu ai fi potrivit ca membru al echipei mele. Îți asumi riscuri, dar mai întâi le calculezi. Nu ți-e teamă să fii singur. Ești îndeajuns de precaut și de inteligent pentru a mai fi în viață după două sute de ani. Deoarece nu ți-ai neglijat nevoile fizice, sănătatea ta este cea a unui om de douăzeci de ani. În sfârșit, poate cel mai important lucru este că apreciezi compania extratereștrilor.

— Asta da!

Louis cunoștea câțiva xenofobi și-i considera niște proști. Viața ar fi devenit extraordinar de plictisitoare dacă ar fi trebuit să se învârtă numai printre oameni.

— Dar nu vrei să te arunci cu capul înainte, nu-i așa Louis Wu? Nu-i de ajuns că eu sunt un Păpușar? Ce te-ar putea înspăimânta pe tine fără să mă înspăimânte mai întâi pe mine? Prudența inteligentă a rasei mele este proverbială.

— Așa e, recunoscu Louis.

De fapt, n-ar mai fi fost nevoie de prea multă insistență. Xenofilia, neastâmpărul și curiozitatea ce-l caracterizau se combinaseră: oriunde mergea Păpușarul, putea merge și el. Dar, mai întâi, voia să afle mai multe.

La urma urmei, avea o poziție excelentă pentru tocmeală. Un extraterestru nu s-ar fi aflat într-o asemenea încăpere dacă n-ar fi fost absolut obligatoriu. Această cameră de hotel, banală din punctul de vedere al unui pământean, trebuia să fi fost mobilată special pentru recrutare.

— Nu vrei să-mi spui ce intenționezi să explorezi, atacă Louis, și mai ales unde se află?

— La o distanță de două sute de ani-lumină de aici, în direcția lobului mic al Norilor lui Magellan.

— Dar ne va lua aproape doi ani să ajungem acolo, folosind viteza maximă a hiperpropulsiei!

— Nicidecum. Dispunem de o navă care zboară cu o viteză considerabil superioară unei nave convenționale echipate cu hiperpropulsie. Ea poate străbate o distanță de un an-lumină în cinci sferturi de minut.

Louis deschise gura, fără să poată scoate un cuvânt. Un minut și un sfert?

— Asta n-ar trebui să te surprindă, Louis Wu. Cum altfel am fi putut trimite un agent până în nucleul galaxiei, pentru a studia reacția în lanț a novelor? Ar fi trebuit să deduci existența unei asemenea nave. Dacă misiunea mea este încununată de succes, intenționez să donez nava echipajului meu, inclusiv planurile cu care să se poată construi altele. Această navă este deci... salariul tău, recompensa ta. Îi vei putea studia caracteristicile de zbor până în momentul în care vom face joncțiunea cu navele Migrației. Acolo vei afla ce anume intenționăm să explorăm.

— Vom face joncțiunea cu navele Migrației...? Atunci socotește-mă înrolat! îi răspunse Louis.

I se oferea deci șansa să observe o întreagă specie rațională în mișcare! Nave imense, transportând mii de milioane de Păpușari, întregi sisteme ecologice în funcțiune...

— Bine! zise interlocutorul său, ridicându-se. Echipajul nostru va număra patru membri. Acum mergem să-l alegem pe cel de-al treilea, continuă el, tropăind spre cabina de transfer. Louis strecură în buzunar hologramă indescifrabilă și încercă să citească codul format pe monitor, pentru a-și putea face o idee asupra locului în care se aflau, dar Păpușarul apăsa pe taste mult prea repede. Într-o clipă dispărură.

Louis Wu îl urmă pe Păpușar ieșind din cabină, apoi pătrunzând în interiorul restaurantului mic și luxos. Recunoscu locul după decorațiunile negru-aurii și după risipa de spațiu a încăperii în formă de potcoavă. Se aflau în New York, în localul lui Krușenko.

Șoapte neîncrezătoare izbucniră la trecerea extraterestrului. Un chelner-șef uman, imperturbabil ca un robot, îi conduse la o masă. Unul dintre scaune fusese înlocuit cu un fel de saltea pătrată pe care, după ce se așeză, ciudata ființă și-o plasă între șold și copita piciorului din spate.

— Erai așteptat?

— Desigur, am făcut rezervările dinainte. Krușenko este obișnuit cu tot soiul de clienți.

Abia acum Louis remarcă și alți clienți neumani: patru Kzini la masa vecină și un Kdaltyno în cealaltă jumătate a încăperii. Acest lucru se datora, probabil, faptului că localul era plasat în vecinătatea Sediului Națiunilor Unite, raționă el. Apoi Louis comandă o tequila pe care o dădu peste cap dintr-o sorbitură.

— Ai avut o idee bună, remarcă el. Sunt deja pe jumătate mort de foame.

— N-am venit aici pentru mâncare, ci ca să-l recrutăm pe cel de-al treilea membru al echipajului.

— Serios? Într-un restaurant?

Păpușarul ridică glasul pentru a-i răspunde, dar ceea ce se auzi fu cu totul altceva:

— N-a văzut cineva Kzinul meu, pe Kchula-Rrit? De obicei îl țin în lesă...

Louis aproape că se înecă. La masa din spatele Păpușarului, cele patru namile cu blană portocalie erau Kzini; ca atare, imediat ce răsunară vorbele Păpușarului, se întoarseră toți cu colții dezgoliți. Păreau că zâmbesc – numai că rictusul unui Kzin nu reprezintă niciodată un zâmbet.

Numele -Rrit aparținea familiei Patriarhului Kzin. După ce goli ce-i mai rămăsese în pahar, Louis ajunse la concluzia că, oricum, nu mai conta. Insulta era mortală și puteai fi sfâșiat numai o dată în viață.

Cel mai apropiat Kzin se ridică în picioare.

Avea o blană bogată, portocalie, cu pete negre în zona ochilor. La prima vedere, ai fi putut spune că semăna cu o pisică foarte corpolentă, înaltă de cel puțin doi metri și jumătate. Grăsimea era, de fapt, un strat de mușchi supli și puternici, dispuși neregulat pe un schelet la fel de neregulat. Din mâinile ce aduceau cu niște mănuși negre de blană țâșniră afară gheare lucioase și ascuțite.

Un sfert de tonă de carnivor rațional se postă lângă Păpușar și i se adresă:

— Ia spune-mi, chiar crezi că poți insulta numele Patriarhului și apoi să rămâi în viață?

Păpușarul îi răspunse fără nici un tremur în voce:

— Eu sunt cel care, pe o planetă ce orbitează în jurul stelei Beta din Constelația Lirei, am tras o lovitură cu copita din spate în burta unui Kzin căruia i se spunea Căpitanul Chuft, rupându-i trei elemente ale structurii sale endoscheletice. Am nevoie de un Kzin curajos.

— Continuă! spuse arătarea cu ochii negri.

În ciuda limitărilor impuse de conformația gurii sale, cuvintele sunau extraordinar de corect în interplanetară. Totuși, vocea nu-i trăda furia

pe care trebuia s-o fi simțit. Judecând după lipsa de emotivitate arătată de Kzin sau de Păpușar, Louis ar fi putut crede că urmărește un străvechi ritual. Numai că hrana de pe masa Kzinilor avea aspect de carne crudă, însângerată și aburindă pentru că fusese adusă la temperatura corpului cu puțin timp înainte de a fi servită. Și toți Kzinii rânjeau.

— Acest om și cu mine, continuă tovarășul lui Louis, vom explora un loc la care n-a visat niciodată vreun Kzin. Avem nevoie de un Kzin în echipajul nostru. Îndrăznește un Kzin să meargă acolo unde merge un Păpușar?

— Se spune că Păpușarii, ca niște mâncători de plante ce sunt, fug de luptă, nu o caută!

— Veți vedea și veți judeca. Recompensa, dacă cel ales va supraviețui, va consta în planurile unei nave de un tip cu totul nou, plus un model al navei înseși. Modelul poate fi considerat ca o plată suplimentară pentru condiții de risc deosebit.

Păpușarul nu făcuse deloc economie de insulte la adresa Kzinilor, gândi Louis. Niciodată nu plătești un Kzin pentru riscul pe care și-l asumă. Se presupune că un Kzin nici nu sesizează pericolul. Cu toate acestea, singura remarcă a Kzinului fu: „Accept".

Ceilalți trei Kzini începură să mârâie la el.

Primul le răspunse în același mod.

Un singur Kzin mârâie la fel de urât ca o pisică ce se bate. Să asculți patru Kzini aflați într-o discuție animată e ca și cum te-ai afla în mijlocul unui război de feline. Atenuatoarele sonice ale restaurantului intrară automat în funcțiune și mârâiturile deveniră îndepărtate, dar tot continuară să se audă.

Louis își comandă încă o băutură. Luând în considerare ceea ce cunoștea el despre Kzini, aceștia patru dădeau dovadă de o reținere cu totul remarcabilă. Păpușarul se afla încă în viață.

Cearta se sfârși și cei patru se reîntoarseră spre ei. Cel cu petele negre în dreptul ochilor îl întrebă pe Păpușar:

— Cum te numești?

— Am luat numele uman de Nessus. Numele meu adevărat este...

Pentru o clipă, din remarcabilele coarde vocale ale Păpușarului se revărsă un fluviu de muzică orchestrală.

— În ordine, Nessus! Cred că înțelegi că noi constituim o ambasadă Kzinti pentru Pământ. El este Harch, el Ftanss, cel cu dungile galbene este Hroth, iar eu, fiind doar ucenic și descendent al unei familii din casta inferioară, nu port nici un nume. Sunt strigat după profesia mea: Interlocutorul Animalelor.

Louis se forță să rămână calm.

— ... Problema este că noi suntem necesari aici. Au loc negocieri delicate... dar asta nu e treaba voastră. S-a decis că eu sunt singurul care pot fi înlocuit. Dacă noul vostru tip de navă se dovedește valoros, voi veni cu voi. În caz contrar, va trebui să caut alte ocazii pentru a-mi demonstra curajul.

— Satisfăcător, conchise Păpușarul, ridicându-se.

Louis rămase așezat.

— Cum sună în Kzinti rangul tău?

— În dialectul Hero sună cam așa...

Răsună un mieunat pe o notă înaltă.

— Atunci, de ce nu ne-ai informat de la bun început? A fost o insultă deliberată?

— Da, răspunse Interlocutorul Animalelor. Am fost furios.

Obișnuit cu standardele sale în privința tactului, Louis s-ar fi așteptat ca Kzinul să mintă. Atunci ar fi putut pretinde că-l crede, iar Kzinul s-ar fi dovedit mai politicos pe viitor... Acum, însă, era prea târziu să mai dea înapoi. Mai ezită o secundă, înainte de a-i replica:

— Și care e obiceiul?

— Trebuie să ne luptăm fără arme, imediat ce rostești provocarea. Sau unul dintre noi trebuie să-și ceară scuze.

Louis se ridică. Știa că era sinucidere curată, dar n-avea ce face: ar fi trebuit să-și aducă aminte care erau obiceiurile.

— Dinte contra dinte, gheară contra unghie, te provoc la luptă, deoarece nu putem împărți Universul în pace!

Fără să-și ridice capul, Kzinul căruia i se spunea Hroth vorbi:

— Trebuie să-ți cer scuze în numele tovarășului meu, Interlocutorul.

— Poftim? exclamă Louis.

— Aceasta este funcția mea, explică Kzinul cu dungi galbene. A te afla mereu în situații în care trebuie să lupți sau să-ți ceri scuze este o constantă a firii Kzinti. Știi ce se întâmplă când luptăm. Astăzi, numărul nostru este a opta parte din câți eram odată, înainte ca Kzinii să-i fi întâlnit pe oameni. Coloniile noastre sunt acum coloniile voastre, speciile care au fost în sclavia noastră sunt acum libere, dețin tehnologii umane și au adoptat etica umană. Atunci când trebuie să ne cerem scuze sau să luptăm, funcția mea este de a cere scuze.

Louis se așeză la loc. Se părea că avea să scape cu viață.

— N-aș vrea slujba ta pentru nimic în lume! spuse el.

— Firește că nu, dacă ar fi trebuit să lupți cu un Kzin cu mâinile goale. Dar Patriarhul crede că sunt inutil în alte treburi. Inteligența mea este

scăzută, sănătatea proastă, coordonarea mișcărilor îngrozitoare. Cum altfel mi-aș putea păstra numele?

Louis își sorbi încet băutura, rugându-se ca altcineva să schimbe subiectul. Kzinul umil îl făcea să se simtă stânjenit.

— Acum să mâncăm! spuse cel numit Interlocutorul. Doar dacă misiunea noastră nu este urgentă...

— Nicidecum! răspunse Păpușarul. Echipajul nu este complet încă. Colegii mei mă vor anunța când îl vor localiza pe cel de-al patrulea membru, suficient de calificat. Până atunci, să mâncăm!

Interlocutorul dori să mai adauge ceva, înainte de a se întoarce la masa sa:

— Louis, provocarea ta mi s-a părut excesiv de prolixă. Atunci când provoci un Kzin, ajunge un singur urlet de furie. Urli și lovești!

— Urli și lovești, încuviință Louis. Grozav!

CAPITOLUL 2
Un echipaj pestriț

Louis Wu cunoștea persoane care închideau ochii atunci când foloseau o cabină de transfer. Schimbarea bruscă de peisaj le provoca amețeală. În concepția lui, asta era o prostie, dar unii dintre prietenii săi erau chiar și mai tâmpiți decât atât.

Ținu ochii deschiși în timp ce programă cabina. Ceilalți dispărură. Cineva strigă:

— Hei, s-a întors!

În dreptul ușii se formă o grămadă. Louis se văzu nevoit să depună eforturi pentru a o putea deschide.

— Sunteți cu toții mai tâmpiți decât Finagle. N-a plecat acasă nimeni dintre voi?

Își desfăcu brațele, ca și cum ar fi vrut să-i cuprindă pe toți, apoi se aruncă înainte, precum un plug de zăpadă, încercând să-i urnească din loc.

— Faceți loc, țopârlanilor! Mai aștept pe cineva.

— Grozav! răcni o voce în urechea sa.

O mână anonimă îi desfăcu degetele și i le îndoi în jurul unui bol cu băutură. Louis îi îmbrățișă pe cei șapte-opt oaspeți din raza sa de acțiune și zâmbi mulțumit.

Louis Wu. De la distanță părea un oriental, cu pielea galben-pal și părul alb, lins. Luxoasa sa robă albastră era drapată cu grijă, astfel încât să nu-i stânjenească mișcările, deși acest lucru părea imposibil.

De aproape, însă, totul se dovedea a fi fals. Pielea lui nu avea culoarea galben-maronie, ci ușor galben-crom, specifică personajelor din cărțile cu benzi desenate dedicate lui Fu-Machu. Coada îi era prea groasă; nu albise din cauza vârstei, ci fusese vopsită, având o ușoară tentă de albastru, culoarea luminii unui soare pitic. La fel ca ceilalți locuitori insipizi ai șesurilor, și Louis Wu purta culorile la modă.

Un simplu locuitor insipid al șesurilor. Puteai să-l ghicești dintr-o privire. Trăsăturile nu-i erau nici caucaziene, nici mongoloide, nici negroide, deși aveau caracteristici din toate aceste rase; o uniformitate care trebuie să fi durat secole pentru a se instala. La o gravitație de 9,98 m/s, alura îi era naturală. Louis apucă încă un bol cu băutură și le zâmbi oaspeților săi.

Și, ca într-o vrajă, se pomeni că se reflectă zâmbind într-o pereche de ochi argintii, aflați la câțiva centimetri de ai săi.

O anume Teela Brown se nimerise ochi în ochi și piept în piept cu el. Femeia avea pielea vopsită în albastru, pudrată cu un nor de particule argintii; coafura ei era sub forma unei flăcări învolburate, iar ochii îi păreau două oglinzi convexe. Avea douăzeci de ani. Louis vorbise cu ea mai devreme. Conversația ei era șterșă, plină de clișee și de entuziasme ieftine, dar individa arăta bine.

— Trebuie neapărat să te întreb ceva, îi spuse ea cu sufletul la gură. Cum ai reușit să aduci și un Trinoc?

— Să nu-mi spui că mai este încă aici.

— O, nu, aerul lui era pe terminate și a trebuit să plece acasă.

— O mică minciună diplomatică, o informă Louis. Generatorul de aer al unei asemenea făpturi poate funcționa săptămâni în șir, fără vreo intervenție. Dacă vrei să știi, acest Trinoc a fost pe vremuri oaspetele și prizonierul meu timp de câteva săptămâni. Nava și echipajul său au fost spulberați undeva, pe la marginea spațiului cunoscut, și a trebuit să-l duc la Margrane, unde i s-a construit un fel de cutie în care să poată trăi.

Ochii fetei se rotunjiră uimiți. Louis observă cu plăcere că se aflau la același nivel cu ai săi; fragila siluetă a Teelei Brown o făcea să pară mai scundă decât era. Apoi ea privi peste umărul lui Louis și ochii i se rotunjiră și mai mult. Louis se încruntă și se întoarse.

Nessus, Păpușarul, ieșea tropăind din cabină.

Louis se gândise la treaba asta pe când plecau din localul lui Krușenko. Încercase să-l convingă pe Nessus să le divulge ceva mai mult în legătură cu destinația lor. Dar Păpușarului îi era teamă de undele-spion.

— Atunci, haideți la mine acasă, sugerase Louis.

— Dar oaspeții tăi?

— N-or să umble și prin biroul meu. Iar acesta este ecranat și verificat împotriva ascultărilor. La urma urmei, gândește-te ce senzație veți face la petrecere! Presupunând că a mai rămas cineva pe acolo.

Impactul fu pe măsura așteptărilor. Tropăitul copitelor Păpușarului deveni brusc singurul zgomot din încăpere. În spatele său se materializă Interlocutorul Animalelor. Kzinul studie marea de fețe umane care-i înconjura. Apoi, încet, își dezgoli colții.

Cineva își deșertă pe jumătate paharul în palma făcută căuș. Marele gest de întâmpinare. Din zona unui copac-orhidee se auziră murmure nervoase. Oamenii se îndepărtară de cabina de transfer. Se auzeau comentarii: „Ești treaz, îi văd și eu. Pilule contra mahmurelii? Să mă uit în buzunare. A dat o petrecere a dracului de reușită, nu? Cum îi zice lucrului ăluia?"

Nu știau cum să-l catalogheze pe Nessus. Cei mai mulți îl ignorau pe Păpușar, de teamă ca prin comentariile lor să nu dea dovadă de ignoranță. Reacționau și mai ciudat în privința Interlocutorului. Odinioară cel mai temut adversar al omului, Kzinul era acum tratat cu deferență, ca un fel de erou.

— Vino după mine, i se adresă Louis Păpușarului. – Cu puțin noroc, Kzinul avea să-i urmeze și el. – Scuzați, șuiera acesta, croindu-și drum prin mulțime și mulțumindu-se să răspundă diverselor întrebări excitate și/sau deconcertante doar cu o încruntare misterioasă.

Ajunși în biroul său, Louis încuie ușa și puse în funcțiune sistemul antiascultare.

— În ordine. Cine vrea să bea ceva?

— Dacă poți încălzi niște coniac, cred că aș putea să-l beau, răspunse Kzinul. Ba cred că aș putea să-l beau și dacă nu l-ai încălzi.

— Nessus?

— Orice fel de suc de fructe ar fi bun. Ai suc fierbinte de morcovi?

Louis se strâmbă dezgustat, dar programă barul automat care livră imediat bolul cu lichidul cerut de Păpușar. În timp ce Nessus se așeza pe piciorul său posterior pliat, Kzinul se aruncă pe o pernă gonflabilă care ar fi trebuit să explodeze sub greutatea sa. Unul dintre cei mai mari dușmani ai omului arăta acum caraghios, încercând să-și țină echilibrul pe o pernă pneumatică mult prea mică pentru gabaritul său.

Războaiele între oameni și Kzini fuseseră numeroase și teribile. Dacă ferocele făpturi ar fi câștigat primul război, oamenii ar fi ajuns în postura de sclavi și animale de carne pentru eternitate. Dar Kzinii avuseseră mult de suferit în aceste războaie. De fiecare dată încercaseră să atace înainte de a fi pregătiți. Cunoșteau prea puțin noțiunea de răbdare și aproape deloc pe cele de milă sau de război limitat. Fiecare confruntare îi costase un procent important din populație, la care se adăugase și pedeapsa confiscării câtorva dintre lumile locuite de ei.

De două sute cincizeci de ani, Kzinii nu mai atacaseră spațiul controlat de oameni. Nu mai aveau cu ce să atace. De două sute cincizeci de ani, oamenii nu mai luaseră cu asalt lumile locuite de Kzini, și nici un Kzin nu putea înțelege de ce nu o făcuseră. Aveau impresia că oamenii acționau teribil de ilogic.

Kzinii erau duri și iuți la mânie, iar Nessus, un laș declarat, insultase într-un restaurant patru asemenea ființe.

— Mai povestește-mi, i se adresă Louis Păpușarului, despre proverbiala voastră prudență. Am cam uitat amănuntele.

— Poate că n-am fost chiar cinstit cu tine, Louis. Specia mea mă socotește nebun.

— Serios? Minunat!

Louis sorbi din bolul pe care i-l înmânase un necunoscut. Era un amestec de vodcă, suc de căpșuni și gheață pisată.

Coada Kzinului se mișca fără încetare.

— Pentru ce am porni la drum cu un maniac declarat? Tu, Louis, trebuie să fii cel mai nebun dintre toți, dacă ești de acord să călătorești împreună cu un Kzin.

— Vă alarmați prea ușor, interveni Nessus cu vocea sa duioasă, persuasivă, insuportabil de senzuală. Oamenii n-au întâlnit niciodată vreun Păpușar care să nu fi fost considerat nebun de către restul speciei mele. Nici un străin n-a văzut vreodată lumea noastră și nici un Păpușar în toate mințile nu-și va încredința viața unor fragile sisteme de siguranță cum sunt cele ale unor nave sau nu va înfrunta necunoscutele și posibil mortalele pericole ale unei lumi străine.

— Un Păpușar nebun, un Kzin în plină formare și cu mine. Cel de-al patrulea membru al echipajului nostru ar trebui să fie un psihiatru.

— Nu, Louis, nici unul dintre candidați nu este psihiatru.

— Da? Și de ce nu?

— Pentru că alegerile n-au fost făcute la întâmplare.

Păpușarul sorbea din băutură cu o gură și vorbea cu cealaltă.

— ... În primul rând, e vorba de mine. Călătoria propusă va fi benefică speciei mele, deci în echipă trebuia inclus și un Păpușar. Acesta trebuia să fie suficient de nebun pentru a înfrunta pericolele unei lumi străine, și totuși suficient de sănătos mental pentru a-și folosi intelectul în scopul supraviețuirii. Se pare că eu sunt tocmai pe muchie. Am avut motive să includem și un Kzin. Interlocutorule, ceea ce îți spun acum este un secret. V-am studiat de multă vreme specia. Auzisem de voi încă înainte de a-i ataca pe oameni.

— Tot e bine că nu v-ați amestecat și voi, tună Kzinul.

— N-aș fi așa de sigur. La început, am ajuns la concluzia că specia voastră era tot atât de nefolositoare pe cât era de periculoasă. Au fost inițiate studii care aveau menirea de a stabili dacă exista posibilitatea de a fi exterminați în siguranță.

— Am să-ți înnod gâturile strâns de tot.

— Nu vei recurge la violență!

Kzinul sări în picioare.

— Are dreptate, îl calmă Louis. Stai jos, Interlocutorule! N-o să obții nimic omorând un Păpușar.

Kzinul se așeză la loc, și încă o dată perna fu pe punctul de a exploda.

— Proiectul a fost abandonat, continuă Nessus. Am descoperit că războaiele Om-Kzin au limitat suficient de mult dezvoltarea ultimei rase, făcând-o aproape inofensivă. Dar am continuat să vă ținem sub observație. În ultimele secole, ați atacat lumile oamenilor de șase ori. De șase ori ați fost învinși, pierzând aproape două treimi din populația masculină în fiecare război. Oare mai e nevoie să subliniez nivelul de inteligență dovedit? Nu? În orice caz, niciodată n-ați fost într-un pericol real de exterminare. Femelele voastre nerafionale au scăpat în cea mai mare parte neatinse, așa încât, de fiecare dată, generația următoare i-a înlocuit pe cei pierduți. Cu toate acestea, ați pierdut un imperiu construit timp de mii de ani. În fine, din studiile noastre a reieșit clar că specia Kzinti evolua cu o viteză nebună.

— Evolua?

Nessus mârâi un răspuns în Graiul Hero. Louis tresări. Nu bănuise că asemenea sunete puteau fi emise de coardele vocale ale Păpușarului.

— Da, îi răspunse Interlocutorul. Am bănuit că asta ai vrut să spui, dar tot nu înțeleg la ce se referă.

— Evoluția depinde de supraviețuirea celor mai dotați. Timp de mai multe sute de ani, cei mai dotați indivizi ai speciei voastre au fost cei care au avut înțelepciunea sau stăpânirea de sine să evite lupta cu oamenii. Rezultatele se văd. De aproape două sute de ani-Kzinti, între voi și oameni a fost pace.

— Dar un război n-ar fi avut nici un rost. Oricum nu l-am fi putut câștiga.

— Asta nu i-a oprit pe strămoșii voștri.

Interlocutorul își dădu pe gât porția de coniac fierbinte. Coada sa roz, neacoperită de blană, asemănătoare cu cea a unui șobolan, șfichiuia aerul în toate părțile.

— Specia voastră a fost decimată, continuă Păpușarul. Toți Kzinii de azi sunt descendenții celor care au evitat moartea în războaiele cu oamenii. Unii dintre ai noștri fac speculații asupra faptului că acum ei posedă inteligența, empatia sau autocontrolul necesare pentru a suporta rasele străine lor.

— Și, ca atare, ai decis să-ți riști viața călătorind împreună cu un Kzin...

— Exact, răspunse Păpușarul fără a-și putea stăpâni un tremur violent. Motivele mele sunt puternice. Am primit asigurarea că dacă pot să demonstrez utilitatea curajului meu prin aducerea unor servicii întregii specii, mi se va permite să mă reproduc.

— Cu greu se poate imagina un motiv mai puternic, remarcă Louis.

— Mai există un motiv pentru includerea unui Kzin în echipaj. Vom da piept cu niște medii străine, ascunzând pericole neștiute. Cine mă va proteja? Cine ar fi mai calificat decât un Kzin?

— Să protejez un Păpușar?

— Ți se pare că sună irațional?

— Cam așa ceva, răspunse Interlocutorul. Mai mult, ține chiar de simțul umorului. Atunci de ce ar mai fi nevoie de Louis Wu?

— Pentru că noi am colaborat foarte bine cu oamenii. În mod natural, ne-am gândit să alegem cel puțin un om. Louis Gridley Wu s-a dovedit a fi tipul supraviețuitorului, cu toată neglijența și nechibzuința de care dă dovadă.

— Într-adevăr, neglijent și nechibzuit. M-a provocat la luptă corp la corp.

— Ai fi acceptat provocarea dacă Hroth n-ar fi fost de față? L-ai fi rănit?

— Ca să fiu apoi trimis acasă, dezonorat pentru provocarea unui incident major în relațiile dintre specii? Nu despre asta este vorba, sau mi se pare mie?

— Poate că da. Louis este în viață. Acum ești conștient că nu-l poți domina prin teamă. Crezi în rezultate?

Louis păstră o tăcere discretă. Dacă Păpușarul dorea să-i acorde creditul unei ființe cu o inteligență rece, cu atât mai bine pentru el.

— Până acum ai vorbit de motivele tale, reluă Interlocutorul. Prezintă-mi-le și pe ale mele. Ce am eu de câștigat din participarea la această călătorie?

Reveniseră astfel la problemele importante.

Pentru Păpușari, hiperpropulsorul de transfer de tip II era covorul fermecat. El putea transporta o navă la o distanță de un an-lumină

într-un minut și un sfert, în timp ce navele convenționale ar fi acoperit aceeași distanță în trei zile. Numai că navele convenționale aveau și spațiu pentru încărcătură.

— Am montat propulsia într-o carcasă Produs General Patru, cea mai mare construită de compania noastră. În momentul în care tehnicienii și inginerii și-au terminat treaba, aproape întregul volum interior era umplut cu echipamentele necesare propulsiei. În timpul călătoriei vom sta cam înghesuiți.

— Un vehicul experimental, remarcă Kzinul. Cât de serios a fost testat?

— A făcut o călătorie spre nucleul galaxiei și înapoi.

Numai că acesta fusese singurul său zbor. Păpușarii nu puteau să testeze nava singuri și nici nu avuseseră posibilitatea de a găsi alte rase care să facă acest lucru pentru ei, de vreme ce se aflau în mijlocul unei migrații. Nava nu urma să transporte aproape deloc încărcătură, deși măsura aproape un kilometru și jumătate în diametru. Mai mult, nu putea reduce viteza fără a reintra în spațiul normal.

— Noi nu avem nevoie de o asemenea navă, le spuse Nessus. În schimb, voi aveți. Intenționăm s-o oferim echipajului, împreună cu copiile planurilor necesare duplicării ei, și nu mă îndoiesc că veți putea îmbunătăți singuri proiectul.

— Asta îmi va aduce un nume, remarcă Kzinul. Un nume! Trebuie să văd nava în acțiune.

— Firește, pe durata călătoriei noastre.

— Patriarhul îmi va oferi un nume pentru o asemenea navă. Sunt sigur că o va face. Oare ce nume ar trebui să aleg? Poate că...

Kzinul sfârși mârâind pe o notă înaltă.

Păpușarul îi replică în aceeași limbă.

Louis simțea că îl cuprinde iritarea. Nu cunoștea dialectul Hero. Se gândi să-i lase singuri, apoi avu o idee mai bună. Scoase din buzunar hologramă Păpușarului și-i făcu vânt de-a latul încăperii, trimițând-o în poala păroasă a Kzinului.

Acesta o ridică delicat cu degetele sale negre.

— Pare a fi o stea cu un inel în jurul ei, observă el. Ce reprezintă?

— Are legătură cu destinația noastră, îi răspunse Păpușarul. În momentul de față nu vă pot spune mai mult.

— Ce criptic! Oricum, când este plecarea?

— După estimările noastre, în câteva zile. Agenții mei caută un individ apt de a deveni al patrulea membru.

— Așadar, depindem de bunul lor plac. Louis, mergem înapoi la oaspeții tăi?

Louis se ridică întinzându-se.

— Sigur, hai să le oferim niște senzații tari. Interlocutorule, înainte de a ne întoarce, am o mică sugestie. Nu o privi ca pe o ofensă adusă demnității tale. Este doar o idee...

După un timp, petrecăreții formaseră mai multe bisericuțe: cei din fața holoecranelor, cei de la mesele de bridge și poker, amanții în perechi sau în grupuri mai mari, povestitorii, plictisiții. Afară, pe gazon, sub un încețoșat soare de dimineață, se afla un grup mixt format din plictisiți și xenofili, grup care-i includea și pe Nessus și pe Interlocutor. Se mai aflau acolo Louis Wu, Teela Brown și un barman automat epuizat.

Gazonul era îngrijit conform unei străvechi rețete britanice: semănat și tuns vreme de cinci sute de ani. Acești cinci sute de ani se sfârșiseră cu un crah bursier, în urma căruia Louis Wu rămăsese cu ceva bani, iar o anumită familie venerabilă, nu. Iarba era verde și strălucitoare, evident naturală – nimeni nu-i modificase ADN-ul în căutarea unor îmbunătățiri îndoielnice. La poalele unei pante line se afla un teren de tenis unde siluete minuscule alergau, săreau și-și roteau cu multă energie rachetele supradimensionate.

— Exercițiul fizic este minunat! remarcă Louis. L-aș putea admira o zi întreagă.

Râsul Teelei îl surprinse. Se gândi indispus la milioanele de anecdote pe care le auzise, la cele vechi, foarte vechi, pe care nu le mai spunea nimeni. Din milioanele de anecdote pe care Louis le știa pe dinafară, 99% puteau fi socotite depășite. Trecutul și prezentul nu se armonizau niciodată.

Barmanul plutea lângă Teela într-o poziție înclinată. Capul lui Louis se odihnea în poala fetei; nevoia sa de a ajunge la tastatura mașinii fără a se ridica era răspunzătoare pentru poziția automatului. Introduse o comandă pentru două cafele, primi bolurile cu lichid de îndată ce acestea coborâră din fantele lor și-i întinse unul Teelei.

— Arăți ca o fată pe care am cunoscut-o odată, îi zise el. Ai auzit de Paula Cerenkov?

— Caricaturista? Cea născută la Boston?

— Îhî. Acum trăiește pe „Am Făcut-O".

— Este străbunica mea. Am vizitat-o odată.

— Cândva am avut parte de serioase zvâcnituri de inimă din cauza ei. Iar tu îi semeni mult.

Vibrațiile provocate de râsul Teelei se transformară în senzații plăcute în vertebrele lui Louis.

— Promit să nu-ți provoc zvâcnituri de inimă, dacă-mi explici ce-s alea.

Louis reflectă la cele auzite. Expresia folosită îi aparținea – fusese creată pentru a exprima ceea ce se petrecuse cu el în acea perioadă. N-o folosise prea des, dar niciodată nu fusese nevoit s-o explice. Ceilalți pricepeau de fiecare dată ce dorea să spună.

O dimineață calmă. Dacă s-ar fi dus acum la culcare, ar fi dormit cel puțin douăsprezece ore. Efectele reziduale ale drogurilor împotriva oboselii îl extenuaseră. Poala Teelei era un loc minunat de odihnă pentru capul său. Jumătate din oaspeți erau femei; în decursul anilor multe dintre ele îi fuseseră soții sau amante. La începutul petrecerii, își sărbătorise aniversarea în particular împreună cu trei femei care, odinioară, fuseseră foarte importante pentru el, și viceversa.

Trei sau patru? Nu, trei. Acum i se părea că devenise imun la zvâcniturile de inimă. Două sute de ani lăsaseră multe cicatrici în sufletul său. Și iată că își odihnea capul în poala unei străine care arăta exact ca Paula Cerenkov.

— M-am îndrăgostit de ea, începu el să povestească. Ne cunoșteam de mulți ani, ne dăduserăm chiar întâlniri și într-o noapte am început să vorbim și bamm... M-am îndrăgostit. Am crezut că și ea mă iubește. În noaptea aceea nu ne-am culcat, vreau să spun nu împreună. Am cerut-o în căsătorie. Ea m-a făcut praf. Spunea că n-are timp pentru așa ceva. Dar apoi am pus la cale o excursie în Parcul Național al Amazonului, un soi de surogat de lună de miere. Săptămâna următoare a fost plină de suișuri și coborâșuri. Întâi suișurile. Am făcut rost de bilete și rezervări la hotel. Ai iubit vreodată atât de mult pe cineva, încât să ajungi la concluzia că nu-l meriți?

— Nu.

— Eram tânăr. Am pierdut câteva zile încercând să mă conving că sunt demn de Paula Cerenkov. Am și reușit, până la urmă. După aceea, ea m-a sunat și a anulat excursia. Nu-mi amintesc motivul, dar trebuie să fi avut unul întemeiat. În săptămâna aceea am luat masa împreună de mai multe ori. Nu s-a schimbat nimic. M-am străduit să nu o influențez. Probabil că Paula nici nu a observat tentativele mele. Eram terminat. Când sus, când jos, ca un Hopa-Mitică. Mai târziu, ea a coborât securea. Mă plăcea. Ne-am simțit bine împreună, așa că trebuia să rămânem prieteni. Oricum, însă, nu eram genul ei. Crezusem că mă iubește, și poate că și ea crezuse la fel, o săptămână întreagă. Nu era crudă – pur și simplu nu putea înțelege ce se petrece.

— Și când apar zvâcniturile de inimă?

Louis o privi de jos în sus pe Teela Brown. Ochii ei argintii păreau goi și el își dădu seama că fata nu înțelesese nici un singur cuvânt.

În viața lui, avusese de-a face cu mulți extratereștri. Din instinct sau grație experienței, ajunsese să-și dea seama când un concept era prea străin pentru a fi absorbit sau comunicat. Aici era ceva similar, o incompatibilitate fundamentală de translație.

Ce falie monstruoasă îl separa pe Louis Wu de o fată de douăzeci de ani? Să fi îmbătrânit oare atât de mult? Și dacă așa era, se mai putea considera un individ uman normal?

Teela, cu privirea goală, aștepta iluminarea.

— Nu există dreptate pe lumea asta! blestemă Louis și se ridică în picioare.

Fărâme de noroi uscat alunecară încet de pe roba sa, adunându-se în manșetă.

Nessus perora de zor pe teme de etică. Se întrerupse singur (la modul propriu, de vreme ce-și folosea ambele guri, spre deliciul celor prezenți), pentru a răspunde întrebării lui Louis. Nu, nu erau noutăți de la agenții săi.

Interlocutorul, și el înconjurat de admiratori, era tolănit pe gazon, semănând cu o movilă portocalie. Două femei îl scărpinau între urechi. Neaspectuoasele urechi de Kzin, care se puteau extinde ca niște parasolare chinezești portocalii sau puteau fi pliate pe lângă cap, erau acum larg desfăcute și Louis putea observa desenul tatuat pe fiecare suprafață.

— Ei, i se adresă el, am avut dreptate?

— Ai avut, mormăi Kzinul, fără să se întoarcă.

Louis se amuză în sinea sa. Un Kzin este o fiară fioroasă, nu-i așa? Dar cine se mai teme de un Kzin pe care-l scarpini între urechi? Asta îi liniștise pe oaspeții săi și-l calmase și pe Kzin. Orice animal mai evoluat decât un șoarece de câmp adoră să fie scărpinat între urechi.

— S-au apucat s-o facă cu schimbul, mormăi Kzinul somnoros. Un mascul s-a apropiat de femela care mă scărpina și a făcut o observație în genul că și el ar vrea să fie supus unui asemenea tratament. Cei doi au plecat împreună. O altă femelă a înlocuit-o pe cea plecată. Ce interesant trebuie să fie să aparții unei rase cu două sexe raționale!

— Uneori, asta complică extrem de mult lucrurile.

— Serios?

Una dintre fetele situate pe partea stângă a Kzinului, cu pielea fardată în negru și presărată cu stele și galaxii, cu părul vopsit în nuanța de alb rece a cozii unei comete, se întrerupse din activitate:

— Teela, ține-mi locul! ciripi ea veselă. Mi-e foame.

Teela îngenunche amabilă în spatele imensului cap portocaliu. Louis făcu prezentările:

— Teela Brown, Interlocutorul Animalelor. Fie ca voi să fiți...

Din apropiere izbucni o secvență muzicală dezacordată.

— ... fericiți împreună. Ce-a fost asta? Nessus, ce...?

Notele izbucniseră din remarcabilele gâturi, în timp ce Păpușarul se interpunea brutal între fată și Louis.

— Te numești Teela Brown, indicativ IKLUGGTYN?

Fata părea uimită, dar nu speriată.

— Într-adevăr, acesta este numele meu, dar indicativul nu mi-l amintesc. Care e problema?

— Scotocim planeta în căutarea ta de aproape o săptămână. Acum te întâlnesc la o petrecere la care particip numai din întâmplare. Voi avea ceva de discutat cu agenții mei.

— O, nu! suspină încet Louis.

Teela dădu să se ridice, cu o oarecare stângăcie.

— Nu m-am ascuns nici de tine, nici de vreun alt... extraterestru. Încă o dată, care este problema?

— Stați așa! se interpuse Louis între Păpușar și fată. Nessus, nu există nici o îndoială că Teela Brown nu este un explorator. Alege pe altcineva!

— Dar, Louis...

— Un moment, se ridică în picioare și Kzinul. Louis, lasă-l pe ierbivor să-și aleagă singur echipa!

— Dar uită-te la ea!

— Uită-te la tine, Louis! Ai cel mult doi metri înălțime, ești destul de subțirel, chiar și pentru standardele umane. Tu ești un explorator? Sau Nessus?

— Ce se întâmplă aici? întrebă Teela.

— Louis, propun să ne retragem în biroul tău, interveni Păpușarul nerăbdător. Teela Brown, vreau să-ți fac o propunere. Nu ești obligată s-o accepți, nici măcar s-o asculți, dar s-ar putea s-o găsești interesantă.

Discuția continuă în biroul lui Louis.

— Ea se încadrează în condițiile mele, insista Nessus. Trebuie s-o luăm în discuție.

— Nu poate fi singura de pe Pământ!

— Nu, Louis, nici vorbă! Dar n-am fost în stare să-i contactăm pe ceilalți.

— Și pentru ce sunt luată în considerație?

Păpușarul începu să-i explice. Din spusele sale, reieșea că fata nu călătorise niciodată mai departe de Lună și n-avea nici o intenție de a merge dincolo de limitele spațiului cunoscut. Hiperpropulsorul cuantic de ordinul II nu-i stârnea interesul, și cu atât mai puțin lăcomia. În momentul în care ea începu să caște plictisită și să dea semne de nervozitate, Louis interveni din nou.

— Nessus, care sunt aptitudinile pe care Teela le are atât de bine dezvoltate?

— Agenții mei au căutat descendenți ai Loteriilor Drepturilor de Naștere.

— Eu renunț, cu siguranță că ești nebun!

— Nu, Louis, ordinele mele vin de la însuși Cel-Din-Urmă, cel care ne conduce pe toți. Starea sa mintală nu poate fi pusă în discuție. Pot să mă explic?

Pentru oameni, controlul populației devenise de multă vreme un lucru ușor de stăpânit. În prezent, sub pielea antebrațului pacientului se introducea un cristal minuscul care avea nevoie de un an pentru a se dizolva și în această perioadă de timp concepția unui copil era imposibilă. În secolele precedente, fuseseră folosite metode mai greoaie.

Populația Pământului fusese stabilizată, pe la mijlocul secolului douăzeci și unu, la optsprezece miliarde. Consiliul Fertilității, un departament al Națiunilor Unite, stabilea și aplica legile de control al natalității. Timp de mai mult de cinci sute de ani, acestea rămăseseră neschimbate: doi copii pentru fiecare familie, în funcție de aprecierea Consiliului. Acesta decidea cine anume putea deveni părinte și de câte ori. Consiliul putea acorda ca recompensă un număr suplimentar de copii unui cuplu și tot el putea să interzică complet altuia procrearea, pe baza zestrei genetice a părinților potențiali.

— Incredibil! se minună Kzinul.

— De ce? Pentru că lucrurile începuseră să meargă aiurea, din cauza celor optsprezece miliarde de oameni prinși în capcana unei tehnologii primitive.

— Dacă Patriarhia ar fi încercat să aplice o asemenea lege Kzinilor, am fi exterminat-o cu siguranță pentru insolența sa.

Dar oamenii nu erau Kzini. Timp de cinci sute de ani legile fuseseră respectate. Apoi, în urmă cu două sute de ani, apăruseră unele zvonuri în legătură cu anumite manevre oculte în sânul Consiliului Fertilității. Scandalul se încheiase cu operarea unor modificări esențiale în legile de control al natalității.

Orice individ avea acum dreptul să devină părinte o singură dată, indiferent de starea genelor sale. În plus, Drepturile de Naștere de ordinul doi și trei puteau fi acordate în mod automat pentru un coeficient de inteligență foarte ridicat sau pentru posesia anumitor aptitudini psihice foarte utile, precum ochi Plateau sau capacitate de orientare absolută, sau pentru însușiri atavice, cum ar fi telepatia, longevitatea naturală sau dantura perfectă.

Drepturile de Naștere puteau fi acum cumpărate la un curs de aproape un milion de stelari. De ce nu? Îndemânarea în a face bani era și ea un atribut al supraviețuirii, testat în decursul timpului. În plus, astfel se reduceau tentativele de mituire.

Tot pentru Drepturi de Naștere se putea lupta și în arenă, cu singura condiție ca participanții să nu-și fi folosit încă Drepturile de ordinul întâi. Câștigătorul primea Drepturile de ordinul doi și trei, în vreme ce învinsul își pierdea Drepturile de ordinul întâi și propria viață. În final, totul se compensa.

— Am urmărit asemenea lupte în emisiunile voastre distractive, interveni Interlocutorul. Credeam că luptă doar pentru amuzament.

— Nu, era de-adevăratelea, îi răspunse Louis.

Teela chicoti:

— Și Loteriile?

— Au apărut la scurt timp, continuă Nessus. Chiar și cu acceleratoarele metabolice, pe Pământ erau mai multe decese decât nașteri. În consecință, în fiecare an, Consiliul Fertilității totaliza numărul de decese și emigrări, scădea numărul anual de nașteri și imigrări și depunea numărul rezultat ca Drepturi de Naștere acordate la Loteria Anului Nou. Putea participa oricine. Cu ceva noroc, puteai avea zece sau douăzeci de copii, dacă ăsta se mai putea numi noroc. Nici măcar criminalilor condamnați nu li se putea lua dreptul de a participa la Loterii.

— Eu însumi am avut patru copii, interveni Louis Wu. Ultimul a fost câștigat la Loterie. Îi puteați întâlni pe trei dintre ei dacă veneați cu douăsprezece ore mai devreme.

— Pare foarte ciudat și foarte complex. Atunci când populația Kzinilor devine prea numeroasă, noi...

— Atacați cea mai apropiată colonie umană.

— Nicidecum, Louis. Ne luptăm între noi. Cu cât înghesuiala este mai mare, cu atât există mai multe șanse ca un Kzin să-l ofenseze pe altul. Problema populației se reglează de la sine. Niciodată n-am ajuns la un ordin de magnitudine similar vouă pe nici o planetă.

— Cred că încep să înțeleg, reflectă Teela Brown. Părinții mei au fost amândoi câștigători ai Loteriilor...

Râse oarecum nervos.

— ... Altfel nu m-aș mai fi născut. Gândiți-vă că bunicul meu...

— Toți strămoșii tăi, pe o perioadă de cinci generații, s-au născut ca rezultat al câștigării la Loterii.

— Nu mai spune! N-am știut asta.

— Datele noastre sunt clare în această privință, o asigură Nessus.

— Întrebarea nu dispare, interveni Louis Wu. Ce importanță are?

— Cei-ce-conduc flota noastră au emis speculația că locuitorii Pământului se înmulțesc pentru șansă.

— Aiurea!

Teela Brown se aplecă înainte, vizibil interesată. Fără îndoială că nu mai văzuse până atunci un Păpușar nebun.

— Gândește-te la Loterii, Louis! Gândește-te la evoluție! Timp de șapte sute de ani, înmulțirea voastră a fost guvernată de număr: două nașteri de persoană, doi copii pentru un cuplu. Ici și colo, se putea acorda un al treilea drept sau se refuza chiar și primul, din motive întemeiate – gene ale diabetului sau ceva asemănător – dar marea majoritate a oamenilor avea câte doi copii. Apoi legea a fost schimbată. În ultimele două secole, între zece și treisprezece la sută din nou născuții fiecărei generații s-au născut prin câștigarea dreptului respectiv la o Loterie. Cine îi alege pe cei care vor supraviețui și se vor înmulți? Pe Pământ, doar șansa. Iar Teela Brown este descendenta a șase generații de jucători norocoși...

CAPITOLUL 3

Teela Brown

Teela chicoti neștiutoare.

— Fii serios! interveni Louis Wu. Nu te poți înmulți pentru șansă, așa cum nu te poți înmulți pentru obținerea unor ochi frumoși.

— Și cu toate acestea, voi vă înmulțiți și pentru obținerea unor indivizi telepați.

— Nu-i același lucru. Telepatia nu-i o forță paranormală. Mecanismele implicate în lobul parietal drept au fost bine cartografiate. Pur și simplu, ele nu funcționează pentru cei mai mulți.

— Odinioară, telepatia era considerată ca fiind unul dintre fenomenele paranormale. Acum, voi pretindeți că șansa nu este așa ceva.

— Norocul e noroc.

În alte condiții, situația ar fi putut părea amuzantă – și probabil că Teela așa o și percepea – dar Louis își dădea seama că Păpușarul vorbea serios.

— Legea mediilor variază în plus sau în minus. E de ajuns ca sorții să cadă prost și ai ieșit din joc, precum dinozaurii. Zarurile cad și...

— Se pare că anumiți oameni pot aranja modul în care să cadă zarurile.

— Am ales o metaforă proastă. Adevărul este că...

— Da, mârâi Kzinul, apoi continuă cu o voce care cutremura pereții: Adevărul este că vom accepta pe oricine alege Nessus. Ție îți aparține nava, Nessus. Unde este, deci, al patrulea membru al echipajului?

— Aici, în această încăpere.

— Ia stați un minut! se ridică Teela, în vreme ce părul argintiu îi flutura în aerul condiționat ca o rețea metalică, contrastând cu pielea ei albastră. Toată discuția asta e ridicolă. Nu plec nicăieri! De ce m-aș înhăma la așa ceva?

— Alege pe altcineva, Nessus. Trebuie să existe milioane de candidați mult mai capabili decât ea. Care-i problema?

— Nu sunt milioane, Louis. Avem câteva mii de nume, precum și numerele private de telefon sau numerele cabinelor de transfer ale celor mai mulți dintre ei. Fiecare dintre aceștia se poate mândri cu cele cinci generații de strămoși născuți prin câștigarea Loteriilor.

— Și?

Nessus începu să măsoare încăperea cu pasul.

— Mulți se descalifică singuri, prin ghinion evident, iar dintre cei rămași, se pare că nimeni nu-i disponibil. Atunci când îi sunăm, nu sunt acasă. Când revenim, computerul de rețea ne dă o legătură greșită. Când încercăm să sunăm un membru al familiei Brandt, începe să sune fiecare telefon din America de Sud. Apoi apar reclamațiile. Este foarte frustrant.

Teela interveni:

— Nici nu mi-ai spus unde vrei să mergem.

— Nu pot divulga destinația noastră, Teela. Totuși...

— Pe cleștii cei roșii ai lui Finagle! N-o să ne spui nici măcar atâta lucru?

— Poți studia holograma pe care o are Louis Wu. Este toată informația pe care mi se permite să v-o ofer în această fază.

Louis îi întinse holograma care înfățișa o dungă subțire, albastră, pe fondul negru al spațiului, în spatele unui disc alb strălucitor. Teela o luă, dornică să vadă despre ce era vorba, și abia atunci Louis își dădu seama cât era de mânioasă. Când reîncepu să vorbească, o făcu scuipând cuvintele unul câte unul, precum sâmburii de mandarină.

— Este cel mai ridicol lucru de care am auzit vreodată. Vrei ca Louis și cu mine să călătorim dincolo de limitele spațiului cunoscut împreună cu un Kzin și cu un Păpușar, fără să cunoaștem despre destinația noastră decât amănuntul că acolo există un inel de panglică albastră și un punct luminos? Este... ridicol!

— Să înțeleg, deci, că refuzi să ni te alături?

Sprâncenele fetei se arcuiră.

— Am nevoie de un răspuns clar. În curând, agenții mei vor localiza un alt candidat.

— Da, răspunse Teela. Refuz.

— Atunci te rog să nu uiți că, în conformitate cu legile în vigoare pe Pământ, trebuie să păstrezi secretul asupra celor discutate aici. Ți s-a plătit un onorariu de consultanță.

— Și cui aș putea să-i spun? râse teatral Teela. Cine m-ar crede? Louis, tu chiar pleci în această ridicolă...

— Da, răspunse Louis, care se gândea deja la alte lucruri, de pildă la găsirea unui mod plin de tact de a o scoate din încăpere. Dar nu chiar

în minutul ăsta. Afară, petrecerea este încă în toi. Dacă vrei să faci ceva pentru mine, continuă el, schimbă, te rog, combina muzicală de pe banda patru pe cinci. Apoi anunță-i pe toți cei interesați că apar într-un minut.

Când ușa se închise în urma ei, Louis i se adresă Păpușarului:

— Te rog să-mi faci un serviciu. Ba chiar să-ți faci și ție unul. Lasă-mă pe mine să judec dacă un om este apt pentru un salt în necunoscut.

— Nu știi care aptitudini au importanță maximă, îi răspunse Nessus. Încă n-avem doi candidați din care să alegem.

— Trebuie să fie zeci de mii.

— Nu-i chiar așa! Unii se descalifică singuri, alții nu pot fi găsiți, după cum ți-am spus. Oricum, poți să-mi precizezi căror criterii nu le corespunde fata?

— E prea tânără.

— Nici un candidat n-ar putea fi apt dacă n-ar face parte din generația Teelei Brown.

— Înmulțire pentru șansă! Nu, n-am să mă cert cu tine pe subiectul ăsta. Cunosc oameni mult mai nebuni. Câțiva dintre ei sunt încă prezenți la petrecere... În plus, ai văzut că nu este xenofilă.

— Dar nici xenofobă. Nu se teme de nici unul dintre noi.

— N-are scânteie. Nu este... nu este...

— Nu are neastâmpăr, îl ajută Nessus. Este fericită acolo unde se află. Aceasta este într-adevăr o deficiență. Nu dorește nimic. Și totuși, cum putem fi convinși de acest lucru fără s-o punem la încercare?

— În ordine, n-ai decât să-ți alegi singur candidații! spuse supărat Louis, ieșind din birou.

Din spatele său, Păpușarul șuieră:

— Louis! Interlocutorule! Semnalul! Unul dintre agenții mei a găsit un alt candidat!

— Eram sigur, îi răspunse Louis dezgustat.

În celălalt capăt al salonului, Teela Brown căsca ochii la un alt Păpușar Pierson.

Louis se trezi cu greutate. Își amintea că făcuse rost de o cască de dormit și o programase pentru un somn de o oră. Probabil că asta se întâmplase în urmă cu o oră. După deconectarea echipamentului, senzația dezagreabilă a greutății de pe cap fusese cea care-l trezise...

Pe cap nu avea nimic. Se ridică brusc în capul oaselor.

— Ți-am scos-o eu, îi spuse Teela Brown. Aveai nevoie de somn.

— Cât este ceasul?

— Șapte și ceva.

— M-am purtat ca o gazdă execrabilă! S-a spart petrecerea?

— Au mai rămas numai vreo douăzeci de inși. Nu-ți face însă probleme, le-am spus tuturor ce ți-am făcut. Toți au căzut de acord că a fost o idee foarte bună.

— În ordine! zise Louis rostogolindu-se dintre discurile de somn. Mulțumesc! Acum, însă, e cazul să ne întoarcem la ce-a mai rămas din petrecere.

— Vreau mai întâi să vorbesc ceva cu tine.

Louis se așeză la loc. Buimăceala somnului îl părăsea încetul cu încetul.

— Care e problema?

— Chiar vrei să pleci în călătoria asta trăsnită?

— Exact.

— Nu văd motivele.

— Am de zece ori vârsta ta, îi răspunse Louis. Nu trebuie să muncesc pentru a avea din ce trăi. N-am răbdarea necesară să devin om de știință. Pe vremuri am încercat să scriu, dar s-a dovedit a fi o treabă prea grea – ca atare, ăsta ar fi ultimul lucru la care m-aș înhăma. Ce mi-a mai rămas? Fac destul sport.

Ea clătină din cap și pe pereți alergară umbre aprinse.

— Asta nu-mi pare o joacă.

Louis ridică din umeri.

— Plictiseala este inamicul meu numărul unu. Mi-a ucis mulți prieteni, dar nu va pune laba și pe mine. Când mă plictisesc, plec aiurea și-mi risc viața.

— N-ar trebui cel puțin să cunoști care sunt riscurile?

— Sunt bine plătit.

— N-ai nevoie de bani.

— Rasa umană are nevoie de ceea ce au Păpușarii. Ascultă, Teela, ți s-a vorbit de nava cu hiperpropulsie cuantică de gradul doi. Este singura navă din spațiul cunoscut care acoperă în mai puțin de trei zile un an-lumină. De fapt, depășește de aproape patru sute de ori viteza standard!

— Cine are nevoie să zboare atât de repede?

Louis n-avea chef acum să-i facă un expozeu asupra exploziei nucleului galaxiei.

— Hai să ne întoarcem la petrecere!

— Nu, așteaptă!

— În ordine.

Fata avea palme mari, cu degete lungi. Unghiile îi scânteiau în lumină în timp ce și le trecea nervoasă prin părul aprins.

— Nu-i dreptate pe lumea asta! Louis, în momentul ăsta ai vreo legătură?

Întrebarea îl surprinse.

— Nu cred.

— Chiar arăt ca Paula Cerenkov?

În semiîntunericul ce domnea în dormitor, arăta precum girafa în flăcări a lui Dali. Părul îi scânteia cu o luminiscență proprie – un fluid de flăcări portocalii și galbene. În această lumină, restul corpului Teelei era doar o umbră. Dar memoria lui Louis completa detaliile: picioarele lungi, sânii conici, frumusețea delicată a trăsăturilor. O văzuse pentru prima dată în urmă cu patru zile la brațul lui Tedron Doheny, un filfizon care venise pe Pământ special pentru petrecerea dată de el.

— Am crezut că ești chiar Paula, recunoscu el. Ea trăiește acum pe Am Făcut-O, unde l-am cunoscut pe Ted Doheny. Când v-am văzut împreună, am crezut că Ted și Paula au sosit cu aceeași navă. La o privire mai atentă, mi-am dat seama că există unele diferențe. Ai picioare mai frumoase, dar mersul Paulei era mai grațios. Fața ei era mai rece, cel puțin așa țin minte. S-ar putea ca amintirile să-mi joace feste.

De dincolo de ușă izbucniră efluvii de muzică electronică, sălbatică și pură, straniu de incompletă, fără vreo idee directoare care s-o transforme într-un întreg. Teela se mișca, agitând umbrele de foc de pe pereți.

— Ce-ți trece prin cap? îi zise Louis. Amintește-ți că Păpușarii au mii de candidați dintre care să aleagă. Îl pot găsi pe cel de-al patrulea membru în fiecare zi, în fiecare minut. Imediat după aceea ne vom lua zborul.

— E în ordine! îl liniști Teela.

— Rămâi cu mine până atunci?

Fata dădu aprobator din capul ei mândru.

Păpușarul își făcu apariția două zile mai târziu.

Louis și Teela se aflau pe peluză, scăldați de razele soarelui și adânciți într-o partidă de șah pe viață și pe moarte. Louis îi capturase un cal. Acum regreta acest lucru. În jocul Teelei alternau gândirea și intuiția. Louis nu-i putea ghici niciodată următoarea mutare. Și ea juca la sânge.

Fata tocmai gândea următoarea mutare, mușcându-și buza de jos, când un servo veni alunecând lângă ei. Louis privi în ecranul monitorului și observă doi pitoni cu câte un singur ochi privindu-l la rândul lor din pieptul robotului.

— Condu-l încoace! ordonă el bine dispus.

Teela se ridică cu o mișcare bruscă, lipsită de grație.

— Voi doi s-ar putea să aveți de discutat chestiuni confidențiale.

— S-ar putea. Ce ai de gând?

— Mai am ceva de citit. Să nu atingi tabla! încheie ea amenințându-l cu degetul.

Lângă ușă, se întâlni cu Păpușarul, care tocmai ieșea din casă. Ea îi făcu un semn amical cu mâna atunci când drumurile lor se încrucișară, dar extraterestrul sări în lateral, speriat.

— Te rog să mă ierți, fluieră el, m-ai luat prin surprindere!

Teela ridică din sprâncene și intră în casă. Păpușarul se opri lângă Louis și-și plie picioarele sub el. Unul dintre capete începu să-l fixeze pe Louis, în vreme ce celălalt prinse să se rotească nervos, acoperind toate unghiurile de vizibilitate.

— Femeia aia ne poate spiona?

Louis se arătă surprins:

— Bineînțeles. Știi doar că nu există nici o protecție împotriva unei unde spion, cel puțin nu în aer liber. Și?

— Oricine sau orice ne-ar putea observa. Hai să mergem în biroul tău!

— Nu-i dreptate pe lumea asta! izbucni Louis, care se simțea destul de confortabil acolo unde se afla. Vrei să încetezi cu învârtitul capului, te rog? Pari speriat de moarte.

— Sunt îngrozit, deși știu că moartea mea n-ar avea prea mare importanță. Câți meteoriți cad anual pe Pământ?

— N-aș putea preciza.

— În această regiune suntem plasați periculos de aproape de centura de asteroizi. Oricum, asta nu mai contează, câtă vreme n-am fost în stare să contactăm un al patrulea membru al echipei.

— Ghinion! replică Louis. – Comportarea Păpușarului îl deconcerta. Dacă Nessus ar fi fost om... Dar nu era. – Sper că n-ai renunțat, totuși...

— Nu, dar eșecurile noastre mă macină. În ultimele patru zile, am căutat pe un oarecare Norman Haywood KJMMCWTAD, un candidat perfect pentru echipajul nostru.

— Și?

— Este perfect sănătos și viguros. Vârsta: douăzeci și patru și o treime de ani terești. Șase generații ale strămoșilor săi s-au născut exclusiv prin câștigarea Loteriilor. Cel mai favorabil aspect dintre toate: îi place să călătorească, manifestă neastâmpărul de care avem nevoie. Evident, am încercat să-l contactăm personal. De trei zile, agenții mei îl vânează printr-un lanț de cabine de transfer, de fiecare dată cu un salt

în urma sa, indiferent dacă Norman Haywood a plecat să schieze în Elveția, să facă surfing în Ceylon, să-și facă cumpărăturile în New York sau să meargă la petreceri în Himalaya ori Munții Stâncoși. Noaptea trecută, un agent de-al meu l-a detectat tocmai când se îmbarca pe o navă de pasageri spre Jinx. Nava a plecat înainte ca agentul meu să-și poată învinge frica naturală față de navele voastre depășite.

— Am avut și eu zile asemănătoare. N-ați putut să-i transmiteți un mesaj prin hiperunde?

— Louis, această călătorie se presupune a fi secretă!

— Mda, încuviință gazda, observând cum un cap de piton se rotea întruna, în căutarea inamicilor nevăzuți.

— Până la urmă, vom reuși, continuă Nessus. Miile de candidați potențiali nu se pot ascunde la nesfârșit, nu-i așa, Louis? Ei nici măcar nu știu că-i căutăm!

— O să găsiți voi pe cineva.

— Mă rog să nu se întâmple una ca asta! Louis, cum pot face eu așa ceva? Cum pot să plec împreună cu trei străini, pe o navă experimentală, proiectată pentru un singur pasager? Trebuie să fiu nebun!

— Nessus, de fapt ce te frământă? Toată povestea asta a fost ideea ta!

— Nu chiar. Ordinele mele provin de la Cei-Care-Conduc, ce se află la o distanță de două sute de ani-lumină.

— Ceva te îngrozește. Vreau să știu despre ce este vorba. Ai descoperit ceva necurat? Știi cumva ce reprezintă în realitate călătoria asta? Ce s-a schimbat din momentul în care erai gata să insulți patru Kzini, într-un restaurant public? Hei, încetișor, încetișor!

Păpușarul își vârâse capetele și gâturile între picioarele din față și se arcuise ca o minge.

— Hai, liniștește-te! încercă Louis să-l calmeze. Ieși de acolo!

Începu să-și plimbe degetele pe spatele gâturilor Păpușarului, singurele porțiuni rămase la exterior. Celălalt tremura. Pielea îi era moale, aidoma celei de antilopă, și aproape plăcută la atingere.

— Hai, ieși de acolo, Nessus! Nimeni și nimic n-o să se atingă de tine aici. Eu îmi protejez oaspeții.

Păpușarul răspunse cu un vaiet care răsună în surdină.

— Am fost nebun. Nebun! Chiar am insultat patru Kzini?

— Hai, ieși de acolo! Aici ești în siguranță. Așa e mai bine...

Un cap turtit apăru de sub ascunzișul călduț.

— ... Vezi? Nu-i nimic de care să-ți fie frică.

— Patru Kzini? Nu trei?

— Am greșit eu. Am numărat greșit. Erau trei.

— Iartă-mă, Louis, zise Păpușarul ridicându-și capul până la nivelul ochiului, faza mea maniacă s-a sfârșit! Mă aflu în faza depresivă a ciclului meu biologic.

— Și nu poți face nimic împotriva acestei stări? întrebă celălalt, neliniștit de perspectiva ca o asemenea situație să se repete tocmai într-un moment crucial.

— Pot să aștept să se termine. Pot să mă protejez până la limita maximă posibilă. Pot să încerc să mă controlez, astfel încât să nu-mi fie afectată judecata.

— Sărmane Nessus! Ești sigur că n-ai aflat nimic nou?

— Nu este suficient ceea ce știi pentru ca orice minte sănătoasă să se îngrozească? Păpușarul se ridică, oarecum șovăitor, și continuă: De ce am întâlnit-o pe Teela Brown? Am crezut că a plecat.

— Am rugat-o să rămână cu mine până-l vom găsi pe cel de-al patrulea coechipier.

— De ce?

Louis se întrebase și el care-i fuseseră motivele.

Avea prea puțină legătură cu Paula Cerenkov. Louis se schimbase mult prea mult față de acea perioadă a vieții sale; în plus, nu era genul de bărbat care să transpună o femeie în tiparul alteia.

Dormitoarele fuseseră proiectate pentru două persoane, nu pentru una singură. Dar mai fuseseră și alte fete la petrecere... firește, nu chiar atât de drăguțe precum Teela. Oare mai era posibil ca bătrânul și înțeleptul Louis Wu să fie îmbrobodit doar de un chip frumos? Dar în acei ochi placizi și argintii se mai afla și altceva în afară de frumusețe. Ceva mult mai complex.

— Din motive de empatie, îi răspunse Louis Păpușarului.

Își dădu seama că se adresa unui extraterestru, care n-avea cum să înțeleagă asemenea subtilități. Observă, de asemenea, că celălalt tremura și adăugă:

— Hai să mergem în biroul meu! Se află sub dealul ăla. Nu trebuie să te temi de meteoriți.

După plecarea lui Nessus, Louis porni în căutarea Teelei. O găsi în bibliotecă, în fața unui terminal, defilând paginile afișate cu o viteză mult prea mare chiar și pentru un maestru al citirii rapide.

— Salut, îl întâmpină ea întorcând capul. Ce mai face prietenul nostru bicefal?

— E mort de frică. Iar eu sunt terminat. Am făcut pe psihiatrul pentru un Păpușar Pierson.

Teela zâmbi.

— Vorbește-mi despre viața lui sexuală!

— Tot ce știu este că nu i se permite să se înmulțească. A dezvoltat o obsesie din cauza asta. Se poate presupune că există o lege care-i interzice acest lucru. În afară de amănuntele astea, a evitat complet subiectul. Îmi pare rău că n-am posibilitatea de a-ți oferi mai multe date...

— Și atunci, despre ce ați vorbit atâta?

Louis dădu evaziv din mână.

— Despre trei sute de ani de traume... Atât a trăit Nessus în spațiul locuit de oameni. Cu greu își mai aduce aminte de planeta natală. Am impresia că este îngrozit din cauza celor trei sute de ani.

Louis se trânti într-un fotoliu-masor. Tensiunea la care-l supusese procesul de empatie cu un extraterestru îi sleise mintea și-i epuizase imaginația.

— Și tu? Ce citești?

— Despre explozia Nucleului, arătă Teela spre ecran.

Pe acesta se puteau observa grupuri aglomerate de stele. Din cauza lor, nu se mai putea distinge întunericul spațiului. La prima vedere, ai fi putut crede că aveai de-a face cu o aglomerare normală de stele, dar nu putea fi așa ceva. Era imaginea unei zone ce n-ar fi putut fi explorată nici cu telescoapele, nici cu vreo navă obișnuită.

Era nucleul galaxiei, o sferă compactă de stele cu o rază de cinci mii de ani-lumină, aflată în axa de rotație a acesteia. Cu două sute de ani în urmă, un om ajunsese totuși până acolo, la bordul unei nave experimentale puse la dispoziție de Păpușari. Pe ecran se îmbulzeau stele roșii, albastre și verzi suprapuse, cele roșii fiind cele mai mari și mai strălucitoare. În centrul imaginii se afla o zonă de un alb orbitor în forma unei virgule aplatizate. În interiorul regiunii se puteau observa dungi și zone de umbră, dar oricare dintre acestea din urmă era mai strălucitoare decât orice altă stea din exterior.

— De asta aveți nevoie de nava Păpușarilor, remarcă Teela. Corect?

— Corect.

— Cum s-a întâmplat?

— Stelele sunt prea apropiate, îi explică Louis. În interiorul Nucleului, distanța medie între două stele este de jumătate de an-lumină, iar în apropierea centrului ele sunt și mai îngrămădite. În nucleul unei galaxii stelele sunt atât de apropiate, încât se pot încălzi una pe cealaltă. Fiind mai fierbinți, ard mai repede. Îmbătrânesc mai repede. Astfel, cu vreo zece mii de ani în urmă, toate stelele din interiorul Nucleului trebuie să fi fost pe punctul de a se transforma în nove. Apoi una dintre ele a devenit cu adevărat novă, eliberând o mare cantitate de căldură concomitent cu o emisiune puternică de raze gama. Cele câteva stele din

apropierea ei au primit și mai multă căldură. Presupun că și emisiunea de raze gama a condus la creșterea activității stelare. Prin urmare, o pereche de stele învecinate a explodat. Și totul a mers mai departe, pe principiul bulgărelui de zăpadă. Căldura degajată de toate trei a amorsat alte câteva stele. A urmat o reacție în lanț, care foarte curând n-a mai putut fi oprită. Pata albă este alcătuită numai din supernove. Dacă ai chef, puțin mai încolo o să vezi pe bandă descrierea matematică a procesului.

— Nu, mulțumesc! se apără ea. Louis se așteptase la asta. Înțeleg că până acum totul s-a terminat.

— Mda. Pata aia la care te uiți este veche și dispărută, deși lumina ce provine de la ea n-a ajuns încă prin părțile noastre de galaxie. Reacția în lanț trebuie să se fi terminat acum vreo zece mii de ani.

— Și atunci ce rost are atâta agitație?

— Radiațiile. Particule ultrarapide și alte chestii din astea.

Fotoliul-masor începea să-i inducă o stare de relaxare; Louis se afundă și mai adânc în alveola informă și lăsă undele staționare ale acesteia să-și facă treaba.

— Încearcă să privești lucrurile și din alt punct de vedere, continuă el. Spațiul cunoscut este o mică aglomerare de stele aflată la o distanță de treizeci de mii de ani-lumină de axa de rotație a galaxiei. Novele au început să explodeze în urmă cu mai bine de zece mii de ani. Asta înseamnă că frontul de undă al exploziilor combinate va sosi aici peste vreo douăzeci de mii de ani. E corect?

— Este.

— Și radiațiile subnucleare provenind de la un milion de nove sosesc imediat în spatele frontului de undă.

— ... Oh!

— În douăzeci de mii de ani, va trebui să evacuăm fiecare planetă colonizată, și probabil chiar mai multe...

— E destul timp! Dacă am începe de pe acum, am putea-o face cu navele pe care le avem. Simplu!

— Mai gândește-te! Parcurgând un an-lumină în trei zile, navele noastre ar avea nevoie de aproximativ șase sute de ani pentru a atinge Norii lui Magellan.

— Nu s-ar putea opri în fiecare an să se aprovizioneze...?

Louis izbucni în râs.

— Încearcă să atragi pe careva într-o acțiune de felul ăsta. Știi ce cred eu? Când lumina provenită de la explozia Nucleului va începe să licărească printre norii de praf ce se întind între noi și axa galaxiei, abia atunci fiecare om din spațiul cunoscut va fi îngrozit. Din acel moment,

vom avea la dispoziție maxim un secol pentru a o întinde de aici. Păpușarii au avut o idee strălucită. Au trimis un om spre centrul galaxiei, prezentând toată afacerea ca pe o năzbâtie publicitară, deoarece aveau nevoie de finanțarea cercetărilor. Tipul respectiv a trimis înapoi imagini de felul celei de pe ecran. Înainte ca el să se întoarcă, Păpușarii s-au volatilizat – n-a mai rămas nici măcar unul, de sămânță, pe vreo planetă locuită de oameni. Noi n-o să procedăm în felul ăsta. O să stăm cu brațele încrucișate, așteptând ca proștii, și când, în fine, ne vom decide s-o luăm din loc, va trebui să golim complet galaxia de mii de miliarde de ființe inteligente într-un timp extraordinar de scurt. Vom avea nevoie de navele cele mai mari și mai rapide pe care le vom putea construi. Avem nevoie de propulsorul Păpușarilor pentru a începe să-l îmbunătățim de pe acum. În rest...

— Am înțeles. Vin cu voi!

Louis, întrerupt în mijlocul frazei, nu reuși să emită decât un sunet gâlgâit.

— Vin cu voi! repetă Teela Brown.

— Ți-ai ieșit din minți!

— Dar *tu* mergi, nu-i așa?

Louis strânse din dinți pentru a-și înăbuși furia. Când reîncepu să vorbească, dădu dovadă de mai mult calm decât ar fi meritat situația în care se afla.

— Da, merg. Numai că eu am motivele mele întemeiate. În plus, sunt expert în a rămâne în viață în condiții vitrege, pentru că fac treaba asta mai de multișor.

— Dar eu sunt mult mai norocoasă!

Louis fornăi disprețuitor.

— ... Iar motivele mele, chiar dacă n-or fi tot atât de bune ca ale tale, sunt la fel de întemeiate! încheie ea pe un ton arțăgos.

— Nu mai spune!

Teela ciocăni în sticla ecranului. Virgula de lumină provenită de la miile de nove scânteie sub degetul ei.

— Ăsta nu-i un motiv suficient?

— O să facem rost de propulsorul Păpușarilor fie că vii cu noi, fie că nu. L-ai auzit pe Nessus. Există mii de persoane ca tine!

— Și eu sunt una dintre ele.

— În ordine, tu ești una dintre ele, izbucni Louis.

— Dar nu înțeleg de ce îți faci atâtea probleme? Ți-am cerut eu să ai grijă de mine?

— Îmi cer scuze! Nu-mi dau seama de ce am încercat să te influențez. Ești un adult în deplinătatea facultăților.

— Mulțumesc! În consecință, intenționez să mă alătur echipajului, concluzionă Teela pe un ton înghețat.

La naiba cu toate astea! În fond, ea era o ființă matură, liberă să facă tot ce dorea! Nu numai că nu putea fi constrânsă, dar încercarea de a-i impune un mod de comportament ar fi constituit o dovadă de proaste maniere și, mai ales, n-ar fi avut nici un rezultat.

Dar putea fi convinsă...

— Atunci gândește-te și la asta, reveni Louis. Nessus a depus mari eforturi pentru a menține secretul acestui proiect. De ce? Ce vrea să ascundă?

— Asta-l privește pe el, nu? Poate că e vorba de ceva suficient de valoros pentru a fi furat, indiferent cât de departe se află.

— Ei, și? Nu-ți dai seama că zona în care ne vom deplasa este situată la o distanță de două sute de ani-lumină de aici? Suntem singurii care putem ajunge acolo.

— Atunci poate că este vorba chiar de navă.

Oricât ar fi fost de ciudat, Teela nu era deloc proastă. Louis nu întrevăzuse o asemenea posibilitate.

— Atunci gândește-te la echipajul nostru, continuă el. Doi oameni, un Păpușar și un Kzin. Nici unul dintre noi nu este explorator profesionist.

— Înțeleg ce vrei să spui, Louis, dar să știi că sunt decisă să merg. Nu cred că mă poți opri.

— Atunci încearcă cel puțin să înțelegi în ce te bagi. De ce este nevoie de un echipaj atât de pestriț?

— Asta este problema lui Nessus.

— Eu zic că este a noastră. Nessus primește ordinele direct de la Cei-Care-Conduc, de la cartierul general al Păpușarilor. Cred că și-a dat seama de semnificația acestor ordine abia în urmă cu câteva ore. Acum e îngrozit. Acești... sacerdoți ai supraviețuirii au inițiat simultan patru experimente, fără a mai lua în considerare obiectul însuși al expediției.

Observă că Teela părea interesată de subiect și continuă:

— Mai întâi, este Nessus. Chiar dacă ar fi destul de nebun ca să debarce pe o planetă necunoscută, mă îndoiesc că ar reuși să treacă de această experiență întreg la minte. Cei-Care-Conduc știu în mod sigur asta. După ce vor atinge Norii lui Magellan, vor trebui să pună pe picioare un alt imperiu comercial. Coloana vertebrală a acestui imperiu va fi reprezentată de Păpușarii nebuni. În al doilea rând, este vorba de

prietenul nostru cu blană. Ca ambasador al unei rase străine, el trebuie să fie unul dintre cei mai sofisticați Kzini. Dar oare este suficient de sofisticat pentru a rezista în compania noastră? Sau ne va ucide pentru extra-spațiu vital și carne proaspătă? În al treilea rând, tu și presupusul tău noroc formați cel mai trăsnit subiect de experiment de care am auzit vreodată. În al patrulea rând, sunt eu, un posibil arhetip de explorator. Cine știe, poate că tocmai eu sunt factorul de echilibru...

Louis se afla acum în fața fetei, punctându-și cuvintele cu gesturi oratorice deprinse de pe vremea când participase la niște alegeri pentru Națiunile Unite, pe care le pierduse, de altfel. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi negat cu sinceritate că încerca s-o sperie pe Teela Brown; dorea cu disperare doar s-o convingă.

— ...La urma urmelor, Păpușarii n-ar trebui să se sinchisească de planeta ce constituie țelul călătoriei noastre, oricare ar fi aceea. De ce ar mai face-o, când sunt pe punctul de a părăsi galaxia? Ei testează mica noastră echipă până la distrugere. Înainte de a ne omorî unii pe alții, vor afla destule despre modul în care interacționăm.

— Nu cred că este vorba despre o planetă, remarcă Teela.

Louis explodă:

— La naiba! Ce legătură are asta cu ceea ce am spus eu până acum?

— În fond, Louis, dacă tot trebuie să ne lăsăm omorâți, măcar să știm pentru ce. Cred că este vorba de o navă.

— Nu zău!

— Una imensă, în formă de inel, cu un câmp colector pentru hidrogenul interstelar. Cred că a fost construită în vederea captării hidrogenului în axa inelului, acesta fiind folosit ulterior drept combustibil al unei reacții de fisiune. În felul acesta, se poate obține forța motrice și totodată un mic soare. Inelul se rotește pentru a se crea forța centrifugă, iar partea sa interioară ar putea fi acoperită cu sticlă.

— Mda, murmură Louis, gândindu-se la hologramа neclară primită de la Păpușar.

Reflectase prea puțin la destinația lor.

— ...Ar fi posibil..., continuă el. O navă imensă, primitivă și nu prea ușor de pilotat... Dar de ce i-ar interesa pe Cei-Care-Conduc?

— Ar putea fi o navă cu refugiați. Unele specii din preajma Nucleului vor fi fost în stare să înțeleagă procesele stelare mai devreme. Pesemne că au prognozat explozia cu mii de ani mai înainte... pe când existau doar vreo două, trei supernove.

— N-ar fi exclus... dar m-ai abătut de la subiect. Tocmai îți explicam ce fel de experiențe cred că efectuează Păpușarii. Eu merg de dragul distracției. Ce te face pe tine să crezi că vrei să mergi?

— Explozia nucleului galactic.

— Altruismul e măreț, dar n-ar trebui să te preocupe prea mult ceva care se va întâmpla peste douăzeci de mii de ani. Mai încearcă.

— Fir-ar să fie, dacă tu poți fi erou, eu de ce să nu fiu? Te înșeli, însă, în privința lui Nessus. Nu s-ar implica el într-o misiune de sacrificiu. Și de ce ar dori Păpușarii să ne studieze pe noi sau pe Kzini? În ce scop? Ei părăsesc deja galaxia. Oricum nu vor mai avea ocazia de a ne întâlni din nou...

Hotărât lucru, Teela nu era proastă. Doar că...

— Te înșeli. Păpușarii au motive extraordinar de întemeiate să afle cât mai multe despre noi.

Privirea interesată a Teelei îl făcu să continue.

— Nu cunoaștem prea multe lucruri despre migrația lor. Știm doar că orice Păpușar normal din punct de vedere mental și fizic se află în mișcare. Și mai știm că deplasarea se face cu viteze inferioare celei a luminii. Păpușarii se tem de hiperspațiu. Călătorind cu viteze subluminice, flota lor va atinge lobul inferior al Norilor lui Magellan peste aproape optzeci și cinci de mii de ani. Știi pe cine se așteaptă să găsească acolo? peroră el încruntându-se și întinzând degetul spre ea... Pe noi, desigur. Cel puțin oameni și Kzini. Probabil și Pierini, Kdaltyno și Delfini. Ei sunt conștienți de faptul că vom aștepta până în ultimul minut și apoi ne vom năpusti într-o goană nebună, la fel cum sunt siguri că vom folosi propulsii hiperluminice. Atunci când vor atinge Norii lui Magellan, vor fi nevoiți să aibă de-a face cu noi... sau cu cei care ne vor fi omorât. Cunoscându-ne, ei ar putea prognoza natura celor care ne-ar putea distruge. Da, da... au suficiente motive ca să ne studieze.

— Este în ordine!

— Tot mai vrei să mergi?

Teela dădu afirmativ din cap.

— De ce?

— Îmi păstrez motivele pentru mine.

Fata era complet calmă. Ce ar mai fi putut face? Dacă ar fi avut mai puțin de nouăsprezece ani, i-ar fi chemat pe părinții ei. Dar, la douăzeci de ani, Teela era aproape un adult. Undeva trebuia trasă o linie de demarcație.

Ca adult, avea libertatea de a alege și, totodată, era îndreptățită să se aștepte la maniere civilizate din partea lui Louis, anumite părți ale intimității sale fiind sacrosancte. Louis putea încerca cel mult s-o convingă, dar în această tentativă tocmai eșuase.

În mod normal, Teela n-ar mai fi fost obligată să facă următorul gest. Pe neașteptate, ea îi apucă mâinile și, surâzând, îl imploră:

— Ia-mă cu tine, Louis! Să știi că am cu adevărat noroc. Dacă Nessus nu alege cum trebuie, s-ar putea să ajungi să dormi singur. Sunt sigură că n-ai agrea așa ceva.

Îl prinsese. Nu putea s-o țină departe de nava lui Nessus, mai ales că ea era hotărâtă să ia direct legătura cu acesta.

— Bine, răspunse el. Să-l contactăm pe Nessus.

Într-adevăr, nu i-ar fi plăcut să doarmă singur.

CAPITOLUL 4

Interlocutorul Animalelor

— Doresc să mă alătur expediției, vorbi Teela în ecranul videofonului.

Drept răspuns, Păpușarul scoase un urlet prelung în mi bemol.

— Pardon?

— Te rog să mă scuzi, răspunse Nessus. Ne întâlnim mâine în Outback Fields, Australia, la ora opt fix. Ia cu tine obiecte personale în greutate maximă de douăzeci de kilograme, măsurate în gravitația Pământului. Louis să procedeze la fel. Aaah...!

Păpușarul își înălță capetele și urlă din nou. Alarmat, Louis interveni:

— Te simți rău?

— Nu, pur și simplu îmi prevăd moartea. Louis, aș fi dorit să depui mai puțin zel în munca de convingere. La revedere. Ne vedem la Outback Fields.

Ecranul se stinse.

— Vezi, gânguri Teela, vezi ce se întâmplă când ești atât de convingător?

— Eu și gura mea mare! Oricum, am făcut tot ce mi-a stat în putință. Să nu dai vina pe mine dacă o să mori în chinuri.

În aceeași noapte, pe când erau cufundați în întuneric, Louis o auzi spunând:

— Te iubesc! Vin cu tine doar pentru că te iubesc.

— Și eu te iubesc, răspunse el moale, după care continuă: Ăsta era secretul?

— Îhâm.

— Vii după mine la o depărtare de două sute de ani-lumină numai pentru că nu vrei să mă lași singur?

— Da.

— Cameră de culcare, lumina la jumătate din intensitate, comandă el.

O lumină slabă, albastră, inundă încăperea.

Amândoi pluteau la o distanță de câțiva centimetri unul de altul, între două panouri pentru dormit. Ca pregătire pentru ieșirea în spațiu, amândoi își curățaseră tenul și părul de fardurile și vopselele impuse de ultima modă. Părul din coada lui Louis era acum drept și negru, pielea capului îi arăta ca o miriște țepoasă și gri. Tenul cu nuanțe galben-maronii, ochii, și ei maronii, fără vreo urmă de oblicitate asiatică, îi schimbaseră considerabil înfățișarea.

Schimbările suferite de Teela erau la fel de drastice. Acum părul ei era negru și ondulat, legat la spate. Tenul avea o nuanță alb-nordică. Ovalul feței îi era dominat de o pereche de ochi căprui, mari, și de o gură mică și serioasă; nasul îi era aproape neglijabil. Fata plutea în câmpul dintre plăcile de dormit precum uleiul pe apă, total relaxată.

— Tu n-ai mai fost niciodată mai departe de Lună! o mustră Louis.

Ea răspunse cu un gest aprobator din cap.

— ... Și nici eu nu sunt cel mai bun amant din lume, continuă el. Asta mi-ai spus-o chiar tu.

Ea aprobă din nou. Teela Brown nu avea nici un fel de rețineri. În două zile și două nopți nici nu mințise, nici nu-și nuanțase adevărurile spuse, nici măcar nu se eschivase în fața întrebărilor. Louis și-ar fi dat seama. Îi povestise despre cei doi amanți precedenți: primul, care-și pierduse interesul față de ea după o jumătate de an, celălalt, un văr, care-i oferise șansa de a emigra pe Muntele Lookitthat. Louis îi povestise puțin din experiențele sale și ea păruse că-i acceptă reticențele. Ea nu avea așa ceva. Și-i punea cele mai cretine întrebări.

— Atunci de ce eu? se arătă el nedumerit.

— Nu știu, îi mărturisi ea. Poate că e vorba de charismă?... Știi, ești un fel de erou.

La urma urmei, Louis rămăsese ultimul om în viață care reușise să stabilească primul contact cu o specie extraterestră. Va putea uita vreodată cineva episodul cu Trinocii?

Mai făcu o încercare:

— Ascultă, îl cunosc pe cel mai teribil amant din lume. E un prieten de-al meu. Asta e pasiunea lui. A scris cărți despre asta. Are doctorate în psihologie și fiziologie. În ultimii o sută treizeci de ani, a fost...

Teela își duse mâinile la urechi.

— Nu mai continua, te rog!

— Pur și simplu, nu vreau să-ți lași oasele pe undeva. Ești prea tânără.

Ea îi aruncă o privire uimită, aceeași privire care însemna că el iarăși nu folosise cele mai potrivite cuvinte din interplanetară. Zvâcnituri ale inimii? Să-ți lași oasele pe undeva? Louis oftă în sinea sa și comandă:

— Puncte de echilibru ale câmpurilor, uniți-vă!

Ceva începu să se schimbe în câmpurile de forță. Cele două regiuni de echilibru stabil, anomaliile care-i împiedicau pe Teela și pe Louis să iasă de sub influența plăcilor, se contopiră. Bărbatul și femeia alunecară în josul „pantei", până când se ciocniră și se agățară unul de celălalt.

— Mi-era somn, Louis! Dar nu e nici o supărare...

— Gândește-te la intimitatea ta, înainte de a te abandona viselor. În general, pe navele spațiale e mare înghesuială.

— Vrei să spui că n-o să putem face dragoste? La naiba, Louis, nu-mi pasă dacă se vor uita. Ei nu sunt ca noi.

— Mie îmi pasă.

Ea îi aruncă din nou acea privire uimită.

— Să presupunem că ar fi oameni. În cazul ăsta, ai avea obiecții?

— Cred că da, cu excepția situației în care i-am cunoaște foarte bine. Asta mă face cam demodat, nu?

— Puțin.

— Îți amintești de prietenul de care ți-am povestit? Cel mai mare amant din lume? Ei bine, individul are o colaboratoare și ea m-a învățat câteva dintre trucurile lui. Pentru așa ceva ai nevoie de gravitație. Câmpurile de forță, la zero! adăugă el.

Senzația de greutate reveni.

— Încerci să schimbi subiectul, remarcă Teela.

— Așa e. Mă predau!

— În ordine, dar ține minte un lucru: ar fi fost posibil ca prietenul tău, Păpușarul, să fi dorit patru specii, în loc de trei. Ai fi putut la fel de bine sfârși lângă un Trinoc...

— O situație îngrozitoare! Acum o s-o facem în trei etape, începând cu poziția călare.

— Cum e poziția călare?

— Am să-ți arăt...

În preajma dimineții, Louis se simțea suficient de fericit la gândul că vor călători împreună, dar când îndoielile i se reîntoarseră, era deja prea târziu. Oricum, fusese prea târziu de multă vreme.

Outsiderii erau negustori de informație. Cumpărau scump și vindeau scump, dar ceea ce cumpărau o dată vindeau iar și iar, pentru că piața lor de desfacere era întreaga galaxie. În spațiul locuit de oameni, creditul lor era practic nelimitat.

Probabil că evoluția lor se petrecuse pe vreun satelit rece al unui gigant gazos întrucâtva asemănător Nereidei, cel mai mare satelit al lui Neptun. Acum trăiau în hăurile dintre stele, în nave gigant de mărimea

unor orașe, al căror rafinament varia enorm, de la pânze fotonice până la propulsoare inaccesibile încă pentru știința omenească. Acolo unde un sistem planetar deținea clienți potențiali și unde exista și o zonă adecvată, Outsiderii închiriau spațiul necesar pentru centre comerciale, zone de odihnă și recreere, magazii de aprovizionare. În urmă cu o jumătate de mileniu, închiriaseră Nereida.

— Asta trebuie să fie principala lor piață, remarcă Louis Wu. Acolo, jos!

Le arătă cu o mână, păstrând-o pe cealaltă încleștată pe comenzile navei de transport.

Nereida era o câmpie înghețată, stâncoasă, sclipind sub lumina stelelor. Soarele nu era decât un punct alb ceva mai mare, emanând la fel de multă lumină ca și o Lună plină, iar în această lumină putea fi observat un labirint de Ziduri. Se zăreau și clădiri emisferice, precum și o grămadă de nave mici cu propulsie reactiv-chimică, ce făceau oficiul de navete sol-orbită, având secțiunile pentru pasageri deschise către spațiu. Mai mult de jumătate din câmpie era acoperită însă de aceste Ziduri joase.

Din spatele lui Louis se auzi vocea agitată a Interlocutorului:

— Aș vrea să știu rolul acestui labirint. E pentru apărare?

— Sunt zone de înmagazinare a căldurii. Metabolismul Otusiderilor se bazează pe termoelectricitate. De obicei, ei zac cu capetele în lumina soarelui și cu cozile în umbră, iar diferența de temperatură dintre cele două extremități dă naștere unui curent electric. Scopul Zidurilor este de a genera cât mai multe zone de umbră.

Nessus reușise să se calmeze în timpul zborului de zece ore. Tropăise îndelung inspectând sistemele de asigurare a condițiilor de viață ale navei de transport, vârându-și capetele ici și colo prin colțuri, aruncând peste umăr comentarii și scurte răspunsuri la întrebări. Costumul său etanș, de forma unui balon larg, întărit în dreptul cocoașei care-i adăpostea creierul, părea ușor și confortabil. Regeneratoarele de aer și hrană erau incredibil de mici.

Păpușarul avusese o comportare stranie cu puțin timp înainte de decolare. Începuse deodată să umple cabina cu o melodie complexă, agreabilă, plină de tonuri înalte, asemănătoare cântecului de jale al unui computer obsedat sexual. Cu cele două guri, înzestrate din belșug cu mușchi complecși și terminații nervoase, Păpușarul era o orchestră ambulantă.

Nessus insistase ca Louis să piloteze nava. Încrederea sa în priceperea acestuia era atât de mare, încât nici măcar nu-și legase centurile

de siguranță. Louis presupunea că nava dispunea și de alte dispozitive secrete de protecție a pasagerilor.

Interlocutorul Animalelor urcase la bord încărcat cu un geamantan de vreo opt kilograme care, odată deschis, se dovedise a fi umplut cu un fel de cuptor cu microunde și o halcă de carne crudă, de origine mai mult Kzinti decât terestră. Din diverse motive, Louis se așteptase să vadă costumul etanș al Kzinului semănând cu o armură medievală. Nu era așa. Avea forma unui balon multiplu, transparent, cu un fel de rucsac monstruos de greu în spate și o cască de forma unui bol de sticlă, prevăzută cu comenzi ciudate ce puteau fi acționate cu limba. Deși nu puteau fi observate arme identificabile, rucsacul avea o alură de echipament militar, și Nessus insistase ca Interlocutorul să-l pună deoparte.

Kzinul își petrecuse cea mai mare parte a călătoriei dormitând. Acum erau adunați cu toții în cabina de comandă și priveau peste capul lui Louis.

— O să dochez nava în apropierea acelei nave Outsidere, îi anunță el.

— Nu! Du-ne spre est. Am parcat *Marele Șlem* într-un loc izolat.

— De ce? Ți-a fost teamă să nu te spioneze Outsiderii?

— Nu. *Marele Șlem* folosește propulsoare cu fuziune în loc de propulsoare reactive-chimice. Căldura degajată la decolări și aterizări i-ar putea deranja.

— De ce *Marele Șlem*?

— Așa a fost numită de Beowulf Shaeffer, singura ființă rațională care a zburat vreodată cu ea. El a obținut singura hologramă extinsă a exploziei Nucleului. Marele Șlem nu este un termen folosit la jocul de cărți?

— Poate că tipul se aștepta să nu se mai întoarcă. Mai bine să vă informez de pe acum: eu n-am zburat niciodată pe o navă cu propulsoare de fuziune. Nava mea folosește propulsoare reactive, ca și aceasta.

— E timpul să înveți, îi răspunse Nessus.

— Așteaptă! interveni Interlocutorul. Eu am experiență cu navele cu propulsie de fuziune. Prin urmare, eu voi pilota *Marele Șlem*.

— Imposibil. Postul de pilotaj este special proiectat pentru corpul unui om. Pupitrul de comandă este asemănător cu cel de pe navele oamenilor.

Kzinul scoase niște mârâituri din fundul gâtului.

— Acolo, Louis! În fața noastră!

Marele Șlem semăna cu o sferă transparentă, având diametrul de peste trei sute de metri. În timp ce Louis pilota nava în jurul ei, nu remarcă nici un spațiu, oricât de mic, care să nu fi fost umplut cu

echipamentul verde-bronz al hiperpropulsoarelor. Carcasa era de tip Produs General Patru, ușor de recunoscut de cineva familiarizat cu navele spațiale, suficient de încăpătoare pentru a fi utilizată pentru transportul unor întregi colonii prefabricate. Dar nu arăta deloc ca o navă. Era corespondentul enorm al unui satelit orbital primitiv, construit de o rasă ale cărei resurse și cunoștințe tehnologice limitate ar fi impus utilizarea fiecărei fracțiuni din capacitatea volumică interioară.

— Și unde vom locui noi? se interesă Louis. Deasupra?

— Cabina este dedesubt. Coboară sub curbura carcasei.

Louis își coborî nava pe gheața întunecată, apoi îi ghidă cu grijă alunecarea până sub pântecele *Marelui Șlem*.

Prin carcasa transparentă se vedeau sclipind luminițe, semn că sistemele de asigurare a condițiilor de viață erau în funcțiune. Se mai distingeau două mici încăperi, cea de jos conținând doar o cușetă de salvare, un indicator de masă și un pupitru în formă de potcoavă, iar cea de deasupra ei fiind puțin mai mare. Louis îl simți pe Kzin mișcându-se în spatele său.

— Interesant, remarcă Interlocutorul, presupun că amicul nostru va călători în compartimentul de jos, iar noi trei în cel de sus.

— Exact. Ne-a fost foarte greu să înghesuim trei cușete de salvare într-un spațiu atât de îngust. Fiecare dintre ele este echipată cu un câmp de stază, în scopul asigurării siguranței maxime. Deoarece vom călători în stază, contează prea puțin că nu vom avea spațiu de mișcare.

Kzinul mârâi și Louis simți că strania făptură nu se mai sprijinea pe umărul său. Aștepta ca nava să-și încheie ultimii centimetri ai cursei de alunecare, apoi apăsă o succesiune de butoane.

— Vreau să stabilim un lucru, zise el. Teela și cu mine vom primi împreună o plată unică, în vreme ce Interlocutorul o va încasa singur.

— Vrei un supliment? se holbă Nessus. Aștept sugestiile tale.

— Vreau ceva de care voi nu mai aveți nevoie. Ceva lăsat în urmă de rasa ta...

Așteptase un moment optim pentru târguială. Nu era sigur că va reuși, dar merita să încerce.

— ... Vreau coordonatele planetei tale natale.

Capetele Păpușarului aproape că-i săriră de pe umeri, apoi se întoarseră unul către altul. Răspunsul veni cu o întârziere de câteva minute:

— De ce?

— Cândva, poziția respectivei planete era cel mai valoros secret din spațiul cunoscut și ai tăi ar fi plătit o avere ca să-l păstreze intact. Asta-l făcea de neprețuit. Vânătorii de recompense au scotocit fiecare stea de

categoria G și K în căutarea ei. Chiar și acum, Teela și cu mine am putea vinde informația unei rețele pentru o grămadă de bani.

— Dar dacă s-ar găsi în afara spațiului cunoscut?

— Aaah! reflectă Louis. Profesorul meu de istorie se gândise și la posibilitatea asta. Oricum, chiar și așa, informația va valora destul.

— Înainte de a pleca spre ultima noastră destinație, spuse cu grijă Păpușarul, vei afla coordonatele planetei noastre natale. Cred că informația ți se va părea mai mult surprinzătoare decât folositoare.

Din nou, Nessus se privi pentru o clipă ochi în ochi. După aceea, schimbă subiectul:

— Vreau să-ți atrag atenția asupra acelor patru proiecții conice...

— Le văd. – Într-adevăr, sesizase cele patru conuri deschise așezate în jurul cabinei. – ... Sunt cumva motoarele de fuziune?

— Da. Vei vedea că nava se comportă la fel ca una dotată cu propulsoare reactiv-chimice, cu excepția faptului că nu există gravitație internă. Proiectanții noștri n-au avut spațiu de irosit. În legătură cu funcționarea hiperpropulsorului cuantic de ordinul II, vreau să-ți atrag atenția asupra unui punct...

— Am asupra mea o sabie-variabilă! se auzi vocea Interlocutorului. Vă sfătuiesc să vă păstrați calmul.

Fu nevoie să treacă un moment pentru ca semnificația acelor cuvinte să poată fi percepută. Apoi Louis se întoarse ușor, fără gesturi bruște.

Kzinul stătea în dreptul unui perete curb. Într-un pumn, având ghearele scoase în afară, ținea ceva aducând cu un mâner de la o prăjină de sărit. La o distanță de aproape trei metri de acesta, menținută cu îndemânare la nivelul ochilor felinei, se afla o mică bilă roșie luminoasă. Firul care lega bila de mâner era prea subțire pentru a fi distins cu ochiul liber, dar Louis nu se îndoia că era acolo. Protejat și rigidizat de un câmp Slaver de stază indus, firul putea despica aproape orice metal, inclusiv o cușetă de salvare, în cazul în care Louis ar fi încercat să se ascundă în spatele acesteia. Iar Interlocutorul își alesese o poziție din care putea lovi oriunde în interiorul cabinei.

La picioarele Kzinului, Louis observă halca de carne de origine incertă. Fusese sfâșiată cu dinții și, bineînțeles, era goală pe dinăuntru.

— Aș fi preferat o armă mai puțin barbară, zise Interlocutorul. Un paralizator ar fi fost ideal. N-am putut face rost de unul în timp util. Louis, ia-ți mâinile de pe comenzi și pune-le pe cușeta de salvare!

Louis se conformă. Se gândise să se joace cu gravitația cabinei, dar Kzinul l-ar fi tăiat în două, înainte de a-și duce gestul până la capăt.

— ...Acum, dacă veți rămâne cu toții liniștiți, am să vă spun cum vom proceda mai departe.

— Dacă ești amabil... îl invită Louis.

În acest timp, își estima șansele. Bila roșie era un indicator care-i arăta Interlocutorului unde anume se termina lama invizibilă a armei sale. Dar dacă Louis ar fi putut apuca bila fără să-și piardă degetele... Nu. Era mult prea mică.

— Presupun că motivele mele vă sunt clare, începu Kzinul să le explice. – Petele negre din zona ochilor săi păreau acum asemănătoare măștii unui bandit dintr-un desen animat. Kzinul nu era nici încordat, nici relaxat și se afla în singurul loc în care era imposibil să fie atacat. – ... Intenționez să ofer rasei mele controlul *Marelui Șlem*. Pe baza unui astfel de model, vom construi alte nave asemănătoare. Ele ne vor oferi superioritatea necesară în viitorul război cu oamenii, bineînțeles dacă oamenii nu vor avea și ei planurile *Marelui Șlem*. Sunteți lămuriți?

Louis își căută un ton sarcastic:

— Firește că nu faci asta din cauză că te-ar înspăimânta destinația noastră!

— Nu.

Insulta alunecă pe lângă el. Oare un Kzin era în stare să recunoască sarcasmul?

— Acum vă veți scoate cu toții hainele, astfel încât să mă pot asigura că n-aveți asupra voastră vreo armă. După aceea, îi voi cere Păpușarului să-și îmbrace costumul etanș. Amândoi ne vom urca la bordul *Marelui Șlem*. Louis și Teela vor rămâne pe loc, iar eu am să vă iau hainele, bagajele și costumele etanșe. Voi sabota această navă. Fără îndoială, Outsiderii, curioși să afle de ce nu v-ați întors pe Pământ, vor veni în ajutorul vostru înainte ca sistemele de asigurare a condițiilor de viață să iasă din funcțiune. E clar?

Louis se relaxă, pregătindu-se să fructifice în avantajul său orice scăpare a Kzinului... Privi spre Teela Brown cu colțul ochiului și văzu ceva teribil. Fata se pregătea să sară asupra Kzinului.

Interlocutorul avea s-o taie în două.

Trebuia să acționeze înainte...

— Fără prostii, Louis! Ridică-te încet și treci la perete! Vei fi primul caaaarrreeeee...

Vorbele felinei se stinseră într-un fel de gângurit.

Louis își opri mișcarea, fiind întrerupt de o scenă pe care n-o înțelegea.

Interlocutorul își trăsese înapoi capul imens și mieuna; un scâncet aproape dincolo de spectrul audio. Își întinse în lături brațele, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze întreg Universul. În mișcare, lama armei sale tăie transversal un rezervor de apă, fără a întâmpina vreo rezistență serioasă. Apa începu să se scurgă pe toate cele patru laturi ale rezervorului. Kzinul nu sesiză acest lucru. Ochii săi nu vedeau, urechile nu auzeau.

— Ia-i arma! se auzi glasul lui Nessus.

Louis se mișcă. Se apropie prudent, gata să se adăpostească dacă sabia-variabilă s-ar fi mișcat în direcția sa. Kzinul o rotea cu gingășie, ca pe o baghetă. Louis îi extrase mânerul armei dintre degete, iar fiara nu opuse nici o rezistență; apoi atinse butonul de control și bila roșie se retrase.

— Păstreaz-o! îi zise Nessus.

Păpușarul își încleștă maxilarele în jurul unuia dintre brațele Interlocutorului și-l conduse pe rebel spre o cușetă de salvare. Acesta nu opuse nici o rezistență. Nu mai scotea nici un sunet – privea în gol, iar figura sa, de obicei furioasă, era acum de un calm desăvârșit.

— Ce s-a întâmplat? Ce i-ai făcut?

Interlocutorul, complet relaxat, continua să privească în gol și să toarcă.

— Fii atent! îl preveni Nessus.

Se îndepărtă cu grijă de lângă cușeta Kzinului, menținându-și ambele capete ridicate, ușor ațintite către acesta. Apoi, brusc, își mută ochii de pe felină.

Ochii Kzinului se focalizară instantaneu, alergând grăbiți de la Louis la Teela, apoi la Nessus. Interlocutorul scoase câteva mârâituri imploratoare, după care se ridică în picioare și continuă să vorbească în interplanetară:

— A fost foarte, foarte plăcut. Aș vrea...

Se opri, apoi reluă:

— Orice mi-ai făcut, se adresă el Păpușarului, să nu mai încerci altă dată!

— Te-am clasificat ca pe o ființă sofisticată, îi răspunse acesta. Raționamentul meu a fost corect. Doar o ființă sofisticată s-ar teme de tasp.

— Ah! făcu Teela.

— Tasp? întrebă Louis.

Păpușarul continuă să se adreseze Kzinului:

— Să-ți fie clar că voi folosi taspul de fiecare dată când mă vei obliga s-o fac. Îl voi folosi dacă vei încerca să mă pui în dificultate. Dacă vei

deveni violent prea des sau dacă mă vei privi țintă prea mult, vei ajunge foarte curând dependent de tasp. Deoarece el mi-a fost implantat chirurgical, va trebui să mă ucizi dacă vei vrea să intri în posesia sa. Dar chiar și atunci vei rămâne dependent de tasp pentru tot restul vieții tale.

— Foarte isteț! remarcă Interlocutorul. O tactică neortodoxă și desăvârșită. N-am să-ți mai creez necazuri.

— La naiba! izbucni Louis. Îmi spune și mie cineva ce e cu taspul ăsta?

Ignoranța sa păru să-i surprindă pe toți. Teela fu cea care-i răspunse:

— Acționează asupra centrilor plăcerii din creier.

— De la distanță?

Louis nu-și imaginase că așa ceva ar fi fost posibil, nici măcar în plan teoretic.

— Desigur. Are același efect ca și atingerea curentului electric într-o cască de implant, fără să mai fie nevoie să-ți implantezi în craniu o sârmă. De obicei, un tasp este suficient de minuscul pentru a ținti cu o singură mână.

— Ai fost vreodată lovită de tasp? Bineînțeles că asta nu-i treaba mea...

Teela se strâmbă, ca răspuns la delicatețea lui.

— Da, știu ce senzație îți provoacă. Un moment de... nu se poate descrie. Dar nu-l poți folosi asupra ta însăți. Îl îndrepți către cineva care nu se așteaptă la așa ceva. Asta-i toată distracția. Poliția îi ridică întotdeauna de prin parcuri pe mânuitorii de tasp.

— Taspurile voastre, interveni Nessus, induc curent pe o durată mai mică de o secundă. Al meu funcționează aproximativ zece secunde.

Efectul produs asupra Interlocutorului trebuie să fi fost extraordinar. Dar Louis remarca și alte implicații.

— Eh... Hum... e minunat! Superb! Cine altul decât un Păpușar s-ar dota cu o armă care provoacă plăcere inamicului?

— Cine altcineva decât o ființă mândră și sofisticată s-ar teme de prea multă plăcere? îi răspunse Kzinul. N-am să risc să „gust" a doua oară taspul. Prea multe șocuri ale acestuia m-ar transforma în sclavul său de bunăvoie. Eu, un Kzin, sclavul unui ierbivor!

— Hai să trecem la bordul *Marelui Șlem*, concluzionă Nessus. Am pierdut destul timp cu fleacurile.

Louis urcă primul la bordul celeilalte nave.

Nu fusese deloc surprins să-și simtă picioarele încercând să danseze pe suprafața alunecoasă a Nereidei. În general, știa cum să se miște în câmp de gravitație redusă, dar subconștientul său se așteptase în mod stupid să se confrunte cu o schimbare de gravitație în momentul

intrării în sasul *Marelui Șlem*. Deși pregătit pentru schimbare, se împletici și aproape căzu atunci când aceasta se produse.

— Și totuși, pe vremea aia cunoșteau inducerea gravitației, murmură el intrând în cabină... Oh!

Cabina era primitivă. Unghiuri drepte peste tot, numai bune pentru a izbi coatele sau genunchii. Totul subdimensionat. Butoane prost plasate...

Dar mai mult decât primitivă, cabina era *mică*. Pe vremea construirii *Marelui Șlem* se cunoștea gravitația indusă, dar chiar și într-o navă cu diametrul de un kilometru și jumătate abia ar fi fost loc pentru echipamentele necesare acesteia. Cu greu se găsea loc și pentru pilot.

Cabina conținea doar pupitrul cu instrumente, un indicator de masă, o chicinetă, o cușetă de salvare și spațiul minim necesar din jurul acesteia, în care un om să se poată strecura îndoit din mijloc.

Louis se fixă în acel spațiu și desfăcu arma Kzinului la o lungime de aproape doi metri.

Interlocutorul urcă la bord cu mișcări lente, doar pe jumătate conștiente. Trecu de Louis fără a-i arunca vreo privire și urcă în compartimentul de sus.

Acesta fusese inițial o cameră de recreere pentru unicul pilot al navei. Aparatura pentru exerciții fizice și biblioecranele fuseseră înlăturate și în locul lor fuseseră montate alte trei cușete de salvare. Kzinul urcă într-una dintre acestea.

Abia apoi urcă și Louis care, ținând ostentativ sabia-variabilă, închise capacul cușetei Kzinului și-i acționă clapeta de înzăvorâre. Imediat, cușeta de salvare deveni un ovoid cu suprafața netedă ca oglinda. Înăuntru n-avea să fie percepută nici un fel de scurgere a timpului până în momentul în care Louis urma să deconecteze câmpul de stază. Dacă nava ar fi intrat într-un asteroid format din antimaterie, până și faimoasa carcasă s-ar fi transformat într-un nor de vapori ionizați, dar cușeta Kzinului nu și-ar fi pierdut aspectul lucitor.

Louis se relaxă. Fusese un fel de dans ritual, deși avusese un scop suficient de real. Kzinul avea destule motive să fure nava. Taspul nu-i alterase aceste motive și nu trebuia să i se dea ocazia de a recidiva.

După ce se reîntoarse în cabina de pilotaj, deschise sistemul de intercomunicații:

— Veniți și voi la bord!

O sută de ore mai târziu, Louis Wu ieșea din sistemul solar.

CAPITOLUL 5

Rozeta

Matematica hiperspațiului conține singularități. O asemenea singularitate înconjoară orice masă suficient de mare din universul einsteinian. În afara respectivelor singularități, navele pot călători cu viteze superioare celei a luminii. În interiorul lor, dacă încearcă așa ceva, pur și simplu dispar.

Acum, *Marele Șlem*, aflat la o distanță de aproape opt ore-lumină de Soare, depășise singularitatea locală a stelei.

Iar Louis Wu se găsea în cădere liberă.

Își simțea gonadele într-o stare de tensiune, simțea dureri în diafragmă, iar stomacul i se comporta de parcă ar fi urmat să verse. Știa că senzațiile vor trece. Încerca un impuls paradoxal de a zbura...

Mai zburase de câteva ori în imponderabilitate, în imensa sferă transparentă a Hotelului de Dincolo de Frontieră, care orbita în jurul Lunii. Spre deosebire de acele ocazii, aici, fără îndoială, ar fi distrus ceva de importanță vitală dacă ar fi încercat să-și rotească măcar brațele.

Alesese o accelerație apropiată de 2 g. Timp de aproximativ cinci zile, lucrase, mâncase și dormise în cușeta de salvare a pilotului. În ciuda dotărilor excelente ale acesteia, se simțea murdar și neîngrijit, iar în ciuda celor cincizeci de ore de somn era istovit.

Louis vedea viitorul în culori sumbre. Pentru el, nota dominantă a acestei călătorii avea să fie disconfortul.

Spațiul îndepărtat nu era prea diferit de cel care se putea observa de pe Lună. În sistemul solar, planetele nu îmbogățeau prea mult tabloul cerului observat cu ochiul liber. O stea remarcabil de strălucitoare putea fi observată spre polul sud galactic – această stea era Soarele.

Louis acționă comenzile de rotație și Marele Șlem pivotă până când stelele ajunseră sub picioarele sale. *Douăzeci și șapte, trei sute doisprezece, o mie șapte* – acestea fuseseră coordonatele pe care Nessus i le

comunicase chiar înainte ca el să închidă trapa cușetei sale de salvare. Respectivele coordonate reprezentau localizarea navelor Migrației. Și abia acum își dădu seama că acel punct nu era în direcția Norilor lui Magellan. Păpușarul îl mințise.

Totuși, gândi el, destinația era la o depărtare de aproape două sute de ani-lumină, iar direcția era paralelă cu axa de rotație a galaxiei. Poate că Păpușarii găsiseră de cuviință să părăsească galaxia pe drumul cel mai scurt, după care își continuaseră drumul într-un plan paralel celui de rotație al acesteia, în direcția Lobului Mic. În felul ăsta, ar fi evitat materia interstelară: sori, nori de praf, concentrații de hidrogen...

Mâinile lui Louis, precum cele ale unui pianist înaintea începerii unui concert, șovăiră puțin deasupra pupitrului de comandă. Apoi coborâră.

Marele Șlem deveni invizibil.

Louis se forță să-și țină ochii departe de podeaua transparentă. Încetase deja să se mai întrebe asupra motivului pentru care nu existau pereți opaci. Priveliștea Hăului Orb îi făcuse pe destui să-și piardă mințile, dar existau și unii care puteau s-o suporte. Pesemne că pilotul *Marelui Șlem* fusese unul dintre aceștia.

Privi în schimb către indicatorul de masă, o sferă transparentă aflată deasupra pupitrului, prevăzută cu un număr oarecare de linii albastre radiale. Aceasta era supradimensionată, în ciuda limitării draconice a spațiului. Louis se lăsă pe spate în fotoliu și începu să urmărească liniile.

Acestea se modificau în mod vizibil. Pământeanul avea posibilitatea să-și fixeze ochii pe o linie și să observe cum se curbează ușor, urmând suprafața sferei. Era neobișnuit și deconcertant. La vitezele normale de hiperpropulsie, liniile ar fi rămas nemodificate ore în șir.

Louis atinse cu mâna stângă butonul de urgență.

Terminalul chicinetei din dreapta sa îi oferi un pahar de cafea cu gust oribil și, ceva mai târziu, un sandwich care i se desfăcea în mâini ,în straturi separate de carne, pâine și un fel de salată. Bucătăria ar fi trebuit reprogramată de sute de ani. Liniile radiale ale indicatorului de masă deveneau din ce în ce mai lungi, încolăcindu-se în sus, aidoma minutarelor unui ceas și subțiindu-se până ce aproape nu mai puteau fi distinse. O linie nedefinită, situată la baza sferei, deveni din ce în ce mai lungă...

Louis apăsă butonul de urgență.

Un gigant roșu, nefamiliar, îi strălucea la picioare.

— Prea repede, mârâi Louis. Prea nedrept de repede!

Pe orice navă normală, n-ar fi fost necesar să se verifice indicatorul de masă decât o dată la aproximativ șase ore. Aici, însă, aproape că-ți era teamă să clipești.

Louis își plimbă ochii tacticos de la discul roșu strălucitor și fără contururi precise la fundalul incredibil al spațiului.

— Sunt deja în afara spațiului cunoscut!

Roti nava, pentru a observa constelațiile. Un cer străin sclipea la picioarele sale.

— Sunt ale mele, numai ale mele!

Începu să chiuie, bătând din palme. În sabaticale, Louis Wu se pricepea de minune să se distreze singur.

Steaua roșie reveni în câmpul său vizual și el o lăsă să se mai rotească cu încă nouăzeci de grade. Lăsase nava să se apropie prea mult de ea și acum trebuia s-o ocolească.

După o oră și jumătate, își reluă călătoria cu viteză hiperluminică.

După încă trei ore, micșoră din nou viteza.

Stelele străine nu-l interesau. Pe cea mai mare parte din suprafața Pământului luminile orașelor ascundeau stelele, iar el crescuse ca un locuitor al șesurilor. Nu zărise vreo stea până la vârsta de douăzeci și șase de ani.

Verifică dacă se afla într-o zonă liberă de spațiu, asigură comenzile și, în sfârșit, se întinse, dezmorțindu-și membrele.

— Îmi simt ochii ieșiți din orbite ca la broaște!

Îndepărtându-se de cușeta de salvare, pluti prin cabină, flexându-și mâna stângă. Ultimele trei ore zburase cu ea încleștată pe comanda hiperpropulsiei. De la umăr și până în vârful degetelor simțea numai crampe.

Sub tavan, erau montate câteva aparate pentru exerciții izometrice. Louis începu să le folosească. Crampele încetară, dar continua să se simtă istovit.

S-o trezească pe Teela? Ar fi fost frumos să aibă cu cine vorbi acum. Iată o idee interesantă. Data viitoare când va pleca într-un sabatical va lua cu sine și o femeie în stază. Va avea ce-i mai bun din ambele lumi. Acum, însă, se simțea la fel de golaș ca și un schelet proaspăt dezgropat din cimitir. Nu era apt pentru o companie galantă. Oh, iarăși...

N-ar fi trebuit s-o lase să urce la bordul *Marelui Șlem*!

Nu că i-ar fi displăcut ideea. Fusese mai mult decât încântat s-o aibă în preajmă în aceste două zile; avea senzația că se rescrisese povestea lui Louis Wu și a Paulei Cerenkov, de data asta însă cu un sfârșit fericit. Poate chiar mai mult decât atât.

Și totuși, exista ceva superficial în Teela. Nu era vorba numai de vârsta ei. Louis avusese prietene de toate vârstele, iar câteva dintre cele mai tinere fuseseră extrem de implicate. Și, cu siguranță, suferiseră

cel mai mult. Ca și cum suferința ar fi făcut parte dintr-un program de autoinstruire. Așa cum și era, de fapt.

În schimb, Teela dădea dovadă de lipsă de empatie, de lipsa unei capacități de a simți durerea altuia...

Și totuși, era în stare să simtă plăcerea celuilalt, să răspundă la plăcere și să creeze plăcere. Era o amantă minunată, dureros de frumoasă, aproape naivă, senzuală ca o pisică și uimitor de neinhibată...

Nu avea nici una dintre calitățile care ar fi putut-o recomanda pentru meseria de explorator.

Viața Teelei fusese fericită și anostă. De două ori se îndrăgostise și de fiecare dată ea fusese cea care rupsese prima legătura. Niciodată nu se găsise într-o situație de stres negativ, niciodată nu fusese rănită cu adevărat. Când avea să sosească timpul cuvenit, când Teela avea să întâlnească prima ei situație neplăcută, probabil că urma să se lase cuprinsă de panică.

„Dar eu mi-am ales-o ca iubită!" își zise Louis in sinea lui. „Să-l ia naiba pe Nessus!" Dacă Teela s-ar afla cândva într-o situație de stres negativ, Păpușarul ar interpreta acest lucru ca o lipsă de șansă!

Fusese o greșeală s-o ia cu el. Fata avea să constituie punctul lor slab. Va pierde prea mult timp protejând-o, în loc să se protejeze pe el înșuși.

Dar ce situații de stres negativ ar fi putut întâlni? Păpușarii erau negustori pricepuți. Niciodată nu plăteau un lucru mai mult decât făcea. *Marele Șlem* era o recompensă neprețuită. Louis avea senzația neplăcută că-și vor merita plata.

— Suficient pentru o zi, își zise în sinea lui.

Se întoarse în cușeta sa și petrecu o oră sub casca specială ce inducea starea de somn. După ce se trezi, trecu din nou nava pe comandă manuală și sări din nou în Hăul Orb.

După alte cinci ore și jumătate, reduse din nou viteza.

Cifrele date de Păpușar defineau o mică secțiune pătrată în cer, văzută dinspre Soare, la care se adăuga o distanță esențială în acea direcție. La acea distanță, coordonatele defineau un cub cu latura de o jumătate de an-lumină. Undeva în acest cub se afla flota Păpușarilor. Tot în acest cub, în afara cazului în care instrumentele funcționaseră aiurea, se găseau acum Louis Wu și *Marele Șlem*.

Undeva în spate exista o mică aglomerare de stele, având un diametru de vreo șaptezeci de ani-lumină. Spațiul cunoscut era foarte mic și foarte departe.

N-avea nici un rost să caute singur flota. Nici n-ar fi știut după ce anume trebuia să se uite. În consecință, se duse să-l trezească pe Nessus.

Agățat cu dinții de aparatele pentru exerciții, Nessus privea peste umărul lui Louis.

— Am nevoie de câteva stele pentru orientare. Centrează-te pe gigantul acela alb-verzui și activează analizoarele...

Cabina de pilotaj era supraaglomerată. Louis era arcuit peste pupitru, protejându-l cu corpul său împotriva loviturilor neglijente ale copitelor Păpușarului.

— Analiza spectrală... da. Acum steaua dublă, galben-albastră, în direcția orei două... Gata, m-am orientat. Schimbă direcția spre 348 cu 72.

— De fapt, ce anume trebuie să caut, Nessus? Un roi de flăcări de fuziune? Voi utilizați, însă, propulsoare reactiv-chimice.

— Folosește analizorul. Când o să vezi, o să-ți dai seama.

Pe ecranul aparatului sclipeau stele anonime. Louis mări grosismetrul până când...

— Cinci puncte dispuse într-un pentagon regulat. Corect?

— Aceasta este destinația noastră.

— Bun. Lasă-mă să verific distanța... La naiba! Ceva nu e în regulă, Nessus. Sunt prea departe.

Păpușarul nu răspunse.

— Vreau să spun că nu pot fi nave, chiar dacă indicatorul de distanță nu funcționează corect, continuă Louis. Flota voastră ar trebui să se deplaseze imediat sub limita vitezei luminii. Am putea observa mișcarea...

Cinci stele anonime ocupând colțurile unui pentagon regulat. Se aflau la o cincime de an-lumină distanță și totuși erau vizibile cu ochiul liber. La scala curentă a aparatului, ar fi trebuit să aibă dimensiunile unor planete. Pe ecran una singură avea o nuanță albastră mai palidă, semn că era puțin mai mică decât celelalte.

O rozetă Kemplerer. Ce neobișnuit!

Se iau trei sau mai multe mase. Se dispun aceste mase în vârfurile unui poligon regulat și li se imprimă viteze unghiulare egale față de centrul de masă al sistemului. Figura atinge un echilibru stabil. Orbitele maselor pot fi circulare sau eliptice. O altă masă poate ocupa centrul poligonului sau acesta poate fi lăsat liber. Nu contează. Figura este la fel de stabilă ca și o pereche de puncte troiene.

Problema constă în faptul că există nenumărate posibilități în care o masă poate fi captată de un punct troian (dacă te gândești numai la

asteroizii din orbita lui Jupiter), dar nu există nici o metodă simplă prin care cinci mase să se dispună accidental într-o rozetă Kemplerer.

— Este extraordinar! murmură Louis. Unic! Nimeni n-a mai întâlnit până acum o rozetă Kemplerer...

Lăsă vorbele să i se stingă pe buze.

Acolo, departe de stele, ce anume putea ilumina acele obiecte?

— Oh, nu, să nu-mi spui că nu-i opera voastră! izbucni el în cele din urmă. Niciodată n-o să mă faci să cred așa ceva! Cât de idiot crezi că sunt?

— Ce n-ai putea să crezi?

— Știi foarte bine la ce mă refer!

— Cum dorești. Aceasta este destinația noastră. Dacă ne aduci în apropierea lor, va fi trimisă o navetă care să facă joncțiunea cu noi.

Nava de întâlnire avea o carcasă tip trei, un cilindru cu capetele rotunjite și mijloc aplatizat, vopsit șocant în roz și lipsit de hublouri. Nu existau orificii de evacuare a jeturilor de propulsie. Avea probabil propulsie nucleară, asemănătoare tehnologiei folosite de oameni, sau utiliza altceva, mult mai sofisticat.

Conformându-se ordinelor lui Nessus, Louis permise navei să facă manevrele de apropiere. Bazându-se doar pe propulsoarele sale de fuziune, *Marelui Șlem* i-ar fi fost necesare luni întregi pentru a-și sincroniza viteza cu flota Păpușarilor. Cealaltă navă făcu lucrul acesta în mai puțin de o oră, apărând literalmente dintr-o dată în paralel cu *Marele Șlem*, cu tubul de acces deja întinzându-se precum un șarpe de sticlă către sasul acestuia.

Debarcarea avea să constituie o problemă. Nu exista spațiu suficient pentru a scoate din stază în același timp întregul echipaj. Mai mult, aceasta ar fi fost ultima șansă a Kzinului de a prelua controlul navei.

— Louis, crezi că se va supune taspului meu?

— Nu. Mai degrabă cred că va încerca încă o dată să fure nava. Am să-ți spun eu ce-ar fi mai bine să facem...

Izolară pupitrul de comandă de propulsoarele de fuziune ale navei. Nu exista vreo defecțiune posibilă pe navă pe care Kzinul să n-o poată remedia dispunând de dramul de intuiție al oricărui meșteșugar și de timpul necesar. Dar dacă n-ar fi avut la dispoziție acest timp...

Louis îl urmări pe Păpușar cum se deplasează prin tubul de legătură dintre nave. Nessus căra cu el și costumul etanș al Interlocutorului. Ținea ochii abia mijiți – era mare păcat, deoarece aveau ocazia să admire o perspectivă grandioasă.

— Suntem în imponderabilitate, spuse Teela când fu scoasă din cușetă. Nu mă simt prea bine. Mai bine m-ai ghida, Louis. Ce se întâmplă? Am ajuns?

Louis îi dădu câteva explicații în timp ce o îndruma prin sas. Ea părea că-l ascultă, dar bărbatul presupuse că se concentra mai mult asupra golului din stomac. Lăsa impresia că se află într-o stare evidentă de disconfort.

— Va exista gravitație indusă pe cealaltă navă, o liniști el.

Ghidați de Louis, ochii ei remarcară mica rozetă. Aceasta se putea distinge acum cu ochiul liber – un pentagon format din cinci stele albe. Fata se întoarse spre el, aruncând-i o privire întrebătoare. Mișcarea făcu să i se schimbe presiunea sângelui în canalele periferice și bărbatul o observă cum își pierde echilibrul și devine palidă.

Rozeta lui Kemplerer era ceva; răul provocat de imponderabilitate, altceva. Louis o văzu cum dă înapoi în fața stelelor necunoscute.

În momentul în care deschise cea de-a doua cușetă, Pământeanul îl preveni pe Kzin:

— Să nu încerci nimic! Sunt înarmat.

Fața portocalie a felinei nu-și schimbă expresia.

— Am ajuns?

— Da. Am deconectat propulsoarele. N-ai reușit să le reconectezi în timp util. Ne aflăm în raza de acțiune a unei perechi puternice de lasere cu rubin.

— Crezi că aș încerca să scap folosindu-mă de hiperpropulsor? Nu fac asemenea greșeli! Ar trebui să ne aflăm într-o singularitate.

— Vei avea un șoc. Ne aflăm în interiorul a cinci singularități.

— Cinci? Serios? Sunt sigur însă că ai mințit în legătură cu laserele, Louis. Să-ți fie rușine!

Încet, Kzinul își părăsi cușeta, arătând suficient de inofensiv. Louis îl urmă, având pregătită sabia-variabilă. În sas, Kzinul se opri, șocat la vederea pentagonului de stele în expansiune.

Nu putea exista o priveliște mai grozavă.

Ieșind din hiperpropulsie, *Marele Șlem* se oprise la o distanță de o jumătate de oră-lumină de „flota" Păpușarilor – ceva mai puțin decât distanța medie dintre Pământ și Jupiter. Dar „flota" se mișca cu o viteză incredibilă, venind imediat în urma luminii radiate de ea însăși, astfel încât lumina care ajungea la bordul navei sosea de mult mai departe. Atunci când *Marele Șlem* se oprise, rozeta era prea mică pentru a fi observată cu ochiul liber. Devenise aproape vizibilă în momentul în care Teela părăsise sasul. Acum era incredibil de mare și creștea în continuare cu o viteză enormă.

Cinci puncte de un albastru pal dispuse într-un pentagon, împrăștiate pe tot cerul, crescând, crescând... Pentru o clipă, în jurul *Marelui Șlem* se găsiră cinci planete. Apoi ele dispărură – nu se micșorară, ci dispărură pur și simplu, viteza lor de deplasare reducându-le practic la invizibilitate.

Iar Interlocutorul se afla în posesia armei.

— Pe ochii lui Finagle, explodă Louis, chiar n-ai nici un pic de curiozitate în tine?

— Am în mine destulă curiozitate, dar mândria este mult mai mare, îi replică Kzinul.

Retractă lama armei și i-o înmână lui Louis:

— ... O amenințare este întotdeauna o provocare. Mergem?

Naveta Păpușarilor nu avea pilot. Dincolo de sas, exista o singură cabină. Patru cușete, dotate în funcție de natura presupușilor lor ocupanți, erau dispuse una în fața celeilalte și în jurul unui distribuitor de alimente.

Nu existau hublouri.

Spre ușurarea lui Louis, exista gravitație indusă. Nu chiar identică celei de pe Pământ, la fel cum nici atmosfera nu era cea terestră. Presiunea era un pic prea ridicată. Se simțeau mirosuri – nu neplăcute, dar ciudate. Mirosea a ozon, a hidrocarburi, a Păpușar... a zeci de Păpușari..., peste acestea suprapunându-se alte miresme pe care Louis nici nu se aștepta să le identifice vreodată. Nu existau muchii sau colțuri. Zidurile se uneau cu tavanul sau cu podeaua prin curburi. În lumea Păpușarilor, probabil că nu exista nimic dur sau ascuțit, nimic care să poată zgâria sau tăia.

Nessus se tolăni neglijent în cușeta sa. Arăta ridicol și indecent de comod.

— N-a vrut să ne spună nimic, râse Teela.

— Bineînțeles că nu, răspunse Păpușarul. Ar fi trebuit s-o iau de la capăt, special pentru voi doi. Fără îndoială că v-ați întrebat...

— Lumi zburătoare! îl întrerupse Kzinul.

— Și rozete Kemplerer, îl completă Louis.

Un zumzet abia perceptibil îi informă că nava se pusese în mișcare. Louis și Kzinul își stivuiră bagajele și se trântiră și ei în cușetele lor. Teela îi întinse bărbatului un bol conținând o băutură roșie din sucuri de fructe.

— Cât timp mai avem la dispoziție? îl întrebă el pe Păpușar.

— O oră până la aterizare. Acolo veți primi ultimele informații în legătură cu destinația noastră.

— Ar trebui să ne ajungă. Acum explică-ne. De ce lumi zburătoare? Nu pare prea sigur să arunci în spațiu, cu o asemenea detașare, lumi locuite.

— Dar te înșeli, Louis, răspunse Păpușarul, cât se poate de serios. Sunt mult mai sigure decât nava în care ne aflăm, de exemplu, iar această navă, la rândul ei, este mult mai sigură decât oricare alta construită de oameni. Avem experiență în mutarea planetelor.

— Experiență? Cum așa?

— Ca să vă explic asta, ar trebui să vă vorbesc despre căldura reziduală... și despre controlul populației. Sper că nu veți fi stânjeniți sau ofensați.

Toți făcură gesturi de negare. Louis avu bunul simț să nu zâmbească; Teela, în schimb, izbucni în hohote de râs.

— Se cuvine să știți că problema controlului populației este foarte greu de rezolvat la noi, începu Nessus să-i lămurească. Există doar două metode prin care un membru al speciei mele poate fi împiedicat să devină părinte. Una constă într-o operație chirurgicală majoră. Cealaltă implică abstinența totală, refuzul de a participa la întrunirile sexuale.

Teela fu șocată:

— Dar așa ceva e groaznic!

— Este un handicap. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Operația chirurgicală nu este un substitut pentru abstinență, ea întărește abstinența. În ziua de azi, o asemenea operație este reversibilă, spre deosebire de trecut. Puțini reprezentanți ai speciei mele s-ar supune de bunăvoie unei asemenea intervenții.

Louis șuieră încet:

— Așa cred și eu. Prin urmare, la voi controlul creșterii populației depinde de puterea voinței?

— Da. Abstinența are efecte secundare neplăcute, la fel ca la majoritatea celorlalte specii. În urmă cu o jumătate de milion de ani, eram în număr de cinci sute de miliarde, în sistem de numerație uman. În sistem Kzinti...

— Sunt suficient de bun la matematică, i-o reteză Kzinul. Nu văd însă ce legătură au aceste probleme cu natura neobișnuită a flotei voastre.

— Există o legătură, Interlocutorule! Cinci sute de miliarde de ființe civilizate produc o mare cantitate de căldură prin bioprodusele civilizației lor.

— Aveți o civilizație chiar atât de veche?

— Bineînțeles. Ce cultură barbară ar fi putut suporta un asemenea număr de indivizi? Eram de multă vreme în criză de terenuri agricole și

fuseserăm nevoiți să terraformăm în acest scop două planete ale sistemului nostru solar. Pentru asta a fost nevoie să le mutăm mai aproape de soare. Înțelegi?

— Prima voastră experiență în mutarea planetelor. Ați folosit, fără îndoială, nave automate.

— Evident... După acest episod, hrana n-a mai reprezentat o problemă. Iar spațiul de locuit nu constituise niciodată o problemă. Chiar în acea perioadă construiam pe verticală și agream compania celorlalți.

— Instinct de turmă, pot să pariez. De asta miroase nava asta ca o turmă de Păpușari?

— Da, Louis. Este liniștitor pentru noi să mirosim prezența altor ființe asemănătoare nouă. Singura noastră problemă, în epoca de care vă vorbesc, rămăsese căldura.

— Căldura?

— Căldura este un produs rezidual al civilizației.

— Nu înțeleg, se plânse Kzinul.

Cum la origine fusese locuitor al șesurilor, Louis înțelesese perfect; ca atare, nu mai comentă. Pământul era mult mai aglomerat decât planeta Kzinilor.

— Un exemplu. Vrei să aprinzi o lumină noaptea, nu-i așa, Interlocutorule? Fără o sursă de lumină, ești nevoit să dormi, fie că ai, fie că nu ai alte lucruri de făcut.

— Elementar.

— Să presupunem că sursa ta de lumină este perfectă, adică emite radiații exclusiv în spectrul vizibil Kzinilor. Chiar și așa, lumina care nu scapă pe fereastră va fi absorbită de Ziduri și mobilă. Se va transforma în căldură. Iată un alt exemplu: Pământul produce în mod natural prea puțină apă potabilă pentru populația sa de optsprezece miliarde. Apa sărată trebuie desalinizată. Acest lucru produce căldură. Dar lumea noastră, fiind atât de aglomerată, ar muri într-o singură zi fără uzinele de distilare a apei. Un al treilea exemplu: Transportul implică modificări de viteză și produce întotdeauna căldură. Navele spațiale încărcate cu hrană de pe planetele agricole degajă căldură la reintrarea în atmosferă, iar căldura emisă la decolare este și mai mare.

— Dar sistemele de răcire...

— Cele mai multe dintre ele nu fac decât s-o transfere dintr-un loc în altul, producând și mai multă căldură prin lucru mecanic.

— Mda... încep să înțeleg, mârâi felina. Cu cât sunt mai mulți Păpușari, cu atât produc mai multă căldură.

— Pricepi atunci de ce căldura degajată de civilizația noastră era pe punctul de a ne face lumea nelocuibilă?

„Smog", își zise Louis în sinea lui. „Motoare cu ardere internă. Bombe cu fisiune și rachete cu fisiune detonate în atmosferă. Deșeuri industriale în lacuri și oceane. Uneori ajungem să ne înecăm în deșeurile noastre. Fără Consiliul de Administrare a Natalității, ar fi ajuns oare Pământul să fie înecat în propria sa căldură?"

— Incredibil! clămpăni Kzinul. De ce n-ați plecat?

— Cine ar fi riscat să pornească în spațiul necunoscut, înfruntând nenumărate pericole? Doar unii ca mine. Să fi încredințat unor nebuni sarcina fondării unor lumi noi?

— Să fi trimis nave cu embrioni congelați, iar navele să fi fost deservite de echipaje de nebuni.

— Discuțiile despre sex mă deranjează. Deși biologia noastră nu este adaptată unor asemenea metode, fără îndoială că am fi putut pune la punct ceva asemănător... dar la ce bun? Populația noastră ar fi rămas aceeași, iar planeta ar fi continuat să-și dea duhul în propria căldură reziduală.

Fără vreo legătură aparentă, Teela interveni:

— Aș fi vrut să pot privi afară.

Păpușarul fu uimit:

— Ești sigură? Nu ți-e teamă de vid?

— La bordul unei nave făcute de voi?

— Chiar și așa... Oricum, privitul afară nu poate mări pericolul. În regulă!

Nessus rosti câteva cuvinte muzicale în propria limbă și pereții navei dispărură.

Puteau să se vadă unii pe alții, puteau vedea cele patru cușete sprijinindu-se pe nimic, precum și distribuitorul de alimente din mijlocul lor. În rest, exista doar spațiu negru. Numai părul negru al Teelei se profila pe fundalul alcătuit din cele cinci planete, ce se vedeau acum în toată splendoarea lor.

Toate aveau aceeași mărime, poate de două ori diametrul unghiular al Lunii pline văzute de pe Pământ. Împreună formau o pentagramă. Patru dintre planete erau înconjurate de șiruri de mici lumini sclipitoare, sori artificiali care le ofereau lumina lor alb-gălbuie. Acestea erau identice ca luminozitate și formă: sfere albastre încețoșate, cu contururile continentelor invizibile de la acea distanță. Dar a cincea...

A cincea planetă nu avea lumini orbitale. Strălucea prin propria sa lumină, în pete ce reprezentau continente. Între pete existau zone întunecate, la fel de negre ca și spațiul înconjurător și la fel de pline de stele, părând a înconjura continentele de lumină.

— N-am văzut niciodată ceva atât de frumos! zise Teela cu un tremur în voce, iar Louis, deși întâlnise multe minunății în călătoriile sale, fu înclinat să-i dea dreptate.

— Incredibil! repetă Interlocutorul. Aproape că nu îndrăznesc să-mi cred ochilor. V-ați luat planetele cu voi.

— Păpușarii nu au încredere în navele spațiale, remarcă absent Louis.

Gândul că ar fi putut rata un asemenea eveniment îi dădea fiori; presupunerea că Păpușarii ar fi putut alege pe altcineva în locul său îl îngrozea. Ar fi putut muri fără să vadă acea rozetă...

— Dar cum?

— Am mai explicat, răspunse Nessus, că civilizația noastră murea înecată în propria sa căldură. Conversia totală a energiei ne scăpase de restul celorlalte deșeuri ale civilizației. N-am avut altă soluție decât să ne mutăm planeta departe de poziția sa inițială.

— N-a fost periculos?

— Foarte! În acel an ne-am confruntat cu multă nebunie, de aceea el este renumit în cărțile noastre de istorie. Dar cumpăraserăm un propulsor neinerțial de la Outsideri, pentru care mai plătim rate și azi. Am mutat două planete agricole, am mai exersat și cu alte lumi inutilizabile din sistemul nostru. În final, am reușit. Ne-am mutat planeta. În mileniul următor, populația a atins cifra de o mie de miliarde. Lipsa luminii solare naturale ne-a obligat să ne iluminăm străzile orașelor și pe timpul zilei, producând astfel și mai multă căldură. Soarele nostru a început apoi să se comporte ciudat. În final, am ajuns la concluzia că un soare reprezenta mai degrabă o belea decât un avantaj. Ne-am mutat planetele la o zecime de an-lumină, menținând steaua centrală mai mult pe post de ancoră. Aveam însă nevoie de planetele agricole și ar fi fost periculos să le lăsăm să hoinărească libere prin spațiu. Altminteri, am fi putut renunța complet la soare.

— Va să zică așa stau lucrurile, remarcă Louis Wu. Din cauza asta nimeni n-a găsit vreodată planeta Păpușarilor...

— Este o parte a răspunsului.

— Noi am cercetat fiecare soare galben pitic din Universul cunoscut și un mare număr de alte stele din afara sa... Stai puțin, Nessus! Cineva ar fi putut găsi planetele-ferme. Într-o configurație de rozetă Kemplerer...

— Louis, voi ați cercetat stelele nepotrivite.

— Ce vrei să spui? Doar proveniți dintr-un sistem cu soare galben!

— Am evoluat sub un soare galben asemănător lui Procyon. Poate că știi că peste vreo jumătate de milion de ani Procyon se va transforma într-un gigant roșu.

— Pe mâna grea a lui Finagle! Adică soarele vostru s-a transformat într-un gigant roșu?

— Exact. La scurt timp după ce am terminat mutarea planetelor, soarele nostru și-a început procesul de expansiune. Pe vremea aceea, strămoșii voștri încă mai foloseau un femur de antilopă că să spargă țeasta cuiva. Atunci când ați început să vă întrebați unde anume se află lumea noastră, ați început să cercetați orbitele nepotrivite din jurul unor stele nepotrivite... Apoi, noi am mai adus și alte planete convenabile din sistemele solare învecinate, mărind astfel numărul planetelor agricole la patru și poziționându-le într-o rozetă Kemplerer. A fost necesar să le mutăm din nou pe toate atunci când soarele a început să se extindă, și să le dotăm cu surse de ultraviolete, pentru a compensa radiațiile naturale reduse. După cum vedeți, am exersat îndelung deplasatul planetelor!

În tot acest timp, în spatele Teelei, rozeta formată din cele cinci planete se mărise considerabil. Acum, lumea Păpușarilor strălucea sub picioarele lor, urcând, continuând să se înalțe, tinzând să-i înghită. Stelele împrăștiate în mările negre se măriră și ele până ce deveniră mici insule. Continentele ardeau ca niște sori.

Cu multă vreme în urmă, Louis se oprise pe marginea falezei Muntelui Lookitthat. Cel mai mare fluviu din Univers se sfârșește acolo prin cea mai înaltă cascadă din spațiul cunoscut. Ochii lui Louis urmăriseră căderea apei în jos, până acolo unde privirile întâlneau praful ridicat în nesfârșit. Albul lipsit de formă al vidului pusese stăpânire pe rațiunea sa și Louis Wu, hipnotizat, jurase să trăiască veșnic. Cum altfel ar fi putut cineva să vadă tot ce era de văzut pe lumea asta?

Acum își reafirma această decizie. Iar lumea Păpușarilor creștea spre el...

— Să fiu blestemat! se auzi vocea Interlocutorului.

Coada sa roz, lipsită de blană, biciuia agitată în toate părțile, deși pe fața sa păroasă și în voce nu se putea ghici nici o urmă de emoție.

— Lipsa voastră de curaj, Nessus, a meritat disprețul nostru, dar această atitudine, perpetuată, ne-a orbit. Sunteți cu adevărat periculoși! Dacă v-ați fi temut îndeajuns de noi, ne-ați fi exterminat. Puterea voastră este teribilă. N-am fi putut să vă oprim!

— Cu siguranță că un Kzin nu s-ar teme de un ierbivor!

Nessus nu vorbise în batjocură, dar Interlocutorul reacționă cu furie:

— Care ființă rațională nu s-ar teme de o astfel de forță?

— Mă faci să sufăr. Frica este soră cu ura. Te-ai aștepta ca un Kzin să atace ceva de care se teme?

Conversația devenea periculoasă. Aflându-se la sute de ani-lumină depărtare de casă, în puterea Păpușarilor, erau cu toții mai mult sau mai puțin la cheremul acestora. Dacă straniile făpturi ar fi ajuns la concluzia că aveau un motiv să se teamă de ei...

Subiectul trebuia schimbat imediat! Louis tocmai deschisese gura, când se auzi vocea fetei:

— Hei, vă tot aud pomenind de rozeta Kemplerer. Ce-i asta?

Și în timp ce ceilalți doi se grăbeau să-i răspundă, bărbatul se pomeni întrebându-se de ce o considerase până acum pe Teela lipsită de ascuțimea minții.

CAPITOLUL 6

Panglica din pomul de Crăciun

— Am fost un caraghios! zise Louis Wu. Știu acum unde se află planeta Păpușarilor. Superb, Nessus, ți-ai ținut promisiunea!

— Te-am prevenit că informația ți se va părea mai degrabă surprinzătoare decât utilă.

— O glumă bună! remarcă și Kzinul. Aveți un simț al umorului care mă surprinde, Nessus.

— Noi nu glumim, răspunse Păpușarul. Specia mea n-are simțul umorului.

— Ciudat! Aș fi zis că umorul este un atribut al inteligenței.

— Nu. Umorul este asociat întotdeauna unui blocaj al mecanismelor de apărare.

— Și totuși...

— Interlocutorule, nici o ființă rațională nu-și blochează vreodată mecanismele de apărare!

Pe măsură ce nava cobora tot mai mult, sursele de lumină deveneau tot mai precise: panouri luminoase de-a lungul străzilor, ferestre ale clădirilor, surse de lumină în parcuri. La o ultimă privire, Louis avu impresia că distinge clădiri zvelte precum lamele unor pumnale, înalte de mii de metri. Apoi orașul îi înghiți și se treziră la sol.

Aterizaseră într-un parc plin de plante ciudate, bogat colorate.

Nimeni nu se mișcă.

Păpușarii ocupau locul al doilea în topul celor mai inofensive ființe. Nu erau periculoși; erau chiar caraghioși. Dar, dintr-o dată, Nessus devenise un membru al speciei sale, o specie mai avansată decât ar fi îndrăznit vreodată să viseze omul. Păpușarul nebun stătea calm și demn, cu gâturile arcuite, pentru a observa împrejurimile. Nu mai era nimic caraghios la Nessus. Rasa lui putea muta planetele din loc, câte cinci odată. În consecință, chicotitul Teelei sună indecent.

— Tocmai mi-a trecut prin cap, explică ea, că singurul mijloc prin care se poate împiedica apariția unui număr prea mare de micuți Păpușari este să le interzici cu desăvârșire celor maturi orice activitate sexuală. Corect, Nessus?

— Corect.

Ea chicoti din nou:

— Nu-i de mirare că n-aveți nici un pic de simț al umorului!

Prinseră să străbată un parc care arăta prea regulat, prea simetric, prea bine îngrijit, urmând o sursă de lumină albastră care plutea în fața lor.

Aerul era saturat de izul specific de Păpușar, amestec de mirodenii și chimicale. Mirosul era pretutindeni. Fusese puternic și artificial în cabina navetei și nu se diminuase deloc în momentul deschiderii sasului. O mie de miliarde de Păpușari își puseseră amprenta pentru eternitate pe aerul acestei lumi.

Nessus dansa – micile sale copite păreau că abia ating suprafața dură a aleii. Kzinul aluneca în stilul său felin propriu, cu coada portocalie legănându-se ritmic înainte și înapoi. Zgomotul produs de înaintarea Păpușarului era un step în ritm de trei pătrimi. Din direcția Kzinului nu se auzea nici un sunet.

Mersul Teelei era la fel de liniștit. Întotdeauna, fata părea împiedicată, dar era o impresie falsă. Niciodată nu se împiedica, niciodată nu lovea nimic. Louis era cel mai puțin grațios dintre toți.

Și de ce ar fi fost altfel? Nu era decât o maimuță mutantă pe care evoluția n-o adaptase niciodată în totalitate la mersul pe o suprafață plană. Timp de milioane de ani, strămoșii săi își folosiseră pentru deplasare toate cele patru membre și se cățăraseră în copaci, acolo unde putuseră face acest lucru.

Pleistocenul pusese capăt acestei situații, prin milioanele sale de ani de secetă. Dispărând pădurile, strămoșii lui Louis Wu rămăseseră fără adăpost, însetați și înfometați. Neavând încotro, se apucaseră să mănânce carne. Respectivele ființe începuseră să se descurce ceva mai bine abia după ce învățaseră să folosească tibia unei antilope, a cărei articulație își lăsase apoi amprenta pe multe cranii fosile.

Acum, urcați pe niște picioare ce mai păstrau vestigiile degetelor, Louis Wu și Teela Brown mergeau alături de cei doi străini. Străini? Toți erau străini pe această lume, chiar și Nessus cel nebun și exilat, Păpușarul cu coama maronie și neîngrijită și cu capetele în veșnică agitație. Nici Kzinul nu se simțea în largul său. Ochii săi, înconjurați de marcaje întunecate, scormoneau vegetația necunoscută, în căutare de țepi veninoși sau colți ascuțiți. Probabil proceda astfel din instinct.

Păpușarii n-ar fi permis existența unor viețuitoare periculoase în parcurile lor.

În cele din urmă ajunseră în fața unui dom care sclipea ca o perlă uriașă, semiîngropată. Lumina albastră se rupse în două.

— Aici vă părăsesc, gemu Nessus, și Louis observă cât de îngrozit era acesta. Trebuie să discut cu Cei-Care-Conduc. Continuă să vorbească pe un ton grăbit și conspirativ: Interlocutorule, spune-mi repede: în cazul în care nu m-aș întoarce, m-ai căuta ca să mă ucizi din cauza insultei pe care ți-am azvârlit-o în restaurantul lui Krușenko?

— Există vreun risc să nu te mai întorci?

— Într-o oarecare măsură, da. Cei-Care-Conduc s-ar putea să nu fie încântați de ceea ce vor auzi. Te mai întreb o dată, ai veni după mine?

— Aici, pe o planetă străină, printre ființe cu o asemenea neînchipuită putere și care manifestă atât de puțină încredere în intențiile pașnice ale unui Kzin? Își balansă o dată coada cu emfază și încheie: ... Nu. Dar nici n-aș mai continua expediția.

— Asta îmi este suficient, spuse Nessus și se îndepărtă tremurând vizibil, precedat de ghidul de lumină.

— De ce o fi speriat? întrebă Teela. A făcut doar tot ce i-au cerut. De ce s-ar supăra pe el?

— Cred că pune ceva la cale, îi răspunse Louis. Ceva diabolic. Nu știu însă ce anume...

Lumina albastră se mișcă mai departe. Ceilalți o urmară pătrunzând în emisfera luminoasă...

Domul devenise acum invizibil. Așezați în niște cușete dispuse în triunghi, cei doi oameni și Kzinul studiau vegetația de afară cu aspect de junglă, observând apropierea unui Păpușar deosebit. Ori domul însuși era transparent din interior, ori parcul era o proiecție.

Aerul mirosea a zeci de Păpușari.

Cel de afară își croi drum printr-o ultimă perdea de plante agățătoare purpurii. (Louis încercă să-și amintească în care moment anume începuse să se gândească la Nessus ca la un „el", și nu ca la un animal ciudat. Kzinul, un extraterestru familiar, fusese un „el" de la început). Păpușarul se opri aproape de limita presupusului dom. Coama sa era argintie și nu maronie, ca a lui Nessus, fiind coafată cu grijă în inele complicate. Totuși, vocea sa avea același ton de contralto ca al lui Nessus.

— Vreau să-mi cer scuze pentru că nu am putut să vă întâmpin. Îmi puteți spune Chiron.

Însemna că și el era o proiecție. Louis și Teela murmurară formulele uzuale de politețe. Interlocutorul își dezgoli dinții.

— Cel căruia îi spuneți Nessus știe deja tot ce veți afla voi acum. Prezența sa a fost reclamată în altă parte. Oricum, ne-a comunicat reacțiile voastre la aflarea capacităților noastre tehnice.

Louis aprobă din cap. Păpușarul continuă:

— Acest lucru ne-ar putea fi de folos. Veți înțelege mai bine când veți afla reacțiile noastre în fața unei realizări tehnice și mai ambițioase.

Jumătate din dom deveni întunecată. Din păcate, era jumătatea opusă imaginii Păpușarului. Louis dibui o comandă pentru rotirea cușetei, dar îi trecu prin minte că ar fi fost mai potrivit să dispună de două capete cu mare grad de libertate în mișcare și ochi comandabili independent, pentru a putea urmări simultan ambele jumătăți ale domului. Partea întunecată reprezenta spațiul înstelat, jucând rol de fundal pentru un mic disc strălucitor.

Un disc compus din inele. Era o mărire a hologramei din buzunarul lui.

Sursa de lumină era minusculă și orbitor de albă, foarte asemănătoare Soarelui văzut din apropierea lui Jupiter. Inelul avea un diametru uriaș, întinzându-se pe jumătate din partea întunecată a domului, dar îngust, nu cu mult mai lat decât grosimea axei de lumină din centrul său. Partea din față era neagră și delimitată de muchii nete, așa cum se putea observa acolo unde se suprapunea peste sursa de lumină. Partea îndepărtată arăta ca o bucată de panglică vopsită în albastru deschis, profilată pe fundalul negru al spațiului.

Deși Louis se obișnuise cu miracolele, nu se blazase într-atât încât să nu se apuce de presupuneri idioate. Remarcă:

— Arată ca o stea cu un inel în jurul ei. Ce este, de fapt?

Răspunsul lui Chiron fu cel previzibil:

— Este o stea cu un inel în jurul ei. Un inel din materie solidă. Un obiect de origine artificială.

Teela Brown își izbi palmele una de alta și începu să chicotească. Abia după câteva momente izbuti să-și compună o atitudine foarte solemnă, dar ochii continuau să-i strălucească. Louis o înțelegea perfect. Se simțea atins și el de aceeași senzație de fericire. Soarele cu inel era noua lor jucărie, un lucru nou într-un univers imprevizibil.

(Se caută o panglică, din cele cu care se leagă pachetele de Crăciun. Se pune o lumânare aprinsă pe podea. E nevoie de cincisprezece metri de panglică; se formează un cerc, cu lumânarea în mijloc, așezându-se panglica pe muchie, în echilibru, astfel încât partea interioară să fie luminată.)

Coada Kzinului se balansa continuu, înainte și înapoi.

La urma urmei, în centru se afla nu o lumânare, ci un adevărat soare!

— Probabil că până acum ați aflat că noi ne deplasăm spre nord, paralel cu axa de rotație a galaxiei, de aproape două sute patru ani pământeni. În ani Kzinti...

— Două sute șaptesprezece.

— Exact. În tot acest timp, este firesc să fi cercetat spațiul din fața noastră, pentru a detecta eventualele pericole. Știam că steaua EC-1752 avea un inel format dintr-o bandă neobișnuit de îngustă de materie densă. Am presupus că materia în cauză este formată din praf interstelar sau asteroizi. Cu toate acestea, aspectul său era neobișnuit de regulat. În urmă cu aproximativ nouăzeci de ani, flota noastră de planete a ajuns într-o poziție din care aveam o perspectivă neobișnuită: inelul reușea să acopere întreaga planetă. Astfel, am descoperit că inelul avea muchii extrem de drepte. Investigațiile ulterioare au relevat faptul că acesta nu era constituit nici din gaze, nici din praf, nici chiar din asteroizi, ci dintr-o bandă solidă de material extrem de rezistent la întindere. Evident că am fost îngroziți.

— Cum i-ați dedus rezistența la întindere? întrebă Kzinul.

— Analizele spectrale și deviațiile de frecvență ne-au dat o imagine a vitezelor relative de rotație. În mod cert, el se rotește în jurul stelei cu aproape o mie două sute patruzeci de kilometri pe secundă. Gândiți-vă la rezistența la întindere necesară pentru a împiedica dezagregarea structurii la asemenea solicitări!

— Gravitație, remarcă Louis.

— Aparent, da.

— Simulare de gravitație. Puțin mai mică decât pe Pământ. Pesemne că locuiește cineva acolo, pe suprafața interioară...

Louis nu-și termină fraza, izbit abia acum de semnificația acelor cuvinte, și începu să simtă fiori reci pe șira spinării. Lângă el, auzea cum coada Kzinului taie aerul cu un șuier nervos.

Nu era prima dată când omul își întâlnea superiorii. Până acum avusese noroc... Bărbatul se ridică brusc și se apropie de peretele domului. Efectul nu fu cel scontat, inelul și steaua îndepărtându-se în aceeași măsură de el; în cele din urmă, el fu oprit de o suprafață moale. Dar observase ceva nou.

Inelul era sectorizat. Existau zone rectangulare de umbră care alternau cu zonele de albastru.

— Nu-i posibil să avem o imagine mai bună?

— Putem s-o mărim, replică vocea de contralto.

Steaua de tip G2 sălta înainte și spre dreapta, așa încât Louis ajunse acum să privească suprafața interioară a inelului. Deoarece imaginea

era încețoșată, putea doar presupune că zonele strălucitoare și mai albe puteau fi nori, că regiunile cu o nuanță mai închisă de albastru reprezentau mările, iar celelalte – continentele.

Zonele umbrite erau perfect vizibile. Inelul părea împărțit în dreptunghiuri: o zonă lungă, colorată în albastru deschis strălucitor, urmată de o dungă mică de albastru închis, urmată de altă dungă de albastru deschis... Puncte și linii.

— Există ceva care provoacă punctele astea, comentă el. Ceva de pe orbită?

— Exact. Douăzeci de corpuri rectangulare orbitează într-o rozetă Kemplerer, mult mai aproape de stea. Nu înțelegem rolul lor.

— Nici n-ați putea. E prea multă vreme de când n-ați mai avut un soare. Acele corpuri au probabil menirea de a separa ziua de noapte. Altfel, pe Inel ar fi în permanență zi.

— Înțelegeți acum de ce am avut nevoie de ajutorul vostru? Grație psihologiei voastre ciudate s-ar putea să sesizați amănunte care nouă ne-au scăpat.

— Cât de mare e Inelul? Cât timp l-ați studiat? Ați trimis spre el sonde automate?

— L-am studiat atât cât a fost posibil, fără a ne încetini viteza și fără a atrage atenția asupra noastră. N-am trimis sonde, evident, deoarece acestea ar fi trebuit telecomandate prin hiperunde, și astfel ne-am fi putut deconspira poziția.

— Nimeni nu poate urmări propagarea unui fascicul de hiperunde. Teoretic este imposibil.

— Poate că ființele care au construit Inelul au dezvoltat alte teorii.

— Și asta e posibil.

— Dar am studiat Inelul cu alte instrumente...

În timp ce Chiron vorbea, imaginea de pe dom fu înlocuită de o serie de diagrame.

— ... Am făcut fotografii și holograme în toate frecvențele spectrului electromagnetic. Dacă vă interesează...

— Nu cred să arate detalii în plus.

— Într-adevăr. Lumina este prea mult perturbată de câmpurile gravitaționale, de vântul solar și de norii interpuși din praf stelar și gaze. Telescoapele noastre nu au putut obține detalii mai fine.

— Deci n-ați aflat prea mult.

— Aș zice că am aflat totuși un amănunt esențial. Ceva deconcertant. Se pare că Inelul oprește patruzeci la sută din neutrini.

Teela păru să nu prindă semnificația celor auzite, dar Kzinul scoase un mârâit surprins, iar Louis își înăbuși un fluierat.

Asta elimina orice îndoială.

Materia normală, chiar și cea extrem de comprimată din nucleul unei stele, aproape că nu poate opri vreun neutrino. Orice neutrino are cincizeci la sută șanse să străbată un strat de plumb gros de mai mulți ani-lumină. Un obiect în stare de stază Slaver reflectă toți neutrinii. La fel se întâmplă și cu o carcasă tip Produs General, și nimic cunoscut nu oprește patruzeci la sută din neutrini, lăsând restul să treacă.

— Înseamnă că e ceva cu totul nou, concluzionă Louis. Chiron, cât de mare e chestia asta? Cât de masivă?

— Masa Inelului este de 2×10^{30} grame, raza este $1{,}5245^{8}$ km, iar lățimea ceva mai mică decât $1{,}605 \times 10^{6}$ km.

Louis nu era obișnuit să gândească în puteri abstracte ale lui zece. Încercă să transpună cifrele în imagini. Avusese dreptate când se gândise la modelul unei panglici legate în buclă și așezate pe muchie. Inelul avea o rază de peste 144 milioane de km, o lungime de aproape un miliard, dar o lățime mai mică de 1,6 milioane km. Cântărea ceva mai puțin decât Jupiter...

— Lasă impresia că nu este suficient de masiv, remarcă el. Un corp de dimensiunile astea ar trebui să aibă o masă comparabilă cu a unui soare de mărime medie.

Kzinul îl aprobă:

— Am putea avea imaginea hilară a miliarde de ființe încercând să trăiască pe o construcție nu mai groasă de câțiva centimetri.

— Intuiția vă joacă feste, le răspunse Păpușarul cu cârlionți argintii. Reflectați un pic asupra dimensiunilor. Dacă Inelul ar fi fost construit din același material ca și o carcasă Produs General, de exemplu, ar fi avut o grosime de cincisprezece metri.

— Doar atât? Greu de crezut.

Teela își ridică ochii în tavan și mișcă rapid din buze în tăcere.

— Are dreptate, zise ea, imediat după aceea. Calculele se potrivesc. Dar la ce folosește? De ce ar construi cineva așa ceva?

— Pentru spațiu.

— Spațiu?

— Spațiu vital, confirmă Louis. Despre asta este vorba. O suprafață de 963 de mii de miliarde de km^2 reprezintă de peste 3 milioane de ori suprafața Pământului. E ca și cum ai avea 3 milioane de lumi aplatizate și puse cap la cap. 3 milioane de lumi aflate la distanțe ce pot fi acoperite de aeronave de mică viteză. Așa ceva ar rezolva orice problemă de suprapopulație. Gândește-te ce probleme trebuie să fi avut ei! Nu te înhami ușor la un astfel de proiect.

— Apropo, interveni Kzinul, ați investigat stelele vecine în căutarea unor inele similare?

— Da, dar...

— N-ați găsit nimic, după cum am presupus. Dacă rasa care l-a construit ar fi cunoscut zborul cu viteze superluminice, ar fi colonizat alte stele. N-ar mai fi avut nevoie de Inel. Deci acesta trebuie să fie unic.

— Corect.

— Mă simt mai liniștit. Le suntem superiori cel puțin într-un domeniu. – Kzinul se ridică brusc în picioare. – Urmează să explorăm suprafața locuită?

— O aterizare propriu-zisă s-ar putea dovedi mult prea ambițioasă.

— Prostii! Trebuie să testăm vehiculul pe care ni l-ați pregătit. Echipamentele sale de aterizare sunt suficient de versatile? Când putem pleca?

Chiron fluieră, vădit supărat:

— Trebuie să fiți nebuni! Gândiți-vă la puterea celor care au construit Inelul! În raport cu ei, până și noi suntem niște sălbatici.

— Sau lași...

— Foarte bine. Puteți merge să vă inspectați nava imediat ce se întoarce cel căruia îi spuneți Nessus. Până atunci, însă, mai avem pentru voi multe informații referitoare la Inel...

— Îmi puneți răbdarea la încercare! tună Interlocutorul, dar se așeză din nou la locul său.

„Mincinosule, i se adresă Louis în gând, joci bine teatru și sunt mândru de tine pentru asta." El însuși simțise un ușor gol în stomac atunci când se întorsese la cușeta sa. O panglică subțire întinsă între stele – omul întâlnise, din nou, ființe superioare lui.

Kzinii fuseseră primii.

Pe vremea când oamenii abia începuseră să folosească propulsoarele cu fuziune ca să străbată golurile dintre stele, Kzinii utilizau deja polarizoare gravitaționale pentru a-și pune în mișcare navele interstelare de luptă. În acest fel, ele deveneau mai rapide și mai ușor manevrabile decât cele ale oamenilor. Rezistența umană în fața flotelor Kzinti ar fi fost simbolică dacă aceștia din urmă n-ar fi cunoscut o lege dedusă din experiență: un propulsor reactiv este o armă al cărei efect devastator este direct proporțional cu eficiența sa ca motor.

Prima incursiune în spațiul uman fusese un șoc pentru Kzini. Societatea umană trăia în pace de secole întregi, astfel încât, de fapt, uitase de mult ce însemna noțiunea de „război". Dar navele interstelare ale oamenilor foloseau propulsoare cu fuziune fotonică și erau puse în

mișcare de o combinație de plase capcană pentru fotoni și tunuri laser care acționau asupra asteroizilor.

Ca atare, telepații Kzini încă mai continuau să raporteze că, pur și simplu, lumile populate de oameni nu dispuneau de arme... în timp ce tunuri gigantice laser mușcau din navele lor, iar tunuri mai mici se avântau încolo și-ncoace, purtate doar de forța propriilor fascicule...

Datorită rezistenței neașteptate a oamenilor și barierei vitezei luminii, războiul durase zeci de ani în loc de câțiva ani. Totuși, în cele din urmă, Kzinii ar fi ieșit învingători.

Din întâmplare, însă, o navă a Outsiderilor descoperise colonia umană de pe Am Făcut-O. Cu această ocazie, extratereștrii vânduseră pe credit tehnologia hiperpropulsorului. Cei de pe Am Făcut-O nu simțiseră încă pe pielea lor efectele războiului cu Kzinii, dar urmau să le încerce imediat după construirea primei nave cu viteză supraluminică.

În fața hiperpropulsorului, Kzinii nu mai aveau nici o șansă.

Mai târziu, apăruseră și Păpușarii, care își instalaseră terminale comerciale în spațiul controlat de oameni...

Seminția omenească avusese foarte mult noroc. De trei ori întâlnise rase cu o tehnologie superioară celei pe care o deținea. Fără hiperpropulsorul luat de la Outsideri, Kzinii ar fi zdrobit-o. Outsiderii, la rândul lor, îi erau superiori, dar nu doreau nimic din ceea ce le-ar fi putut oferi omul, cu excepția unor baze de aprovizionare și a informațiilor, iar pe acestea erau în stare să le cumpere. În orice caz, Outsiderii, făpturi fragile cu metabolismul bazat pe heliu, erau prea sensibili la căldură sau la gravitație pentru a fi buni războinici. Iar Păpușarii, deși aveau o putere mai presus de vise, erau prea lași.

Cine construise, așadar, Lumea Inelară? Și, mai ales... acele ființe erau oare o rasă agresivă?

Multe luni mai târziu, Louis avea să-și amintească de minciuna Kzinului ca de momentul în care se decisese existența sa ulterioară. Ar fi abandonat atunci... din cauza Teelei, desigur. Inelul era suficient de înspăimântător fie și numai ca o abstracție, ca un conglomerat de cifre. Gândul de a te apropia de el într-o navă, de a ateriza pe el...

Dar Louis observase că fiorosul Kzin era înspăimântat de lumile zburătoare ale Păpușarilor. Minciuna sa fusese un magnific act de curaj. Putea oare un om, în aceste condiții, să se arate laș?

Bărbatul se așeză la locul său și-și întoarse fața spre imaginea strălucitoare; dar, în momentul în care dădu cu ochii de Teela o blestemă ca pe o proastă ce era. Figura fetei radia numai bucurie și încântare. Era tot atât de nerăbdătoare pe cât pretindea Kzinul că este. Era prea proastă ca să-i fie frică?

Pe partea interioară a Inelului exista atmosferă. Analizele spectrale indicaseră o presiune similară celei de pe Pământ și o compoziție gazoasă aproape identică, în mod cert respirabilă pentru om, Kzin și Păpușar. Se putea doar ghici ce anume o împiedica să se disperseze. Trebuiau să se ducă și să cerceteze despre ce era vorba.

În sistemul stelei G2 nu se mai afla nimic altceva în afara Inelului. Nici planete, nici asteroizi, nici comete.

— Au făcut curățenie, remarcă Louis. N-au vrut să lase nimic care le-ar putea lovi construcția.

— Evident, răspunse Păpușarul cu bucle argintii. Dacă ceva ar lovi Inelul, acest lucru s-ar întâmpla la o viteză de aproape 1240 km/secundă, viteza de rotație a acestuia. Indiferent de duritatea materialului din care este făcut, ar exista întotdeauna riscul impactului cu un obiect care ar evita suprafața exterioară și care, ocolind soarele, ar lovi suprafața interioară, neprotejată.

Soarele propriu-zis era un pitic galben, puțin mai rece decât cel al Pământului și o idee mai mic.

— S-ar putea să avem nevoie de costume de protecție termică pe Inel, remarcă Kzinul.

— Nu, îi replică Chiron. Pe suprafața interioară a Inelului temperatura este cât se poate de tolerabilă pentru fiecare dintre voi.

— De unde știi?

— Din frecvențele radiațiilor infraroșii emise de suprafața exterioară.

— Mă crezi prost?

— Deloc. Noi am studiat Inelul încă de când l-am descoperit, în timp ce voi faceți lucrul ăsta doar de câteva minute. Banda infraroșie din spectrul de frecvențe indică o temperatură medie de 290 grade absolute, evident atât pentru interiorul, cât și pentru exteriorul Inelului. În cazul tău, Interlocutorule, asta ar însemna vreo zece grade peste optim. Pentru Louis și Teela ar fi, aproximativ, temperatura optimă. Nu vreau ca atenția pe care o acordăm detaliilor să vă inducă în eroare sau să vă înspăimânte. Nu vom permite o aterizare, cu excepția cazului în care vor insista chiar constructorii Inelului. Am dori, totuși, să fiți pregătiți pentru orice eventualitate.

— N-aveți informații despre relieful suprafeței interioare?

— Din păcate, nu. Puterea de rezoluție a instrumentelor noastre este insuficientă.

— Putem încerca să facem niște presupuneri, zise Teela. De exemplu, ciclul zi-noapte este de treizeci de ore. Planeta lor de origine trebuie să se fi rotit cu aceeași viteză. Credeți că ăsta este sistemul lor stelar originar?

— Credem că da, deoarece, aparent, ei nu dispun de hiperpropulsie, îi răspunse Chiron. Dar probabil că ar fi putut să-și mute lumea în alt sistem folosind aceleași tehnici ca și noi.

— Mai mult ca sigur că au și făcut-o, mormăi Kzinul. Cred că le vom găsi sistemul de origine pe undeva prin apropiere, la fel de lipsit de planete ca și ăsta de aici. Și mai cred că au folosit toate tehnicile posibile de terraformare, înainte de a recurge la asemenea măsuri disperate.

— Disperate? se miră Teela.

— După ce au terminat de construit Inelul în jurul acestui soare au fost forțați să-și mute aici toate planetele locuite și să transfere populația pe el.

— Poate că n-a fost așa, interveni Louis. Poate că au folosit nave imense cu viteză subluminică, în cazul în care sistemul lor de origine era relativ apropiat de acesta.

— De ce disperate?

Cu toții priviră stupefiați spre fată.

— Credeam că au construit Inelul pentru că... pentru... pentru că așa au vrut!

— De amorul artei? rânji Louis. Pentru o schimbare de peisaj? Pe pumnul cel tare al lui Finagle, Teela, gândește-te la resursele pe care au trebuit să le deturneze de la alte scopuri! Amintește-ți că trebuie să fi avut probleme cumplite, provocate de suprapopulație. În momentul în care au avut nevoie de Inel, pentru spațiu vital, probabil că nu-și puteau permite să-l construiască. Până la urmă, însă, l-au construit, deoarece le era absolut necesar.

Teela părea uluită.

— Nessus revine, anunță Chiron.

Fără să mai adauge nimic, Păpușarul se întoarse și dispăru în interiorul parcului.

CAPITOLUL 7
Discurile de pășit

— A fost un gest nepoliticos, zise Teela.

— Chiron nu dorește să-l întâlnească pe Nessus. Nu v-am spus? Ei îl cred nebun.

— Cu toții sunt nebuni.

— Ei nu se consideră chiar așa, dar asta nu înseamnă că ești prea departe de adevăr. Tot mai vrei să mergi acolo?

Drept răspuns, Teela îi aruncă aceeași privire nedumerită cu care îl învrednicise atunci când încercase să-i explice ce erau zvâcniturile de inimă.

— Tot mai vrei să mergi! confirmă resemnat Louis.

— Bineînțeles! Cine n-ar vrea? Oare de ce se tem Păpușarii?

— Asta e de la sine înțeles, interveni Interlocutorul. Păpușarii sunt lași prin definiție. Dar nu pot pricepe de ce țin morțiș să afle mai mult decât știu. Au depășit deja soarele inelat și călătoresc aproape cu viteza luminii. În felul ăsta, Inelul nu mai poate reprezenta nici un fel de pericol pentru ei, niciodată. Nu pot pricepe care e rostul nostru în afacerea asta, Louis.

— Dar este evident!

— Să iau asta ca pe o insultă?

— Bineînțeles că nu. Este pur și simplu aceeași problemă a supra-populației. Un Kzin n-ar putea înțelege asta.

— Lămurește-mă, te rog!

Louis scrută fugitiv jungla de afară, încercând să vadă dacă Nessus era prin apropiere.

— Poate că Nessus ne-ar explica mai bine. În fine, nu contează! Imaginează-ți o mie de miliarde de Păpușari pe această planetă. Poți concepe așa ceva?

— Pot să simt și mirosul fiecăruia în parte. Numai când mă gândesc și-mi vine să sfâșii pe cineva.

— Acum imaginează-ți-i pe toți trăind pe Lumea Inelară. Arată mai bine, nu?

— Mda... Cu un spațiu disponibil mai mare de 8^7 ori... Dar tot nu înțeleg. Crezi că Păpușarii se gândesc la o anexare? Și chiar de-ar fi așa, cum ar efectua transferul la bordul Inelului? N-au încredere în navele spațiale.

— Nu știu. Și nici nu au caracter de luptători. Nu asta e important. Pentru ei are importanță cât de sigur este Inelul.

— S-ar putea...

— Vezi? N-ar fi exclus să se gândească deja să-și construiască propriile lor Inele. Poate că se așteaptă să găsească unul gol acolo, printre Norii lui Magellan. Că tot veni vorba, nu mi se pare o speranță nerealizabilă. Dar nu asta e important. Înainte de a întreprinde orice acțiune, ei trebuie să știe dacă Inelul e sigur.

— Se întoarce Nessus, îi întrerupse Teela, ridicându-se și îndreptându-se spre Zidul invizibil. Pare beat. Păpușarii obișnuiesc să se îmbete?

Nessus nu se deplasa în trap. Venea tiptil, înconjurând o pată galben-crom lungă de peste un metru cu o prudență exagerată, mutându-și numai câte un picior, rotindu-și capetele în toate direcțiile și observând totul. Ajunsese aproape lângă domul de conferințe, când ceva ca un fluture mare și negru i se așeză pe spate. Nessus urlă și făcu un salt, de parcă ar fi avut de depășit un obstacol înalt. Aterizâ încovoiat ca o bilă și începu să se rostogolească. Când se opri, rămase în aceeași poziție, cu picioarele strânse și capetele vârâte între genunchi.

Louis pornise deja în întâmpinarea lui.

— E în faza depresivă! le aruncă celorlalți peste umăr.

Cu ajutorul memoriei și al norocului, găsi ieșirea invizibilă a domului, apoi se avântă în întunericul parcului.

Toate florile miroseau a Păpușar. (Dacă metabolismul tuturor viețuitoarelor de pe această planetă se desfășura pe aceleași baze chimice, cum putea Nessus să-și extragă substanțele nutritive din suc încălzit, de morcovi?) Louis urmă un zigzag în unghiuri drepte de alei și garduri vii portocalii, îngrijit tunse, și, în cele din urmă, ajunse lângă Păpușar.

— Sunt eu, Louis, îi zise, îngenunchind lângă el. Acum ești în siguranță!

Începu să mângâie cu duioșie coama Păpușarului. Acesta se smuci la prima atingere, apoi se liniști. Era o criză serioasă. Nu era încă timpul să-l obligi să înfrunte din nou lumea. Louis îl întrebă:

— Era periculos lucrul ăla? Cel care a aterizat pe tine?

— Acela? Nu, răspunse înăbușit vocea de contralto cu tonuri la fel de pure și lipsite de tremolo. Nu era decât un... un mirositor de flori.

— Cum a mers discuția cu Cei-Care-Conduc?

Nessus se cutremură:

— Am câștigat.

— Grozav! Ce anume?

— Dreptul de a mă reproduce și un grup de parteneri.

— Și de asta erai îngrozit?

Nu era totuși de neconceput, gândi Louis. Nessus ar fi putut fi hărăzit unei partenere orbite de pasiune sau, la fel de bine, unei virgine nervoase... indiferent de sex.

— Aș fi putut eșua, Louis, îngăimă Păpușarul printre suspine. I-am înfruntat. Am blufat în fața lor.

— Continuă!

Louis era conștient de faptul că Interlocutorul și Teela li se alăturaseră. Continua să scarpine coama lui Nessus. Acesta rămase nemișcat câteva clipe. Apoi, vocea înăbușită de contralto povesti mai departe:

— Cei-Care-Conduc mi-au oferit dreptul legal de a mă reproduce dacă voi supraviețui călătoriei pe care o vom întreprinde. Dar asta nu era suficient. Pentru a deveni părinte am nevoie de parteneri. Cine ar vrea să se împerecheze cu un nebun? A fost nevoie să blufez. „Găsiți-mi un partener, le-am spus, sau mă retrag din expediție. Dacă eu mă retrag, se va retrage și Kzinul." Au fost furioși.

— Cred și eu.

— Mi-am autoimpus starea asta. I-am amenințat că le voi distruge planurile și ei au capitulat. Le-am spus că niște voluntari trebuie să fie de acord să se împerecheze cu mine, dacă mă voi întoarce de pe Inel.

— Grozav! Bine lucrat! Au fost voluntari?

— Unul dintre sexele speciei mele este... proprietate, un animal domestic. Inconștient, prost. Aveam nevoie doar de un singur voluntar. Cei-Care-Conduc...

— De ce nu le spui pur și simplu conducători? îl întrerupse Teela.

— Am încercat să traduc noțiunea în termenii voștri, îi răspunse Păpușarul. O traducere mai corectă ar fi Cei-Care-Conduc-Din-Spate. Există un președinte desemnat, sau un Purtător-De-Cuvânt, sau... traducerea cea mai corectă ar fi Cel-Mai-Din-Urmă, Ultimul, Cel-Prea-Ascuns. Cel-Prea-Ascuns a fost cel care m-a acceptat ca partener. A zis că nu poate cere altcuiva să-și sacrifice demnitatea.

Louis fluieră:

— Asta e ceva. Continuă să tremuri, meriți asta! Mai bine să-ți fie teamă acum, când s-a terminat totul.

Nessus se cutremură din nou, oarecum mai relaxat.

— Pronumele astea, continuă Louis, mă încurcă întotdeauna. Va trebui să mă refer fie la tine ca la o „ea", fie la Cel-Prea-Ascuns...

— Asta nu-i delicat din partea ta, Louis. Nu se fac discuții despre sex cu reprezentantul unei rase străine...

Dintre genunchii Păpușarului se ridică un cap care-l privi dezaprobator.

— ...Tu și cu Teela n-ați întreține relații sexuale în prezența mea, nu?

— Oricât ar părea de neobișnuit, subiectul a fost abordat într-o discuție și Teela a spus că...

— Mă simt ofensat! declară Păpușarul.

— De ce? se arătă nedumerită Teela.

Capul Păpușarului coborî din nou la adăpost.

— Hai, ieși de acolo! N-am să-ți fac nici un rău!

— Promiți?

— Promit! Pe cuvânt de onoare! Te consider un drăguț.

Păpușarul se destinse complet:

— Am auzit bine, chiar ai zis că sunt drăguț?

— Da.

Teela privi către matahala portocalie care era Interlocutorul și adăugă:

— Și tu ești drăguț!

— Nu vreau să te jignesc, răspunse Kzinul, dar să nu mai spui niciodată asta. Niciodată!

Teela îl privi stupefiată.

În față se afla un fel de gard viu de culoare portocaliu-murdar, înalt de aproape trei metri și perfect drept, prevăzut cu un fel de tentacule de culoarea cobaltului ce spânzurau nemișcate. După modul în care atârnau se putea trage concluzia că la origine fusese o plantă carnivoră. Respectivul gard reprezenta frontiera parcului și Nessus își conduse mica trupă direct spre el.

Louis se aștepta să găsească acolo o gaură. Ca atare, fu luat pe nepregătite când Nessus intră drept în el. Gardul se desfăcu pentru a-i permite trecerea și se închise la loc.

Ceilalți îl urmară.

Plecaseră de sub un cer albastru-deschis, dar, în momentul în care gardul viu se închise în spatele lor, se regăsiră sub o boltă neagră presărată cu puncte albe. Pe fundalul de păcură al nopții eterne, norii albi străluceau, reflectând lumina kilometrilor de orașe strălucitoare de dedesubt. Fiindcă orașul se afla aici, amenințător, în fața lor.

La prima vedere, se deosebea de orașele de pe Pământ doar prin mărime. Clădirile erau mai masive, mai regulate, mai uniforme și mai înalte, teribil de înalte, astfel încât cerul părea format numai din ferestre și balcoane luminate, cu dungi întunecate subțiri cât un fir de păr formând zenitul. Aici se aflau unghiurile și muchiile drepte înlăturate din mobilierul Păpușarilor – aici, în construcția blocurilor, unde un unghi drept era oricum prea departe pentru a pune în pericol un genunchi.

Dar de ce nu se văzuse orașul și din parc? Pe Pământ erau puține clădiri mai înalte de un kilometru și jumătate. Aici, nici una nu măsura mai puțin. Louis presupuse că existau câmpuri de arcuire a razelor de lumină peste frontierele parcului, numai că n-avea pe cine întreba. Lucrul ăsta constituia probabil cea mai mică minune din lumea Păpușarilor.

— Nava noastră se află în celălalt capăt al insulei, îi anunță Nessus. Putem ajunge acolo în cel mult un minut folosind discurile de pășit. O să vă arăt cum funcționează.

— Acum te simți mai bine?

— Da, Teela. Cum spunea și Louis, ce-a fost mai rău a trecut.

Păpușarul făcu un pic pe grozavul în fața lor:

— Cel-Prea-Ascuns este partenerul meu. Trebuie doar să mă întorc de pe Lumea Inelară...

Aleea era relativ moale. La o primă privire se părea că este făcută dintr-un fel de beton cu particule iridiscente, dar piciorul simțea un sol moale, spongios. După ce parcurseră o distanță lungă de un cvartal, se opriră la o intersecție.

— Trebuie s-o luăm pe acest drum, le explică Nessus. Nu pășiți pe primul disc. Urmați-mă.

În centrul intersecției se afla un mare pătrat albastru. Acesta era înconjurat de patru discuri albastre, câte unul în dreptul fiecărei alei.

— Puteți păși pe pătrat, dacă doriți, le atrase el atenția, dar nu pe discurile nepotrivite. Urmați-mă!

Păpușarul ocoli discul cel mai apropiat, traversă intersecția, tropăi pe discul opus și dispăru.

Pentru o clipă, nimeni nu se mișcă. Apoi Teela scoase un chiot, alergă la disc și dispăru, la rândul ei.

Interlocutorul mârâi și sări. Nici un tigru nu și-ar fi putut calcula mai precis aterizarea. Și cu asta, Louis rămase singur.

— Pe toți demonii, au cabine de transfer deschise! zise el neîncrezător și, neavând încotro, se așeză pe discul respectiv.

Se regăsi pe pătratul din centrul următoarei intersecții, între Nessus și Kzin.

— Perechea ta a luat-o înainte, îl anunță Păpușarul. Sper că ne va aștepta.

Apoi Nessus porni în direcția spre care era întors cu fața. Din trei pași, ajunse la următorul disc și iarăși dispăru.

— Ce realizare! se entuziasmă Louis.

Era din nou singur, pentru că Interlocutorul se grăbise să-l urmeze pe Nessus.

— Doar pășești. Atâta tot. Din trei pași, parcurgi un cvartal. Este ca o vrajă. Și poți să-ți construiești cvartalele oricât de lungi ți-ar plăcea.

Se avântă înainte.

Parcă ar fi fost încălțat cu ciubotele de șapte poște. Alerga ușor pe vârfuri și scena se schimba la fiecare trei pași. Semnele circulare de la colțurile clădirilor erau pesemne coduri de adrese, astfel încât un trecător să știe când a ajuns la destinație. Într-o asemenea situație, n-avea decât să înconjoare discurile pentru a ajunge în mijlocul cvartalului căutat.

De-a lungul străzii se aflau vitrinele unor magazine pe care Louis ar fi vrut să le exploreze. Sau erau altceva, cu totul și cu totul diferit? Dar ceilalți se găseau deja cu multe cvartale înaintea sa. Louis îi putea zări sclipind la capătul canionului de clădiri. Își mări viteza.

La un moment dat, dădu peste ceilalți blocându-i drumul.

— Mi-era teamă că vei rata virajul, îi spuse Nessus și deschise drumul luând-o spre stânga.

— Așteaptă...

Dar Kzinul dispăruse și el. Unde naiba era Teela? Trebuia să fi fost în față. Louis se întoarse și el către stânga și păși.

Ciubotele de șapte poște. Orașul zbura pe lângă el ca în vis. Louis alerga, simțindu-și capul plin de viziuni. Rețele pentru deplasare pe distanțe medii prin orașe, cu discurile marcate cu o culoare diferită la fiecare zece cvartale. Discuri de lung parcurs, pentru distanțe de peste o mie de kilometri, fiecare marcând centrul unui alt oraș, cu pătratele de recepție de dimensiunile unui întreg cvartal. Trasee pentru traversarea oceanelor, fiecare pas fiind făcut pe o insulă. Insule special create pentru amplasarea discurilor de pășit.

Cabine de transfer deschise. Păpușarii erau înfricoșător de avansați. Discul avea un diametru de maximum un metru, și nici măcar nu trebuia să fii complet deasupra lui pentru a intra în acțiune. Un pas, și te găseai pe următorul pătrat de recepție. Sistemul depășea cu mult trotuarele rulante.

În timp ce alerga, mintea lui Louis imagină un Păpușar fantomă, înalt de sute de kilometri, alegându-și delicat drumul printr-un lanț de insule,

păşind cu grijă pentru a nu rata vreuna şi a se uda la glezne. Apoi, Păpuşarul fantomă crescu în dimensiuni, iar discurile se transformară în lumi... Păpuşarii erau înspăimântător de avansaţi...

Se pomeni într-o zonă fără discuri de păşit, la malul unei mări calme şi întunecate. Dincolo de linia orizontului, patru luni imense se ridicau, formând o linie verticală, profilându-se pe fundalul stelelor. La jumătatea drumului către linia orizontului, se afla o insulă mai mică, luminată strălucitor. Păpuşarul şi Kzinul îl aşteptau.

— Unde e Teela?

— Nu ştiu, îi răspunse cel dintâi.

— Pe toţi demonii! Nessus, cum putem da de ea?

— Ea e cea care trebuie să ne găsească. N-ai nici un motiv de îngrijorare, Louis. Când...

— S-a rătăcit pe o lume străină! I se poate întâmpla orice!

— Nu pe această planetă, Louis! Nu există lume mai sigură decât a noastră. Când Teela va atinge ţărmul, va descoperi că discurile pentru următoarea insulă nu funcţionează pentru ea. Ca atare, le va urma pe cele din preajma ţărmului, până când va găsi unul care funcţionează.

— Ai impresia că discutăm despre un computer rătăcit? Este vorba doar de o fată de douăzeci de ani!

Teela se materializă în spatele său.

— Salut! M-am rătăcit un pic. Care-i problema?

Kzinul rânji spre Louis cu colţii săi ascuţiţi ca nişte pumnale. Evitând privirea uimită a fetei, bărbatul simţi cum obrajii începeau să-i ardă. Dar Nessus le ceru scurt să se ţină după el:

— Urmaţi-mă!

Îl urmară pe Păpuşar până în locul unde discurile formau o linie de-a lungul ţărmului. La un moment dat, apăru un fel de pentagramă. Păşiră pe ea...

Se regăsiră pe o stâncă dezgolită, iluminată din belşug. O insulă de mărimea unui astroport particular. În centru, se ridica o singură clădire înaltă şi o singură navă spaţială.

— Acela este vehiculul nostru, îi atenţionă Nessus.

Teela şi Interlocutorul îşi arătară dezamăgirea. Kzinul îşi ascunse urechile în pliurile lor, în vreme ce fata privi cu jind spre insula pe care tocmai o părăsiseră, către Zidul de lumină alcătuit de clădirile înalte de kilometri, stând umăr lângă umăr în faţa nopţii interstelare. Dar, privind nava, Louis simţi o uşurare care îi detensionă muşchii. El personal se săturase de atâtea miracole. Discurile pentru păşit, oraşul mamut, cele patru luni atârnate în imensitatea cerului, colorate precum pomii de Crăciun... toate erau înfricoşătoare. În schimb, acest vehicul nu-l înfricoşa.

Era o carcasă tip Produs General Doi, aplicată unei aripi delta, pe aceasta mai fiind montate și unitățile de propulsie și motoarele cu fuziune. Toate echipamente păreau familiare și, în mod sigur, nu ridicau nici un semn de întrebare.

Kzinul îi dovedi că se înșelase.

— Pare un proiect nereușit din punctul vostru de vedere, Nessus. Nu te-ai simți mai în siguranță dacă întreaga nava s-ar afla în interiorul carcasei?

— Nu cred. Această navă reprezintă o schimbare fundamentală în concepția noastră de proiectare. Veniți să vă arăt!

Păpușarul ridicase o problemă importantă.

Produs General, companie aparținând Păpușarilor, vânduse tot felul de mărfuri în spațiul cunoscut, dar faima și grosul veniturilor le obținuse din comercializarea carcaselor ce-i purtau numele. Existaseră patru tipuri, plecând de la cele de mărimea unor mingi de baschet și până la cele cu diametrul de sute de metri, cum era carcasa de tip patru a *Marelui Șlem*. Carcasa de tip trei, un cilindru cu capetele rotunjite, era foarte utilizată la navele mari de pasageri. O asemenea navă îi adusese pe planeta Păpușarilor, cu câteva ore în urmă. Carcasa de tip doi era un cilindru îngust și subțiat la ambele capete. De regulă, în interior abia dacă exista spațiu pentru un pilot.

O carcasă Produs General era permeabilă pentru radiațiile din spectrul vizibil și impenetrabilă pentru celelalte forme de energie electromagnetică sau materie de orice fel. Reputația companiei întărea această garanție, confirmată de sute de ani de exploatare și de milioane de nave. O carcasă Produs General reprezenta etalonul în materie de securitate.

Vehiculul din fața lor avea o carcasă Produs General de tip doi. Dar... cel puțin din câte putea vedea Louis, doar sistemul de asigurare a condițiilor de viață și hiperpropulsorul se aflau în interiorul carcasei. Restul fusese dispus pe aripă: o pereche de unități de propulsie reactivă, îndreptate spre spate, două mici motoare cu fuziune, îndreptate înainte, alte două motoare cu fuziune pe fața posterioară a aripii și o pereche de containere supradimensionate, atârnate sub aceasta. Ele conțineau probabil echipamentele de comunicații și detecție, pe care Louis nu le observase în altă parte.

Jumătate din navă se afla pe sau atârnată de aripă, fiind expusă oricărui pericol ce l-ar fi putut îngrozi pe un Păpușar. De ce nu folosiseră o carcasă de tip trei, pentru a băga totul înăuntru?

Păpușarul îi conduse sub ea.

— Scopul nostru a fost să facem cât mai puține perforații în carcasă, le explică el. Vedeți?

Prin peretele ca de sticlă, Louis observă o conductă subțire cât brațul său făcând legătura între carcasă și aripă. Inițial, lucrurile îi părură complicate, dar, curând, își dădu seama că aceasta fusese proiectată să alunece înapoi în carcasă printr-o singură deschidere. Observă apoi motorul care o alimenta și ușa metalică care ar fi blocat deschiderea.

— O navă de serie, continuă să explice Păpușarul, necesită multe perforații în carcasă: pentru senzorii care nu folosesc spectrul vizibil, pentru motoarele cu reacție, dacă sunt folosite, pentru conductele de alimentare de la rezervoarele de carburant. Aici avem doar două deschideri: conducta și trapa de acces. Ambele pot fi etanșeizate la nevoie. Inginerii noștri au îmbrăcat suprafața interioară a carcasei cu un material conductor transparent. Când sasul de acces este închis și deschiderea conductei zăvorâtă, interiorul devine o suprafață conductivă neîntreruptă.

— Un câmp de stază! ghici Louis.

— Exact. La apariția unui pericol, întregul sistem de asigurare a condițiilor de viață intră într-o stare de stază de tip Slaver pentru o perioadă de câteva secunde. Sub stază, nu se percepe trecerea timpului, deci nimic nu-i poate afecta pe pasageri. N-am fost atât de naivi încât să ne bazăm doar pe carcasă. Laserele care folosesc spectrul vizibil ar putea-o penetra, omorându-i pe pasageri și lăsând nava neatinsă. La fel, antimateria poate dezintegra în întregime o carcasă Produs General.

— N-am știut asta.

— Nu s-a făcut prea mare publicitate în acest sens.

Louis se întoarse sub aripa delta, acolo unde Kzinul inspecta motoarele.

— Ce rost au atâtea motoare?

— Cu siguranță, un om nu poate să fi uitat lecția Kzinti! mârâi felina.

— Oh!

În mod normal, orice Păpușar care ar fi studiat istoria umană sau Kzinti ar fi aflat lecția Kzinti. Un propulsor reactiv reprezenta o armă a cărei putere era direct proporțională cu eficiența ei ca propulsor. Cei de aici se foloseau de propulsoare pentru scopuri pașnice și de motoare cu fuziune care puteau fi folosite și ca arme.

— Acum știu cum și de ce ai învățat să pilotezi nave dotate cu motoare cu fuziune!

— Am învățat meserie în timpul războiului, cum e și normal...

— Firește, pentru a fi pregătit în cazul izbucnirii unui nou război Om-Kzin...

— E necesar să-ți demonstrez aptitudinile de militar, Louis?

— Va fi necesar, interveni Nessus. Inginerii noștri au proiectat nava pentru a putea fi pilotată de un Kzin. Vrei să vezi cabina de comandă, Interlocutorule?

— Imediat. Am nevoie și de datele tehnice ale navei, de înregistrările testelor de zbor, și așa mai departe. Hiperpropulsorul este de tip obișnuit?

— Întocmai. Și n-au existat teste de zbor.

Tipic, gândi Louis, în timp ce se îndrepta spre trapa de acces în navă. Au construit o navă și au lăsat-o pur și simplu aici, în așteptare. N-au avut încotro. Nici un Păpușar nu și-ar fi asumat riscul de a o încerca.

Unde dispăruse Teela?

Era gata să dea alarma când ea se ivi din nou pe placa în formă de pentagramă. Se jucase iarăși cu discurile de păsit, ignorând cu desăvârșire nava. Urcă la bord uitându-se în continuare cu jind spre orașul Păpușarilor care se vedea peste pânza de apă neagră.

Louis o așteptă în dreptul ușii interioare a sasului. Avea chef s-o plesnească pentru nechibzuința arătată. S-ar fi așteptat ca, după ce se rătăcise o dată, să dovedească un dram de precauție!

O carcasă tip Produs General Doi are o lățime de 6 m și o lungime de 90, subțiindu-se spre capete.

Cea mai mare parte a navei se afla în afară, pe aripa subțire, supradimensionată. Sistemul de asigurare a condițiilor de viață era destul de spațios pentru a conține trei dormitoare-camere de lucru, un hol îngust, o cabină de comandă, o serie de debarale-depozit, o bucătărie, docurile pentru vehicule, o cameră a bateriilor și așa mai departe. Pupitrul de comandă fusese conceput în tradiția Kzinti, fiind inscripționat în aceeași limbă. Louis își zise în sinea lui că, la nevoie, ar fi putut conduce nava, dar pentru așa ceva ar fi trebuit să se confrunte cu un pericol foarte serios.

Depozitele conțineau o gamă completă de echipamente de explorare. Nu exista nici un lucru despre care Louis să fi putut spune: „Aceasta este o armă"; totuși, la nevoie, era posibil ca unele dintre ele să fie folosite pe post de arme. Tot acolo se mai aflau patru aeroscutere, patru echipamente de zbor individuale (centură de sustentație plus generator de jet de propulsie), testere de hrană, fiole cu aditivi dietetici, truse medicale, senzori de aer și filtre. Cineva fusese al naibii de convins că această navă avea să aterizeze undeva.

Și, la urma urmei, de ce nu? N-ar fi fost exclus ca o specie atât de puternică precum făuritorii Inelului și atât de legată de lumea pe care o popula din cauza presupusei lipse de nave cu hiperpropulsie să-i invite să aterizeze. Poate chiar asta așteptau Păpușarii.

La bord nu exista nimic despre care Nessus să poată zice: „Aceasta nu este o armă. Ea a fost luată la bord doar în cutare scop."

În navă se îmbarcaseră reprezentanții a trei specii – patru, dacă cineva i-ar fi considerat pe bărbat și pe femeie ca aparținând unor specii diferite, ceea ce un Kzin sau Păpușar ar fi putut gândi foarte ușor. (Dar dacă Nessus și Cel-Prea-Ascuns aparțineau aceluiași sex? De ce n-ar fi fost posibil ca pentru a da naștere unui Păpușar să fie nevoie de doi masculi și o femelă inconștientă?) În acest caz, locuitorii Lumii Inelare și-ar putea da seama dintr-o privire că mai multe specii raționale se pot înțelege amical între ele.

Și totuși, mult prea multe lucruri – laserele pentru iluminat, paralizatoarele pentru duel – puteau fi folosite ca arme.

Decolară folosind propulsoarele fără reacție, pentru a nu produce daune insulei. O jumătate de oră mai târziu, părăseau slabele chingi gravitaționale ale rozetei. Lui Louis îi trecu atunci prin minte că, în afară de Nessus, pe care-l aduseseră cu ei, și de proiecția imaginii lui Chiron, nu întâlniseră nici un alt Păpușar pe planeta lor natală.

După ce trecură pe hiperpropulsie, Louis își petrecu următoarea oră și jumătate inspectând fiecare articol din depozite. Își spusese în sinea lui că era mai bine să se simtă în siguranță decât să fie luat prin surprindere. Dar armamentul și restul echipamentului îi lăsară un gust amar, ca o premoniție.

Prea multe arme, și nici măcar una singură care să nu poată fi folosită și în alte scopuri. Laserele pentru iluminat. Motoarele reactive cu fuziune... Când se ținu o scurtă ceremonie de botezare a navei, în prima zi petrecută în hiperpropulsie, bărbatul propuse ca numele să fie *Ticălosul Mincinos*. Din motive personale, Teela și Kzinul se declarară de acord. Și tot din motive personale, Nessus nu ridică nici o obiecție.

După o săptămână petrecută în hiperpropulsie, străbătuseră ceva mai mult de doi ani-lumină. Când reveniră în spațiul euclidian, se aflau deja în sistemul stelei inelate G2, iar premoniția încă îl mai chinuia pe Louis Wu.

Cineva fusese al naibii de convins că aveau să aterizeze pe Lumea Inelară.

CAPITOLUL 8
Lumea Inelară

Planeta Păpușarilor se deplasase aproape cu viteza luminii de-a lungul axei nordice a galaxiei. În hiperpropulsie, Interlocutorul accelerase spre sudul galactic al stelei G2 și, ca rezultat, la ieșirea din Hăul Orb, *Mincinosul* se afla deja ațintit spre sistemul Lumii Inelare, apropiindu-se de acesta cu mare viteză.

Steaua G2 era un punct alb orbitor. La întoarcerea din călătoriile sale stelare, Louis văzuse Soarele arătând aproape la fel de la limitele sistemului. Dar steaua aceasta prezenta un halou aproape vizibil. Louis avea să-și amintească de acest efect – în fapt, prima imagine directă a Lumii Inelare. Încă de la limitele sistemului, părea un obiect artificial ce putea fi observat aproape cu ochiul liber.

Kzinul ambalase marile motoare cu fuziune aproape până la puterea lor maximă. Răsturnase discurile plate ale propulsoarelor reactive din planul aripii, aliniindu-le axele la pupa navei, pentru a adăuga impulsul lor la accelerația acesteia. *Mincinosul* intrase în sistemul stelar strălucind ca o pereche de stele duble și decelerând cu aproape 200 g.

Teela nu bănuia nimic pentru că Louis nu-i spusese nimic. Nu dorea s-o alarmeze. Dacă sistemul de asigurare a gravitației artificiale a cabinei s-ar fi întrerupt fie și pentru o singură clipă, ar fi fost aplatizați cu toții ca niște gândaci sub talpa unui pantof.

Dar sistemul de gravitație funcționa perfect. În interiorul incintelor se putea simți doar ușor mai slaba accelerație gravitațională proprie planetei Păpușarilor și freamătul continuu și înfundat al motoarelor cu fuziune. Urletul motoarelor își croia drum înăuntru prin singura deschidere existentă, prin conducta de alimentare, nu mai groasă decât brațul unui om; însă, odată ajuns înăuntru, era pretutindeni.

Chiar și în hiperpropulsie, Kzinul prefera să zboare într-o navă transparentă. Îi plăcea să aibă un câmp cât mai mare de observație, iar Hăul Orb părea să nu-i afecteze mintea. Întreaga navă era transparentă, cu

excepția cabinelor personale, și, treptat, ajunseseră să se obișnuiască și ceilalți cu priveliștea.

Încăperea centrală și cabina de comandă, pereții, podeaua și tavanul care se curbau unul spre altul nu erau atât absenți, cât invizibili. În vidul aparent, existau blocuri de soliditate: Kzinul în cabina de comandă, pupitrul indicator în formă de potcoavă, care-l înconjura plin de indicatoare verzi și portocalii, marginile luminoase ale trapelor de acces, cușetele plasate în jurul mesei din încăperea centrală, cabinele opace de la pupa și, desigur, triunghiul plat al aripii. Dincolo de acestea și de jur împrejur erau stelele. Universul părea foarte aproape... și întrucâtva static, deoarece steaua inelată se afla la pupa, ascunsă în spatele cabinelor, și, ca atare, nu puteau s-o vadă crescând în dimensiuni.

Aerul mirosea a ozon și a Păpușari.

Nessus, care ar fi trebuit să-și consume groaza provocată de apăsarea a 200 g, părea să se simtă în largul său, stând împreună cu ceilalți în jurul mesei.

— Mai mult ca sigur că indivizii de acolo nu cunosc hiperundele, perora el. Matematica sistemului ne-o garantează. Hiperundele reprezintă o generalizare a matematicilor hiperpropulsiei, și ei nu pot avea hiperpropulsia.

— Dar le-ar fi putut descoperi accidental, îl întrerupse fata.

— Nu, Teela. Putem încerca și în benzile corespunzătoare lor, că tot n-avem altceva mai bun de făcut cât timp decelerăm, dar...

— Altă așteptare blestemată! izbucni ea, ridicându-se și începând să se plimbe nervoasă prin încăpere.

Louis răspunse privirii întrebătoare a Păpușarului cu o grimasă reflectând furia.

Starea de spirit a Teelei era îngrozitoare. O săptămână petrecută în hiperpropulsie o plictisise de moarte pe tânără, iar perspectiva a încă o zi și jumătate de inactivitate, datorită decelerării, o făceau să se urce pe pereți. Dar ce aștepta de la Louis? Să schimbe legile fizicii?

— Trebuie să așteptăm, zise și Kzinul din cabina de comandă, căruia trebuie să-i fi scăpat încărcătura emoțională a ultimelor cuvinte rostite de Teela. Benzile hiperspectrului sunt goale, lipsite de orice fel de semnal. Vă pot garanta că Inginerii Lumii Inelare nu încearcă să ne contacteze prin nici o formă cunoscută de hiperunde.

În ultima vreme, comunicațiile reprezentau unicul subiect luat în discuție. Până când nu aveau să ia contact cu Inginerii Lumii Inelare, prezența lor în acest sistem avea un ușor aer banditesc. Până acum, însă, nu apăruse nici un indiciu că ar fi fost detectați.

— Receptoarele mele sunt în funcțiune, continuă Kzinul. Dacă vor încerca să ne contacteze în spectrul electromagnetic, vom fi pregătiți.

— Nu și dacă încearcă ceva mult prea simplu, replică Louis.

— Adevărat. Ai dreptate. Multe specii au încercat banda de frecvență a hidrogenului pentru a căuta alte civilizații printre stele.

— Precum Kdaltyno. V-au găsit cu destulă iscusință...

— Și noi i-am înrobit cu la fel de multă iscusință...

Universul este plin de zgomotul produs de emisiile radio al stelelor. Dar banda de douăzeci și unu de centimetri este satisfăcător de tăcută, curățată de nesfârșiții ani-lumină cubi de hidrogen interstelar. Este banda pe care și-ar fi ales-o orice specie inteligentă pentru a comunica cu altă specie. Din păcate, hidrogenul încălzit până la temperatura egală cu temperatura unei nove, care ieșea din ajustajele *Mincinosului,* o făcea de nefolosit.

— Reamintiți-vă, le atrase atenția Nessus, că orbita de cădere liberă pe care am conceput-o nu trebuie să intersecteze Inelul.

— Mi-ai spus-o de prea multe ori, Nessus! mârâi felina. Am o memorie excelentă.

— Nu trebuie să apărem în fața băștinașilor ca reprezentând un pericol. Sunt sigur că nu vei uita asta!

— Ești un Păpușar și, în consecință, n-ai încredere în nimic, îi răspunse Kzinul.

— Haide, potoliți-vă! interveni Louis.

Înțepăturile dintre cei doi îi provocau o bătaie de cap în plus. Se ridică și se îndreptă spre cabina sa, pentru a încerca să doarmă puțin.

Trecură alte ore. *Mincinosul* cădea spre steaua inelată, încetinindu-și mișcarea, precedat de sulițele gemene de lumină ale propulsoarelor, asemănătoare unor nove.

Interlocutorul nu reușise să detecteze nici un fel de raze laser îndreptate spre navă. Fie că locuitorii Lumii Inelare nu remarcaseră prezența lor până în acel moment, fie că nu dispuneau de comunicații prin laser.

Pe parcursul săptămânii de zbor în hiperspațiu, Interlocutorul își petrecuse orele de relaxare împreună cu cei doi oameni. Louis și Teela începuseră să agreeze cabina Kzinului datorită gravitației puțin mai mari decât cea terestră și holodecorațiunilor reprezentând jungle galben-portocalii și vechi fortărețe, dar și din cauza mirosurilor puternice și rapid schimbătoare ale unei lumi străine. Propria lor cabină fusese decorată cu lipsă de imaginație, cu vederi de orașe și ferme maritime pe jumătate acoperite de culturi de alge. Kzinul le aprecia cabina mai mult decât o făceau ei înșiși.

Încercaseră chiar să ia masa împreună cu Interlocutorul. Dar acesta mânca precum un lup înfometat și pe deasupra se mai și plângea că hrana oamenilor are miros de gunoi carbonizat, așa că renunțaseră la această... plăcere.

Acum, Teela și Kzinul discutau cu voce joasă, la un capăt al mesei. Louis asculta liniștea înconjurătoare și vuietul îndepărtat al motoarelor cu fuziune.

Era obișnuit ca viața lui să depindă de funcționarea ireproșabilă a unui sistem de asigurare. Nava sa personală putea dezvolta accelerații de 30 g, numai că ea folosea propulsoare reactive și acestea erau mult mai silențioase.

— Nessus? ridică el vocea, pentru a acoperi zgomotul monoton.

— Da, Louis?

— Ce știți voi în plus despre Hăul Orb?

— Nu înțeleg întrebarea.

— Hiperspațiul vă îngrozește. În schimb, această... această călătorie în vârful unui stâlp de foc, nu. Specia ta a construit *Marele Șlem*. Cu siguranță că voi știți ceva în plus față de noi despre hiperspațiu.

— Poate că știm într-adevăr...

— Ce anume? Exceptând, firește, cazul în care e vorba de alt prețios secret al vostru.

Acum deveniseră atenți și Interlocutorul și Teela. Urechile Kzinului, care odată pliate puteau dispărea complet sub blană, erau acum extinse ca niște parasolare roz translucide.

— Știm că nu avem în noi nimic nemuritor, începu Nessus. Nu vorbesc și în numele rasei voastre, n-am acest drept. Specia mea nu este nemuritoare. Ne e teamă de moarte pentru că știm că ea e permanentă...

— Și?

— Unele nave dispar în Hăul Orb. Nici un Păpușar n-ar fi făcut vreodată imprudența de a se apropia, în hiperpropulsie, de o singularitate și, cu toate acestea, în vremurile în care navele noastre aveau la bord piloți, unele dintre ele dispăreau. Am încredere în cei care au construit *Mincinosul*, deci am încredere și în sistemul de asigurare a condițiilor de viață de la bordul lui. El nu ne va trăda. Dar chiar și Inginerii noștri se tem de Hăul Orb.

Mai trecu o noapte, în care Louis dormi prost și avu niște vise spectaculoase și apoi încă o zi, în care el și cu Teela ajunseră să nu se mai suporte unul pe celălalt. Fata nu era speriată. Louis bănuia că n-avea s-o vadă niciodată speriată.

În acea seară, într-un interval de o jumătate de oră, steaua inelată ieși din spatele cabinelor. Era mică și albă, puțin mai strălucitoare decât Soarele și înconjurată de o vagă dungă albastră de grosimea unui creion.

Urmăreau cu toții, din spatele Kzinului, manevrarea ecranelor detectoare. Acesta găsi curba albastră a suprafeței interioare a Lumii Inelare și acționă butonul de mărire...

O întrebare își găsi răspunsul pe loc.

— Are ceva pe margine, remarcă Louis.

— Ține detectorul centrat pe muchie! ordonă Nessus.

Marginea Inelului explodă în dimensiune. Un Zid se înălța spre interior, spre stea. Îi puteau observa umbra opacă profilându-se peste peisajul albastru, însorit. Dimensiunile sale erau mici doar în comparație cu cele ale Inelului.

— Dacă Inelul are o lățime de un milion și jumătate de kilometri, opină Louis, Zidurile ce pornesc din muchie trebuie să aibă cel puțin o mie șase sute de kilometri înălțime. Acum știm. Astea mențin aerul înăuntru.

— Dar oare chestia funcționează?

— Așa ar fi normal. Inelul se rotește de asemenea manieră, încât pe suprafața sa interioară să se obțină un efect inerțial de 1 g. O mică cantitate de aer ar putea trece peste Ziduri, într-o perioadă de mii de ani, dar presupun că băștinașii sunt în stare s-o înlocuiască. Pentru construirea Inelului propriu-zis, trebuie să fi dispus de tehnologii simple și ieftine de transmutație, la un preț de câteva zecimi de stelari pe kilotonă, ca să nu mai menționăm alte zeci de adevărate imposibilități.

— Mă întreb cum se vede din interior.

Kzinul recepționă comanda, manevră un comutator și întreaga imagine alunecă. Grosismentul nu era încă suficient pentru a putea distinge detaliile. Pete de albastru strălucitor, de alb și mai strălucitor alternau pe ecranul aparatului cu alte pete de albastru închis... Zidul dispărea încet spre dreapta – acum părea ușor curbat spre exterior.

Din ușa cabinei, cu capetele ridicate deasupra umerilor Interlocutorului, Nessus ordonă:

— Încearcă să mărești imaginea la maximum!

Acum reușeau să distingă și alte detalii.

— Munți! exclamă Teela. Ce frumos! – Profilul era neregulat, dantelat, ca și cum piatra ar fi fost supusă eroziunii. – Munți înalți de peste 1500 km.

— Nu pot mări mai mult. Pentru detalii suplimentare, va trebui să ne apropiem.

— Să încercăm mai întâi să intrăm în legătură cu ei, propuse Păpușarul. Am încetinit suficient de mult?

Kzinul consultă pupitrul navei.

— Ne apropiem cu aproximativ 50 km/secundă. E suficient de încet?

— Da. Începe transmisia! .

Nici o rază laser nu interceptase încă *Mincinosul.*

Testarea spectrului electromagnetic era mai dificilă. Unde radio, infraroșii, ultraviolete, radiații X – trebuia investigat întregul spectru, de la radiația termică emanată de partea întunecată a Inelului și până la cuantele luminoase, cu energie suficientă pentru a separa materia de antimaterie. Banda de 21 cm era goală, la fel și armonicele acesteia, care ar fi putut fi utilizate tocmai pentru că banda de absorbție a hidrogenului era atât de evidentă. Odată depășit și acest punct, Interlocutorului nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să încerce la întâmplare.

Trapele marilor containere încărcate cu echipament de comunicații de pe aripa *Mincinosului* se deschiseră. Nava începu să emită mesaje în banda de absorbție a hidrogenului și în celelalte frecvențe, baleind porțiuni succesive ale suprafeței interne a Inelului cu raze laser de 10 lungimi de undă diferite și emițând semnale în Morse-interplanetar prin acționări alternative ale jeturilor motoarelor cu fuziune.

— La nevoie, pilotul automat ne-ar putea traduce orice posibil mesaj, îi asigură Nessus. Trebuie să presupunem că și computerele lor sunt în stare măcar de tot atâta lucru.

— Poate pilotul tău să traducă și liniștea deplină? rânji Kzinul.

— Concentrează-ți transmisiunile asupra Zidurilor. Dacă au spațioporturi, acestea trebuie să fie situate acolo. Aterizarea în altă parte ar fi extrem de periculoasă.

Interlocutorul îi urlă ceva teribil de insultător în Graiul Hero. Cu asta se puse capăt discuției, dar Nessus continuă să rămână în același loc pe care-l ocupase ore în șir, ținându-și capetele ridicate peste umerii Kzinului.

Lumea Inelară îi aștepta de cealaltă parte a carcasei transparente, o panglică atârnând de-a curmezișul cerului.

— Ai vrut să-mi povestești ceva despre sferele lui Dyson, îi aminti Teela lui Louis.

— Și tu m-ai trimis la dracu'!

Louis găsise o descriere a sferelor lui Dyson în biblioteca navei. Încântat de idee, făcuse greșeala să întrerupă pasiența Teelei pentru a-i împărtăși cele aflate.

— Spune-mi acum! se sclifosi ea.

— N-ai decât să te duci la dracu'!

Teela aștepta.

— În ordine, ai câștigat! se dădu bătut bărbatul.

În ultimul ceas, singura lui preocupare fusese să fixeze Inelul. Era tot atât de plictisit ca și ea.

— Încercam să-ți spun că Lumea Inelară este un fel de compromis Ingineresc între o sferă a lui Dyson și o planetă normală, începu el. Dyson e unul dintre vechii filozofi naturaliști ce a trăit în perioada de dinainte de Centură, ba chiar în cea preatomică. El a arătat că o civilizație e limitată de cantitatea de energie pe care o are la dispoziție. Singura cale pentru rasa umană de a folosi toată energia accesibilă, spunea savantul, este să construiască un fel de cochilie sferică în jurul Soarelui și să se capteze fiecare rază a acestuia. Acum, dacă te vei opri un minut din chicotit, vei pricepe raționamentul. Pământul captează doar a cinci sute milioana parte din radiația solară. Dacă am putea folosi întreaga energie... Prin urmare, Dyson nu era chiar nebun. Pe vremea aceea nu exista nici măcar o bază teoretică pentru călătoriile cu viteze superluminice. Noi n-am inventat hiperpropulsia, dacă-ți amintești. Nici măcar n-am descoperit-o întâmplător, pentru că niciodată nu ne-a trecut prin minte să ne efectuăm experimentele dincolo de limitele de influență ale singularității Soarelui. Să ne gândim ce s-ar fi întâmplat dacă o anumită navă a Outsiderilor n-ar fi dat peste o sondă a Națiunilor Unite... Dacă Legile Fertilității n-ar fi funcționat... Cu o mie de miliarde de oameni așezați claie peste grămadă și dispunând doar de nave fotonice, cât timp crezi că ne-am fi descurcat numai cu fuziunea nucleară? Am fi epuizat tot hidrogenul oceanelor în cel mult o sută de ani. Dar o sferă a lui Dyson poate face mult mai mult decât să capteze energia solară. Să zicem că am putea construi o sferă cu raza de o unitate astronomică. Oricum, va trebui să „facem curățenie" în sistemul solar, așa încât vom folosi toate planetele ca material de construcție. Asta ne-ar permite să obținem o cochilie sferică de... să zicem... oțel cromat, groasă de câțiva metri. După aceea, s-ar monta pe ea generatoare de gravitație. Am obține astfel o suprafață de un miliard de ori mai mare decât cea a Pământului, o suprafață pe care o mie de miliarde de oameni ar putea hoinări o viață întreagă, fără a se întâlni vreodată unul cu altul...

În cele din urmă, Teela pricepuse toate implicațiile.

— Folosești generatoare de gravitație pentru a-i ține pe toți fixați pe cochilia sferică?

— Pe interiorul ei. Acoperi interiorul cu sol...

— Și dacă unul dintre generatoare s-ar defecta?

— Într-adevăr, situația ar deveni neplăcută. Un miliard de oameni ar începe să plutească spre soare, iar tot aerul ar lua-o pe urmele lor, într-o tornadă suficient de puternică pentru a înghiți întregul Pământ. Nici nu s-ar pune problema trimiterii unei echipe de intervenție, nu într-o asemenea furtună...

— Nu-mi place ideea.

— Hai să nu ne grăbim cu concluziile! Poate că există metode de a proteja un generator de gravitație împotriva defectării...

— Nu-i vorba numai de asta. N-ai mai putea vedea stelele!

Louis nu luase în considerare acest aspect.

— Nu contează! zise el. Important este faptul că, în final, orice rasă rațională, industrială, va avea nevoie de o asemenea sferă. Pe măsură ce trece timpul, o civilizație tehnologică tinde să folosească din ce în ce mai multă energie. Inelul reprezintă un compromis între o planetă normală și o sferă a lui Dyson. Grație unei asemenea construcții, obții doar o fracțiune din spațiul disponibil și din energia radiată de soare, dar încă mai poți vedea stelele și nu trebuie să-ți mai faci probleme în legătură cu generatoarele de gravitație.

Din cabina de comandă, Interlocutorul mârâi ceva nedefinit, dar suficient de puternic pentru a face să vibreze aerul. Teela chicoti.

— Dacă Păpușarii s-au gândit în același fel ca și Dyson, continuă Louis, ar fi posibil să se aștepte să găsească Norii lui Magellan plini de inele asemănătoare, de la un capăt la altul.

— Și din cauza asta ne-au adus pe noi?

— Mi-e greu să deslușesc motivațiile unui Păpușar, dar dacă aș fi forțat, aș paria pe acest motiv.

— Nu-i de mirare că ți-ai petrecut tot timpul în bibliotecă!

— Enervant! urlă Kzinul. Insultător! Ne ignoră în mod deliberat! Ne întorc spatele intenționat, pentru a ne invita să-i atacăm!

— Imposibil! replică Nessus. Dacă nu putem detecta transmisiuni radio, înseamnă că ei nu folosesc așa ceva. Chiar dacă în mod curent ar folosi radiolaseri, tot am detecta unele scurgeri...

— Nu folosesc laseri, nu folosesc unde radio, nu folosesc hiperunde. Atunci ce utilizează pentru comunicații? Telepatia? Mesaje scrise? Oglinzi?

— Papagali, sugeră Louis, venind alături de ei. Papagali uriași, crescuți special pentru plămânii lor supradezvoltați. Sunt prea mari pentru a zbura. Doar stau pe vârful dealurilor și țipă unul la altul.

Kzinul se întoarse să-l privească drept în ochi:

— Timp de patru ore, am încercat să iau contact cu Lumea Inelară. Timp de patru ore, ticăloșii ăia de băștinași m-au ignorat. Nu mi-au

adresat nici un cuvânt. Mușchii îmi tremură din cauza lipsei de mișcare, blana îmi este nețesălată, ochii refuză să mi se focalizeze, nenorocita asta de cabină este prea îngustă, cuptorul meu cu microunde încălzește toate mesele la aceeași temperatură, dar nu cea potrivită, și nu-l pot repara... Fără ajutorul și sfaturile tale, Louis, aș fi disperat.

— Oare să-și fi pierdut gradul de civilizație? murmură Nessus. Ar fi o tâmpenie din partea lor, ținând seama de ceea ce au realizat.

— Poate că au murit cu toții, sugeră Interlocutorul într-o doară. Și asta ar fi o tâmpenie. Dar și faptul că nu ne contactează reprezintă o tâmpenie. Hai să aterizăm și să vedem ce se petrece!

Nessus șuieră speriat:

— Să aterizăm pe o lume care s-ar putea să-și fi ucis speciile inteligente? Ești nebun?

— Cunoști altă metodă de a afla adevărul?

— Bineînțeles, interveni și Teela. N-am bătut atâta drum doar ca să ne învârtim în jurul ei.

— Vă interzic cu desăvârșire să faceți una ca asta! Interlocutorule, continuă-ți tentativele de a lua legătura cu Lumea Inelară!

— Am epuizat toate căile posibile.

— Repetă-le!

— Nu vreau!

Louis Wu încercă să fie diplomat:

— Calmează-te, părosule! Nessus, să știi că Interlocutorul are dreptate. Locuitorii Lumii Inelare n-au ce sau cu ce să ne transmită, altfel ar fi făcut-o până acum.

— Există și altă soluție, în afară de a încerca în continuare?

— Să ne vedem de treburile noastre și să le dăm celor de jos timpul necesar pentru a hotărî ce atitudine să adopte față de noi.

Fără a fi convins, Păpușarul își dădu acordul.

Coborau spre Lumea Inelară.

Interlocutorul imprimase *Mincinosului* o traiectorie care să-i permită acestuia să depășească marginea Lumii Inelare, făcându-i astfel o concesie lui Nessus. Păpușarul se temea că ipoteticii locuitori ar putea considera o amenințare pentru ei posibilitatea ca traiectoria navei să intersecteze Inelul. Tot el apreciase că propulsoarele cu fuziune ale navei aveau aspect de arme, așa că *Mincinosul* funcționa acum doar cu cele reactive.

Cu ochiul liber, nu se putea percepe nici o modificare de scală. De-a lungul orelor, Inelul își schimbase poziția. Mult prea încet, însă. Cu intensitatea gravitației cabinei reglată astfel încât să compenseze o

accelerație de 30 g, urechea internă nu putea sesiza mișcarea. Timpul se scurgea în gol și Louis, pentru prima dată de la plecarea de pe Pământ, era pe punctul de a-și roade unghiile.

În cele din urmă, Inelul ajunse într-o poziție pe muchie în raport cu *Mincinosul*. Kzinul folosi motoarele pentru a frâna nava și a o înscrie pe o orbită circulară în jurul soarelui, apoi îi imprimă o mișcare de apropiere de marginea Inelului. Acum se putea detecta o schimbare.

Construcția de la marginea Inelului crescuse de la o linie subțire, care acoperea câteva stele, până la dimensiuni uriașe. Un Zid negru, măsurând peste 1000 km înălțime, lipsit de forme precise – deoarece, de la acea distanță și la viteza cu care zburau, detaliile ar fi fost imposibil de observat. La aproape 1000 km distanță, acoperind 90 de grade din câmpul vizual, Zidul se rotea cu infernala viteză de 1200 km/secundă. Marginile sale convergeau către două puncte de fugă, la infinit, spre capătul opus al Universului, și dinspre fiecare punct de fugă se ridica drept în sus o ușoară dungă colorată în albastru deschis.

A privi către unul din acele puncte de fugă era ca și cum te-ai fi uitat într-un alt univers, un univers cu linii drepte reale, unghiuri drepte și alte abstracții geometrice euclidiene. Louis privea hipnotizat către unul dintre ele. Oare ce reprezenta? Începutul sau sfârșitul? Oare Zidul se ridica din sau se afunda în acel punct de topire?

...Și din acel punct de la infinit, ceva se apropia de ei. Era ca o rampă, crescând ca o altă abstracție de-a lungul bazei muchiei. Mai întâi apăru rampa propriu-zisă, apoi, montate pe aceasta, un șir de inele verticale. Veneau drept către *Mincinos*, drept către Louis. Acesta închise ochii și-și protejă capul cu brațele. De alături, auzi un scheunat de groază.

Moartea ar fi trebuit să sosească în acea clipă. Dar cum așa ceva nu se întâmplă, bărbatul deschise ochii. Inelele trecuseră pe lângă ei, într-o mișcare continuă și în acel moment el își dădu seama că se aflau la o distanță mai mică de 100 km.

Nessus era încovoiat precum o bilă. Teela, ținându-și palmele apăsate de carcasa transparentă, privea cu aviditate. Kzinul părea insensibil la teamă, fiind atent numai la indicațiile pupitrului de comandă. Probabil că se pricepea mai bine decât Louis să aprecieze distanțele.

Sau poate doar își masca frica. Scheunatul pe care îl auzise se putea să fi fost al lui...

Nessus reveni la poziția normală, privi către inele, care între timp deveniseră puțin mai mici, apoi ordonă:

— Interlocutorule, reglează viteza după cea a Lumii Inelare. Menține-ne pe poziție folosind o accelerație de 1 g. Trebuie să inspectăm lucrul ăsta.

Forța centrifugă este o iluzie, o manifestare a inerției. Reală este doar forța centripetă, aplicată perpendicular pe vectorul viteză al unei mase. Masa rezistă, tinde să se miște după vechea traiectorie dreaptă.

Din cauza vitezei și a legilor inerției, Lumea Inelară avea tendința de a se dezagrega. Structura sa rigidă nu permitea însă așa ceva. În consecință, Inelul își aplica sieși propria forță centrifugă. *Mincinosul*, zburând cu 1200 km/secundă, trebuia să fie supus aceleiași forțe centripete.

Kzinul reuși sincronizarea. Nava se îndreptă spre Zidul de margine, supusă unei accelerații de 0,992 g, dând echipajului posibilitatea de a inspecta astroportul.

Acesta era constituit dintr-o rampă extrem de îngustă, părând aproape unidimensională până în momentul în care Interlocutorul schimbă planul de observație. Atunci i se dezvălui lățimea – una destul de generoasă pentru a adăposti o pereche de nave colosale. Amândouă aveau o formă cilindrică, turtită la extremități; erau de un tip neobișnuit și totuși aduceau cu navele colectoare de hidrogen interstelar, funcționând pe bază de fuziune. Asemenea nave se aprovizionau singure în timpul călătoriei, colectând hidrogenul în uriașe pâlnii electromagnetice. Una dintre ele fusese demontată pentru recuperarea pieselor de schimb, și acum zăcea cu măruntaiele deschise.

La marginea superioară a navei intacte se puteau observa șiruri de hublouri. În lumina difuză a stelelor, sclipirea lor era aidoma scânteierilor unor lumânări de tort. Puteau fi numărate mii de hublouri, iar nava era într-adevăr uriașă.

Și întunecată. Întregul astroport era cufundat în beznă. Poate că ființele care-l foloseau n-aveau nevoie de lumină în spectrul „vizibil". Dar Louis avea senzația că locul acela fusese abandonat.

— Nu înțeleg rostul inelelor, se auzi vocea Teelei.

— Tunuri electromagnetice, îi răspunse absent bărbatul. Pentru decolări.

— Nu, îl corectă Nessus.

— Nu?

— Tunul trebuie să fi fost folosit la acostarea navelor. Putem chiar să ne imaginăm metoda folosită. Nava trebuia să intre pe orbită, paralel cu peretele Inelului. Probabil că nu încerca să atingă viteza tangențială a acestuia, dar se posta la aproape 40 km de baza Zidului. În urma rotației Inelului, spirele tunului electromagnetic prindeau nava și o ajutau să accelereze până ajungea la viteza respectivă. Inginerii care l-au construit merită toate laudele. Niciodată o navă nu trebuia să se apropie periculos de mult de Inel.

— Ar fi putut folosi aceeași metodă și pentru decolări.

— Nu. Observă dispozitivul din stânga...

— Așa e, fir-aș al naibii! murmură Louis.

Dispozitivul era puțin mai mare decât o trapă, putând permite trecerea unei nave. Și calculele se potriveau. 1232 km/secundă era viteza de croazieră a unei nave colectoare de hidrogen. Rampa de lansare a Inelului era mai degrabă o construcție ce permitea navei să cadă liber în vidul din exterior. După aceea, pilotului i-ar fi revenit doar sarcina de a porni imediat propulsoarele cu fuziune.

— Astroportul pare abandonat, remarcă și Kzinul.

— Există vreun consum de energie?

— Instrumentele mele nu detectează nimic. Nu există zone anormal de calde, și nici cu activitate electromagnetică semnificativă. Cât despre senzorii care fac să funcționeze acceleratorul liniar, ei pot consuma o cantitate insesizabilă de energie.

— Și ce propui?

— Echipamentele ar putea fi încă în stare de funcționare. Putem verifica asta dacă ne plasăm la intrarea acceleratorului liniar și încercăm să acostăm.

Nessus se ghemui din nou cu capetele între picioare.

— N-o să meargă, îl contrazise Louis. Ar fi posibil să existe un semnal-cheie pentru a-l activa, iar noi n-avem de unde să-l cunoaștem: Ar reacționa doar la o navă cu carcasă metalică, iar dacă am încerca să intrăm printre spirele tunului, la viteza de rotație a Lumii Inelare am putea lovi una dintre ele și ne-am face praf.

— Am mai pilotat nave în condiții similare în timpul instrucției militare.

— Cu cât timp în urmă?

— Poate cu prea mult timp. S-o lăsăm baltă. Ce propui?

— Să explorăm partea de dedesubt.

Imediat, Nessus reveni în poziție normală.

Pluteau sub pardoseala Lumii Inelare, încercând să-și potrivească viteza după a ei, accelerând până la 9,94 m/secundă.

— Proiectoarele! comandă Nessus.

Fasciculele aveau o bătaie de până la opt sute de kilometri, dar dacă lumina atingea Inelul, înapoi nu se întorcea nici un fel de rază reflectată. Oricum, menirea lor principală era de a fi folosite doar la aterizări.

— Tot mai ai o încredere oarbă în Inginerii tăi, Nessus?

— Ar fi trebuit să prevadă și această situație.

— Dar eu am prevăzut-o. Și aș putea ilumina Lumea Inelară doar dacă aș avea voie să folosesc propulsoarele cu fuziune.

— Fă-o!

Interlocutorul le porni pe toate patru – pe cele două din față și pe celelalte două, mai mari, din spate. Pe cele din față, concepute pentru frânare și, eventual, pentru atac, le reglase la maximă dispersie. Hidrogenul trecea prin motoare mult prea repede, ieșind ars doar pe jumătate. Temperatura tuburilor de fuziune scăzu până când fluidul de ieșire, de regulă mai fierbinte decât nucleul unei nove, deveni la fel de rece ca suprafața unui soare galben pitic. Lumina propulsoarelor zvâcni înainte, ca o pereche de săgeți, și lovi suprafața neagră a scoarței exterioare a Lumii Inelare.

Prima surpriză: suprafața nu era netedă. Existau adâncituri și ieșituri, umflături și crestături.

— Credeam că va fi neted, zise Teela.

— Stil basorelief, îi răspunse Louis. Hai să facem un pariu: oriunde vezi o umflătură, pe partea interioară există o mare. Unde vezi o alveolă, dincolo este un munte. Ce părere ai?

Dar formațiunile rămaseră mici și indistincte, până în momentul în care Kzinul aduse nava mai aproape. *Mincinosul* plutea la marginea Lumii Inelare, la aproximativ 800 km sub planșeul său. Umflături și crestături sculpturale, uneori cu un oarecare caracter estetic... se perindau pe sub el.

De multe secole, navele turistice pluteau la fel peste suprafața Lunii. Aici, aspectul era aproape asemănător: canioane și munți într-un mediu lipsit complet de atmosferă, pete albe și negre aduse în câmpul vizual de lumina puternicelor surse de lumină. Și totuși, exista o diferență. La orice altitudine deasupra Lunii te-ai fi aflat, ai fi putut observa oricând orizontul ușor curbat, crestat și net profilat pe întunecimea spațiului.

Orizontul Lumii Inelare era lipsit de crestături și nu exista nici senzația de curbură. Era o linie dreaptă, pur geometrică, inimaginabil de îndepărtată și greu vizibilă, fiindcă se profila pe un fond negru. Louis se întreba cum de mai rezista Kzinul după atâtea ore de pilotare neîntreruptă în jurul acestui... artefact.

Îl străbătu un frison. Încetul cu încetul, se obișnuia cu mărimea, cu scala Lumii Inelare, deși acest lucru era neplăcut ca orice proces de învățare. Își smulse ochii de la obsedantul orizont, îndreptându-i către zona luminată de dedesubtul lor.

Nessus sparse tăcerea:

— Toate mările par a avea dimensiuni de același ordin.

— Am văzut și câteva lagune, îl contrazise Teela. Și uite, acolo e un fluviu. Trebuie să fie un fluviu. Dar încă n-am văzut niște oceane cu adevărat mari.

Louis remarcase că mări existau din belșug, asta dacă presupunerile erau corecte și dacă acele movile aplatizate erau într-adevăr mări. Deși n-aveau toate aceeași mărime, păreau egal distribuite, astfel încât nici o regiune nu era lipsită de apă. Și mai ales...

— Sunt plate! Toate mările au fundul plat.

— Așa este, confirmă Nessus.

— Prin urmare, toate mările au adâncime mică. Locuitorii Lumii Inelare nu sunt ființe acvatice. Folosesc doar suprafața oceanelor. Ca și noi.

— Dar malurile au forme dantelate, interveni Teela. Ce înseamnă asta?

— Golfuri. Golfuri pe care le poate folosi oricine.

— Deci, deși locuitorii Inelului sunt ființe de uscat, nu se tem să călătorească pe apă, concluzionă Nessus. Altfel, n-ar fi avut nevoie de golfuri... Louis, ființele astea par asemănătoare oamenilor. Kzinii detestă apa, iar specia mea se teme de înec.

„Poți afla destule despre o lume cercetându-i dedesubturile", gândi Louis. Într-o bună zi, avea de gând să scrie o carte despre asta...

— Ar fi drăguț să-ți poți construi propria lume așa cum vrei tu, remarcă tânăra.

— Nu-ți place planeta pe care trăiești, colega?

— Știi la ce mă refer.

— La putere?

Louis era surprins – acest subiect îl lăsa indiferent. Nu era o fire creatoare, nu concepea lucrurile, prefera să le găsească.

Observă ceva în fața lor. O umflătură înaltă... cu o nervură imensă, neagră, având o suprafață de sute de mii de kilometri pătrați...

Dacă celelalte movilițe erau mări, aceasta reprezenta, desigur, un ocean, un rege al oceanelor. Defila sub ei la infinit și nu era deloc aplatizat. Arăta ca o hartă topografică a Oceanului Pacific, cu văi și vârfuri, platouri și ravene, dar având și culmi suficient de înalte pentru a forma insule.

— Au vrut să-și păstreze formele de viață marină, presupuse Teela. De aceea, au avut nevoie de un ocean adânc. Nervura are, probabil, rolul de a păstra reci zonele de adâncime. Un fel de radiator.

Un ocean nu suficient de adânc, dar suficient de lat pentru a înghiți întreg Pământul.

— Destul cu chestiile astea! interveni brusc Kzinul. Acum trebuie să cercetăm suprafața interioară.

— Mai întâi, trebuie efectuate niște măsurători. Inelul este perfect circular? O deviație minoră ar împrăștia aerul în spațiu.

— Știm că există aer, Nessus. Iar distribuția apei pe suprafața internă ne va spune cât îi lipsește Inelului pentru a fi un cerc perfect.

— De acord, capitulă Păpușarul. De îndată ce ajungem la marginea cealaltă.

Existau și cratere produse de meteoriți. Nu multe, dar erau. Pentru o clipă, Louis se gândi amuzat la neglijența de care dăduseră dovadă cei ce construiseră Inelul, curățând insuficient sistemul. Poate că veniseră din exterior, din spațiul interstelar. Un crater conic intră în lumina propulsoarelor și bărbatul percepu o sclipire pe fundul acestuia. Probabil era ceva reflectorizant.

Trebuia să fie o reflecție a carcasei Inelului, un material suficient de dens pentru a opri 40% din neutrini și totodată suficient de rigid. Deasupra/spre interior se găseau, pesemne, stratul de sol, apă, orașele și apoi atmosfera. Dedesubt/spre exterior exista un material spongios, probabil asemănător spumei plastice, pentru a prelua șocurile de impact. Probabil că majoritatea meteoriților se vaporizau, prin frecare cu acest material spongios, dens, dar unii putuseră pătrunde până la carcasă, lăsând în urma lor găuri conice cu vârfuri strălucitoare.

Mai departe, de-a lungul Lumii Inelare, dincolo de curbura aproape imperceptibilă, ochii lui Louis descoperiră încă o groapă de meteorit. După toate aparențele, trebuia să fie destul de mare, gândi el. Destul de mare pentru a putea fi observată în lumina slabă a stelelor.

Nu-i acordă atenție. Ochii și mintea încă nu i se obișnuiseră cu proporțiile gigantice ale Lumii Inelare.

CAPITOLUL 9
Pătratele de umbră

Soarele de tip G2 răsări de după Zidul drept și întunecat al Inelului, strălucind orbitor. Kzinul activă un polarizator și abia atunci Louis fu în stare să-l privească și să descopere o zonă de umbră profilându-se pe discul său. O umbră pătrată.

— Trebuie să fim prudenți, îi avertiză Nessus. Dacă vom fi nevoiți să ne sincronizăm viteza cu cea a Inelului, vom fi atacați cu siguranță.

Răspunsul Kzinului nu fu decât un mârâit reprobator:

— Cu ce fel de arme? Doar am văzut că Inginerii Lumii Inelare n-au nici măcar o stație radio în funcțiune.

— Nu putem ghici natura echipamentelor lor de comunicații. Poate că folosesc telepatia sau vibrațiile ce rezonează în pardoseala Inelului sau impulsurile electrice transmise prin cabluri metalice. De asemenea, nu cunoaștem nimic despre armamentul lor. Dacă vom hoinări deasupra suprafeței interioare, vom reprezenta o amenințare serioasă și vor folosi împotriva noastră orice armă disponibilă.

Louis îl aprobă. De obicei nu era atât de precaut – mai ales că Lumea Inelară îi atâtase curiozitatea – dar Păpușarul avea dreptate.

Hoinărind deasupra suprafeței interioare, *Mincinosul* ar fi putut deveni un potențial meteorit. Unul mare. Deplasându-se cu o viteză apropiată de cea orbitală, o asemenea masă ar fi constituit un pericol major, căci o singură atingere cu straturile superioare ale atmosferei i-ar fi imprimat o traiectorie descendentă, la o viteză de mai multe sute de km/secundă. Deplasându-se cu o viteză mai mare decât cea orbitală, păstrând o traiectorie curbă cu ajutorul propulsoarelor, nava ar fi devenit o amenințare mai puțin evidentă dar mai implacabilă, căci, în cazul unei defecțiuni a motoarelor, forța centrifugă ar fi împins-o în jos/spre exterior, spre zonele populate. Locuitorii Inelului probabil că nu glumeau în privința meteoriților, câtă vreme o singură perforație a carcasei ar fi permis întregii atmosfere să se scurgă în spațiu.

Kzinul se răsuci de la pupitrul de comandă și îl privi pe Păpușar în ochi.

— Atunci care sunt ordinele tale?

— Mai întâi, trebuie să frânezi până aproape de viteza orbitală.

— Apoi?

— Să accelerezi spre soare. Putem inspecta într-o oarecare măsură suprafața locuită a Inelului dacă aceasta se va restrânge sub noi. Obiectivul nostru principal îl vor constitui pătratele de umbră.

La naiba! gândi Louis. Obosit și flămând cum era acum, avea oare să fie pus în situația de a face pace între doi extratereștri? Trecuse prea mult timp de când mâncaseră sau dormiseră ultima oară. Dacă Louis era obosit, Kzinul trebuia să fie extenuat, la capătul nervilor, gata pentru o dispută.

Nessus tocmai începuse să explice:

— Avem un interes special în legătură cu pătratele de umbră. Suprafața lor primește mai multă radiație solară decât întreg Inelul. Asta le transformă în niște generatoare termoelectrice ideale pentru sistemul energetic al acestei lumi.

Kzinul murmură ceva veninos în Graiul Hero. Replica următoare, în interplanetară, fu mai temperată:

— Nu ești deloc rezonabil. Evident că nu ne interesează sursa energetică a Inelului. Hai să aterizăm, să găsim un băștinaș și să-l întrebăm pe el care sunt sursele energetice.

— Refuz să iau în considerare aterizarea.

— Îmi pui la îndoială îndemânarea de pilot?

— Îmi pui la îndoială capacitatea de a conduce?

— Dacă tot ai atins subiectul...

— Încă mai am asupra mea taspul, Kzinule. În funcție de cuvântul meu, se va decide cui anume vom da *Marele Șlem* și hiperpropulsorul cuantic de ordinul doi, iar eu sunt Cel-Prea-Ascuns la bordul acestei nave. Să-ți fie clar că...

— Opriți-vă! strigă Louis.

Amândoi îl priviră.

— Disputa voastră este prematură. De ce să nu investigăm pătratele de umbră cu telescoapele? În felul ăsta, amândoi veți avea la dispoziție mai multe argumente pe care să vi le aruncați unul altuia în față. O să fie mai amuzant așa!

Nessus se privi ochi în ochi. Kzinul își ascunse ghearele.

— Acum, vă propun un punct de vedere mai pragmatic, continuă Louis. Cu toții ne aflăm la capătul puterilor. Obosiți. Înfometați. Cine are

chef să se certe cu burta goală? Eu mă duc să dorm o oră. Vă sugerez să faceți la fel.

Teela se arătă șocată:

— Nu vrei să privești? Doar vom vedea partea interioară!

— Privește tu. Îmi povestești după aia, îi aruncă el peste umăr, în timp ce ieșea din cabina de comandă.

Se trezi buimac și flămând ca un lup. Foamea îl scoase dintre discurile pentru dormit și-l menținu apoi în cabină suficient de mult timp pentru a comanda un sandwich bucătăriei automate. Înfulecând, se năpusti în spațiul de recreere al navei.

— Ce se întâmplă?

Teela îi răspunse cu o voce ușor glacială din spatele unui ecran de citit:

— Ai pierdut totul. Nave în stază Slaver. Ai pierdut demonii, dragonii spațiali, vietățile stelare canibale, toate atacând simultan. Interlocutorul a trebuit să se bată cu ei cu mâinile goale. Ți-ar fi plăcut să le vezi.

— Nessus?

Păpușarul îi răspunse din cabina de comandă:

— Kzinul și cu mine am căzut de acord să ne îndreptăm spre pătratele de umbră. Acum el doarme. În curând, vom ajunge într-o zonă cu spațiu liber.

— Ceva nou?

— Destule... Lasă-mă să-ți arăt...

Păpușarul manevră comenzile ecranelor analizoarelor. Probabil că studiase undeva simbolistica Kzinti.

Imaginea ce apăru acum pe ecrane semăna foarte mult cu cea a Pământului văzut de la mare înălțime. Munți, lacuri, văi, râuri, mari pete dezgolite care trebuiau să fie deșerturi.

— Deșerturi? întrebă el nedumerit.

— Așa se pare, dădu din cap Păpușarul. Interlocutorul a studiat spectrele de temperatură și umiditate. Datele acumulate indică faptul că Lumea Inelară s-a reîntors la starea de sălbăticie, cel puțin în parte. Dă-mi alt motiv pentru care ar exista deșerturile... Am mai găsit un ocean adânc, cu apă sărată, de cealaltă parte a Inelului, la fel de mare ca și primul. Analizele spectrale au confirmat salinitatea. În mod evident, constructorii au găsit necesar să contrabalanseze greutatea unei asemenea mase enorme de apă.

Louis mai înghiți o îmbucătură.

— Sugestiile tale au fost bune, continuă Nessus. S-ar putea să fii cel mai bun diplomat dintre noi, în ciuda pregătirii mele sau a Kzinului.

Abia după ce ne-am îndreptat telescoapele către pătratele de umbră a fost și el de acord să mergem să aruncăm o privire la fața locului.

— Serios? De ce?

— Am descoperit o neconcordanță. Pătratele de umbră se mișcă cu o viteză sensibil mai mare decât viteza orbitală.

Louis se opri din mestecat.

— ...Firește că așa ceva nu-i imposibil, continuă Păpușarul. Pătratele pot avea orbite eliptice stabile. Nu este necesar să-și mențină o distanță constantă față de soare.

Louis înghiți dumicatul cu efort, pentru a putea vorbi:

— Este o nebunie. În cazul ăsta, ar varia lungimea zilelor.

Teela interveni și ea:

— Ne-am gândit că ar putea diferența vara de iarnă, făcând nopțile mai scurte și apoi mai lungi. Dar nici așa n-are sens.

— Nu are. Pătratele de umbră încheie o rotație completă în mai puțin de o lună. Cine are nevoie de un an de trei săptămâni?

— Observi, deci, care este problema, concluzionă Nessus. Anormalitatea era prea mică pentru a fi detectată din propriul nostru sistem. Ce anume o provoacă? Oare gravitația crește anormal de mult în apropierea stelei, solicitând o viteză orbitală mai mare? Oricum, merită să studiem chestiunile mai de aproape.

Scurgerea timpului era marcată de trecerea muchiei întunecate a unui pătrat de umbră prin dreptul soarelui.

La un moment dat, Kzinul își părăsi cabina, schimbă câteva politeturi cu cei doi pământeni și-l înlocui pe Nessus la pupitrul de comandă. La scurt timp după aceea, însă, părăsi în fugă cabina. Nici un zgomot nu indica existența vreunei probleme, dar Louis remarcă faptul că Păpușarul dădea înapoi în fața privirii ucigașe a Kzinului. Interlocutorul era gata să lovească.

— Ei bine, zise Louis resemnat, acum care-i problema?

— Acest mâncător-de-frunze..., începu Kzinul dar, din cauza furiei, vocea refuza să-l asculte.

După câteva clipe, se văzu nevoit s-o ia de la capăt:

— ... Schizofrenicul nostru conducător-din-spate ne-a plasat, în timp ce dormeam, pe o orbită de consum minim de carburant. La o asemenea viteză ne vor trebui luni întregi până să atingem centura de pătrate de umbră.

Și Kzinul începu să blesteme în Graiul Hero.

— Chiar tu ne-ai instalat pe o asemenea orbită, rosti Păpușarul cu blândețe.

Vocea Kzinului crescu în intensitate:

— Intenția mea a fost să părăsim încet Lumea Inelară, astfel încât să avem posibilitatea de a-i observa mai mult timp suprafața interioară. Apoi am fi putut accelera direct spre pătratele de umbră, atingându-le în câteva ore, în loc de câteva luni!

— Nu-i nevoie să urli, Kzinule! Dacă accelerăm spre pătratele de umbră, prelungirea traiectoriei noastre va intersecta Inelul. Asta am vrut să evit.

— Putem accelera spre soare, interveni Teela.

Se întoarseră cu toții spre ea.

— Dacă locuitorii Lumii Inelare se tem că-i vom lovi, explică ea răbdătoare, atunci probabil că ne monitorizează traiectoria. Dacă prelungirea traiectoriei noastre va intersecta soarele, atunci vor pricepe că nu suntem periculoși. Vedeți ce simplu e?

— S-ar putea să meargă, conveni Kzinul.

Păpușarul ridică din umeri:

— Tu ești pilotul. Fă cum crezi, dar nu uita...

— N-am de gând să ajung până la soare. La momentul potrivit, voi modifica traiectoria spre pătratele de umbră.

Și cu aceste vorbe, Kzinul intră din nou în cabina de comandă.

În acel moment, nava era paralelă cu Inelul. Dincolo nu se sesiza nici o activitate. Urmând întocmai ordinele primite, Kzinul folosea doar propulsoarele reactive. Redusese viteza navei sub cea orbitală, astfel încât aceasta începuse să coboare spre soare, apoi îi întorsese vârful spre interior și mărise viteza.

Lumea Inelară semăna cu o dungă lată, albastră, presărată cu puncte și dâre de nori albi. Toate acestea se micșorau acum vizibil. Interlocutorul se grăbea.

Louis comandă distribuitorului două boluri cu cafea și-i întinse unul Teelei. Putea înțelege furia Kzinului. Inelul îl îngrozea. Era convins că va trebui să aterizeze... și dorea cu disperare ca acest lucru să se întâmple înainte să-l lase nervii.

Interlocutorul își făcu din nou apariția în spațiul de recreere.

— Vom atinge orbita pătratelor de umbră în paisprezece ore, spuse el. Apoi, întorcându-se spre Nessus, adăugă: Noi, războinicii Patriarhului, suntem instruiți să fim răbdători încă din copilărie, dar voi, mâncătorii-de-frunze, aveți răbdarea unui mort.

— Deviem, remarcă Louis și se ridică pe jumătate.

Prova navei se îndepărta de soare.

Nessus țipă și parcurse dintr-un salt distanța până la cabina de comandă. Era încă în aer, când *Mincinosul* fu scăldat în lumină, ca și cum s-ar fi aflat în interiorul unui flash. Nava se clătină...

Discontinuitate

În ciuda gravitației din cabină, nava se clătină. Louis se apucă strâns de spătarul unui fotoliu; Teela căzu cu o precizie remarcabilă în propria cușetă de salvare; Păpușarul deja se strânsese în poziția lui favorită, izbindu-se de un perete. Tot interiorul era scăldat într-o lumină violetă. Întunericul care urmă dură doar o clipă, pentru a fi înlocuit de aceeași strălucire violetă orbitoare.

Lumina venea din exteriorul navei înconjurând carcasa.

Pesemne că Interlocutorul terminase poziționarea navei pe traiectorie și o trecuse pe pilot automat. Apoi, gândi în continuare Louis, pilotul trebuie să fi revăzut traiectoria stabilită de Kzin și să fi decis că Soarele era un meteorit suficient de mare pentru a fi periculos, efectuând manevrele necesare pentru evitarea acestuia.

Gravitația cabinei revenise la normal. Louis se adună de pe podea. Era nevătămat. Nici Teela nu părea să fi pățit ceva. Ea se afla în dreptul unui perete și încerca să privească afară prin lumina violetă.

— Jumătate din instrumentele mele sunt moarte, anunță sec Interlocutorul.

— La fel și jumătate din aparatura exterioară, îl anunță fata. Aripa s-a dus.

— Poftim?

— Am pierdut aripa.

Așa era. Dispăruseră și celelalte echipamente atașate de aceasta: propulsoare, motoare cu fuziune, echipament de comunicații, echipamente de aterizare. Carcasa fusese practic polizată. Nimic din ceea ce nu fusese protejat de carcasa Produs General nu mai rămăsese pe *Mincinos*.

— S-a tras asupra noastră, zise Interlocutorul. Încă se mai trage, probabil cu lasere cu raze X. Această navă se află acum în stare de război. În consecință, preiau comanda.

Nessus nu protestă. Continua să stea ghemuit ca o minge. Louis îngenunche lângă el și-l pipăi:

— Pe barba lui Finagle, nu sunt doctor de extratereștri! Nu-mi dau seama dacă e rănit.

— Cred că e numai speriat. Încearcă să se ascundă în propria sa carapace. Tu și cu Teela fixați-l în centurile de siguranță și lăsați-l în pace.

Louis nu fu surprins să constate că se supunea ordinelor felinei. Era profund șocat. Cu o clipă înainte, asta fusese o astronavă. Acum era doar puțin mai mult decât un ac de sticlă ce cădea spre soare.

Îl instalară pe Păpușar în cușeta sa și-l fixară cu nădejde.

— Nu avem în față o civilizație pașnică, zise Kzinul. Un laser cu raze X este în mod evident o armă. Dacă n-ar fi fost carcasa noastră invulnerabilă, acum am fi fost cu toții morți.

— Câmpul de stază Slaver trebuie să fi intrat și el în funcțiune, își dădu Louis cu părerea. Cine știe cât am stat în stază...

— Câteva secunde doar, îl corectă Teela. Lumina aia violetă trebuie să fi provenit de la vaporizarea metalului din care era construită aripa noastră.

— Ca urmare a loviturii laserului... Tot ce se poate. Am impresia că se disipează.

Într-adevăr, strălucirea era acum mai puțin intensă.

— Ce păcat că aparatele noastre sunt blestemat de defensive! Un Păpușar n-are de unde să știe ce sunt alea arme de atac, răbufni Kzinul. Chiar și motoarele noastre cu fuziune se aflau pe aripă. Și inamicul încă mai trage asupra noastră! Dar va afla curând ce înseamnă să ataci un Kzin!

— Ai de gând să te duci după ei și să-i vânezi?

Interlocutorul nu sesiză sarcasmul.

— Desigur! mârâi el.

— Cu ce? explodă Louis. Știi ce ne-au lăsat? Un hiperpropulsor și un sistem de asigurare a condițiilor de viață, atâta tot! N-avem nici măcar o pereche de propulsoare corectoare de altitudine. Trebuie să fii nebun să-ți imaginezi că putem pleca așa la război!

— Așa crede și inamicul! El nu știe...

— Care inamic?

— ...că provocând un Kzin...

— Au fost niște automate, cretinule! Un inamic adevărat ar fi început să tragă din momentul în care am fi intrat în raza lui de acțiune.

— Și eu m-am întrebat de ce au folosit strategia asta ciudată.

— Automate! Lasere cu raze X pentru distrugerea meteoriților. Programate să distrugă orice obiect ar putea lovi Inelul. În momentul în care prelungirea traiectoriei noastre a intersectat Inelul... pac! Lasere!

— Este... posibil, răspunse Kzinul deconectând aparatele indicatoare de pe porțiunile defecte ale pupitrului de comandă. Dar sper să te înșeli.

— Bineînțeles. Ar fi mult mai bine să ai pe cine arunca vina, nu-i așa?

— Ar fi fost cu mult mai bine ca traiectoria noastră să nu fi intersectat Inelul.

Kzinul deconectase deja mai mult de jumătate din pupitrul de comandă și își continua operațiile.

— ...Viteza noastră e destul de mare. Ne va scoate din sistem, dincolo de singularitatea acestei stele, ducându-ne într-o zonă din care să putem folosi hiperpropulsorul pentru a ne întoarce la flota Păpușarilor. Dar, mai înainte, trebuie să evităm Inelul.

Louis nu se gândise chiar atât de departe.

— Trebuie să fii grozav de grăbit, nu-i așa? spuse el cu amărăciune în glas.

— ...Cel puțin, vom evita soarele. Automatele n-ar fi tras asupra noastră dacă prelungirea traiectoriei n-ar fi înconjurat soarele. Asta înseamnă că încă mai putem ținti suprafața Inelului, nu-i așa?

— Așa este, dacă laserele sunt comandate automat.

— Dacă lovim Inelul, vom fi uciși?

— Întreabă-l pe Nessus. Rasa lui a construit această navă. Vezi dacă poți să-l dezdoi.

Kzinul strănută dezgustat. Deconectase deja cea mai mare parte a pupitrului de comandă. Doar câteva luminițe izolate mai arătau că *Mincinosul* continua să fie în funcțiune.

Teela Brown se aplecă asupra Păpușarului care încă mai zăcea ghemuit în cușeta sa de salvare. Contrazicând previziunile bărbatului, fata nu arătase nici cel mai mic semn de panică de la începutul atacului cu lasere. Acum mângâia baza gâturilor extraterestrului, așa cum îl văzuse odată făcând pe Louis.

— Ești un fricos! îi reproșa ea ființei îngrozite. Hai, arată-te! Privește-mă! Ai să pierzi toată distracția!

Douăsprezece ore mai târziu, Nessus se afla încă în comă catatonică.

— Când încerc să-l întind, nu reușesc decât să-l fac să se strângă și mai tare, izbucni Teela, aproape în pragul lacrimilor.

Se retrăseseră în cabina lor pentru a lua masa, dar fata nu putea înghiți nimic.

— Greșesc undeva, Louis. Simt asta!

— Continui să-l stresezi pomenind tot timpul de distracție. Nessus nu este în căutarea distracției. Lasă-l în plata domnului! Treaba asta nu reprezintă o nenorocire nici pentru el, nici pentru noi! Când va simți nevoia, se va dezdoi, fie și numai pentru a se putea apăra. Între timp, lasă-l în marsupiul propriu.

Teela se îndepărtă gânditoare, aproape împleticindu-se; încă nu se adaptase micii diferențe dintre gravitația Pământului și cea a navei. Începu să vorbească, se răzgândi, se mai răzgândi o dată, apoi întrebă, întunecându-se:

— Ți-e teamă?

— Destul.

— Asta și credeam, aprobă ea din cap și-și reluă plimbarea. De ce Kzinului nu-i este teamă?

Interlocutorul fusese într-o agitație continuă din momentul atacului. Cataloga armamentul disponibil, efectua simple calcule trigonometrice pentru a trasa cursul navei, uneori dădea ordine concise și hotărâte, de o asemenea manieră încât cereau execuția imediată.

— Cred că pur și simplu e îngrozit. Îți amintești cum a reacționat când a văzut lumea Păpușarilor? Este îngrozit, dar nu-l va lăsa pe Nessus să bănuiască una ca asta.

Ea clătină din cap:

— Nu înțeleg. De ce sunteți cu toții îngroziți, în afară de mine?

Dragostea și părerea de rău răsuciră în pieptul lui Louis o durere atât de veche, atât de uitată încât părea aproape nouă. *Sunt nouă aici, toată lumea știe în afară de mine!*

— Nessus a avut pe jumătate dreptate, încercă el să-i explice. N-ai fost niciodată lovită în viață, nu-i așa? Ești prea norocoasă pentru asta. Ți-e teamă să nu fii lovită, dar nu înțelegi durerea, pentru că n-ai simțit-o niciodată.

— Asta e o nebunie. E adevărat că niciodată nu mi-am rupt nimic, dar asta nu reprezintă o forță paranormală.

— Firește că nu. Nu asta înseamnă șansă. Norocul înseamnă statistică și tu ești o aberație matematică. Din cele 43 de miliarde de ființe umane din spațiul cunoscut, ar fi fost o adevărată surpriză ca Nessus să nu poată găsi pe cineva ca tine. Nu observi ce a făcut? A luat un eșantion de oameni, descendenți ai câștigătorilor Loteriilor Drepturilor de Naștere. El zice că erau mii, dar pariez că dacă n-ar fi găsit ce căuta printre aceste mii, ar fi mărit eșantionul, cuprinzând doar unul sau doi strămoși născuți prin câștigarea Loteriilor. Asta i-ar fi oferit zeci de milioane de posibilități de alegere...

— Dar ce anume căuta?

— Pe cineva ca tine. A luat mai multe mii de oameni și a început prin a-i elimina pe cei fără șansă. Aici cineva și-a zdrobit un deget când avea treisprezece ani. Fata aia avea probleme de personalitate. Alta avea acnee. Bărbatul ăsta când pierdea, când câștiga. Celălalt a câștigat o înfruntare, dar și-a pierdut renumele. Tipul ăsta obișnuia să lanseze rachetomodele, până când și-a pierdut un deget într-o explozie. Fata asta pierdea constant la ruletă... Vezi? Tu ești fata care câștigă de fiecare dată. Pâinea cu unt nu-ți cade niciodată din mână pe partea unsă.

Teela medită preț de câteva clipe...

— Asta înseamnă că aici funcționează o lege a probabilităților, spuse ea în cele din urmă. Dar, Louis, eu nu câștig de fiecare dată la ruletă!

— Dar nici nu pierzi atât de mult încât s-o simți!

— N...nu.

— Așa ceva căuta Nessus.

— Vrei să spui că sunt un fel de monstru?

— Nu, pentru nimic în lume! Nici vorbă de așa ceva! Nessus a tot eliminat candidații lipsiți de șansă până a rămas cu tine. Crede că a descoperit o lege de bază, dar, de fapt, nu a găsit decât capătul îndepărtat al unei curbe Gauss. Teoria probabilităților confirmă existența ta. Dar tot ea mai spune că de fiecare dată când dai cu banul, șansele tale de a pierde sunt egale cu ale mele, jumătate-jumătate, asta pentru că Doamna Șansă e lipsită de memorie.

Teela se prăbuși într-un fotoliu.

— Grozav noroc am mai avut! Sărmanul Nessus, l-am dezamăgit!

— Să-i fie învățătură de minte!

Colțurile gurii ei schițară o umbră de zâmbet.

— Asta am putea-o verifica.

— Cum adică?

— Comandă o felie de pâine cu unt. Hai să începem s-o aruncăm în sus...

Pătratul de umbră era mai negru decât un corp negru, așa cum este el definit în manualele de școală. Un colț al său făcea o tăietură ascuțită în banda albastră a Lumii Inelare. Cu această crestătură drept martor, ochiul și mintea putea să-i completeze imaginea, un dreptunghi îngust de negru-al-spațiului, alarmant de lipsit de stele. Deja decupase o felie importantă a cerului, și această felie se mărea continuu.

Louis purta o pereche de ochelari cu lentile bombate fabricate dintr-un material care-și modifica transparența sub impactul unei radiații luminoase prea puternice ce ar fi căzut normal pe lentilă. Polarizarea

carcasei nu era suficientă. Kzinul, care se afla în cabina de comandă și pilota ce mai rămăsese din navă, purta și el o pereche. Găsiseră, de asemenea, două lentile separate, fiecare prevăzută cu o mică bandă de fixare, și le îndesaseră pe capetele lui Nessus.

Pentru ochii umflați ai lui Louis, soarele aflat la o distanță de numai 19 milioane de km era un inel încețoșat de flăcări înconjurând un mare disc întunecat. Totul frigea în cabină. Instalația de răcire urla ca un uragan.

Teela deschise ușa cabinei ei și o trânti imediat la loc. Apăru un moment mai târziu, purtând și ea ochelari. Apoi se așeză alături de Louis, la masa din spațiul de recreere.

Pătratul de umbră era o absență amenințătoare. Era ca și cum cineva ar fi șters cu o cârpă udă o zonă de pe o tablă plină cu calcule matematice.

Urletul instalației de aer făcea imposibilă orice comunicare.

Oare cum reușeau aparatele să disipeze căldura, când afară soarele mult prea apropiat transformase totul într-un furnal încins? Era imposibil, decise Louis. Probabil că o înmagazinau undeva. Undeva, pe circuitul de reciclare a aerului exista o zonă la fel de fierbinte ca o stea, ce devenea mai fierbinte odată cu trecerea fiecărei clipe.

Încă un lucru care să-l îngrijoreze.

Dreptunghiul negru continua să crească.

Din cauza mărimii, lăsa impresia că se mișcă foarte încet. Era la fel de întins ca și imaginea soarelui, măsurând aproape 1 milion și jumătate km în lățime și mult mai mult în lungime, aproape 4 milioane de km. Aproape instantaneu deveni uriaș. Marginea sa alunecă complet peste soare și întunericul se instală...

Pătratul de umbră acoperea acum jumătate din Univers. Marginile sale erau nedefinite, negre pe fond negru, imposibil de observat.

Partea din spate a navei, dincolo de zona cabinelor, deveni de un alb strălucitor. Instalația de reciclare a aerului radia căldura acumulată, cât timp avea posibilitatea s-o facă. Louis ridică din umeri și se întoarse să privească pătratul de umbră.

Urletul instalației de reciclat aerul se stinse, tăcerea bruscă lăsându-le un țiuit în urechi.

— Ei bine? întrebă Teela prudentă.

Kzinul ieși din cabina de comandă:

— Păcat că ecranele nu mai sunt conectate la nimic! Atâtea întrebări și-ar fi găsit răspunsul...

— Ca de exemplu? întrebă Louis, pe jumătate asurzit.

— De ce pătratele se mișcă cu o viteză mai mare decât cea orbitală? Oare chiar sunt folosite ca generatoare de electricitate? Ce le face să stea numai cu o anumită față întoarsă spre soare? S-ar fi putut răspunde la toate întrebările puse de mâncătorul-de-frunze dacă ne-ar fi rămas măcar un echipament în funcțiune.

— O să ne lovim de soare?

— Bineînțeles că nu. Ți-am mai explicat asta, Louis. Ne vom afla în spatele pătratului de umbră timp de o oră și jumătate. O oră mai târziu, vom trece printre pătratul următor și soare. Dacă în cabină se va face prea cald, vom putea activa și câmpul de stază.

Țiuitul din urechi dispăru. Pătratul de umbră era un inform câmp negru, fără margini. Un ochi omenesc nu-și poate extrage informații din negrul pur.

Apoi soarele reapăru. Din nou, cabina fu inundată de urletul instalației de aer.

Louis cercetă cerul, în căutarea următorului pătrat de umbră. Tocmai îl observase, când fulgerul lovi din nou.

Arăta ca un fulger și sosise precum un fulger, pe nepregătite. Preț de o fracțiune de secundă, nu fu decât o strălucire îngrozitoare, cu o tentă violetă. Nava se clătină...

Discontinuitate

... se clătină și fulgerul dispăru. Louis își vârî două degete pe sub lentile, pentru a-și freca ochii năuciți.

— Ce-a fost asta? exclamă Teela.

Mintea lui Louis se limpezi încet. Observă cum Nessus își ridicase un cap prevăzut cu o lentilă de protecție, cum Kzinul mesterea ceva la un panou, cum Teela se uita la el. Se întoarse.

Soarele era din nou un disc întunecat, dar ceva mai mic decât înainte, înconjurat cu o aură violetă. Se micșorase vizibil în timpul stazei. Momentul trebuie să fi durat câteva ore. Urletul instalației de aer se diminuase și el, ajungând până în stadiul de șuierat enervant.

Altceva ardea afară.

Ceva ca o buclă de ață neagră, foarte subțire, înconjurată de o aură alb-violetă. Părea să n-aibă capete. Una dintre extremități se pierdea în pata neagră care ascundea soarele. Cealaltă se întindea la nesfârșit în fața *Mincinosului.*

Ața se răsucea încet, ca un vierme rănit.

— Se pare că ne-am lovit de ceva, spuse calm Nessus, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic până atunci. Interlocutorule, trebuie să ieși afară și să vezi ce s-a întâmplat. Te rog să-ți pui costumul!

— Ne aflăm în stare de război, răspunse Kzinul. Aici comand eu.

— Excelent. Și cum ai de gând să procedezi?

Kzinul avu bunul simț să nu răspundă. Aproape că-și terminase de montat costumul etanș cu aspect de balon, prevăzut pe spate cu un sac militar. Evident că intenționa să dea o raită pe afară.

Kzinul părăsi nava cu unul dintre aeroscutere, un vehicul în formă de clopot, dotat cu propulsoare reactive și prevăzut cu un post de pilotaj.

Ceilalți rămaseră să-l privească din interior cum își manevrează naveta de-a lungul firului negru. Acesta se răcise considerabil, căci aura din jurul său devenise din alb-violet, alb, apoi alb-portocaliu. Îl urmăriră pe Kzin cum își părăsește vehiculul și se apropie de fir.

Îl puteau auzi respirând. La un moment dat, percepură chiar și un mârâit uimit. Dar nu rostise nici o vorbă în microfonul costumului. Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când era afară, și firul se răcise treptat devenind aproape invizibil.

Apoi Interlocutorul se întoarse la bordul *Mincinosului.* Atunci când intră în spațiul de recreere, își câștigase dreptul la atenția deplină și respectuoasă a tovarășilor săi.

— Nu este mai groasă decât ața obișnuită, spuse Kzinul. Ați remarcat însă că am rămas cu jumătate de clește.

Le arătă resturile uneltei. Aceasta fusese tăiată curat după o suprafață plană, și secțiunea era polizată oglindă.

— Când m-am apropiat suficient ca să văd cât de subțire este, am încercat să-l apuc cu cleștele. Firul a trecut pur și simplu prin oțel. N-am simțit decât o ușoară rezistență.

— O sabie-variabilă s-ar fi comportat exact la fel, murmură Louis.

— Dar o sabie-variabilă are lama formată dintr-un fir metalic aflat în stază Slaver. Ea nu se poate îndoi. Acest... fir se află într-o mișcare continuă, după cum ai văzut.

— Așadar, e ceva nou. – Ceva care putea tăia ca o sabie-variabilă. Ușor, subțire, rezistent, depășind posibilitățile tehnologice umane. Ceva care rămânea în stare solidă la o temperatură la care orice substanță naturală devenea plasmă. – Ceva cu adevărat nou. Dar ce căuta în drumul nostru?

— Gândește-te puțin! Tocmai treceam printre pătratele de umbră, când am lovit ceva neidentificat. După aceea, am descoperit un fir aparent infinit, aflat la o temperatură comparabilă cu cea a interiorului

unei stele fierbinți. Evident că l-am lovit. El a reținut căldura impactului. Presupun că era întins între pătratele de umbră.

— Probabil că ai dreptate. Însă de ce se afla acolo?

— Putem doar să emitem speculații, răspunse Interlocutorul. Inginerii Lumii Inelare folosesc pătrate de umbră spre a asigura intervale de noapte. Pentru a-și îndeplini misiunea, acestea trebuie să acopere soarele, iar nu să se întoarcă cu o muchie spre el. Constructorii Inelului au folosit mai multe fire ciudate pentru a lega toate pătratele într-un lanț, imprimându-i apoi o viteză mai mare decât cea orbitală, pentru a-l pune sub tensiune. Firele sunt întinse, iar pătratele sunt ținute în poziție normală față de soare.

Era o imagine extrem de ciudată. Douăzeci de pătrate de umbră prinse într-un dans misterios, având laturile legate prin fire lungi de 8 milioane de km...

— Am avea nevoie de un asemenea fir, spuse Louis. Aplicațiile sale ar fi nelimitate...

— N-am avut cum să-l aduc la bord sau să tai o bucată din el.

— Este posibil ca traiectoria noastră să fi fost modificată de coliziune, interveni Păpușarul. Putem calcula dacă vom mai ajunge pe Lumea Inelară.

Nimeni nu era capabil să se gândească la vreo soluție.

— N-ar fi exclus să pierdem întâlnirea cu Inelul, deși coliziunea s-ar putea să nu ne fi luat prea mult din momentul de rotație. Există riscul de a ne înscrie pentru totdeauna pe o orbită eliptică, se lamentă Nessus. Teela, norocul tău s-a dovedit a fi mincinos!

Fata ridică din umeri.

— Niciodată n-am afirmat că aș putea juca rolul unui talisman norocos.

— Cel-Din-Urmă m-a dezinformat. Să fie aici, aș avea câteva cuvinte grele să-i spun arogantului meu logodnic.

În noaptea aceea, masa se preschimbă într-un ritual. Echipajul *Mincinosului* își luă ultima cină în spațiul de recreere. În capătul mai îndepărtat, se afla Teela Brown, îmbrăcată într-o cămașă unduitoare, vaporoasă, de un negru-portocaliu, care părea că nu cântărește nici măcar câteva zeci de grame. În spatele ei, Lumea Inelară se rotea încetișor. Din când în când, tânăra se întorcea să o privească. Cu toții făceau același lucru. Dar dacă Louis trebuia să ghicească sentimentele celorlalți extratereștri, în privința Teelei totul era simplu – nu vedea în ea decât nerăbdare. Și că simțeau la fel: nu aveau să rateze Lumea Inelară.

În acea noapte, Louis făcu dragoste cu o ferocitate care mai întâi o uimi pe fată, apoi o încântă.

— Deci asta se întâmplă cu tine când ți-e teamă! Va trebui să țin minte.

Nu avea chef să-i răspundă la fel de spiritual.

— Mă tot gândesc că asta ar putea fi ultima dată. „Oricine mi-ar fi parteneră", adăugă în sinea lui.

— Oh, Louis, doar ne aflăm într-o carcasă Produs General!

— Și dacă nu funcționează câmpul de stază? Carcasa poate că va supraviețui impactului, dar noi ne-am transforma într-o pastă...

— Pe sufletul lui Finagle, încetează să-ți mai faci griji!

Și tânăra își plimbă degetele pe spatele lui, pornind din ambele părți. El o strânse cât mai aproape, astfel încât să nu-i poată vedea fața...

Când, în cele din urmă, Teela adormi adânc, plutind ca un vis frumos între cele două discuri pentru dormit, Louis o părăsi. Extenuat, satisfăcut, adăstă îndelung sub un duș fierbinte, alături de un recipient cu coniac rece, pus în echilibru pe marginea băii.

Avusese încă o dată ocazia să guste din plăcerile vieții.

Albastru deschis cu dungi albe, albastru închis fără nici un fel de detalii. Lumea Inelară umplea cerul. La început, se putuseră distinge doar detaliile norilor: furtuni, curenți paraleli, calm deplin, toate în miniatură. Apoi imaginea se mărise. Apăruseră contururile mărilor... Lumea Inelară era acoperită aproape pe jumătate de apă.

Nessus se afla în siguranță în cușeta sa, legat solid, curbat protector asupra sa însuși. Kzinul, Louis și Teela își puseseră și ei centurile și priveau.

— Mai bine ai deschide ochii, îl sfătui Louis pe Păpușar. Topografia s-ar putea să ne fie folositoare mai târziu.

Nessus se conformă. Un cap turtit de piton se ridică să observe peisajul impunător.

Oceane, fulgerul culcat al unui râu, un lanț muntos...

Nici un semn de viață. Ar fi trebuit să se afle la mai puțin de o mie cinci sute de kilometri, pentru a detecta urme de civilizație. Lumea Inelară alerga sub ei, ștergând detaliile înainte de a putea fi observate. De fapt, detaliile n-aveau să conteze prea mult. Oricum, urmau să se prăbușească într-un teritoriu necunoscut.

Viteza estimată a navei: 320 km/secundă. Suficientă pentru a-i scoate confortabil din sistemul stelar, dacă n-ar fi intervenit Lumea Inelară.

Peisajul se ridica în față și în părți cu 1200 km/secundă. Pieziș, o mare cu aspect de salamandră veni către ei, crescu, ajunse dedesubtul lor, dispăru. Brusc, peisajul străluci violet.

Discontinuitate

CAPITOLUL 10
Pardoseala Inelului

O clipă de lumină alb-violetă, strălucitoare ca un flash. O sută șaizeci de kilometri de atmosferă, comprimată într-o clipă la dimensiunile unui con de plasmă fierbinte ca o stea, lovi puternic prova *Mincinosului.*

Louis clipi și imediat se treziră pe sol.

Auzi plângerea disperată a Teelei:

— Nu-i drept, am pierdut totul!

Și răspunsul Păpușarului:

— Să fii martorul unor evenimente titanice este întotdeauna periculos, de multe ori dureros și uneori fatal. Trebuie să mulțumești câmpului de stază Slaver, dacă nu și norocului tău.

Louis percepu toate acestea, dar nu le luă în seamă. Se simțea îngrozitor de năuc. Ochii săi încercau să găsească un orizont...

Tranziția bruscă de la cădere la senzația de sol stabil l-ar fi bulversat destul și fără poziția ciudată în care se găsea *Mincinosul.* Navei îi mai lipseau treizeci și cinci de grade pentru a sta în cap. Cu gravitația cabinei încă funcționând perfect, ea se potrivea cu restul peisajului ca o pălărie întoarsă pe dos.

Cerul semăna întru totul cu cel de amiază dintr-o zonă temperată a Pământului. Peisajul era însă deconcertant: podiș ușor vălurit și translucid, iar în depărtare niște piscuri colorate în roșu-maroniu. Dar ca să-ți faci o impresie ca lumea, trebuia să ieși afară.

Louis își desfăcu centura de siguranță și se ridică.

Echilibrul său era precar, deoarece ochii și urechea internă nu cădeau de acord în privința noțiunii de „jos". Bărbatul se mișcă încet. Ușurel. Fără grabă. Pericolul imediat trecuse.

Se întoarse pentru a o vedea pe Teela în sas. Fata nu purta costumul presurizat. Ușa interioară tocmai se închidea. Urlă:

— Teela, ești nebună? Vino aici imediat!

Prea târziu. Ea nu mai avea cum să-l audă prin blindajul închis ermetic. Louis alergă la dulapuri.

Analizoarele de aer ale navei se vaporizaseră odată cu restul senzorilor externi. Trebuia să-și pună un costum presurizat și să-și folosească analizoarele portabile pentru a afla dacă aerul Inelului putea fi respirat în siguranță.

Doar dacă Teela nu s-ar fi prăbușit și ar fi murit înainte de a ieși el... Și în acest fel s-ar fi putut informa.

Ușa exterioară se deschise.

În mod automat, gravitația artificială se întrerupea în sas. Teela Brown căzu cu capul înainte prin ușa deschisă, dar se agăță cu mâna de o bară, doar atât cât să-și schimbe unghiul de cădere. Ateriză pe fund, în loc să cadă în cap.

Louis își puse costumul său presurisat, îi închise fermoarele, își îndesă casca pe cap și-i închise clapetele. Afară, deasupra sa, Teela era în picioare frecându-și locul cu care amortizase căzătura. Nu părea să respire cu greutate.

Louis intră în sas. N-avea rost să-și verifice rezerva de aer a costumului, intenționa să stea afară doar atâta timp cât le era necesar instrumentelor să-i spună dacă aerul din exterior era respirabil.

În ultima clipă își aminti de înclinarea navei, se apucă de bara ușii. Atunci când gravitația redusă a cabinei dispăru, Louis se roti, rămase o clipă agățat în mâini și-și dădu drumul.

Picioarele-i fugiră de sub el în momentul în care atinse solul. Ateriză cu greutate pe gluteus maximi.

Materialul cenușiu, neted, translucid de sub navă era teribil de alunecos. Bărbatul încercă să se ridice în picioare, apoi se dădu bătut. Stând în fund, își examină indicatoarele de pe piept.

În cască îi răsună vocea înfundată a Kzinului.

— Louis?

— Da.

— Aerul e respirabil?

— Aproximativ. Totuși, pare destul de rarefiat. Cum ar fi, să zicem, la 1500 metri peste nivelul mării, în standard pământean.

— Să ieșim și noi?

— Desigur, dar luați cu voi o frânghie și legați-o de vreo bară din sas. Altfel, n-o să ne mai putem urca niciodată înapoi. Aveți grijă când coborâți. Suprafața este aproape ca oglinda.

Teela părea că n-are nici o problemă cu suprafața lunecoasă. Stătea în picioare, cu brațele încrucișate, având o mină bosumflată, așteptând ca Louis să termine cu prostiile și să-și scoată casca. El se conformă.

— Am ceva personal să-ți spun, i se adresă el.

Apoi, continuă să-i vorbească pe un ton destul de dur. Îi aminti de datele nesigure revelate de analiza spectrală a unei atmosfere, efectuată de la o distanță de doi ani-lumină. De otrăvurile subtile, de componentele metalice și de ciudatele prafuri, reziduuri organice și catalizatoare care pot otrăvi o atmosferă altfel foarte respirabilă și care pot fi detectate printr-o analiză chimică a unui eșantion din respectivul aer. Îi vorbi despre neglijență criminală și nechibzuință, despre prostia de a se oferi în mod inconștient drept cobai. Își vărsă întregul năduf înainte ca restul echipajului să fi apucat să părăsească sasul.

Kzinul coborî pe sfoară, aterizâ în picioare și se îndepărtă câțiva pași, atent ca o felină ce era, dând dovadă de un echilibru de dansator. Nessus apăru și el, ținându-se strâns de frânghie, alternativ, cu dinții celor două guri și aterizâ în poziție de trepied.

Nici unul dintre ei nu lăsă să se vadă că remarcase supărarea Teelei. Stăteau sub carcasa deformată a *Mincinosului* și priveau în jurul lor.

Se aflau într-un defileu enorm de adânc. Solul acestuia era de un cenușiu translucid și perfect plan, aidoma unei imense oglinzi de telescop. Marginile sale, situate la o distanță de aproape 100 m în ambele laturi ale navei, formau pante ușoare de lavă neagră. Louis avea senzația că lava încă mai unduia și curgea în fața ochilor săi. Este încă fierbinte, gândi el, în urma impactului provocat de aterizarea *Mincinosului.*

Zidurile înalte de lavă se întindeau în spatele navei, perfect drepte, până când se micșorau, atingând dimensiunile unui punct abia vizibil.

Louis încercă să se scoale. Din toți patru, era singurul care avea probleme cu echilibrul. Își strânse picioarele sub el, apoi se ridică, într-un echilibru instabil, fiind incapabil să se miște.

Interlocutorul înhață laserul de analizare și ținti zona din fața lui. Cu toții observară punctul de lumină verde concentrată... evoluând în tăcere. Nici un trosnet al materiei solide explodând în vapori. Nici un fel de aburi sau fum formându-se acolo unde lovise fasciculul. Când își ridică degetul de pe trăgaci, lumina dispăru instantaneu – locul nu strălucea și nici nu prezenta vreo altă urmă.

— Ne aflăm într-un șanț săpat de propria noastră aterizare, dădu Kzinul verdictul. Materialul de fundație al Inelului a fost cel care ne-a oprit în cele din urmă. Nessus, ce poți să ne spui despre el?

— E ceva nou, răspunse Păpușarul. Se pare că nu reține căldura. Și totuși, nu este o varietate a materialului din care este construită o

carcasă Produs General, și nici nu se bazează pe un câmp de stază Slaver.

— Vom avea nevoie de echipament de protecție pentru a urca pereții aceștia, spuse Louis.

Nu era prea interesat de natura materialului de fundație al Inelului. Cel puțin nu în acest moment.

— ... Mai bine rămâneți aici, cât timp voi încerca eu să urc.

La urma urmei, era singurul care purta un costum de protecție presurizat.

— Vin și eu! zise Teela.

Deplasându-se aproape fără efort, fata se strecură sub brațul său. El se sprijini cu greutate de ea, și amândoi începură să urce panta de lavă, clătinându-se.

Deși foarte abruptă, panta se putea urca.

— Mulțumesc, îi zisese Louis Teelei, în momentul în care-și începuse ascensiunea.

O clipă mai târziu, bărbatul își dăduse seama că Teela îl urma. Nu protestase. Cu cât fata învăța mai repede să se uite pe unde calcă, cu atât creșteau șansele ca ea să trăiască.

Parcurseseră deja câțiva metri ai pantei, când tânăra urlă și începu să danseze. Sărind foarte sus, se întoarse și se lăsă să alunece în josul pantei. Când atinse pardoseala Inelului, alunecă precum o sanie pe un strat... de zăpadă. Rostogolindu-se, reuși să se întoarcă, ținându-se cu mâinile de șale și privind în sus, umilită, rănită și furioasă.

Ar fi putut fi și mai rău, își zise Louis în sinea lui. Ar fi putut să alunece, să cadă și să-și ardă mâinile neprotejate, și n-ar fi fost vina lui. Bărbatul continuă să urce, reprimându-și sentimentele de vinovăție.

Valul de lavă avea o înălțime de aproape 12 metri. La partea sa superioară făcea loc unui strat curat de nisip alb.

Aterizaseră într-un deșert. Inspectând împrejurimile cu ochiul liber, Louis nu reuși să observe nici o nuanță de verde, specifică vegetației, sau de albastru-al-apei. La urma urmei, avuseseră noroc – *Mincinosul* s-ar fi putut prăbuși peste un oraș.

Sau peste mai multe orașe. La aterizare, se formase o brazdă ce se întindea pe kilometri întregi prin nisipul alb. În depărtare, dincolo de locul în care șanțul se închidea, începea altul. Nava săltase de mai multe ori. Șanțurile produse de *Mincinos* veneau în continuare, unul după altul, îngustându-se, devenind în cele din urmă o linie punctată, o dâră... Louis își lăsă ochii să urmărească această dâră și se pomeni privind în infinit.

Lumea Inelară n-avea orizont – nu exista o linie unde pământul se contopea cu cerul. În schimb, bolta și solul păreau că se unesc într-o

regiune în care detaliile de mărimea unor continente aveau dimensiunea unor puncte, unde toate culorile se amestecau în albastrul cerului. Punctul de fugă îi reținea privirea. Când, în cele din urmă clipi, o făcu depunând un efort deliberat.

Aidoma prafului neantului de pe Muntele Lookitthat, văzut cu decenii în urmă, la secole-lumină distanță... aidoma nedeformatelor adâncuri ale spațiului văzute de un miner de pe Centură în nava sa solitară... orizontul Lumii Inelare putea pune stăpânire pe ochii și mintea unui om, înainte ca acesta să-și dea seama de pericol.

Louis se întoarse cu fața spre ravenă și strigă:

— Lumea este plată!

Ceilalți se priviră mirați.

— Am trasat o linie măricică în vreme ce coboram. Nu văd nimic care să fie viu primprejur, așa încât putem zice c-am fost norocoși. Acolo unde ne-am lovit, solul s-a despicat, lăsând să se vadă dâra de cratere mici, provocate de meteoriții secundari, susținând tot traseul nostru.

Se întoarse cu 180 de grade și continuă:

— În direcția opusă...

Imediat, însă, își înghiți cuvintele.

— Ce s-a întâmplat, Louis?

— E cel mai înalt munte pe care l-am văzut în viața mea...

— Ce s-a întâmplat, Louis?

Vorbise prea încet.

— E un munte! urlă el. Așteptați să dați ochii cu el! Constructorii Lumii Inelare au vrut ca în lumea asta să existe un munte pe măsură. Totuși, este inutil de înalt, după părerea mea. Prea înalt ca să se cultive ceva pe el, prea înalt chiar și pentru schiat...

Era magnific. Un munte aproape conic, izolat, fără să aparțină vreunui lanț. Avea aspectul unui vulcan, al unui simulacru de vulcan, de fapt, deoarece sub Inel nu exista magma necesară formării vulcanilor. Baza sa se pierdea în ceață. Pantele înalte se vedeau prin ceea ce trebuiau să fie straturile rarefiate de aer, iar vârful prezenta ceva aparte, ceva ce aducea cu zăpada, zăpadă murdară, desigur, de vreme ce nu era suficient de strălucitoare. Poate că era un strat de permafrost.

Muchiile piscului se vedeau cu o claritate de cristal. Oare depășea limita superioară a atmosferei? Un munte adevărat de asemenea dimensiuni s-ar fi prăbușit sub propria greutate, dar acesta era probabil gol pe dinăuntru.

„Cred că am să încep să-i respect pe Inginerii Lumii Inelare", își zise Louis Wu în sinea lui. Într-o lume construită pe baza unor prescripții tehnice stricte, existența unui asemenea munte n-ar fi avut nici un sens.

Și totuși, era recomandabil ca fiecare lume să aibă cel puțin un munte care să nu poată fi urcat până în vârf.

Ceilalți îl așteptau sub curbura carcasei *Mincinosului*. Toate întrebările puteau fi comprimate într-una singură:

— Ai văzut vreo urmă de civilizație?

— Nu.

Îl puseră să le descrie tot ce văzuse. Stabiliră direcțiile. Sensul de rotație era de-a lungul șanțului săpat de *Mincinos* la aterizare. Sensul invers era înspre munte. Babord și tribord erau direcțiile stânga, respectiv dreapta, privind spre sensul de rotație.

— Ai zărit zidurile de la babord sau tribord?

— Nu, și nu înțeleg de ce. Ar fi trebuit să fie acolo.

— N-ai avut noroc, zise Nessus.

— Imposibil, poți să vezi până la distanțe de mii de kilometri.

— N-am spus că așa ceva nu este posibil, ci doar că n-ai avut noroc. Apoi, o luă de la capăt cu întrebările: N-ai văzut nimic, în afară de deșert?

— Nu chiar. La babord am observat o urmă de albastru. S-ar putea să fie un ocean. În egală măsură, însă, ar fi posibil ca distanța să-mi fi jucat feste....

— N-ai zărit nici un fel de clădiri?

— Nimic.

— Dâre de condens pe cer? Linii drepte care ar putea fi autostrăzi?

— Nimic.

— Ai remarcat vreun indiciu specific civilizației?

— Dacă aș fi văzut, v-aș fi spus. Din câte știu, toți locuitorii Inelului, în număr de miliarde, s-au mutat pe o sferă Dyson luna trecută.

— Louis, trebuie să găsim regiunile civilizate!

— Știu asta.

Era mult prea evident. Trebuiau să scape de pe Lumea Inelară – și, ceea ce era mai grav, nu erau în stare să-l mute singuri pe *Mincinos*. Niște barbari nu i-ar fi putut ajuta, indiferent cât de mulți sau de prietenoși ar fi fost.

— Toată situația asta include și un aspect fericit, punctă Louis Wu. Nu trebuie să reparăm nava. Dacă am transporta *Mincinosul* la marginea Inelului și l-am îmbrânci peste Zid, rotația lui i-ar imprima viteza necesară ieșirii din raza de acțiune a gravitației stelei. Odată ajunși acolo, am putea folosi hiperpropulsorul.

— Dar mai întâi trebuie să găsim ajutoare.

— Sau să-i obligăm să ne ajute, interveni Kzinul.

— Și atunci, de ce nu faceți ceva, în loc să stați aici și să trăncăniți? izbucni Teela.

Tânăra tăcuse până în acel moment, lăsându-i pe ceilalți să-și epuizeze sacul de întrebări.

— Trebuie să scăpăm de aici, nu-i așa? De ce nu scoatem aeroscuterele din navă? Hai să ne mișcăm! Abia după aceea mai putem vorbi!

— N-am nici un chef să părăsesc nava, zise Păpușarul.

— N-ai chef?! Așteptați ajutor de undeva? Există vreo ființă căreia i-am stârnit interesul? A răspuns cineva apelurilor noastre radio? Louis spune că ne aflăm în mijlocul unui deșert. Cât vrei să mai așteptăm aici?

Fata nu-și dăduse seama că Nessus avea nevoie de timp pentru a-și aduna curajul. Și mai ales, gândi Louis, ea n-avea nici un pic de răbdare.

— Firește că vom pleca, explică Păpușarul. Mi-am exprimat prost șovăiala. Dar, mai întâi, trebuie să decidem încotro s-o luăm. În caz contrar, nu vom ști ce să luăm cu noi și ce să lăsăm în urmă.

— Către cel mai apropiat zid.

— Are dreptate, interveni Louis. Dacă a mai rămas pe undeva un dram de civilizație, ar trebui să se afle, fără îndoială, în apropierea zidurilor. Numai că nu știm cât de departe sunt ele. Ar fi trebuit să le văd de sus.

— Nu cred, zise Păpușarul.

— La naiba, tu n-ai fost acolo! Perspectiva e nesfârșită! Mii de kilometri fără nici un fel de obstacol. Ia stai o clipă...

— Inelul are o lățime de aproape 1.600.000 km.

— Tocmai mi-am dat seama de proporții, răspunse Louis Wu. Scala. Încă mă înșală. Încă nu pot să vizualizez ceva atât de gigantic.

— O să te obișnuiești, îl asigură Păpușarul.

— Mă îndoiesc. Cine știe, poate creierul meu nu-i suficient de mare pentru a concepe așa ceva... Tot timpul, îmi amintesc cât de îngust era Inelul văzut din spațiul îndepărtat. Ca o bucățică de panglică albastră. Panglică albastră! repetă Louis, cutremurându-se

Dacă Zidul măsura 1500 km înălțime, atunci la ce distanță trebuia să se afle pentru ca Louis Wu să nu-l poată distinge ?

Să presupunem că putea să vadă până la o distanță de 1500 km, într-o atmosferă plină de praf și de vapori de apă, întrucâtva neclară, asemănătoare celei terestre. Dacă un asemenea aer făcea loc vidului efectiv după 65 km...

Atunci, cel mai apropiat zid trebuia să se afle la cel puțin 40 de mii de km.

Pe Pământ, dacă te-ai fi apucat să parcurgi în zbor o asemenea distanță, te-ai fi reîntors în punctul de plecare. Dar aici era posibil ca zidul să se afle chiar și mai departe.

— Nu putem să remorcăm *Mincinosul* cu aeroscuterele noastre, zise Kzinul. Dacă vom fi atacați, va trebui să abandonăm nava. Mai bine s-o lăsăm aici, lângă un reper proeminent.

— A zis cineva ceva de remorcatul navei?

— Un bun militar se gândește la toate. În ultimă instanță, n-ar fi exclus să recurgem și la așa ceva, dacă nu găsim ajutor în regiunea zidului.

— O să găsim, îl asigură Nessus.

— Probabil că are dreptate, interveni Louis. Astroporturile sunt plasate pe margine. Admițând că tot Inelul s-ar fi reîntors la epoca de piatră, singura regiune din care civilizația ar putea începe să se răspândească iarăși ar fi zona zidurilor, și asta s-ar întâmpla odată cu reîntoarcerea unor nave călătoare.

— Faci speculații cam prea hazardate! remarcă Kzinul.

— Se prea poate!

— Dar, în general, sunt de acord cu tine. Aș mai adăuga că și în cazul în care Inelul și-ar fi epuizat toate marile sale secrete, tot am mai putea găsi niscaiva utilaje în funcțiune sau reparabile în vreunul dintre astroporturi...

Dar care dintre ziduri era cel mai apropiat?

— Teela are dreptate, vorbi din nou Louis, cuprins brusc de febrilitate. Hai să ne apucăm de treabă! Noaptea poate vom reuși să vedem mai departe.

Urmară câteva ore de muncă susținute. Mutară și sortară mașinăriile, scoțându-le din navă și coborând piesele grele pe cablu. Schimbarea bruscă de gravitație ridica unele probleme, dar echipamentele nu erau fragile.

La un moment dat, în cursul acestor ore, Louis se găsi față în față cu Teela, în navă.

— Ai o figură de parcă tocmai ți-ar fi fost otrăvit animalul favorit... Vrei să stăm de vorbă?

Fata clătină din cap, evitând să-l privească în ochi. Bărbatul observă că se număra printre puținele reprezentante ale sexului slab pe care lacrimile nu le urâțeau.

— Atunci am să vorbesc eu. Când ai ieșit din sas fără costum presurizat, am crezut că s-a zis cu tine. Și, ca și cum n-ar fi fost de ajuns, 15 minute mai târziu ai încercat să urci o pantă de lavă în răcire, încălțată doar cu pantofi-de-navă.

— Doreai să-mi ard tălpile!

— Așa este. De ce te miri? Avem nevoie de tine vie, nu moartă. Nu vreau să mori. Vreau să te obișnuiești să fii prudentă. N-ai învățat asta până acum, așa că trebuie s-o faci de-acum încolo. Ai să-ți amintești de picioarele rănite mult mai mult decât de predicile mele.

— Aveți nevoie de mine! Asta-i o glumă bună. Știi bine de ce m-a luat Nessus. Nu sunt decât un talisman norocos care a dat greș.

— În privința asta, sunt de acord cu tine. Ca talisman, ești concediată. Hai, zâmbește! Avem nevoie de tine, într-adevăr. Avem nevoie de tine ca să mă mențiii fericit și să nu fiu nevoit să-l violez pe Nessus. Avem nevoie de tine ca să faci toate muncile grele, în timp ce noi vom sta cu burta la soare. Avem nevoie de tine ca să vii cu idei inteligente...

Ea încercă să râdă, dar grimasa i se transformă în plâns. Își îngropă fața în umărul lui și hohoti, înfigându-i adânc unghiile în spate.

Nu era chiar prima dată când o femeie plângea în brațele lui Louis Wu, dar Teela avea probabil cele mai temeinice motive s-o facă. Bărbatul o strânse în brațe, masându-i ușor mușchii spatelui, și așteptă sfârșitul crizei.

În cele din urmă, ea începu să vorbească prin materialul costumului lui.

— De unde era să știu eu că roca o să mă ardă!

— Amintește-ți de legile lui Finagle. Perversitatea Universului tinde către un maximum. Universul e ostil.

— Dar m-a durut!

— Roca s-a întors împotriva ta. Te-a atacat. Ascultă, pledă el, trebuie să te deprinzi să fii paranoică. Să gândești ca Nessus.

— Nu pot! Nu știu cum gândește el. Nu-l înțeleg deloc... Teela își ridică fața brăzdată de lacrimi: ... Nu te înțeleg nici *pe tine*.

— Mda..., meditâ bărbatul, plimbându-și degetele pe omoplații ei și apoi în jos pe vertebre. Să zicem că aș afirma că Universul este inamicul meu. M-ai considera tâmpit?

Ea dădu cu furie din cap.

— Universul e împotriva mea, continuă Louis Wu. Universul mă urăște. Universul n-are nevoie de un bătrân de două sute de ani. Ce modelează o specie? Evoluția, nu-i așa? Evoluția i-a dat Kzinului capacitatea de a vedea noaptea și simțul deosebit al echilibrului. Evoluția i-a dat lui Nessus reflexul de a întoarce spatele pericolelor.

Evoluția dezactivează sistemul sexual al unui bărbat după cincizeci sau șaizeci de ani, apoi îl abandonează. Asta deoarece ea nu mai are ce face cu un organism ce nu se mai poate reproduce. Mă urmărești?

— Desigur. Ești prea bătrân ca să te mai reproduci, îl înțepă ea.

— Corect. Cu câteva secole în urmă, niște geneticieni au făcut experiențe asupra genelor trestiei și au pus la punct acceleratorul metabolic. Ca un rezultat direct, acum am vârsta de două sute de ani și sunt încă perfect sănătos. Dar asta nu din cauză că Universul ține la mine. Universul mă urăște. A încercat să mă ucidă de multe ori. Aș vrea să-ți pot arăta cicatricile. Nu mă îndoiesc că va încerca și în continuare.

— Pentru că ești prea bătrân ca să te mai reproduci.

— Pe isteriile lui Finagle, femeie! Ești unica ființă care nu știe să-și poarte singură de grijă! Te afli pe un teritoriu străin, ale cărui reguli nu le cunoaștem și nici nu știm ce ne așteaptă. Dacă mai încerci să mergi pe lavă fierbinte, data viitoare s-ar putea s-o pățești mai rău! Fii pe fază! M-ai înțeles?

— Nu, îi răspunse Teela. Nu înțeleg.

Mai târziu, după ce ea își spălase fața, cărară și al patrulea aeroscuter în sas. Ceilalți îi lăsaseră singuri de mai bine de o oră și jumătate. Deciseseră să-i evite pe cei doi oameni care aveau de rezolvat probleme strict umane? Posibil.

Între pereții înalți de lavă se întindea o bandă infinită din materialul de fundație al Inelului, atât de netedă încât părea lustruită. În prim plan, un gigantic tub catodic de sticlă stătea răsturnat pe o parte. Dincolo de marginea curbată a cilindrului transparent se aflau o grămadă de echipamente și patru siluete ciudate, părând ușor disperate.

— Cum rezolvăm problema apei? întrebă Louis. N-am văzut nici un fel de lacuri. Vom fi nevoiți să ne reciclăm apa propriilor corpuri?

— Nu, răspunse Nessus, deschizând secțiunea din spate a aeroscuterului său, pentru a le arăta rezervorul de apă și răcitorul-condensator care urma să extragă umezeala din aer.

Aeroscuterele constituiau adevărate miracole ale domeniului de proiectare. În afara locurilor de comandă, foarte personalizate, toate erau construite la fel: o pereche de sfere cu diametrul de aproape un metru și jumătate legate printr-un șasiu care conținea atât șaua, cât și postul de comandă. Jumătate din secțiunea din spate era rezervată spațiului de depozitare, și tot acolo mai existau și niște hamuri pentru echipamentul suplimentar. Cele patru picioare plane – extinse acum, deoarece se aflau pe sol – urmau să se retragă în cele două sfere în timpul zborului.

Aeroscuterul Păpușarului avea o șa înclinată, un fel de saltea prevăzută cu centuri de siguranță cu trei scobituri pentru cele trei picioare ale sale. Nessus avea să se lungească pe burtă, rămânând nemișcat, conducându-și vehiculul doar cu cele două guri.

Aeroscuterele pentru Louis și Teela aveau prevăzute un fel de fotolii anatomice cu tetiere, dotate cu un set de comenzi de reglare a înclinării. La fel ca în cazul șeilor destinate lui Nessus sau Kzinului, și acestea erau solidare cu șasiul vehiculului și aveau prevăzute suporturi pentru picioare. În schimb, șaua Interlocutorului era mult mai voluminoasă și fără tetieră. În plus pe ambele laturi erau dispuse o sumedenie de locașuri pentru unelte. Sau pentru arme?

— Trebuie să luăm cu noi orice ar putea fi folosit ca armă, spunea Kzinul în timp ce cotrobăia fără încetare printre echipamentele împrăștiate pe sol.

— N-am luat cu noi arme, îi răspunse Nessus, pentru că voiam să ne arătăm intențiile pașnice.

— Și atunci, ce sunt astea ? întrebă felina arătând spre obiectele pe care le pusese deoparte.

— Toate sunt unelte. Acestea sunt lasere-flash, cu fascicule de dimensiuni variabile. În timpul nopții, pot fi folosite pentru a vedea la mare distanță, deoarece lățimea fasciculului poate fi îngustată la nesfârșit prin acționarea acestui inel. Cel care le folosește trebuie să fie atent să nu găurească obiectele sau persoanele aflate la mică distanță, deoarece există posibilitatea ca razele sa fie aproximativ paralele și extrem de intense. Aceste pistoale pentru duel sunt destinate reglării eventualelor diferende dintre noi. Ele au o descărcare de zece secunde. Cel care-l folosește trebuie să aibă grijă să nu atingă acest buton, deoarece...

— Deoarece se comută pe o descărcare de o oră, interveni pământeanul. Este un model Jinxian, nu?

— Da, Louis, iar acest obiect este o unealtă de săpat modificată. Poate cunoști dispozitivul de săpat pe care-l poți găsi în orice trusă de stază Slaver...

Probabil că se referea la dezintegratorul Slaver, își zise bărbatul. Dezintegratorul era în mod cert o unealtă de săpat. Acolo unde lovea fasciculul său îngust, sarcina electronului era anulată temporar. Materia solidă devenită brusc pozitivă avea tendința să se transforme într-un nor de praf monoatomic.

— N-are nici o valoare ca armă! mormăi Kzinul. L-am studiat și noi. Funcționează prea lent pentru a putea fi folosit împotriva unui inamic.

— Exact. Este o jucărie inofensivă. Acest obiect...

Obiectul ținut în gura Păpușarului arăta ca o pușcă cu două țevi, cu deosebirea că patul avea o construcție specifică pentru Păpușari, aidoma mercurului surprins în momentul în care e gata să-și schimbe forma.

— ... Acest obiect funcționează la fel ca un dezintegrator Slaver, cu deosebirea că unul dintre fascicule suprimă sarcina pozitivă a protonului. Ce-l care-l utilizează trebuie să fie atent să nu folosească ambele fascicule deodată, deoarece acestea sunt paralele și separate.

— Înțeleg, zise Kzinul. Dacă li se permite celor două fascicule să lovească unul lângă altul, va lua naștere un curent.

— Exact.

— Crezi că adaptările astea vor fi suficiente? Nu avem nici o idee în privința celor ce ne așteaptă...

— Nu-i chiar așa, interveni Louis Wu. La urma urmei, asta nu e o planetă. Dacă a existat vreun animal periculos pentru locuitorii Lumii Inelare, probabil că el a fost lăsat pe planeta de baștină. N-o să ne întâlnim cu tigri... sau cu țânțari.

— Și dacă locuitorilor Lumii Inelare le plac tigrii? se întrebă Teela.

Era o ipoteză corectă, în ciuda modului în care fusese exprimată. În fond, ce știau ei despre psihologia acelor ființe? Doar că veneau de pe o planetă cu apă care se învârtea probabil în jurul unui soare de tip K 9. Din acest punct de vedere ei puteau arăta ca oamenii, ca Păpușarii, Kzinii, Grogii, delfinii, balenele..., dar asta era doar o supoziție.

— O să ne temem de locuitorii Lumii Inelare mai mult decât de animalele lor, prezise Kzinul. Trebuie să luăm cu noi toate armele posibile. Vă sugerez să mă învestiți cu comanda acestei expediții, pe perioada staționării noastre aici, până în momentul în care vom părăsi Inelul.

— Am asupra mea taspul.

— N-am uitat asta, Nessus. Poți să-l consideri ca un fel de putere de veto, la modul absolut. Îți recomand să-l folosești, însă, cu foarte mare măsură. Gândiți-vă cu toții! se ridică Kzinul în fața lor, cu întreaga prestanță a celor două sute de kilograme prevăzute cu dinți și gheare și învelite în blană portocalie. Se presupune că suntem ființe raționale. Gândiți-vă la situația în care ne aflăm! Am fost atacați. Nava noastră e pe jumătate distrusă. Trebuie să parcurgem o distanță necunoscută printr-un teritoriu necunoscut. Puterile celor ce populau Lumea Inelară erau cândva enorme. Mai dețin încă aceste puteri enorme sau cea mai complexă

armă pe care-o folosesc este o suliță făcută dintr-un os ascuțit? S-ar putea, la fel de bine, să posede încă transmutația, fascicule de conversie totală și orice le-ar fi fost necesar pentru a construi acest... – Kzinul privi în jurul său, la podeaua cu aspect sticlos, la zidurile de lavă neagră și, pentru o clipă, lăsă impresia că se cutremură – ... acest incredibil obiect artificial.

— Port asupra mea taspul! se încăpățână în continuare Nessus. Este expediția mea.

— Și ești mulțumit de felul în care decurge? Nu vreau să te insult, adică să te provoc. Trebuie să-mi încredințezi comanda. Dintre toți patru, sunt singurul care am pregătire militară.

— Haideți să mai așteptăm, propuse Teela. S-ar putea să nu găsim pe nimeni cu care să ne luptăm...

— De acord, zise și Louis.

Nu ardea de nerăbdare să fie condus de un Kzin.

— Foarte bine! Dar tot trebuie să luăm cu noi arme.

Începură cu toții să încarce aeroscuterele.

Pe lângă arme, mai erau și alte echipamente folositoare. Echipament de camping, testere de hrană, truse de reparații, fiole cu aditivi dietetici, filtre de aer...

Mai existau și niște discuri pentru comunicații proiectate pentru a fi montate la încheietura unui om sau a unui Kzin, sau pe gâtul unui Păpușar. Erau destul de mari și nu prea ușoare.

— Ce nevoie avem de ele? întrebă Louis. (Păpușarul le arătase deja sistemul de intercomunicații al aeroscuterelor.)

— Inițial, erau destinate menținerii legăturii cu pilotul automat al *Mincinosului*, astfel încât să putem chema nava la nevoie.

— Și de ce mai avem nevoie de ele acum?

— Le putem folosi pe post de translatoare, Louis. Dacă vom întâlni ființe inteligente, ceea ce pare foarte probabil, vom avea nevoie de pilotul automat pentru a efectua traducerea.

— Mda...

Erau gata. Mai rămăsese destul echipament în spatele carcasei, dar era nefolositor: echipament pentru ieșire în spațiul cosmic, costume presurizate, unele piese de schimb pentru echipamentele vaporizate de sistemul de apărare al Inelului. Luaseră cu ei totul, până și filtrele de aer, mai mult pentru că nu erau mai voluminoase decât niște batiste – n-ar fi fost exclus să aibă nevoie de ele.

Louis era epuizat. Se urcă pe aeroscuterul său și-l examină, întrebându-se dacă nu uitase nimic. Observă că Teela privea în sus și constată că era îngrozită.

— La naiba cu lumea asta! blestemă ea. *E încă amiază*!

— Nu intra în panică. E...

— Louis, lucrăm de șase ore bune! Cum poate fi încă amiază?

— Nu te îngrijora din pricina asta! Aici soarele nu apune, îți amintești?

— Nu apune?

Criza de isterie se sfârși la fel de brusc cum începuse.

— ...Oh! Desigur că nu apune!

— Va trebui să ne obișnuim cu asta. Privește din nou, nu cumva marginea unui pătrat de umbră trece prin dreptul soarelui?

Negreșit, ceva tăiase o felie din discul soarelui. Acesta se micșora văzând cu ochii.

— Mai bine am lua-o din loc, propuse Kzinul. Când va cădea întunericul, va trebui să fim departe.

CAPITOLUL 11
Arcada cerurilor

În lumina amurgului, cele patru aeroscutere se ridicară într-o formație romboidală. Zona descoperită a materialului de fundație rămase în urmă. Nessus le arătase cum să folosească circuitele server. Acum toate celelalte vehicule erau programate să efectueze aceleași manevre ca și cel al lui Louis care conducea pentru toți. Așezat într-un fotoliu anatomic, aducând cu o cușetă de masaj fără echipamente, bărbatul își pilota scuterul cu ajutorul pedalelor și al unui joystick.

Patru capete miniaturizate și transparente pluteau halucinant deasupra pupitrului vehiculului său. Erau acolo o sirenă cu părul ca pana corbului, un pseudo-tigru feroce cu ochii vigilenți și o pereche de capete caraghioase, fiecare cu un singur ochi. Sistemul de intercomunicații funcționa perfect, dând rezultate comparabile cu cele ale unui delirium tremens.

În momentul în care formația depăși peretele de lavă neagră, Louis fu atent la expresiile celorlalți.

Teela reacționă prima. Mai întâi studie apropierea, apoi fata se ridică, ochii ei descoperind infinitul acolo unde de fiecare dată întâlnise-ră limite. Ochii i se făcură rotunzi și mari, și fața îi străluci, aidoma soarelui ieșind dintre norii de furtună.

— Oh, Louis!

— Ce munte imens, remarcă Kzinul.

Nessus nu spuse nimic. Capetele i se scuturau și se roteau într-un ritm nebun.

Întunericul se lăsă rapid; o umbră neagră acoperi dintr-o dată muntele uriaș. În câteva secunde, acesta dispăru. Soarele era acum doar o seceră aurie, tăiată de întuneric. Și ceva se profilă pe cerul întunecat.

Era o arcadă enormă. Contururile sale căpătau rapid claritate – pe măsură ce solul și cerul deveneau tot mai întunecate, adevărata splendoare a cerului Lumii Inelare ieșea din noapte.

Lumea Inelară se arcuia peste ea însăși în dungi pictate în albastru deschis, brăzdate de nori albi, și în dungi mai subțiri de albastru întunecat. La bază, arcul era foarte lat, dar, cu cât se ridica, se îngusta tot mai mult. În apropierea zenitului, nu se mai zărea decât o linie alb-albastră strălucitoare, întreruptă de invizibilul inel al pătratelor de umbră.

Aeroscuterele se înălțau cu viteză și în tăcere. Pliul sonic era un amortizor foarte eficient; din exterior, Louis nu auzea nici un fel de zgomot, nici măcar vântul. De aceea, rămase de-a dreptul uimit când liniștea bucății sale private de spațiu fu inundată de urletul unei muzici orchestrale.

Era ca și cum o orgă cu aburi ar fi explodat.

Sunetul fusese dureros de tare. Louis își duse palmele la urechi. Uluit, nu-și dădu seama imediat ce se întâmplase. Apoi acționă comenzile intercomunicațiilor și imaginea lui Nessus apăru precum un spectru. Țipătul (coriștii dintr-o biserică arși de vii?) scăzu considerabil în intensitate. Bărbatul încă-l mai auzea, captat prin intercomunicațiile Teelei și Kzinului (un nor de efect stereo?).

— De ce a făcut așa ? exclamă uluită Teela.

— E îngrozit. O să-i ia ceva timp până o să se obișnuiască.

— Cu ce să se obișnuiască?

— Preiau comanda! tună Interlocutorul. Ierbivorul este incapabil să ia vreo hotărâre. Declar că această misiune are un caracter militar și, în consecință, comanda îmi revine mie!

Pentru o clipă, Louis se gândi să reclame locul șefului pentru sine. Dar cine avea chef să se bată cu un Kzin? Și, oricum, Kzinul ar fi fost un conducător mai bun.

Acum, aeroscuterele ajunseseră la o înălțime de aproape un kilometru. Cerul și solul erau în cea mai mare parte întunecate, dar pe sol existau unele zone mai negre în comparație cu celelalte, dând senzația de hartă în relief, în vreme ce bolta era presărată cu stele și dominată de imensa arcadă arcuită peste ea însăși.

În mod ciudat, Louis se pomeni gândindu-se la *Divina Comedie* a lui Dante. Universul acestuia fusese un artefact complex, în care sufletele oamenilor și ale îngerilor aveau rolul de rotițe ale unui vast mecanism. Inelul era și el un obiect artificial. Nu puteai uita acest lucru, nici măcar o clipă, din cauza toartei ce se înălța deasupra tuturor, uriașă, albastră, venind parcă de dincolo de infinit.

Nu era de mirare că Nessus nu fusese în stare să suporte acest lucru. Era prea fricos – și prea realist. Poate că-i sesizase frumusețea, poate că nu; cu siguranță, însă, înțelesese că fuseseră abandonați pe

o structură artificială, cu o suprafață mai mare decât toate lumile fostului imperiu al Păpușarilor luate la un loc.

— Cred că pot distinge Zidurile de margine, anunță Kzinul.

Louis își mută ochii de la cerul arcuit deasupra capului său. Privi către babord, apoi către tribord și respirația i se opri.

Către babord (erau cu fața în direcția din care aterizase *Mincinosul* – deci la stânga însemna babord), culmea Zidului de margine era o linie colorată în albastru închis, abia vizibilă. Bărbatul nu reușea să-i ghicească înălțimea. Baza acestuia nici măcar nu se zărea. Doar partea superioară era vizibilă, dar când îți forțai ochii prea multă vreme, imaginea începea să-ți joace feste, dispărând. Linia se afla cam prin zona unde ar fi trebuit să fie orizontul, așa încât ea ar fi putut reprezenta in egală măsură atât o bază, cât și un vârf.

Către tribord, celălalt Zid era identic. Aceeași înălțime, aceeași alură, aceeași tendință a marginii de a dispărea la o concentrare prea mare a privirii.

Aparent, *Mincinosul* se prăbușise foarte aproape de linia mediană a Inelului. Zidurile de margine păreau a fi egal distanțate... ceea ce însemna că erau dispuse la o depărtare de aproape 800 de mii de kilometri.

— Ce părere ai, Interlocutorule? întrebă Louis dregându-și vocea.

— Mie mi se pare că Zidul de la babord este o idee mai înalt.

— În ordine! răspunse bărbatul și coti spre stânga.

Celelalte scutere, încă branșate pe circuitul server, îl urmară.

Louis își activă intercomunicația, pentru a-i arunca o privire lui Nessus. Păpușarul își strângea șaua cu toate cele trei picioare, iar capetele-i erau vârâte între șa și corp. Strania făptură zbura fără să vadă nimic.

Teela interveni.

— Interlocutorule, ești sigur? interveni Teela.

— Bineînțeles, răspunsul Kzinul. Zidul de la babord este vizibil mai mare.

În sinea lui, Louis se amuza. Niciodată nu primise vreo instruire militară, dar știa câte ceva despre lupta sub comandă. În timpul unei revoluții pe Wunderland fusese surprins la sol și se văzuse nevoit să lupte ca partizan timp de trei luni, înainte de a putea ajunge la o navă.

Ceea ce-l caracterizează pe un bun ofițer, își reaminti el, este capacitatea sa de a lua hotărâri rapide. Iar dacă acestea se dovedeau a fi și corecte, cu atât mai bine...

Zburau către babord, deasupra peisajului întunecat. Inelul reflecta o lumină cu mult mai puternică decât Luna Pământului (aceasta nu

poate lumina suficient un peisaj, astfel încât să fie observat din aer). Pârtia de cratere pe care *Mincinosul* o săpase pe suprafața Inelului rămăsese în spatele lor, ca un fir argintiu, iar în cele din urmă dispăru în întuneric.

Aeroscuterele accelerau constant și în liniște. La o fracțiune sub viteza sunetului, un sunet ascuțit penetră pliul fonic, atinse un maxim la viteza sonică și dispăru brusc. Pliul fonic își găsi o nouă formă și din nou se instaură tăcerea.

La scurt timp după ce scuterele atinseseră viteza de croazieră, Louis își permise să se relaxeze în fotoliul de pilotaj. După informațiile lui, urma să petreacă în această poziție mai mult de o lună și, ca atare, ar fi fost posibil să se obișnuiască cu ea.

În consecință, deoarece în prezent era singurul care pilota formația și nu avea voie să adoarmă, începu să-și testeze scuterul. Celelalte dispozitive erau foarte simple, confortabile și ușor de folosit, dar nedemne de el.

Încercă să-și împingă mâna în pliul fonic. Acesta era un câmp de forță prevăzut să ghideze curenții de aer în jurul spațiului ocupat de aeroscuter. Nu se intenționase ca acesta să devină un soi de cușcă de sticlă. Avu senzația că mâna lui era expusă unui vânt puternic, unui vânt rece care bătea din toate direcțiile. Se afla într-o bulă protejată de curenții de aer.

Pliul fonic era totodată și un mijloc de protecție împotriva prostiei. Verifică acest lucru, extrăgând o bucată textilă de șters fața dintr-un compartiment special și scăpând-o intenționat din mână. Cârpa căzu fluturând sub scuter și rămase acolo, zbătându-se nebunește în curentul de aer. Louis era aproape convins că în cazul – puțin probabil – în care ar fi căzut din șa, ar fi fost cules de către pliul fonic, dându-i-se posibilitatea de a urca la loc pe aparat. Era posibil, fiind un lucru făcut de Păpușari...

Tubul de alimentare cu apă îi oferi lichid distilat. Fanta de alimente îi dădu câteva tartine maronii-roșcate. De șase ori comandă câte una – mușca o dată și arunca restul în colectorul de deșeuri. Fiecare tartină avea un gust diferit și nici unul nu era neplăcut.

Cel puțin nu se va plictisi de mâncare. Oricum nu prea curând.

Dar dacă, spre ghinionul lor, nu aveau să găsească plante sau apă pentru a aproviziona colectorul, fanta de alimente avea să înceteze în cele din urmă să le mai livreze tartinele.

Comandă, deci, și o a șaptea tartină și o mâncă până la ultimele firimituri. Descurajat, se gândi la distanța care-i separa de orice ajutor posibil. Pământul se afla la două sute de ani-lumină, flota Păpușarilor,

situată la doi ani-lumină, se îndepărta aproape cu viteza luminii, și până și hodorogitul *Mincinos* devenise invizibil încă de la începutul zborului. Acum dispăruse chiar și canionul săpat de el. Oare ar fi fost greu să se rătăcească pentru totdeauna?

La naiba, era aproape imposibil! decise în cele din urmă Louis. În direcția contrară sensului de rotație se afla cel mai înalt munte pe care-l văzuse vreodată un om. Chiar și pe Lumea Inelară nu puteau exista prea mulți asemenea supervulcani. Pentru a regăsi *Mincinosul*, ar fi fost de ajuns să se îndrepte spre munte și apoi să caute în direcția de rotație un defileu liniar lung de câteva mii de kilometri.

...Dar arcada Inelului strălucea deasupra capetelor lor – se aflau într-un loc imens, de trei milioane de ori mai mare decât suprafața terestră. Era suficient spațiu ca să te rătăcești ușor și definitiv.

Nessus începuse să se dezdoaie. Mai întâi un cap, apoi celălalt ieșiră de sub toracele său. Păpușarul apăsă pe câteva comutatoare, apoi vorbi:

— Louis, putem avea o mică discuție în particular?

Imaginile transparente ale Teelei și Kzinului păreau că dormitează. Louis le izolă de circuitele intercomunicației, apoi îi răspunse:

— Spune!

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai auzit?

— Urechile mele se află în capete. Auzul mi-a fost blocat.

— Cum te simți acum?

— Poate că mă voi reîntoarce în stare catatonică. Mă simt pierdut, Louis.

— Și eu. Oricum, în ultimele ore am parcurs 3500 km. Am fi făcut mai mult cu niște cabine de transfer sau măcar cu niște discuri de pășit.

— Inginerii noștri n-au putut instala discurile de pășit.

Capetele Păpușarului se întoarseră unul către altul, privindu-se ochi în ochi. După o clipă, își reluară poziția de dinainte, dar Louis își aminti că mai văzuse un gest asemănător. Acum realiză că putea fi vorba de ceva similar unui râs de Păpușar. Oare un Păpușar nebun își putea dezvolta un simț al umorului?

Continuă să-l informeze:

— Ne deplasăm către babord. Kzinul a decis că zidul dinspre această parte este mai apropiat. Cred că dacă dădeam cu banul ajungeam la o concluzie mai bună, dar el este șeful. A preluat comanda în momentul în care ai intrat în catatonie.

— Este regretabil. Scuterul Interlocutorului este în afara razei de acțiune a taspului meu. Trebuie...

— Așteaptă o clipă. De ce nu-l lași la comandă?

— Dar... dar...

— Gândește-te puțin! îl zori Louis. Oricând îi vei putea anula hotărârile cu ajutorul taspului. Dacă nu-i dai comanda acum, o va prelua oricum de fiecare dată când te vei relaxa. Avem nevoie de un conducător necontestat.

— Presupun că acest lucru nu va avea consecințe negative, fluieră Păpușarul. În orice caz, dacă mi-aș asuma eu conducerea, faptul respectiv nu ne-ar spori semnificativ șansele.

— Așa te vreau! Cheamă-l pe Kzin și spune-i că acum el este Cel-Prea-Ascuns.

Louis își reglă intercomunicația pe canalul Interlocutorului, pentru a auzi schimbul de replici. Dacă se aștepta la efecte dramatice, fu dezamăgit. Kzinul și Păpușarul schimbară câteva fraze șuierate în Graiul Hero, apoi felina întrerupse legătura.

— Trebuie să-mi cer scuze! spuse Nessus. Prostia mea ne-a adus numai dezastre...

— Nu-ți face probleme din cauza asta! îl consolă Louis. Pur și simplu, te afli în faza depresivă a ciclului tău biologic.

— Sunt o ființă inteligentă și pot înfrunta realitatea. M-am înșelat teribil în privința Teelei Brown.

— Este adevărat, dar nu-i greșeala ta.

— Ba este a mea, Louis Wu! Ar fi trebuit să-mi dau seama de ce nu pot găsi alți candidați în afara Teelei.

— De ce ?

— Ceilalți erau prea norocoși.

Louis fluieră discordant printre dinți. Păpușarul inventase o teorie nou-nouță.

— Erau prea norocoși pentru a se implica într-un proiect atât de periculos ca al nostru, continuă Nessus. Loteriile Drepturilor de Naștere au produs, în mod evident, indivizi cu grad ridicat de șansă, moștenită ereditar. Cu singura observație că această șansă nu-mi era disponibilă. Când am încercat să-i contactez pe descendenții Loteriilor, am dat doar de Teela Brown.

— Ascultă...

— N-am fost în stare să iau legătura și cu alții pentru că aceștia din urmă erau prea norocoși. Am reușit să dau peste Teela Brown și s-o implic în această expediție nefericită, pur și simplu pentru că ea n-a moștenit genele respective. Louis, îmi cer scuze!

— Mai bine ai dormi un pic.

— Trebuie să-mi cer scuze și față de Teela.

— Nu. Asta e greșeala mea! Aș fi putut s-o opresc.
— Serios ?
— Nu știu. Sincer, nu știu. Relaxează-te!
— Nu pot.
— Atunci pilotează tu și mă culc eu.

Înainte de a se cufunda în somn, bărbatul mai apucă să observe cât de lin se ridica aeroscuterul. Păpușarul era un pilot excelent.

Louis se trezi odată cu prima rază de lumină.

Nu era obișnuit să doarmă în gravitație. Niciodată nu-și mai petrecuse o noapte în această poziție. Când căscă și încercă să se întindă, mușchii îi trosniră, zvâcnind din cauza crampelor. Morocănos, se frecă la ochi și privi în jurul său.

Umbrele erau caraghioase. Louis se uită în sus și observă o mică felie din soarele de la zenit. „Sunt un tâmpit", își spuse și așteptă ca lacrimile să i se oprească. Reflexele îi erau mai rapide decât creierul. În stânga sa, era un întuneric deplin, adâncindu-se odată cu distanța. Orizontul lipsă constituia o bornă a nopții și haosului, sub un cer albăstrui, pe care contururile arcadei Inelului începeau să pălească.

Către dreapta, în sensul de rotație, era plină zi.

Zorile erau diferite pe Inel.

Deșertul tocmai se sfârșea. Marginea sa ondulată, clară și netedă se curba spre dreapta și spre stânga. În spatele scuterelor rămânea întinderea alb-gălbuie, strălucitoare și goală. Imensul munte continua să blocheze o impresionantă bucată de cer. În față, râuri și lacuri, separate de zone verzi și maronii, se observau într-o perspectivă încețoșată.

Scuterele își menținuseră pozițiile, destul de depărtate unele de altele, într-o configurație romboidală. De la acea distanță, păreau mai degrabă niște gâze argintii. Louis se afla în frunte. Memoria îi spunea că Interlocutorul se găsea pe direcția de rotație, Nessus pe direcția contrară, iar Teela închidea formația.

În direcția muntelui plutea un nor de praf, asemănător celui ridicat în deșert de un jeep uriaș. Pesemne că era imens, dar de la o asemenea depărtare părea doar o scamă...

— Te-ai trezit, Louis ?
— M'neața, Nessus. Ai pilotat tot timpul ?
— Cu câteva ore în urmă, i-am încredințat comanda Kzinului. O să constați că am parcurs aproape 12 mii de km.
— Mda.

Dar asta reprezenta doar o mică fracțiune din distanța pe care o aveau de acoperit. O viață întreagă petrecută în călătorii efectuate cu

ajutorul cabinelor de transfer îi alterase capacitatea de percepere a distanțelor.

— Privește în spatele nostru, zise Louis. Vezi norul ăla de praf ? Ai idee ce ar putea fi ?

— Desigur. Trebuie să fie roca vaporizată de aterizarea noastră, care s-a condensat în atmosferă. Un asemenea volum imens n-a avut timp să se depună.

— Eu mă gândeam la furtuni de nisip... La naiba, ia uită-te ce repede alunecăm!

Dâra de praf avea cel puțin câteva mii de kilometri lungime, asta dacă se afla la aceeași depărtare ca și nava.

Cerul și solul păreau două farfurii plate, infinite, presate una peste alta, iar membrii echipajului niște microbi care se târau între ele.

— Presiunea aerului a crescut.

Louis se întoarse spre Păpușar.

— Ce-ai spus?

— Uită-te la indicatorul de presiune. Locul aterizării *Mincinosului* era mai ridicat cu cel puțin trei kilometri.

Louis își comandă o tartă nutritivă pentru micul dejun.

— E așa de importantă presiunea aerului?

— Întrucât ne aflăm într-un mediu necunoscut, trebuie să observăm toate aspectele. Nu putem ști ce detaliu ar putea fi crucial. De exemplu, muntele pe care l-am ales ca reper se înalță încă în spatele nostru. Trebuie să fie chiar mai mare decât am presupus. În plus, ce este punctul acela argintiu-strălucitor din față ?

— Unde?

— Aproximativ pe ipotetica linie a orizontului, Louis. Drept înainte.

Era ca și când ai fi căutat un detaliu pe o hartă văzută pe muchie. În cele din urmă, Louis îl găsi – o licărire strălucitoare, un pic prea mare pentru a fi doar un simplu punct.

— Lumină solară reflectată. Care o fi cauza? Un oraș de sticlă?

— Improbabil.

Louis râse.

— Ești prea politicos. Totuși, este la fel de mare ca și un oraș. Sau ca un câmp de oglinzi. Poate este un telescop uriaș, vreau să spun oglinda sa.

— În cazul ăsta, probabil că este abandonat.

— De ce?

— Știm că civilizația de aici s-a întors la sălbăticie. Ar fi permis, altfel, unei regiuni atât de mari să se transforme în deșert?

Cândva, Louis acceptase și el acest argument. Acum, însă...

— Poate că simplifici prea mult. Inelul este mai mare decât am crezut inițial. Cred că este suficient loc și pentru sălbăticie, și pentru civilizație, și pentru orice treaptă intermediară între ele.

— Civilizația tinde să se extindă, Louis.

— În privința asta, ai dreptate...

Oricum, urmau să se lămurească ce era cu punctul strălucitor, pentru că se afla chiar în drumul lor.

În orice caz, nu era o cofetieră.

Louis tocmai înghițea ultima îmbucătură a tartinei, când observă două lumini verzi pâlpâind pe pupitrul său. La început, ele îl nedumeriră, dar curând își aminti că în noaptea precedentă deconectase legătura cu Teela și cu Interlocutorul. Repuse în funcțiune intercomunicația.

— Bună dimineața, i se adresă Kzinul. Ai văzut răsăritul, Louis? Extraordinar de stimulant din punct de vedere estetic.

— L-am văzut. M'neața, Teela!

Teela nu-i răspunse.

Louis o studie mai atent. Fata părea fascinată, subjugată, ca și cum ar fi atins Nirvana.

— Nessus, ai folosit taspul asupra femeii mele?

— Nu! De ce aș fi făcut-o?

— De când e în starea asta?

— Ce fel de stare? întrebă Kzinul. N-a prea vorbit în ultima vreme, dacă la asta te referi.

— Pe naiba, mă refer la expresia ei!

Chipul Teelei, așa cum apărea pe pupitru, privea infinitul direct prin Louis. Tânăra era tăcută, dar fericită.

— Pare relaxată, fără să aibă vreun disconfort aparent, spuse Kzinul. Cele mai subtile nuanțe ale expresiei umane...

— Las-o baltă! Du-ne jos! A intrat în transă Plateau...

— Nu înțeleg.

— Du-ne jos!

Coborau de la o înălțime de peste un kilometru și jumătate. Înainte ca Interlocutorul să activeze din nou propulsia, Louis încercă pentru scurt timp senzația de cădere liberă. Studie imaginea Teelei, dar nu observă nici o schimbare pe figura ei. Era calmă și absentă, având colțurile gurii ușor ridicate.

Era furios. Cunoștea câte ceva despre hipnoză, frânturi de informație pe care un om le poate aduna în două sute de ani. Dacă și-ar fi putut aminti...

Petele verzi și maronii se transformau în câmpii, păduri, la care se adăuga firul argintiu al unui râu. Sub ei se zărea un peisaj sălbatic, luxuriant, tipul de peisaj pe care oricine s-ar fi așteptat să-l întâlnească pe o planetă-colonie.

— Încearcă să ne așezi într-o vale, îi spuse Louis Kzinului. Aș vrea s-o scot de sub influența orizontului.

— În ordine! V-aș sugera ție și lui Nessus să deconectați circuitele de pilotaj automat și să mă urmați folosind comanda normală. Eu o voi pilota doar pe Teela.

Rombul de scutere se sparse și formația se rearanjă. Kzinul se mutase spre babord, pe direcția de rotație, îndreptându-se spre râul pe care-l zăriseră mai devreme. Ceilalți îl urmau. După ce traversă râul, Kzinul vira pentru a-i urma cursul. Aproape că se târau pe deasupra copacilor.

— Vegetația pare foarte asemănătoare celei de pe Pământ, remarcă Louis, iar ceilalți dădură din cap, în semn de aprobare.

Depășiră un cot al râului.

Băștinașii se aflau pe o porțiune mai lată a albiei și întindeau un năvod. În momentul în care linia de scutere intră în raza lor vizuală, își ridicară privirile pentru un moment ce părea să nu se mai sfârșească, abandonându-și năvodul și rămânând cu gurile căscate.

Louis, Kzinul și Nessus reacționară imediat și sincron, ridicându-se brusc. Băștinașii se micșorară, până ce deveniră niște puncte, râul – un firicel argintiu, iar pădurea luxuriantă se transformă într-un amestec de pete verzi și maronii.

— Activați pilotul automat, ordonă Kzinul pe un inconfundabil ton de comandă. O să aterizăm în altă parte.

Pesemne că învățase undeva tonul ăsta de comandă, cu utilizare strictă în relațiile cu oamenii. Îndatoririle unui ambasador, gândi Louis, erau cu adevărat extrem de variate.

În aparență, Teela nu sesizase nimic.

— Ei bine? li se adresă bărbatul celorlalți.

— Erau oameni, răspunse Nessus.

— Oare? Am crezut că am halucinații. Cum este posibil să fi ajuns oamenii aici?

Nimeni nu se învrednici să-i răspundă.

CAPITOLUL 12

Pumnul-lui-Dumnezeu

Aterizară pe un petec de vegetație sălbatică înconjurat de dealuri joase. Acestea, ascunzând orizontul fals și strălucirea arcadei, diminuată de lumina zilei, creau impresia că se găseau pe oricare dintre lumile locuite de oameni. Iarba nu era chiar iarbă, dar era verde și acoperea zonele care în mod normal ar fi fost acoperite de iarbă. În jurul lor, vedeau sol și roci și tufișuri cu frunziș verde, aproape normal de încâlcite.

Vegetația, așa cum remarcase Louis, era straniu de asemănătoare celei de pe Pământ. Existau tufișuri acolo unde te-ai fi așteptat să vezi tufișuri; zone dezgolite acolo unde te-ai fi așteptat să vezi locuri dezgolite. Potrivit instrumentelor de pe scutere, plantele erau asemănătoare celor de pe Pământ până la nivel molecular. Și, la fel cum Louis și Kzinul erau înrudiți prin cine știe ce protovirus, tot așa și copacii aceștia puteau să reclame calitatea de frați.

Exista o plantă care ar fi putut fi folosită foarte bine drept gard. Semăna cu lemnul, dar creștea la un unghi de 45 de grade, dând naștere unei coroane de frunze, apoi cobora sub același unghi pentru a da naștere rădăcinilor, se înălța din nou la 45 de grade... Louis mai văzuse ceva asemănător pe Gummidgy, dar acest zigzag era verde lucitor și avea trunchiuri maronii, culorile vegetației Pământului. Louis o denumise *rădăcina cot*.

Nessus colecta plante și insecte pentru a le testa în micul laborator compact al scuterului său. Era îmbrăcat cu costumul său presurizat, un balon transparent cu trei cizme și două mănuși. Nimic de pe Inel nu-l putea ataca fără a străpunge această barieră; nici o insectă, nici o granulă de polen, ciupercă, spor, nici măcar molecule virale.

Teela Brown zăcea în aeroscuterul ei, cu mâinile – mai degrabă mari decât delicate – odihnindu-se pe comenzi și având colțurile gurii ușor ridicate. Era aplecată, ca și cum ar fi vrut să se opună accelerației scuterului, dar părea relaxată, dând la iveală curbe ale corpului de parcă

ar fi pozat. Ochii ei verzi priveau prin Louis Wu și prin bariera de dealuri joase, spre infinitatea abstractă a orizontului Lumii Inelare.

— Nu înțeleg, ce se întâmplă, de fapt, cu ea? se miră Kzinul. Nu doarme și totuși este ciudat de absentă.

— Hipnoza autostrăzii, îi răspunse Louis Wu. Își va reveni singură.

— Deci nu este în pericol?

— Acum, nu. Mi-a fost însă teamă că ar putea cădea de pe scuter sau că ar manevra aiurea comenzile. Pe sol este în siguranță.

— Dar de ce ne dă atât de puțină atenție?

Louis încercă să-i explice.

Pe centura de asteroizi a Sistemului Solar oamenii își petrec jumătate din viață pilotându-și navele cu un singur pasager printre bucățile de stâncă. Poziția și-o calculează în funcție de stele și adeseori minerii de pe Centură privesc cerul ore în șir: arcadele strălucitoare și rapide ale navetelor cu propulsie atomică; licăririle asteroizilor apropiați, alunecând încet, și punctele fixe ale stelelor și galaxiilor.

Omul își putea pierde ușor mințile printre aceste lumini. Mult mai târziu, își dădea seama că propriul corp hotărâse pentru el, ghidându-i nava în timp ce mintea sa călătorise pe tărâmuri pe care nu și le putea aminti. Această stare a primit denumirea de privire îndepărtată; în general, era foarte periculoasă, pentru că spiritul nu revenea întotdeauna la trupul său.

Pe marele podiș de pe Muntele Lookitthat, un om poate sta la marginea vidului privind în infinit. Muntele are doar 65 km înălțime, dar ochiul, parcurgând panta tulbure, găsește infinitul în pâcla care-i ascunde poalele.

Vidul este alb, fără semne distinctive și uniform. Se întinde, fără a suporta vreo modificare, de la panta cețoasă a muntelui până la orizontul lumii. Golul poate acapara mintea unui om în asemenea măsură încât acesta să rămână înghețat și zdrobit la marginea eternității până când apare cineva care să-l smulgă din acea stare, căreia i se spune transă Plateau. Acum era vorba de orizontul Lumii Inelare.

— Dar totul nu este decât autohipnoză, concluzionă Louis.

Teela continua să privească fără să clipească.

— Probabil că aș putea s-o scot din starea asta, dar ce rost are să risc ? Mai bine s-o lăsăm să doarmă.

— Nu înțeleg hipnoza, zise Interlocutorul. Am auzit de ea, dar n-o pot înțelege.

— Nu mă surprinde. Kzinii n-ar fi medii bune. Nici Păpușarii, că tot veni vorba.

Nessus abandonase adunatul eșantioanelor de viață străină și li se alăturase.

— Putem însă studia ceea ce nu înțelegem, interveni el. Știm că în interiorul omului există ceva care se împotrivește luării unor decizii. O parte din el tânjește ca altcineva să-i spună ce să facă. Un mediu hipnotic bun este o persoană încrezătoare, având o mare capacitate de concentrare, iar actul prin care acesta se predă în mâinile hipnotizatorului este începutul procesului de hipnoză.

— Dar ce este hipnoza?

— O stare indusă de monomanie.

— Și de ce ar dori cineva să devină monomaniac?

Se părea că Nessus n-avea nici un răspuns.

— Deoarece are încredere în hipnotizator, răspunse Louis în locul Păpușarului.

Kzinul își clătină capul imens și-i întoarse spatele.

— O asemenea încredere în altă persoană este nesănătoasă, zise Nessus. Îți mărturisesc, nici eu nu înțeleg hipnoza. Dar tu, Louis?

— Nu în totalitate.

— Asta mă liniștește, răspunse Păpușarul privindu-se o clipă ochi în ochi (o pereche de pitoni inspectându-se unul pe celălalt). N-aș putea avea încredere în cineva care înțelege aberațiile.

— Ce ai aflat despre plantele Lumii Inelare?

— Seamănă foarte mult cu cele de pe Pământ, după cum ți-am spus. Totuși, unele forme par mai specializate decât te-ai putea aștepta.

— Vrei să spui mai evoluate?

— Poate. Sau, mai degrabă, este posibil ca o formă specializată să aibă mai mult spațiu de dezvoltare, chiar în interiorul mediului ei limitat, aici, pe Inel. Important este că plantele și insectele sunt suficient de asemănătoare pentru a ne teme de ele.

— Și viceversa?

— Oh, da. Câteva forme sunt comestibile pentru mine, câteva ar fi potrivite pentru stomacul tău. Va trebui să le testezi separat, întâi împotriva toxinelor, apoi în ceea ce privește gustul. Oricum, nu există plantă pe care bucătăria aeroscuterului să n-o poată folosi în siguranță.

— Așadar, nu vom muri de foame...

— Este singurul avantaj, numai că el nu poate compensa pericolele. Ah, dacă Inginerii noștri s-ar fi gândit să monteze o momeală stelară la bordul *Mincinosului*, această întreagă epopee ar fi fost inutilă!

— O momeală stelară?

— Un echipament simplu, inventat cu mii de ani în urmă, ce determină soarele local să emită semnale electromagnetice care atrag

colectoarele de fotoni. Având un asemenea echipament, am fi putut atrage un colector către această stea, anunțând apoi problemele noastre oricărei nave a Outsiderilor care i-ar fi urmat.

— Dar colectoarele se deplasează cu o viteză mult inferioară celei a luminii. Treaba asta ar fi durat ani întregi!

— În schimb, oricât de mult am fi așteptat, n-am fi fost nevoiți să părăsim siguranța navei!

— Și pretinzi că asta s-ar fi numit viață! pufni Louis, privindu-l pe Kzin.

Acesta, tolănit pe jos, la o oarecare distanță, îl privea la rândul său, rânjind ca motanul din *Alice în Țara Minunilor.* Un moment destul de lung se priviră în ochi, apoi felina se ridică alene, făcu un salt și se afundă printre tufișuri.

Louis își întoarse privirile. Avea senzația că se întâmplase ceva important. Dar ce anume, nu-și dădea seama.

Încălecată pe șaua scuterului ei, Teela părea că apasă pe accelerație... ca și când încă ar fi zburat. Louis rememoră cele câteva ocazii în care fusese hipnotizat de un terapeut. De fiecare dată se simțise ca la teatru. Izolat într-o dulce absență a responsabilității, știuse în permanență că de fapt participa la un fel de joc pe care-l juca cu terapeutul. Ar fi putut să se elibereze în orice moment. Dar, din motive nelămurite, nu încercase acest lucru niciodată.

Dintr-o dată, privirea Teelei deveni clară. Tânăra își scutură capul, se întoarse și-i observă.

— Louis! Cum am ajuns aici?

— Ca de obicei.

— Ajută-mă să cobor!

Întinse brațele spre el, aidoma unui copil urcat pe un zid. Bărbatul o apucă de talie și o săltă de pe scuter. Atingerea ei îi provocă un fior pe șira spinării și o senzație de căldură în plexul solar. Își lăsă mâinile acolo unde se aflau.

— Ultimul lucru de care-mi amintesc este că ne aflam la o înălțime de peste un kilometru, murmură fata.

— De acum încolo, să-ți ferești privirea de orizont.

— Ce-am făcut, am adormit la volan? – râse și-și scutură capul astfel încât părul îi deveni un nor mare și negru – ... și voi v-ați alarmat cu toții! Îmi pare rău! Unde-i Interlocutorul?

— Vânează un iepure, răspunse Louis. Hei, de ce să nu ne dezmorțim și noi un pic, dacă avem ocazia?

— Ce-ai zice de o mică plimbare prin pădure?

— O idee excelentă!

Bărbatul surprinse privirea fetei și văzu că fiecare ghicise gândurile celuilalt. Cotrobăi în compartimentul de bagaje al scuterului și scoase o pătură.

— Gata!

— Mă uluiți! zise Nessus. Nici o altă specie rațională nu copulează atât de des ca voi. Duceți-vă! Aveți grijă unde vă așezați. Amintiți-vă că pot exista și forme de viață nefamiliare...

— Știai că, odinioară, *gol* era identic cu *neprotejat*? spuse Louis.

Avea impresia că, odată cu hainele, renunța și la siguranță. Lumea înelară dispunea de o biosferă funcțională, matură, plină de gângănii și bacterii sau alte chestii cu dinți, create anume pentru a consuma o hrană protoplasmatică.

— Nu, îi răspunse Teela.

Fata se așezase goală pe pătură și-și întindea brațele către soarele de amiază.

— ...E așa de bine! Știi că niciodată nu te-am văzut dezbrăcat la lumina zilei?

— Și eu la fel. Aș putea adăuga că arăți nedrept de bine în postura asta. Hai să-ți arăt ceva ...

Își înălță o mână către pieptul său lipsit de păr.

— ...La naiba...

— Nu văd nimic.

— A dispărut. Ăsta-i necazul cu acceleratoarele metabolice. Nu lasă urme. Cicatricele dispar, și după o vreme...

Bărbatul trasă o linie de-a curmezișul pieptului, dar sub degetul său nu rămase nimic.

— Un atingător de pe Gummidgy a smuls o fâșie din mine, de la umăr până la buric, lată de vreo zece centimetri și adâncă de vreo doi. Mișcarea următoare m-ar fi despicat în două. Din fericire, s-a hotărât să înghită mai întâi prima îmbucătură. Trebuie să fi fost ceva teribil de otrăvitor, pentru că s-a făcut ghem, cuprins de spasme, și a murit. Acum n-a mai rămas nimic, nici măcar o urmă.

— Bietul Louis! Dar nici eu n-am urme.

— Pentru că ești o anomalie statistică, la care se adaugă și faptul că ai numai douăzeci de ani.

— Oh!

— Mmm... Ești netedă!

— Mai ai și alte urme?

— O dată am făcut o manevră greșită cu un fascicul pentru minerit...

Îi ghidă mâna spre zona respectivă...

Apoi, Louis se răsuci pe spate și Teela îl încălecă. Se priviră unul pe altul preț de o clipă nesfârșită, strălucitoare, de nesuportat, înainte de a începe să se miște.

Privită prin incandescența unui orgasm pe cale de a se instala, o femeie pare să câștige aureola unui înger...

Ceva de mărimea unui iepure ieși dintre copaci, trecu peste pieptul lui Louis și dispăru în desiș. O clipă mai târziu, Kzinul intră și el în câmpul vizual.

— Scuzați-mă! strigă felina și fugi, adulmecând urma proaspătă.

Când se reîntoarseră la scutere, observară că blana din jurul gurii Kzinului era roșie.

— Pentru prima dată în viața mea, anunță el cu extremă satisfacție, am vânat pentru a-mi asigura hrana, fără a folosi alte arme decât colții și ghearele.

Urmă însă sfatul lui Nessus și înghiți o pilulă antialergică cu spectru larg.

— E timpul să discutăm despre băștinași, anunță Nessus.

Teela fu uimită.

— Băștinași?

Louis îi explică situația în câteva cuvinte:

— Dar de ce am fugit? se miră fata. Cum puteau să ne facă vreun rău? Chiar erau oameni?

— Nu-mi dau seama cum s-ar fi comportat. Oricum, dacă erau oameni, nu-mi explic cum au ajuns atât de departe de spațiul uman...

— Nu poate exista nici cea mai mică îndoială, interveni Kzinul. Încrede-te în simțurile tale, Louis. S-ar putea să găsim rasa lor diferită de a ta sau de a Teelei. Dar sunt oameni.

— Ce te face să fii atât de sigur ?

— I-am mirosit, Louis. Mirosul a ajuns până la mine în momentul în care am deconectat pliurile fonice. În depărtare, risipiți în grupuri, un număr mare de indivizi umani. Încrede-te în nasul meu, Louis!

Pământeanul acceptă argumentul. Nasul unui Kzinti era nasul unei adevărate fiare carnivore.

— Evoluție paralelă? sugeră el.

— Prostii! răspunse Nessus.

— Ai dreptate!

Forma umană era potrivită pentru un creator de unelte, dar nu mai mult decât alte configurații posibile. Rațiunea putea lua naștere în tot felul de corpuri.

— Ne pierdem vremea, spuse Interlocutorul. În momentul de față, important nu este cum au ajuns oamenii aici, ci cum vom stabili contactul cu ei. Pentru noi fiecare contact va fi primul.

Avea dreptate, își dădu seama Louis. Scuterele se mișcau mai rapid decât oricare din sistemele de transmitere a informațiilor pe care băștinașii păreau a le avea. Dar dacă ar fi dispus de modalități de semnalizare...

— Trebuie să aflăm câteva date despre comportarea oamenilor în stare de sălbăticie, continuă Kzinul. Louis? Teela?

— Știu puțină antropologie, răspunse bărbatul.

— Atunci, când vom efectua contactul, tu vei vorbi în numele nostru. Să sperăm că pilotul automat al navei va face o traducere adecvată. Vom lua legătura cu primii oameni pe care-i vom întâlni.

De îndată ce se ridicară în aer, pădurea făcu loc unei table de șah de câmpuri cultivate. Câteva secunde mai târziu, Teela zări orașul.

Semăna izbitor cu orașele de pe Pământ din secolele precedente. Existau multe clădiri înalte de câteva etaje, strânse una lângă cealaltă, formând o masă continuă. Câteva turnuri înalte și zvelte se ridicau deasupra acestei mase, legate laolaltă prin coridoare de acces auto: cu siguranță, *nu era* o caracteristică a orașelor de pe Pământ. Civilizația terestră a acelei perioade prefera să utilizeze elicopterele.

— Căutările noastre se vor opri, poate, aici, sugeră Kzinul optimist.

— Pun pariu că e părăsit, replică Louis.

Pământeanul dăduse acest răspuns într-o doară, dar se dovedi că avea dreptate. Iar acest lucru deveni evident abia în momentul în care ajunseră deasupra orașului.

În zilele sale de glorie, orașul trebuie să fi fost teribil de frumos. Avusese o caracteristică pentru care ar fi fost invidiat de orice altă aglomerare urbană din spațiul cunoscut: cele mai multe clădiri plutiseră pur și simplu în aer, fiind legate de sol și de celelalte clădiri prin rampe și turnuri elevatoare. Eliberate de constrângerile gravitației, de restricțiile verticale și orizontale, aceste superbe castele plutitoare se dezvoltaseră în toate formele și dimensiunile posibile.

Acum, cele patru aeroscutere zburau peste niște ruine. Fiecare clădire plutitoare le zdrobise în cădere pe cele de dedesubt, astfel încât întregul oraș devenise o mare de moloz, cioburi de sticlă, oțel contorsionat, rampe îndoite și turnuri elevatoare țintind către nicăieri.

Toate acestea îl determinară pe Louis să-și pună întrebări în legătură cu firea băștinașilor. Inginerii umani nu construiau castele plutitoare, erau prea obsedați de conceptul de siguranță.

— Presupun că toate au căzut odată, zise Nessus. Nu văd nici un indiciu din care să reiasă că s-ar fi încercat repararea lor. Fără îndoială că a fost o avarie a alimentării cu energie. Interlocutorule, cei din neamul Kzinti ar face niște construcții atât de nebunești?

— Noi nu ne dăm în vânt după înălțimi. Poate oamenii, dacă n-ar ține atât la viețile lor!

— Acceleratoare metabolice! exclamă Louis. Ăsta e răspunsul. N-au avut acceleratoare metabolice.

— Da, asta i-ar fi putut face mai inconștienți, diminuându-le tendința de a-și proteja viața, speculă Păpușarul. Pare a fi rău prevestitor, nu ? Dacă ei își prețuiesc prea puțin propriile vieți, se vor gândi și mai puțin la ale noastre.

— Nu cobi!

— O să aflăm cât de curând. Kzinule, vezi acea clădire izolată, înaltă, de culoare bej și cu ferestrele sparte...?

O depășiseră chiar în momentul când Nessus vorbea. Louis, care era de rând la pilotaj, făcu un ocol pentru a o privi cu mai multă atenție.

— Am avut dreptate. Vezi, Interlocutorule? E fum...

Clădirea în cauză era un pilon răsucit și sculptat în mod artistic, înalt de vreo douăzeci de etaje. Din ferestrele sale rămăseseră doar niște rânduri de ovaluri negre. Majoritatea ferestrelor de la parter erau acoperite, dar prin cele câteva lăsate deschise vântul scotea afară fuioare subțiri de fum cenușiu.

Turnul era intercalat între alte clădiri de unu și două etaje. Unele dintre acestea fuseseră făcute praf de un soi de cilindru, care probabil căzuse din cer. El avusese noroc, pentru că epava se dezagregase pe traseu. În spatele turnului se afla marginea orașului presărată numai cu dreptunghiuri de terenuri cultivate. Siluete umanoide alergau dinspre aceste câmpuri, în timp ce aeroscuterele aterizau.

Clădirile, care păruseră întregi din aer, se dovedeau a fi într-o stare evidentă de ruină, privite de la nivelul acoperișurilor. Nimic nu scăpase neatins. Pana de energie și dezastrele ce urmaseră se petrecuseră probabil acum sute de ani. Apoi, la toate acestea se adaugaseră vandalismul, ploaia, coroziunea provocată de microorganisme, oxidarea metalelor și încă ceva. Ceva care în preistoria Pământului lăsase în urmă orașe îngropate prin care să poată scotoci arheologii de mai târziu.

Băștinașii nu-și restauraseră orașul după dezastru, dar nici nu-l părăsiseră. Continuaseră să locuiască printre ruinele sale.

Și gunoaiele traiului lor se acumulaseră alături de ei.

Gunoaie. Cutii goale. Praf adus de vânt. Resturi de mâncare, oase și materiale aducând vag cu frunzele de morcovi și știuleții de porumb.

Unelte stricate. Gunoiul se acumulează atunci când oamenii sunt prea leneși sau prea angrenați în muncă, pentru a-și mai face timp să-l îndepărteze. Se adună peste cel vechi, se tasează sub propria greutate sau sub cea a pașilor, an de an, generație după generație.

Intrarea originară era deja îngropată. Nivelul solului ajunsese deja peste această înălțime. În timp ce aeroscuterele aterizau pe o suprafață de gunoi puternic compactată, care se ridica la trei metri deasupra unei foste parcări pentru vehicule mari cu deplasare pe sol, cinci umanoizi își făcură apariția cu solemnitate, ieșind printr-o fereastră a primului etaj.

Era o fereastră dublă, suficient de largă pentru a permite trecerea unei asemenea procesiuni. Pervazul și tocul erau decorate cu treizeci sau patruzeci de țeste cu aspect uman, dar Louis nu putu descoperi vreun model în aranjarea lor.

Cei cinci se îndreptară spre scutere. Ajunși în apropiere, ezitară, incapabili să decidă cine anume se cuvenea să vorbească. Și ei aveau aspect uman, dar asemănarea nu era foarte evidentă. În mod clar, nu aparțineau vreunei rase umane cunoscute.

Cu toții erau mai mici de statură decât Louis Wu cu cel puțin cincisprezece centimetri. În porțiunile în care nu era acoperit, tenul era foarte deschis, de un alb aproape cadaveric, contrastând cu rozul nordic al Teelei sau cu galben-maroniul lui Louis. Făpturile aveau torsuri scurte și picioare lungi; mergeau cu ambele brațe îndoite în mod identic, iar degetele lor erau extraordinar de lungi și de delicate, astfel încât oricare dintre ei ar fi putut practica fără probleme chirurgia, în zilele când oamenii mai făceau intervenții chirurgicale.

Părul lor era și mai fascinant decât mâinile. Toți cei cinci demnitari aveau plete și bărbi de un blond-cenușiu, pe care le purtau pieptănate, dar netunse, iar bărbile le acopereau fețele în întregime, lăsând liberă doar zona din dreptul ochilor.

În plus, arătau cu toții identic.

— Sunt așa de părosi! șopti Teela.

— Rămâneți la bordul vehiculelor, ordonă Kzinul cu voce scăzută. Așteptați să ajungă lângă noi. Abia după aceea coborâți. Presupun că aveți asupra voastră discurile de comunicație!

Louis și-l prinse pe al său la încheietura mâinii stângi. Discurile erau în legătură cu pilotul automat al *Mincinosului*. În consecință, era de presupus că acesta avea să fie în stare să traducă orice nou limbaj.

Din păcate, nu exista vreo metodă de a testa întregul sistem decât în mod direct. Și mai erau și craniile alea...

Și alți băștinași începuseră să umple fosta parcare. Cei mai mulți se opreau la distanță, evitând să se apropie de locul unde urma să se

producă virtuala confruntare, formând un cerc aproximativ în jurul lor. O mulțime normală ar fi șușotit, ar fi schimbat păreri sau ar fi făcut speculații. Cea de față era neobișnuit de tăcută.

Probabil că prezența spectatorilor îi forțase pe cei cinci demnitari să se decidă, pentru că începură să se apropie de Louis Wu.

Și totuși... nu arătau chiar la fel. Aveau înălțimi diferite. În general, toți erau subțirei, dar unul dintre ei arăta aproape ca un schelet, în vreme ce altul era aproape musculos. Patru purtau niște robe fără formă și aproape fără culoare, pe când al cincilea purta un veșmânt de aceeași formă (tăiat dintr-o pătură asemănătoare?), dar având o nuanță roz spălăcită.

Cel care luă cuvântul era cel mai slab. Pe antebrațul său era tatuată o pasăre albastră.

Louis îi răspunse.

Cel tatuat ținu o scurtă cuvântare. Era o șansă nesperată, căci pilotul automat avea nevoie de multe date și timp până să poată începe traducerea.

Louis îi răspunse din nou.

Tatuatul continuă. Ceilalți patru însoțitori ai săi își păstrară atitudinea liniștită și demnă. Oricât părea de incredibil, în același fel proceda și restul mulțimii.

Brusc, discurile începură să debiteze cuvinte și fraze...

Mai târziu, pământeanul avea să se gândească la faptul că liniștea ar fi trebuit să-l avertizeze. Fusese înșelat de poziția lor. Mulțimea era așezată într-un mare arc de cerc, cei patru se aflau în centru, așezați în linie, iar cel tatuat pe braț vorbea, vorbea...

— Noi îi spunem muntelui Pumnul-lui-Dumnezeu, spuse acesta arătând spre tribord. De ce? De ce nu, Inginerule, dacă-ți face plăcere?

Probabil că se referea la muntele uriaș, cel pe care-l lăsaseră în urmă și care acum era ascuns în totalitate de distanță și de ceață.

Louis asculta și încerca să rețină toate amănuntele. Treptat, în mintea lui se închega o imagine, aceea a unei mici așezări agricole întemeiate pe ruinele a ceea ce fusese odată un oraș grandios...

— ... Într-adevăr, Zignamuclickclik nu mai este atât de măreț pe cât a fost, dar, cu toate acestea, adăposturile sale sunt superioare celor pe care ni le-am fi putut înjgheba singuri. Chiar și acolo unde un acoperiș este deschis către cer, etajele de jos rămân uscate când plouă. Clădirile păstrează cu ușurință căldura. Pe vreme de război sunt ușor de apărat și greu de incendiat. Iată de ce, Inginerule, dimineața mergem să ne lucrăm câmpurile și noaptea ne reîntoarcem la așezările noastre, la marginea orașului. De ce ne-am chinui să ne facem alte case, când cele vechi ne mai pot fi de folos?

Doi străini înspăimântători, având alături doi aproape-oameni, dar fără bărbi și neobișnuit de înalți, călărind cele patru păsări metalice lipsite de aripi, scoțând pe gură vorbe fără sens în contrast cu sunetele coerente ce răsunau din discurile de metal... Nu ar fi fost de mirare ca băștinașii să-i fi luat drept constructorii Lumii Inelare. Louis nu spuse nimic care să le contrazică această părere. Dacă ar fi vrut să le dea o explicație în privința originii lor, ar fi trebuit să piardă zile în șir; în plus, ei se aflau acolo pentru a se informa, nu pentru a-i învăța pe alții.

— ...Acest turn, Inginerule, este sediul guvernului nostru. Aici domnim peste mai mult de o mie de oameni. Am fi putut noi înălța un palat mai potrivit decât acesta? Am blocat etajele superioare, astfel încât cele pe care le folosim să rețină mai bine căldura. Odată l-am apărat aruncând cu deșeuri de la etajele superioare. Îmi amintesc că atunci cea mai mare problemă a noastră a fost frica de înălțimi...

Cu toate acestea, tânjim după zilele de odinioară, când orașul nostru avea o mie de mii de locuitori, iar clădirile pluteau în aer. Sperăm din inimă că veți face în așa fel încât să ne redați acele zile. Se zice că în acele zile minunate, însăși această lume ar fi fost creată. Poate veți avea bunăvoința să ne spuneți dacă așa este.

— Este adevărat, încuviință Louis.

— Și se vor mai întoarce acele zile?

Louis se strădui să dea un răspuns cât mai evaziv. Simți sau ghici dezamăgirea celuilalt.

Citirea feței părosului nu era o treabă lesne de făcut. Gestica reprezintă un soi de cod universal, deși gesturile interlocutorului său nu aparțineau vreunei culturi terestre. Părul platinat și buclat cu grijă îi ascundea întreaga față, cu excepția ochilor de un maroniu spălăcit – singurii care mai păstrau un dram de expresivitate.

Vocea individului suna aproape ca o incantație, ca o recitare. Pilotul automat traducea cuvintele lui Louis într-o litanie similară și transpunea cuvintele celuilalt într-un limbaj conversațional. Bărbatul putea auzi celelalte discuri translatoare șuierând delicat în limbajul Păpușarilor sau articulând gutural în Graiul Hero.

Louis începu să pună și el întrebări...

— Nu, Inginerule, nu suntem un popor setos de sânge. Ne războim rar. Țestele? Te împiedici de ele ori de câte ori intri în Zignamuclickclik. Se zice că zac acolo încă de la prăbușirea orașului. Noi le folosim pentru aspectul lor decorativ și pentru rolul lor simbolic.

Vorbitorul își ridică solemn mâna, ținând dosul palmei întors către Louis, și-i arată tatuajul.

Toți cei prezenți scoaseră un singur strigăt:

— ... !

Cuvântul nu putu fi tradus. Era prima dată când altcineva, în afară de vorbitor, mai scosese un cuvânt.

Louis simți că ratase ceva esențial. Din păcate, nu avea timp să-și bată capul cu asta.

— Arată-ne o minune! zise vorbitorul. Nu punem la îndoială puterea voastră, dar s-ar putea să nu mai treceți altă dată prin aceste locuri. Am avea astfel ceva de povestit copiilor noștri.

Louis cântări alternativele. Zburaseră deja aidoma păsărilor, deci așa ceva nu i-ar mai fi impresionat a doua oară. Să le fi oferit oare mana din fantele bucătăriilor automate? Dar chiar și pe Pământ, oamenii priveau diferit aceeași mâncare. Diferența dintre hrană și gunoi era de cele mai multe ori doar de natură culturală. Unii mâncau lăcuste cu miere, alții șerpi fierți; brânza agreată de unii era pentru alții lapte stricat. Mai bine să nu riște. Dar laserul?

În vreme ce Louis începu să cotrobăie în compartimentul de bagaje al scuterului său, umbra unui pătrat începu să înghită discul soarelui. Întunericul avea să-i facă demonstrația și mai impresionantă.

Reglând echipamentul pentru deschidere maximă și putere minimă, întoarse fasciculul întâi către vorbitor, apoi către cei patru colegi ai săi și, în cele din urmă, către siluetele din mulțime. Dacă demonstrația îi impresionase, ascunseră foarte bine acest lucru. Disimulându-și dezamăgirea, Louis ochi către acoperiș și micșoră fasciculul.

Figurina țintită se desprinse și căzu. Semăna cu un cap suprarealist, stilizat, de balaur. Bărbatul mișcă un pic degetul și capul de balaur deveni alb-gălbui. Mișcă încă puțin indexul și fasciculul se subție până la dimensiunea unui fir de lumină verde. În capul de balaur apăru o gaură fierbinte.

Louis așteptă aplauzele.

— Luptați cu lumină! zise individul cu brațul tatuat. Cu siguranță, știți că așa ceva este interzis!

— ...! strigă mulțimea, după care se așternu o liniște mormântală.

— Nu știam asta, îi răspunse Louis. Ne cerem scuze!

— Nu știați? Cum este posibil? Nu voi ați ridicat Arcada, ca semn al Înțelegerii cu Omul?

— Care arcadă?

Fața celuilalt era ascunsă, dar uluiala sa, evidentă.

— Arcada de deasupra Lumii, o, Constructorule!

Abia atunci Louis înțelese și izbucni în hohote de râs.

Făptura păroasă îl pocni cu stângăcie în nas.

Lovitura fusese ușoară (deoarece individul era pirpiriu și avea brațe fragile), dar dureroasă.

Louis nu era obișnuit cu durerea. Majoritatea oamenilor din vremea sa nu simțeau pe parcursul vieții lor vreo durere mai puternică decât cea pricinuită de un deget zdrelit. Anestezicele erau mult prea răspândite, asistența medicală extraordinar de accesibilă. În cazul unui schior, de pildă, durerea piciorului rupt dura de obicei câteva secunde, nu minute, iar amintirile erau deseori suprimate ca traume intolerabile. Cunoașterea unor arte marțiale precum karate, judo, jiujitsu sau box fusese declarată ilegală cu mult înainte de nașterea sa. Louis Wu era mai degrabă un războinic derizoriu, ce putea înfrunta moartea, dar nu și durerea.

Lovitura duru. Louis țipă și scăpă laserul.

Mulțimea înaintă. Două sute de oameni păroși înfuriați se transformară într-o mie de demoni. Lucrurile nu mai erau la fel de amuzante ca în urmă cu câteva minute.

Vorbitorul slab ca trestia își încolăcise ambele brațe în jurul corpului său, fixându-l cu forța unui isteric. Louis, într-o stare la fel de isterică, se eliberă cu o lovitură disperată. Într-o clipă se sui pe scuterul său pregătindu-se să acționeze comenzile de decolare, când rațiunea prevală.

Celelalte scutere erau pilotate de la al său. Dacă decola, decolau și ele, cu sau fără pasageri.

Bărbatul privi în jurul său.

Teela Brown se afla deja în aer. Observa de sus lupta, cu sprâncenele ridicate, semn că era extrem de preocupată. Totuși, se părea că nu-i venea în minte să le sară în ajutor.

Kzinul, în schimb, era pradă unei agitații maxime. Deja doborâse vreo șase adversari. Chiar în timp ce Louis îl privea, Kzinul își roti laserul și reteză teasta unui inamic.

Alți băștinași năvăliră asupra sa, descriind un cerc aproximativ. Mâini cu degete lungi încercară să-l împingă pe pământean din șa. Erau pe cale să reușească, deși Louis se ținea strâns cu mâinile și genunchii. Într-un târziu, se gândi să activeze pliul fonic. Indivizii urlară, în timp ce erau aruncați la pământ.

Cineva mai rămăsese agățat de spatele lui. Louis îl împinse, îl lăsă să cadă, deconectă și reconectă pliul fonic pentru a-l îndepărta, apoi scrută fosta parcare, în căutarea lui Nessus.

Acesta încerca să ajungă la scuterul său. Se părea că băștinașilor le era teamă de forma sa, deoarece încercau doar să-i blocheze drumul; totuși, unul dintre ei se apropia înarmat cu o rangă metalică smulsă din vreo mașinărie veche.

Pe când Louis tocmai îl localiza, omul roti ranga asupra capetelor Păpușarului.

Nessus se aplecă, se roti pe picioarele din față și se întoarse cu spatele spre pericol, dar îndepărtându-se în acest fel de scuter. Reflexele sale aveau să-i aducă moartea, dacă Interlocutorul sau Louis nu reușeau să-l ajute în vreun fel. Pământeanul deschise gura, pentru a-l avertiza, dar Păpușarul își terminase deja mișcarea.

Louis își închise gura.

Păpușarul se îndreptă spre scuter, fără a mai fi împiedicat de nimeni. Copita sa din spate lăsa amprente sângerânde prin praful bătătorit.

Cercul de admiratori ai Kzinului se ținea în afara razei sale de acțiune. Interlocutorul scuipă la picioarele lor – un gest specific uman, nu Kzinti – se răsuci și se urcă pe scuter. Laserul său era însângerat până la mâner.

Băștinașul care încercase să-l oprească pe Nessus zăcea în același loc în care căzuse. Sângele se revărsa în valuri din trupul său.

Ceilalți se înălțaseră deja în aer. Louis porni după ei. De departe observă care era intenția Kzinului și strigă după el:

— Oprește-te! Nu e nevoie de așa ceva!

Interlocutorul pusese mâna pe echipamentul modificat de excavat.

—Nu crezi că totuși ar fi necesar? mârâi el, dar își opri mișcarea mâinii.

— N-o face! îl rugă Louis. Ar fi o crimă. Cum ne mai pot ataca acum? Aruncând cu pietre?

— Pot să folosească laserul tău.

— Imposibil! Există un tabu.

— Așa spunea cel cu care ai discutat. Îl crezi?

— Mda.

Kzinul își puse deoparte arma (spre ușurarea lui Louis, care se așteptase să nimicească întregul oraș).

— Cum crezi c-a luat naștere o asemenea interdicție? întrebă el. A avut loc un război în cursul căruia s-au utilizat arme energetice?

— Sau poate că a existat un bandit înarmat cu ultimul tun laser de pe Lumea Inelară... rânji Pământeanul. Păcat că n-avem pe cine întreba.

— Îți sângerează nasul! îi atrase atenția Interlocutorul.

Acum că avea timp să se gândească la el, îl simți pulsând dureros. Louis își trecu scuterul sub comanda Kzinului și se apucă să-și acorde îngrijirile medicale necesare. Dedesubt, o mulțime atâtată și dezorganizată se îndrepta către periferiile orașului Zignamuclickclik.

CAPITOLUL 13
Momeala stelară

— Ar fi trebuit să îngenuncheze! se plânse Louis. Asta m-a înșelat. Și translatorul îi tot dădea înainte cu „constructor", când ar fi trebuit să zică „zeu".

— Zeu?

— Au făcut zei din Inginerii Lumii Inelare. Ar fi trebuit să remarc liniștea. La naiba, în afară de preot, nimeni nu scotea un sunet! Cu toții se purtau de parcă ar fi ascultat o veche litanie. Eu, în schimb, dădeam întruna răspunsuri greșite!

— O religie ciudată! N-ar fi trebuit să râzi! îl dojeni imaginea îngrijorată a Teelei, de pe pupitrul de intercomunicații. Nimeni nu râde într-o biserică, nici măcar turiștii.

Zburau sub o felie micșorată a unui soare de amiază. Lumea Inelară se arcuia asupra ei înseși, în benzi albastre, devenind cu fiecare minut din ce în ce mai strălucitoare.

— Atunci mi s-a părut caraghios, răspunse Louis. Încă mi se mai pare și acum. Pur și simplu au uitat că trăiesc pe un Inel. Ei cred că este o arcadă.

Un scrâșnet penetră pliul fonic, căpătând preț de o clipă tăria unui uragan, pentru a dispărea apoi brusc. Depășiseră viteza sunetului.

Zignamuclickclik se micșora în urma lor. Orașul nu avea să se răzbune niciodată pe demoni. Probabil că nu aveau să-i mai vadă niciodată.

— Arată ca o arcadă, remarcă Teela.

— Corect, încuviință Louis. N-ar fi trebuit să râd. Avem totuși noroc. Ne putem lăsa greșelile în urmă. Tot ce ne rămâne de făcut, de fiecare dată, este să decolăm. Nimic nu ne va putea ajunge din urmă.

— Unele greșeli trebuie să le purtăm cu noi, remarcă Interlocutorul.

— Mi se pare ciudat că tocmai tu spui asta, ripostă Louis frecându-și absent nasul, care devenise la fel de insensibil ca o bucată de lemn. (Acesta avea să se vindece înainte ca anestezicele să-și piardă efectul.)

Deodată își aminti ceva.

— Nessus?

— Ce e, Louis?

— Am înțeles ceva adineauri. Pretindeai că ești nebun din cauză că dai dovadă de curaj. Corect?

— Cât tact ai, Louis! Delicatețea limbajului tău...

— Fii serios! Tu și toți ceilalți Păpușari ați făcut aceeași presupunere greșită. Un Păpușar se întoarce întotdeauna cu spatele pentru a fugi de pericol, corect?

— Corect.

— Greșit! Un Păpușar se întoarce întotdeauna instinctiv cu spatele la pericol, cu scopul de a-și elibera astfel piciorul din spate pentru a acționa. Copita aia e o armă mortală, Nessus!

Printr-o singură mișcare, Păpușarul se întorcea pe picioarele din față și lovea în afară cu piciorul din spate. Capetele îi erau răsucite spre spate și mult depărtate, își aminti Louis, pentru a triangula ținta. Nessus lovise cu precizie inima omului, trecând prin splina făcută țăndări.

— Nu puteam fugi! răspunse Păpușarul. Ar fi însemnat să-mi abandonez vehiculul, și abia atunci m-aș fi aflat cu adevărat în primejdie.

— Dar nu ai stat să raționezi, îl contrazise Louis. A fost ceva instinctiv. În mod automat, te întorci cu spatele la inamic. Te întorci și lovești. Un Păpușar sănătos la minte se răsucește pentru a lupta, nu pentru a fugi. Nu ești nebun!

— Greșești! Cei mai mulți Păpușari fug de pericol.

— Dar...

— Cei ce formează majoritatea sunt întotdeauna întregi la minte, Louis!

Animalul de turmă! Pământeanul se lăsă păgubaș. Își ridică ochii, la timp pentru a vedea dispărând ultima fărâmă de soare.

Unele greșeli trebuie să le purtăm cu noi...

Kzinul se gândise, cu siguranță, la ceva anume atunci când spusese fraza asta. Oare la ce?

Către zenit se distingea un inel format din dreptunghiuri întunecate. Cel care acoperea acum soarele era încadrat de o aură strălucitoare. Lumea Inelară forma un arc parabolic deasupra lor, un schelet pe fundalul cerului presărat cu stele.

Privind întregul peisaj, rămâneai cu impresia că un copil prea mic se jucase cu un set de machete fără să știe prea bine ce face.

La plecarea din Zignamuclickclik pilotase Nessus. Mai târziu venise rândul Kzinului. Zburaseră toată noaptea. Acum, o dungă luminoasă ivită de-a lungul muchiei pătratului de umbră arăta că zorile erau aproape.

În decursul acestor ore, Louis găsise o cale de a vizualiza dimensiunile reale ale Lumii Inelare.

Întreaga operație implica o proiecție Mercator a Pământului, o hartă comună, rectangulară, de fapt un planiglob trasat la scara unu pe unu. O asemenea hartă realizată în relief ar fi reprezentat foarte exact Pământul. Ei bine, patruzeci de asemenea hărți, puse una lângă alta, abia ar fi reușit să acopere lățimea Lumii Inelare.

O asemenea hartă dreptunghiulară, cu o suprafață mai mare decât suprafața sferică a Pământului urmărea exact topografia Lumii Inelare, disimulându-se perfect în geografia acesteia.

Ținând cont de proporțiile colosale ale Lumii Inelare, erau posibile și alte comparații surprinzătoare. De exemplu, acele oceane pereche, sărate, de la extremitățile Inelului aveau o suprafață mai mare decât cea a oricărei planete din spațiul cunoscut de oameni, iar continentele acestora nu erau decât niște insule mai mari. Dacă cineva ar fi întins harta întregului Pământ pe un asemenea ocean, ar mai fi rămas spațiu suficient pe margini.

„N-ar fi trebuit să râd", își zise Louis în sinea lui. *„Mi-a luat destul de mult timp până să pot concepe scala acestui... obiect artificial. De ce ar fi trebuit să mă aștept ca băștinașii să fie mai sofisticați? "*

Nessus pricepuse acest lucru mai repede. Cu o noapte înainte, când văzuseră pentru prima oară Arcada, Nessus țipase și încercase să se ascundă.

— Of, la naiba...

Oricum, nu mai conta. Mai ales acum, când toate greșelile puteau fi lăsate în urmă cu aproape 2000 km/oră.

După o vreme, Kzinul îl strigă pentru a-i preda comanda. Louis pilotă flotila liniștit, lăsându-i pe ceilalți să doarmă.

Zorile îi surprinseră deplasându-se cu o viteză de 10 km/secundă.

Linia care desparte ziua de noapte se numește *terminator*. În spațiul cunoscut, ea este vizibilă de pe Lună, de pe orbită, dar nu și de pe suprafața Pământului.

Pe Inel, însă, liniile drepte care despărțeau lumina de întuneric erau cu toate de acest tip.

Pornind din direcția sensului de rotație, linia terminatoare se rostogolea peste flotila de scutere. De la sol până la cer și din infinitul

babordului până în infinitul tribordului înainta, aidoma destinului, un zid luminos uriaș, pe care nu-l puteai ocoli.

Zorile sosiseră. Deasupra lor strălucea nimbul luminos al soarelui, devenind cu fiecare clipă mai strălucitor, pe măsură ce retragerea pătratului de umbră lăsa expusă o falie tot mai mare din el. Louis contemplă noaptea din stânga, ziua din dreapta și umbra terminatorului alergând pe câmpia fără sfârșit. O dimineață stranie, gândi turistul din el.

Departe, la tribord, acolo unde solul se preschimba în negură, contururile clare ale unui vârf de munte se materializau din ce în ce mai clar în lumina noii zile.

— Pumnul-lui-Dumnezeu, zise Pământeanul, savurând cuvintele pe măsură ce i se rostogoleau din gură. Ce nume pentru un munte! Dar, mai ales, ce nume pentru cel mai înalt munte din lume!

Omul Louis Wu își simți corpul anchilozat. Dacă n-avea să-și schimbe curând poziția, încheieturile urmau să i se blocheze în poziție șezândă și nu avea să mai fie în stare să se mai miște vreodată. Mai mult, tabletele nutritive începuseră să aibă gust de tablete. În plus, continua să-și simtă nasul umflat și nici măcar cafea caldă nu putea obține.

În schimb, turistul Louis Wu, se distra regește. Să luăm, de pildă, reflexul de fugă al Păpușarilor. Nimeni nu bănuise vreodată că el ar putea fi totodată și unul de luptă. Nimeni, în afară de Louis Wu.

Sau momeala stelară. Ce minciună plină de poezie! Un echipament simplu, montat în urmă cu mii de ani, după cum spusese Nessus. Și nici un Păpușar nu se gândise să-l menționeze până ieri.

Dar Păpușarii erau atât de lipsiți de imaginație...

Știau oare aceste stranii ființe de ce navele Outsiderilor urmau momelile stelare? Absorbiseră și această informație? Sau, după ce aflaseră adevărul, îl uitaseră considerându-l nesemnificativ pentru știința supraviețuirii?

Nessus își deconectase circuitul de intercomunicație. Probabil dormea. Louis îi trimise un semnal, astfel încât la trezire Păpușarul să vadă luminița de pe propriul pupitru și să-l caute.

Oare el știa?

Momelile stelare: ființe nerationale care bântuiau nucleul galaxiei. Metabolismul lor avea la bază radiația solară, iar drept hrană foloseau rarefiatul hidrogen interstelar. Sistemul lor de propulsie era un fel de pânză fotonică, enormă și extrem de reflectorizantă, ce putea fi controlată precum o parașută. Un ciclu de depunere a ouălor presupunea ieșirea acestei viețuitoare stelare din zona nucleului galactic până în spațiul intergalactic și revenirea în zona de plecare. Puiul urma să-și

găsească singur drumul către nucleul bogat în hidrogen, folosindu-se de vânturile stelare.

Și indiferent de zona spre care călătoreau aceste entități, erau urmate îndeaproape de Outsideri.

De ce procedau astfel Outsiderii? Ciudată întrebare, deși poetică.

Dar poate că nu era atât de ciudată. Pe vremea primului război Om-Kzin, o viețuitoare stelară o luase la dreapta în loc s-o ia la stânga. Nava Outsideră care o urma intersectase astfel orbita lui Procyon și Outsiderii zăboviseră destul timp acolo pentru a vinde un hiperpropulsor celor de pe Am Făcut-O.

La fel de bine, însă, ar fi fost posibil ca nava să se rătăcească în spațiul controlat de Kzini...

Și oare nu îi studiau Păpușarii pe Kzini în același timp?

— La naiba! Așa-mi trebuie dacă-mi las gândurile să hoinărească aiurea! Am nevoie de autocontrol!

Dar nu-i studiau? Ba bine că nu! Așa spusese și Nessus. Păpușarii îi cercetau pe Kzini, căutând o cale sigură de exterminare a lor.

Chiar atunci, războiul Om-Kzin le rezolvase problema. În vreme ce armata felinelor se bulucea la frontieră, o navă Outsideră se aventurase în teritoriul uman și vânduse un hiperpropulsor celor de pe Am Făcut-o. Din momentul în care navele de luptă ale oamenilor fuseseră dotate cu un asemenea propulsor, Kzinii încetaseră să mai reprezinte vreun pericol, atât pentru oameni, cât și pentru Păpușari.

— N-ar fi îndrăznit! mormăi Louis, îngrozit. Dacă Interlocutorul ar afla... Un experiment de înmulțire selectivă... Ne-au folosit! S-au folosit de noi!

— Așa este, îi răspunse Kzinul.

O clipă, bărbatul crezu că imaginația îi joacă feste. Apoi văzu imaginea miniaturală și transparentă a acestuia pe pupitrul său. Din greșeală uitase intercomunicația deschisă.

— La naiba! Ai auzit tot!

— Nu-i din vina mea, Louis! Am omis să-mi deconectez intercomunicația.

Faptul era consumat. Louis își reaminti rânjetul Kzinului după ce Nessus terminase descrierea momelii stelare. Își mai aduse aminte că urechile sale aparțineau unui carnivor de pradă, iar rânjetul reprezenta un reflex menit să-i dezgolească colții, în vederea luptei.

— Ai zis ceva de înmulțire selectivă, îl descusu Kzinul.

— Eu cred că... încercă s-o întoarcă Louis.

— Păpușarii ne-au ațâțat speciile una împotriva celeilalte, în vederea limitării expansiunii Kzinilor. Aveau la dispoziție o momeală stelară,

Louis. Au folosit-o pentru a îndruma o navă Outsideră în spațiul vostru, întrucât voiau să se asigure că victoria vă va aparține... Într-adevăr, a fost un experiment de înmulțire selectivă, așa cum îi spui tu.

— Ascultă, ăsta e un lanț foarte lung de presupuneri. Dacă te calmezi...

— Dar amândoi am parcurs acest lanț în mod independent.

— Asta așa este.

— Nu mă hotărâsem dacă să abordez acest subiect cu Nessus sau să aștept să ne îndeplinim principalul obiectiv, adică să părăsim Lumea Inelară. Acum, că ai ajuns și tu la aceeași concluzie, nu am de ales.

— Dar... încercă Louis să spună ceva, apoi își înghiți restul cuvintelor.

Oricum, sirena nu i-ar fi dat voie să continue. Kzinul semnalizase pericol.

Sunetul sirenei era un urlet mecanic nebun, atât subsonic cât și suprasonic, și extrem de dureros. Imaginea lui Nessus apăru pe pupitru.

— Ce s-a întâmplat? strigă el alarmat.

— V-ați amestecat într-un război luând partea inamicului! urlă Kzinul. Acțiunea voastră este similară unei declarații de război la adresa Patriarhiei!

Teela conectase intercomunicația la timp pentru a auzi ultimele cuvinte. Louis îi prinsese însă privirea și-i semnalase clătinând din cap: „Nu te băga!"

Capetele Păpușarului se aplecară spre spate, aidoma unor șerpi, pentru a-și arăta uluiala.

— Ce vrei să spui?

— Primul război cu oamenii. Momelile stelare. Hiperpropulsorul livrat de Outsideri.

Un cap triunghiular dispăru din imagine. Louis observă că un aeroscuter argintiu ieșea din formație și-și dădu seama că era vorba de cel al lui Nessus.

Nu era prea îngrijorat. Celelalte două scutere arătau ca niște mușculițe de argint, din cauza depărtării. Dacă lupta s-ar fi desfășurat pe sol, cineva s-ar fi putut alege cu răni destul de serioase. Aici, sus, ce se putea întâmpla? Probabil că scuterul lui Nessus era mai rapid decât cel al Kzinului. Păpușarul trebuie să fi avut în vedere și o asemenea posibilă situație. Pesemne că-și luase toate măsurile de siguranță.

Dar Păpușarul nu fugea. Se rotea în jurul scuterului Interlocutorului.

— Nu vreau să te ucid, îi spunea Kzinul. Dacă intenționezi să mă ataci din aer, să-ți amintești că raza de acțiune a taspului ar putea fi inferioară celei a laserului meu de excavat cu fascicul Slaver. SNARL!

Urletul de luptă al unui Kzin îți îngheța sângele în vine. Mușchii lui Louis încremeniseră, ca și cum ar fi suferit un atac de tetanos. Abia dacă mai era conștient de micul punct argintiu care se îndepărta de scuterul Interlocutorului.

În schimb, observă admirația din ochii Teelei.

— Nu vreau să te omor, zise Kzinul mai calm de data asta. Dar doresc niște răspunsuri. Nessus, știm că rasa ta poate ghida vieţuitoarele stelare.

— Așa este, confirmă Păpușarul.

Scuterul său se îndrepta către babord, cu viteză maximă. Calmul extratereștrilor era o iluzie. El era explicabil prin faptul că Louis Wu nu putea citi chipurile unor rase străine de el și pentru că acestea nu puteau introduce expresiile umane în dialectul interplanetar.

Nessus alerga cât putea de repede pentru a-și salva viața, deși Interlocutorul nu-și părăsise locul în formație.

— Vreau niște răspunsuri, Nessus! repetă Kzinul.

— Ai ghicit, răspunse Păpușarul. Investigațiile noastre în scopul găsirii unor metode sigure de exterminare a periculoaselor carnivore Kzinti ne-au arătat că specia voastră avea un potențial ce ne putea fi de folos. Ca atare, am luat anumite măsuri pentru a ghida evoluția voastră până în punctul în care să puteți coexista în mod pașnic cu rase străine vouă. Metodele noastre au fost indirecte și foarte sigure.

— Foarte! Nessus, să știi că plesnesc de fericire!

— Și eu, interveni Louis Wu.

Nu ignorase faptul că ambii extratereștri vorbeau încă interplanetară, deși ar fi putut să-și asigure intimitatea prin folosirea Graiului Hero. Preferaseră, totuși, să nu-i excludă pe oameni, și pe bună dreptate, deoarece erau și ei implicați.

— Ne-ați folosit! zise bărbatul. Ne-ați manipulat la fel de mult ca și pe cei din neamul Kzinti!

— Dar în detrimentul nostru! obiectă Interlocutorul.

— O mulțime de oameni au murit în războaiele acelea!

— Louis, încetează! se amestecă și Teela în discuție. La naiba! Dacă n-ar fi fost Păpușarii, acum am fi fost cu toții sclavi ai neamului Kzinti... Ei i-au împiedicat să ne distrugă civilizația!

— Și noi am avut o civilizație! rânji Interlocutorul.

Acum, Păpușarul se transformase în imaginea fantomatică, tăcută, a unui piton cu un singur ochi, pregătit să lovească. Mai mult ca sigur, cealaltă gură era încleștată pe accelerația scuterului său, aflat deja la o distanță bunicică.

— Păpușarii ne-au manipulat, repetă Louis Wu. Ne-au folosit ca pe o unealtă, pentru a-i modela pe Kzini.

— Dar a dat rezultate! insistă Teela.

Sunetul care se auzi aducea cu un soi de sforăit, baritonal și monoton, dar nimeni nu avea nici un dubiu că era echivalentul Kzinului pentru râs.

— A dat rezultate! repetă Teela. Acum sunteți o rasă pașnică. Puteți trăi laolaltă cu...

— Ține-ți gura, omule!

— ... cu egalii voștri, sfârși ea pe un ton altruist. N-ați mai atacat alte specii de aproape...

Kzinul ridică echipamentul de forare cu fascicul Slaver și-l ținu în fața consolei de intercomunicații astfel încât Teela să-l poată vedea. Fata se opri brusc.

— Ar fi fost posibil ca noi să fim în locul lor, reluă Louis.

Ceilalți deveniră atenți.

— Ar fi fost posibil ca noi să fim în locul lor, repetă el. Dacă Păpușarii ar fi vrut să dirijeze înmulțirea oamenilor într-un anume scop... Deodată se opri, preț de câteva clipe, apoi continuă: Oh, Teela... cu siguranță!

Păpușarul nu reacționă în nici un fel.

Tânăra se îmbujoră, stânjenită de privirea fixă a bărbatului.

— Care-i problema? întrebă ea. Louis!

— Iartă-mă! Mi-am dat seama de un amănunt... Nessus! Vorbește-ne despre Legile Fertilității!

— Louis, ai înnebunit?

— Aah! izbucni Kzinul. M-aș fi gândit și eu la asta, dacă aș fi avut timpul necesar! Nessus, ai auzit?

— Da, răspunse Păpușarul.

Scuterul său era acum un firicel argintiu care aluneca în continuare spre babord. Aproape că nu mai putea fi sesizat, în contrast cu un alt punct nedeslușit, strălucitor, mai îndepărtat de flotilă decât ar fi fost posibil în cazul unor puncte de pe Pământ. Imaginea Păpușarului de pe pupitrul de intercomunicații era neschimbată – aceeași față idioată din cauza craniului triunghiular turtit și a buzelor proeminente. Unul ca el nu putea arăta periculos.

— V-ați amestecat în Legile Fertilității de pe Pământ... reluă Louis.

— Da.

— De ce?

— Ne plac oamenii. Avem încredere în ei. Am făcut afaceri profitabile cu ei. Este în avantajul nostru să-i încurajăm, deoarece ei vor atinge, cu siguranță, Norii lui Magellan înaintea noastră.

— Superb! Așadar, suntem pe placul vostru!

— Am căutat să vă îmbunătățim zestrea genetică. Dar ce trăsături trebuiau ameliorate? În nici un caz inteligența. Inteligența nu reprezintă punctul vostru forte. Nici simțul de autoconservare, nici durata vieții, nici talentele voastre de luptători...

— Așa încât v-ați decis să ne faceți norocoși! concluzionă Louis izbucnind în râs.

Teela păricepu, în sfârșit. Ochii i se măriră și căpătară o expresie îngrozită. Încercă să spună ceva, dar nu putu scoate decât un scâncet.

— Desigur, răspunse Nessus. Te rog să încetezi cu râsul, Louis! Decizia a fost corectă. Specia voastră a fost incredibil de norocoasă. Istoria voastră este alcătuită dintr-o serie de lovituri de teatru norocoase care-ți taie respirația, de la evitarea războiului atomic intraspecie, poluarea propriei planete cu deșeuri industriale, dezastre ecologice, căderi masive de asteroizi, variațiile capricioase ale activității soarelui vostru până la explozia Nucleului de care ați aflat pur și simplu întâmplător. Acum vrei să-mi spui ce anume ți se pare atât de amuzant?

Louis continua să râdă pentru că o privea pe Teela care se făcuse roșie de furie. Ochii i se roteau de parcă ar fi căutat un ascunziș. Nu era plăcut să afli că ești rezultatul unui experiment genetic.

— ...Prin urmare am modificat Legile Fertilității. A fost surprinzător de ușor. Retragerea noastră din spațiul cunoscut provocase un crah financiar. Manipulațiile economice i-au ruinat pe câțiva membri ai Consiliului de Administrare a Fertilității. I-am mituit pe câțiva, i-am șantajat pe alții, amenințându-i cu închisoarea pentru datornici, apoi am făcut publică corupția ce domnea în sânul Consiliului, pentru a forța o schimbare. A fost o întreprindere incredibil de costisitoare, dar extrem de sigură și parțial încununată de succes. În cele din urmă, am reușit să introducem Loteriile Drepturilor de Naștere, în speranța că vom obține o populație de oameni neobișnuit de norocoși.

— Monstrule! strigă Teela. Monstrule!

Kzinul își vârî la loc în husă unealta de minerit. Remarcă:

— Teela, nu ai avut nimic de obiectat atunci când ai aflat că Păpușarii au manipulat ereditatea rasei mele! remarcă el. Au sperat să producă un Kzin docil. În acest scop, ne-au încrucișat așa cum un biolog încrucișează oile, omorându-le pe cele cu defecte, păstrându-le pe celelalte. Ai spus că această crimă a fost în beneficiul speciei mele. Acum văd că te plângi. De ce?

Spumegând de furie, tânăra își închise intercomunicația.

— Un Kzin docil, repetă Interlocutorul. Ați sperat să produceți un Kzin docil, Nessus. Dacă îți imaginezi că ați reușit, vino alături de noi!

Păpușarul nu răspunse. Undeva înaintea micii flotile, micul punct al scuterului său devenise prea minuscul pentru a mai putea fi zărit cu ochiul liber.

— Nu vrei să te reîntorci în mijlocul nostru? Cum să te pot apăra atunci de pericolele acestui teritoriu necunoscut dacă nu ești împreună cu noi? Deși nu te învinovățesc. Faci bine că te temi... – Kzinul își arătă ghearele ascuțite și ușor curbate. – ... Încercarea voastră de a produce o specie de oameni norocoși a fost și ea un eșec.

— Nu, răspunse Nessus prin intercomunicație. Am produs oameni norocoși. N-am reușit să-i contactez pentru această expediție nefericită, din cauză că erau prea norocoși...

— V-ați jucat de-a Creatorul cu ambele noastre specii! Să nu încerci să te apropii de noi!

— Vom rămâne în legătură prin intercom.

Imaginea Kzinului dispăru.

— Louis, Interlocutorul a întrerupt legătura cu mine! se plânse Nessus. Dacă voi avea să-i transmit ceva, va trebui s-o fac prin tine.

— În ordine, zise pământeanul și întrerupse și el legătura.

Aproape imediat, pe pupitrul lui se aprinse o lumină în locul în care înainte fusese imaginea capului lui Nessus. Păpușarul dorea să vorbească.

La naiba, n-avea decât să aștepte!

Mai târziu, în cursul aceleiași zile, traversară o mare de mărimea Mediteranei. Louis coborî pentru a o putea observa mai bine și văzu că celelalte scutere îl urmară. Flota se afla deci în continuare sub conducerea sa, în ciuda faptului că nimeni nu dorea să-i adreseze vreun cuvânt.

Țărmul era de fapt un singur oraș, ajuns în stadiul de ruină. Făcând abstracție de docuri, nu se deosebea prea mult de Zignamuclickclik. Louis nu ateriză. Nu avea ce să descopere acolo.

Curând după aceea, solul începu să se ridice treptat, până când urechile i se înfundară. Peisajul verde fu înlocuit cu unul maroniu uscat, apoi veni rândul stepei, tundrei, apoi urmară kilometri nesfârșiți de stâncă goală, apoi...

De-a lungul a mii de kilometri de pantă muntoasă, vânturile erodaseră solul și stânca. Nu mai rămăsese decât materialul de fundație al Inelului, cenușiu, translucid, hidos.

Lipsă de întreținere. Nici un Inginer n-ar fi permis una ca asta. Civilizația Lumii Inelare se stinsese, deci, cu mult timp în urmă. Pesemne că procesul începuse aici, cu zone sterpe pătând fațada în locurile pe unde nu mai trecea nimeni...

Hăt departe, în fața flotilei, în direcția în care dispăruse Nessus, se putea observa o zonă extrem de strălucitoare. La o primă apreciere,

s-ar fi zis că se găsea la o distanță de 50 până la 80 de mii de kilometri. Un punct strălucitor la fel de mare cât Australia.

Material de fundație și mai expus? Suprafețe imense de fundație apărând sub solul odinioară fertil, sol care moare, dispărând atunci când sistemul de râuri și fluvii este distrus. Căderea orașului Zignamuclickclik și pana universală de energie trebuie să fi fost ultimele stadii al dezastrului.

Cât de mult durase? Zece mii de ani? Mai mult?

— La naiba! murmură Louis în fața pustietății. Aș fi vrut să mă consult cu cineva. Ar fi putut fi important...

Timpul era perceput altfel, având soarele în permanență deasupra capului. Dimineața și după-amiaza erau identice. Realitatea părea mai puțin reală. Semăna, gândi Louis, cu fracțiunea de secundă în care călătoreai între două cabine de transfer.

Asta era. Se aflau între două cabine de transfer, una la babordul *Mincinosului* și alta la baza Zidului. Ei doar visau că zboară deasupra peisajului plat și cenușiu într-o formație triunghiulară de aeroscutere.

Zburau spre babord printr-un timp încremenit.

Cât trecuse de când cineva îi vorbise ultima oară? Cu ore în urmă, Louis îi semnalase Teelei că dorea să-i vorbească. Mai târziu, procedase la fel și cu Interlocutorul. Luminițele pâlpâiseră pe pupitrele lor fără a fi băgate în seamă, la fel cum și el ignora lumina aprinsă pe pupitrul său.

— Destul cu toate astea! izbucni bărbatul, deschizând intercomunicația.

Recepționă un val incredibil de muzică orchestrală, înainte ca Păpușarul să-i remarce prezența. Apoi...

— Trebuie să vedem cum reunificăm expediția fără vărsare de sânge, îi zise Nessus. Ai vreo idee, Louis?

— Da. Nu este politicos să începi o conversație cu sfârșitul.

— Îmi cer scuze, Louis! Mulțumesc pentru că mi-ai răspuns. Cum te-ai simțit?

— Singur și iritat, și asta numai din cauza ta. Nimeni n-a vrut să-mi vorbească.

— Pot să te ajut?

— Cine știe... Ai avut vreun amestec în modificarea Legilor Fertilității?

— Eu am condus proiectul.

— Asta e problema! mârâi pământeanul. Fie ca tu să ajungi prima victimă a controlului retroactiv al nașterilor! Teela nu va mai vorbi cu mine niciodată.

— N-ar fi trebuit să râzi de ea!

— Îmi dau seama. Știi, însă, ce mă îngrozește cel mai mult în toată povestea asta? Nu aroganța voastră nenorocită, ci faptul că puteți lua niște decizii de o asemenea amploare, pentru ca mai târziu să faceți ceva atât de stupid ca... ca...

— Teela Brown ne poate auzi?

— Nu, firește că nu! Să te ia naiba, Nessus! Realizezi ce i-ai făcut?

— Dacă știai că amorul ei propriu va fi atât de atins, de ce ai deschis discuția?

Louis mormăi în barbă. Încercase să rezolve o problemă extraordinar de grea și-i găsise imediat soluția. Nu-i trecuse prin cap că ar fi fost mai bine ca soluția să rămână ascunsă. Nu gândea în felul ăsta.

— Te-ai gândit la o cale de reunificare a expediției? întrebă Păpușarul.

— Da, răspunse bărbatul și deconectă intercomunicația.

De data asta voia să-l lase pe Păpușar să transpire.

Solul începu să coboare și își recăpătă culoarea verde.

Trecură peste o altă mare și peste delta imensă a unui fluviu. Dar albia acestuia era uscată, la fel ca și delta. Modificarea curenților de aer secase și sursa de apă.

Când Louis coborî puțin, deveni conștient de faptul că toate meandrele și canalele deltei fuseseră săpate artificial în sol. Artiștii Lumii Inelare nu se mulțumiseră să lase râul să-și sape singur propriile canale. Și avuseseră dreptate: pe Inel, solul nu era suficient de adânc și, ca atare, se văzuseră nevoiți să recurgă la tot soiul de artificii.

Dar canalele uscate erau hidoase. Louis strânse nemulțumit din buze și zbură mai departe.

CAPITOLUL 14

Interludiu cu Floarea-Soarelui

În față, nu prea departe, se vedeau munții.

Louis pilotase toată noaptea și cea mai mare parte a dimineții. Nu știa precis cât de mult. Soarele nemișcat de amiază reprezenta o capcană psihologică: în egală măsură, el putea fie să dilate, fie să comprime timpul, iar bărbatul nu reușea să-și dea seama care dintre cele două posibilități era cea reală.

Din punct de vedere emoțional, Louis se afla în sabatical. Aproape că uitase de celelalte aeroscutere. Acest zbor pe deasupra unui tărm nesfârșit și mereu schimbat nu era prea departe de hoinăreala de unu singur într-o navă, dincolo de stelele cunoscute. Louis Wu era singur împreună cu Universul, iar acesta părea un obiect de joacă. Mai era oare satisfăcut de propria persoană? Iată acum cea mai importantă întrebare pentru el.

Apariția unei fețe acoperite cu blană portocalie pe pupitru îi provocă un adevărat șoc.

— Trebuie să fii istovit, îi spuse Kzinul. Vrei să pilotez eu?

— Aș prefera să aterizăm. Mă simt anchilozat.

— Aterizează, tu ești la comandă.

— Nu vreau să-mi impun compania în fața celorlalți, răspunse Louis dându-și imediat seama că de data aceasta era cât se poate de sincer. Reintrase mult prea ușor în starea sabatică.

— Crezi că Teela te-ar evita? E posibil să ai dreptate – nici cu mine nu a luat legătura, deși am suferit aceeași dezonoare ca și ea.

— O iei prea în tragic. Nu, așteaptă, nu închide!

— Vreau să fiu singur, Louis! Mâncătorul-de-frunze m-a jignit teribil.

— Dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă! Nu, nu închide, ai milă de un biet bătrân singur! Ai privit peisajul?

— Da.

— Ai remarcat regiunile dezgolite?

— Da. În anumite zone, eroziunea a îndepărtat stratul de stâncă, ajungând la fundația indestructibilă a Inelului. Cu multă vreme în urmă, ceva trebuie să fi perturbat rău de tot sistemul curenților de aer. O asemenea eroziune nu poate avea loc peste noapte nici măcar aici, pe Lumea Inelară.

— Corect.

— Explică-mi, cum poate decădea o civilizație de o asemenea mărime și forță?

— Nu știu nici eu. Trebuie să privim adevărul în față: n-avem cum să ghicim! Nici măcar Păpușarii n-au atins nivelul tehnologic al locuitorilor Lumii Inelare. Cum am putea, deci, deduce ce anume i-a întors în epoca de piatră?

— Trebuie să învățăm mai multe de la băștinași, spuse Kzinul. Din câte am aflat până acum, este evident că cei pe care i-am întâlnit n-ar fi capabili să miște epava *Mincinosului*. Trebuie să-i găsim pe cei care o pot face.

Era șansa pe care o aștepta Louis.

— În privința asta, am unele idei, spuse el. Este vorba de un mod eficient de a-i contacta pe băștinași, ori de câte ori dorim...

— Cum?

— Mai întâi, aș dori să aterizăm.

— Atunci, du-ne jos!

Munții formau o barieră înaltă și colțuroasă în calea flotilei de scutere. Piscurile și trecătorile lor străluceau cu o nuanță pe care Louis o recunoștea de acum. Vânturile le polizaseră îndelung îndepărtând stratul de stâncă și lăsând expus doar materialul de fundație al Inelului.

Louis își conduse flotila către niște dealuri cu pante domoale. Ținta sa era marginea unei zone strălucitoare ce cobora din munți și dispărea într-o pădure nesfârșită, acoperind baza dealurilor cu o pătură verde.

Teela interveni pe intercomunicație.

— Ce faceți?

— Aterizez. M-a obosit zborul. Nu închide, vreau să-mi cer scuze!

Dar fata închisese deja.

— Mai bine decât în așteptările mele! își zise Louis, fără tragere de inimă.

Totuși, Teela urma să se arate mai dornică de comunicare, acum că el intenționa să-i cerșească iertarea.

— Ideea mi-a venit în urma discuțiilor noastre despre „joaca de-a zeii", zise Louis.

Din păcate, se adresa doar Kzinului. Teela coborâse de pe scuterul ei, îi aruncase o privire fulgerătoare și intrase în pădure.

Interlocutorul aprobă din capul său portocaliu nețesălat. Urechile sale se mișcau precum două evantaie chinezești, ținute în niște mâini nervoase.

— Pe această lume suntem în siguranță doar la modul rezonabil, câtă vreme ne aflăm în aer, continuă bărbatul. Nu încape îndoială că astfel ne putem deplasa oriunde dorim. Probabil că am reușit să atingem baza Zidului fără a mai ateriza sau am putea ateriza doar acolo unde materialul de fundație penetrează până la suprafață. În zonele respective n-ar putea supraviețui nici un fel de animal de pradă. Pe de altă parte, însă, nu putem afla prea multe fără a ateriza. Vrem să plecăm de pe jucăria asta supradimensionată și de aceea avem nevoie de ajutorul localnicilor. Se pare că vom fi siliți să purtăm în cârcă *Mincinosul* pe nu mai puțin de 700 de mii de km.

— Treci la subiect, Louis! Am nevoie de mișcare.

— În momentul în care vom atinge Zidul, vom dori să știm mai multe despre locuitorii Lumii Inelare decât o putem face acum.

— Fără îndoială.

— De ce să nu ne dăm drept zei?

Kzinul ezită.

— Vrei să spui la modul propriu?

— Exact. Semănăm destul de bine cu Inginerii Lumii Inelare. Nu dispunem de puterea pe care au deținut-o ei, dar pentru băștinași avem destulă. Tu poți juca rolul zeului...

— Mulțumesc.

— ...iar Teela și cu mine am fi discipolii tăi. Nessus ar face pe demonul prizonier.

Ghearele Kzinului ieșiră din tecile lor.

— Dar Nessus nu este cu noi și nu va mai fi niciodată.

— Ăsta e clenciul. În...

— Nu discut subiectul, Louis!

— Îmi pare rău. Vom avea nevoie de el, dacă vrem ca tot mecanismul să funcționeze.

— Atunci nu-ți rămâne decât să renunți la idee!

Louis încă se îndoia de semnificația acelor gheare. Erau sau nu sub control conștient? În orice caz, se aflau încă la vedere. Dacă i-ar fi vorbit prin intercomunicație, Kzinul l-ar fi deconectat până acum.

Din această cauză insistase atât de mult să aterizeze.

— Admiră-i, totuși, frumusețea intelectuală. Ai fi un mare zeu. Din punct de vedere uman, ești al naibii de impresionant – cred că ar trebui să mă crezi pe cuvânt.

— De ce ai avea nevoie de Nessus?

— Pentru taspul său, pentru recompense și pedepse. Ca orice zeu, îl faci bucățele pe cel care se îndoiește de puterea ta și apoi mănânci bucățile. Asta e pedeapsa. Pentru recompense, folosești taspul Păpușarului.

— Nu ne putem descurca fără el?

— Dar este o metodă atât de potrivită pentru a-i răsplăti pe drept-credincioși! Un șfichi de plăcere, direct în creier, fără efecte secundare, fără dependență... De altfel, se zice că taspul este mai bun decât sexul.

— Nu-mi plac implicațiile etice. Deși băștinașii nu sunt decât niște bieți oameni, n-aș vrea să-i supun taspului. Ar fi mai mulțumiți dacă i-am ucide. În orice caz, taspul Păpușarului are efect asupra unui Kzin, nu a unui om.

— Cred că te înșeli.

— Louis, știi că taspul a fost proiectat să acționeze asupra unui creier cu structură Kzinti. O simt. În privința asta, ai dreptate: a fost o experiență religioasă, diabolică.

— Dar nu știm dacă taspul lui nu acționează și asupra unui om. Eu cred că da. Îl cunosc pe Nessus. Fie taspul său are efect asupra tuturor, fie are două astfel de dispozitive. Eu nu m-aș afla aici dacă n-ar avea asupra sa un mijloc de a-i controla pe oameni.

— Faci cam multe speculații...

— Să-l chemăm și să-l întrebăm?

— Nu.

— Ce-i rău în a-l întreba?

— N-ar avea nici un rost.

— Am uitat. Sunteți lipsiți de curiozitate. Curiozitatea, proprie maimuțelor, n-a fost cea mai puternică caracteristică în cazul altor specii.

— Faci glume pe seama curiozității mele? Înțeleg. Încerci să mă împingi la un anumit curs al acțiunilor. Louis, să-ți fie clar: Păpușarul poate să-și găsească singur drumul spre Zidul de margine. Până acolo, n-are decât să călătorească singur!

Înainte ca pământeanul să-i poată răspunde, Kzinul se întoarse și se îndreptă spre un desiș. Încheiase discuția la fel de simplu ca și cum ar fi deconectat intercomunicația.

În sufletul Teelei Brown întreaga lume se prăbușise. Tânăra suspina de ți se rupea inima, într-o revărsare de autocompătimire. Își găsise un loc minunat pentru jelit. Culoarea predominantă era verdele închis. Vegetația deasă de deasupra capului său nu permitea trecerea directă a razelor de soare, dar stratul se rărea la nivelul solului, înlesnind mersul. Pentru iubitorii de natură, era un adevărat paradis.

Ziduri netede, verticale, de stâncă, menținute în permanență umede de o cascadă, înconjurau un mic bazin limpede și adânc. Teela se afla în interiorul lui. Căderea de apă aproape că-i îneca suspinele, dar zidurile de piatră amplificau sunetele astfel încât se crea impresia că întreaga natură suspina odată cu ea.

Nu simțise apropierea lui Louis Wu.

Eșuată pe o lume străină, nici chiar Teela Brown nu s-ar fi încumetat să se îndepărteze fără trusa de prim-ajutor. Era vorba de o cutie plată, atașată la centură, ce avea încorporat un generator de semnal-baliză. Louis urmase acest semnal, până ce dăduse de hainele ei, zăcând împăturite pe un mic platou granitic aflat la marginea bazinului.

Platoul era învăluit de o lumină de un verde întunecat, stăpânit de urletul cascadei și ecoul suspinelor. Teela era aproape sub căderea de apă. Probabil că era așezată, deoarece doar brațele și umerii îi ieșeau afară din apă. Avea capul aplecat și părul negru îi alunecase, acoperindu-i fața.

N-avea nici un rost s-o aștepte pe ea să facă primul pas. Louis își scoase și el hainele și le stivui alături. Răcoarea din aer îl provocă un frison. Se cutremură și sări în apă.

Imediat își dădu seama de greșeală.

În perioadele de sabatical, Louis nu avea obiceiul de a cutreiera planete asemănătoare Pământului. Cele pe care ateriza erau, în general, la fel de civilizate ca și Pământul. Louis nu era prost. Dacă i-ar fi trecut prin gând să se întrebe care era temperatura apei...

Dar nu-i trecuse.

Apa provenea dintr-un torent ce izvora din munții acoperiți de zăpadă. Louis încercă să țipe din cauza frigului, dar capul îi era deja sub apă. Avu totuși destulă prezență de spirit să nu inspire.

Capul îi ieși la suprafață. Louis dădu din mâini, risipind stropi în juru-i; avea răsuflarea întretăiată din cauza frigului și a nevoii de aer.

Apoi începu să se bucure de această întâmplare.

Știa cum să se poarte cu apa, deși învățase acest lucru în regiuni mai calde decât aceasta. Rămase la suprafață, călcând apa. Simțea pe piele curenții proveniți de la cascadă.

Teela îl văzuse, dar rămăsese sub căderea de apă așteptându-l. Louis înotă către ea.

Pentru a o face să-l audă ar fi trebuit să-i urle în ureche. Scuzele și declarațiile de dragoste ar fi fost nepotrivite. Dar o putea atinge.

Ea nu încercă să se îndepărteze, dar își aplecă capul și părul îi ascunse din nou fața. Respingerea ei era atât de intensă încât devenise aproape telepatică.

Louis îi respectă sentimentele.

Începu să înoate, relaxându-și mușchii anchilozați. Apa trezea înlăuntrul lui o senzație minunată. Totuși, într-un târziu, răceala ei începu să-i provoace junghiuri și Louis ajunse la concluzia că dacă mai întârzia, devenea un candidat la pneumonie.

O atinse pe Teela și-i arătă malul. De data aceasta ea încuviință și-l urmă. Se trântiră lângă bazin, tremurând, strângându-se în brațe, înfășurați în învelitoarele termocontrolate ca în niște pături. Încet, încet, trupurile lor înghețate absorbeau căldura.

— Îmi pare rău că am râs! zise Louis.

Ea dădu din cap, acceptându-i scuzele, dar fără a-l ierta.

— Știi, era caraghios... continuă el. Păpușarii, lașii Universului, să aibă tupeul de a-i împerechea pe oameni și pe Kzini ca pe niște vite! Trebuie să fi fost conștienți de riscurile pe care și le asumau.

Știa că vorbește prea mult, dar trebuia să explice, să se justifice.

— ...și uite ce au obținut cu asta! Încercarea de a obține o rasă de Kzini rezonabili nu era o idee chiar atât de rea. Știu câte ceva despre războaiele oamenilor cu Kzinii, știu că în acea perioadă Kzinii erau destul de fioroși. Strămoșii Interlocutorului ar fi spulberat Zignamu-clickclik-ul până la fundația Inelului. Dar să-i înmulțești pe oameni căutând să obții o rasă norocoasă...

— Vrei să spui că au făcut o greșeală, creându-mă așa cum sunt?

— La naiba, crezi că vreau să te insult? Încerc să-ți spun că a fost o idee caraghioasă. Iar ca niște Păpușari s-o pună în aplicare mi se părea și mai caraghios. De aceea am izbucnit în râs...

— Te așteptai să chicotesc și eu?

— Asta ar fi fost prea de tot!

— În ordine!

Ea nu-i purta pică pentru că râsese. Dorea doar confortul, nu răzbunarea. Confortul călduț al învelitoarelor, confortul celor două trupuri strânse unul în altul. Louis începu s-o mângâie ușor pe spate, lucru care o făcu să se relaxeze puțin.

— Aș vrea să reunesc iar expediția, îi spuse încet.

O simți încordându-se.

— ...Se pare că nu-ți prea place ideea.

— Nu.

— Din cauza lui Nessus?

— Îl urăsc! Îl urăsc, înțelegi? I-a încrucișat pe strămoșii mei ca pe... ca pe niște animale! Se liniști însă imediat și continuă: Interlocutorul îl va face bucăți dacă încearcă să se întoarcă, așa că nu-mi fac probleme...

— Și dacă l-aș convinge pe Interlocutor să-i dea voie lui Nessus să revină?

— Cum ai putea face una ca asta?

— Să zicem că aș reuși.

— Dar de ce?

— Nessus e încă proprietarul *Marelui Șlem*. Această navă reprezintă singura cale de a transporta rasa umană către Norii lui Magellan în mai puțin de un secol. Dacă părăsim Lumea Inelară fără Nessus, pierdem *Marele Șlem*.

— Cât de ticălos ești, Louis!

— Ascultă, ai spus că dacă Păpușarii nu ar fi procedat așa cu Kzinii, astăzi am fi fost cu toții sclavii lor. Aveai perfectă dreptate. Dar dacă Păpușarii nu s-ar fi amestecat în Legile Fertilității, tu nici nu te-ai fi născut!

Ea redeveni rigidă. Gândurile i se citeau pe față. Louis continuă:

— Fapta Păpușarilor s-a petrecut cu multă vreme în urmă. Nu poți uita și ierta?

— Nu! zise ea și se îndepărtă, ieșind din adăpostul cald și azvârlindu-se din nou în apa înghețată.

Louis ezită un moment, apoi o urmă. Un șoc rece și umed... ieși la suprafață...Teela își regăsise locul de sub cascadă.

Îi zâmbea. Cum de era în stare să treacă atât de ușor de la o stare de spirit la alta?

Înotă către ea.

— Ăsta-i un mod încântător de a-i spune unui bărbat să-și țină gura, râse el.

Tânăra nu avusese cum să-l audă; nici chiar el nu se putea auzi în vacarmul apei ce cădea. Dar Teela îi întoarse zâmbetul, la fel de mutește și veni lângă el.

— Oricum era o discuție stupidă! zise el împăciuitor.

Apa era teribil de rece, iar Teela era singurul lucru cald. Cei doi îngenunchează îmbrățișați pe rocile șlefuite de ape.

Era confortabil să faci dragoste. Deși sexul în sine nu rezolva problemele, cel puțin le îndepărta pentru o vreme.

Se întoarseră la scutere, tremurând puțin. Louis nu vorbea. Remarcase un lucru în privința Teelei Brown.

Nu învățase niciodată cum să respingă. Nu putea zice nu, nu era capabilă să rămână pe poziție, apărându-și părerile. Nu putea azvârli reproșuri cu intensitate calculată, reproșuri amuzante, ironice sau afurisite, așa cum procedau celelalte femei. Teela Brown nu fusese îndeajuns de lovită de viață pentru a învăța asemenea tertipuri.

Louis ar fi putut s-o terorizeze până la Judecata de Apoi și ea n-ar fi știut cum să-l oprească. În schimb, l-ar fi putut urî pentru asta. În consecință, păstră tăcerea din acest motiv, la care se mai adăuga unul: nu dorea s-o rănească.

Pășeau în tăcere, ținându-se de mână, mângâindu-se cu degetele.

— În ordine! zise ea dintr-o dată. Dacă-l convingi pe Kzin, n-ai decât să-l chemi înapoi pe Nessus.

— Mulțumesc! rosti surprins bărbatul.

— Este doar pentru *Marele Șlem*. Și, oricum, n-ai s-o poți face.

Apoi, veni vremea mesei și a exercițiilor fizice: genoflexiuni, cățărat în copaci...

Între timp Kzinul se reîntorsese la scutere fără nici o urmă de sânge în jurul gurii. Ajuns lângă scuterul său, programă distribuitorul de elemente să-i dea nu o pilulă antialergică, ci o bucată cubică de carne caldă. Iată întoarcerea marelui vânător, gândi Louis, dar își ținu limba în dosul dinților.

Atunci când aterizaseră, cerul fusese acoperit de nori. La decolare, pătura uniformă, cenușie încă se mai menținea. Imediat Louis reluă argumentația prin intercomunicație.

— E o poveste mult prea veche!

— O chestiune de onoare nu este afectată de trecerea timpului, Louis, dar bineînțeles că tu n-ai de unde să știi asta! De ce a ales Nessus un Kzin să călătorească cu el?

— Ne-a explicat motivul.

— De ce a ales-o pe Teela Brown? În mod sigur, Cel-Prea-Ascuns l-a instruit pe Nessus cum să afle dacă oamenii au ajuns să moștenească norocul psihic sau dacă Kzinii au devenit docili. M-a ales pe

mine deoarece, fiind ambasadorul unei specii arogante prin definiție, sunt cel mai în măsură să demonstrez docilitatea pe care au căutat-o ai lui.

— M-am gândit și eu la posibilitatea asta, răspunse Louis împingând raționamentul și mai departe. Oare Nessus nu fusese instruit să aducă vorba despre momelile stelare pentru a putea studia reacțiile interlocutorului?

— Nu contează. Îți spun eu că nu sunt docil!

— Când o să încetezi să mai folosești cuvântul ăsta? A ajuns să te obsedeze...

— Louis, de ce te-ai făcut avocatul Păpușarului? nu-și ascunse mirarea Kzinul. De ce îi dorești compania?

Bună întrebare, gândi Louis. Bineînțeles că Păpușarul merita să transpire puțin. Iar dacă ceea ce presupunea Louis era adevărat, Nessus nu se afla în nici un pericol.

Era doar din cauză că îi plăceau extratereștrii?

Sau era ceva mult mai profund? Păpușarii erau diferiți, iar diferența era importantă pentru că, în lipsa variației, un om de vârsta lui Louis Wu ar fi ajuns să fie plictisit până și de viață. Așadar, pentru Louis Wu compania extratereștrilor era o necesitate vitală.

Scuterele se ridicară, urmând panta munților.

— Din cauza punctelor diferite de vedere, răspunse pământeanul. Ne aflăm într-un mediu străin, mai străin decât oricare altă lume a oamenilor sau Kzinilor. N-ar fi exclus să avem nevoie de toate ideile ce ne vor trece prin capete, pentru a ne da seama de ceea ce se întâmplă.

Teela aplaudă în tăcere. *Bună pledoarie*! Louis îi făcu cu ochiul. Un schimb de impresii pur uman, căruia Interlocutorul n-avea cum să-i priceapă semnificația.

— N-am nevoie de Păpușar pentru a-mi explica lumea înconjurătoare, vorbi Kzinul în cele din urmă. Ochii, urechile și nasul îmi sunt de ajuns.

— Bine, dar ai nevoie de *Marele Șlem*. Cu toții avem nevoie de tehnologiile existente la bordul acelei nave.

— Pentru profit? E un motiv nedemn.

— La naiba! *Marele Șleme* este important atât pentru rasa umană, cât și pentru Kzini.

— Astea-s tertipuri! Deși profitul nu e numai al tău, insiști să-ți vinzi onoarea pentru el...

— Onoarea mea nu e în pericol.

— Ba eu cred că este, răspunse Kzinul și întrerupse legătura.

— Folositoare chestie butonul ăla! observă malițioasă Teela. Știam că așa o să se întâmple.

— Și eu. Pe barba lui Finagle, tare greu se lasă convins!

Dincolo de munți plutea un strat imens și compact de nori albi care deveneau cenușii pe măsură ce înaintau spre orizontul infinit. Scuterele păreau că plutesc și ele deasupra norilor, sub un albastru cer strălucitor pe care Arcada abia dacă se zărea.

Munții rămăseseră în urmă. Louis simți o undă de regret gândindu-se la bazinul cu cascadă. N-aveau să-l mai vadă niciodată.

În spate scuterele provocau siaje, trei fronturi de undă în care trei bubuituri sonore loveau stratul de nori. În față monotonia orizontului infinit era spartă doar de un singur detaliu. Louis ajunse la concluzia că era vorba fie de un nou munte, fie de o furtună ce se desfășura la mare depărtare. Acel ceva avea mărimea aparentă a gămăliei unui ac ținut la distanța unui brat întins.

— O breșă în stratul de nori, Louis, întrerupse Kzinul tăcerea. În față și în sensul de rotație.

— O văd.

— Observi lumina care vine de dedesubt? Cam multă lumină reflectată de formele de relief.

Într-adevăr, marginile norilor străluceau puternic. Era ceva necurat la mijloc...

— Oare zburăm din nou peste o zonă dezgolită până la materialul de fundație? Ar fi cea mai mare până acum.

— Aș vrea să arunc o privire mai de aproape.

— Du-te! conveni Louis.

Bărbatul observă cum punctul – care era Interlocutorul – virase brusc, în sensul de rotație. La o viteză de 2 Mach, Kzinul n-ar fi zărit decât pentru o clipă terenul de dedesubt.

Aici apărea o problemă. La ce trebuia să se uite? La punctul argintiu care era scuterul Kzinului sau la mica figură felină de pe pupitru? Primul reprezenta realitatea, cealaltă – doar o imagine. Amândouă ofereau informații, dar de tip diferit.

În principiu, nici un răspuns nu era satisfăcător. În practică, Louis preferă să le privească simultan pe amândouă.

Îl văzu pe Kzin trecând dincolo de marginea breșei...

Intercomunicația aduse ecoul urletului său. Punctul argintiu devenise instantaneu mult mai strălucitor, iar fața Kzinului era acum un glob de lumină albă. Ochii acestuia erau închiși și strânși, iar gura era larg deschisă.

Imaginea se micșoră. Kzinul traversase breșa. Își acoperise fața cu un braț, în timp ce blana care-l acoperea scotea un fum negru.

Dincolo de punctul argintiu care era scuterul Interlocutorului, un cerc luminos se profila pe norii de dedesubt... ca și când un spot de lumină ar fi încercat să-l urmărească.

— Interlocutorule! strigă Teela. Vezi ceva?

Kzinul auzi și-și descoperi fața. Blana portocalie rămăsese intactă doar într-o bandă lată în jurul ochilor. Pe restul trupului devenise cenușie. Kzinul își deschise ochii, îi închise la loc, apoi îi deschise din nou.

— Am orbit, răspunse el.

— Da, dar poți *vedea*?

Preocupat de starea Kzinului, Louis abia dacă-și dădu seama de ciudățenia întrebării. Totuși, o parte din el înregistră tonul fetei. Anxietatea și dincolo de ea sugestia că acesta dăduse un răspuns greșit și că trebuia să i se acorde o a doua șansă.

Dar nu era timp.

— Interlocutorule, mă auzi? îl strigă Louis. Trece-ți scuterul sub comanda mea. Trebuie să ne găsim un adăpost.

Kzinul umblă la pupitrul său.

— S-a făcut, Louis! Ce fel de adăpost?

Vocea îi era distorsionată de durere.

— Înapoi, dincolo de munți.

— Nu. Am pierde mult prea mult timp. Știu ce anume m-a atacat. Dacă am dreptate, ne vom afla în siguranță atâta timp cât va exista un strat de nori sub noi.

— Serios?

— Va trebui să cercetezi.

— Ai nevoie de îngrijiri medicale!

— Așa este, dar mai întâi trebuie să ne găsești un loc sigur de aterizare. Trebuie să coborâm acolo unde norii sunt mai denși...

Sub nori nu era deloc întuneric. Pătrundea puțină lumină și o bună parte din ea era reflectată de Louis Wu care pur și simplu strălucea.

De jur împrejur se vedeau ondulațiile unei câmpii. Nu era material de fundație, ci sol și vegetație.

Louis coborî mai jos, mijindu-și ochii din cauza strălucirii.

...O singură specie vegetală, dispusă uniform pe întreaga câmpie, din acel loc și până la orizontul infinit. Fiecare plantă avea o singură floare și fiecare floare se întorcea să-l urmărească pe Louis Wu, în timp ce ateriza. O asistență numeroasă, tăcută și atentă.

Bărbatul coborî de pe scuter lângă una dintre ele.

Planta avea o tulpină noduroasă și verde, măsurând cu aproximație un metru și jumătate. Unica sa floare era la fel de mare cât fața unui om. Dosul acesteia era bombat, plin de striuri și tendoane, iar suprafața interioară era netedă ca o oglindă concavă. Din centru se înălța o protuberanță scurtă, terminată cu un bulb verde închis.

Toate florile înconjurătoare se întorseseră către el. Era scăldat în lumină. Louis știa că încercau să-l ucidă și asta-l făcea să se simtă puțin neliniștit, dar stratul de nori se menținea.

— Ai avut dreptate! îi zise Kzinului prin intercomunicație. Sunt „Floarea-Soarelui" de tip Slaver. Dacă n-ar fi existat stratul de nori, ne-am fi curățat de îndată ce am fi trecut munții.

— E posibil să ne adăpostim undeva, în afara razei lor de acțiune? De exemplu, în vreo peșteră?

— Nu cred. Câmpia e prea plată. Florile nu pot focaliza prea precis lumina, dar e oricum destulă strălucire.

— Ce naiba se întâmplă cu voi? interveni Teela. Louis, trebuie să aterizăm! Kzinul are dureri!

— Așa e. Am dureri mari, Louis!

— Atunci propun să riscăm. Veniți și voi jos. Să sperăm că pătura de nori nu se va destrăma.

— Bine! răspunse imaginea tinerei.

Louis pierdu aproape un minut căutând printre plante. Era așa cum presupusese. Pe teritoriul stăpânit de aceste flori ucigașe nu existau alți supraviețuitori. Printre tulpinile lor nu creșteau alte plante mai mici. Pe deasupra lor nu zbura nimic și nici o gânganie nu mișuna pe solul cu aspect de cenușă. Pe tulpinile lor nu creșteau nici fungușii, nici mușchi, nici alți dăunători. Dacă una dintre ele ar fi fost atinsă de vreo boală, celelalte ar fi distrus-o.

Floarea-Oglindă era o armă teribilă. Probabil că menirea ei inițială fusese de a focaliza lumina solară pe modulul fotosintetizator din centru. Dar se putea focaliza la fel de bine și pentru a distruge un ierbivor sau o insectă. Își ardea toți dușmanii. Tot ce era viu devenea inamicul unei plante ce folosea fotosinteza, dar, totodată, și un fertilizant pentru ea.

„Dar cum ajunseseră aici?" se întrebă Louis în sinea lui. Căci Florile-Oglindă nu puteau trăi alături de alte forme de viață mai puțin exotice. Erau prea puternice. În consecință, nu puteau fi originare de pe planeta de baștină a întemeietorilor Lumii Inelare.

Mai mult ca sigur, acei Ingineri scotociseră sistemele stelare apropiate căutând plante decorative. Poate că pătrunseseră suficient de

adânc în spațiul uman, până dincolo de Silvereyes. Și pesemne că ajunseseră la concluzia că Florile-Oglindă erau decorative.

„Dar probabil că le-au ținut sub cheie. Până și un idiot ar fi avut atâta minte. Pesemne că li s-a alocat o zonă de teren înconjurată de un cerc lat din material de fundație. Asta ar fi trebuit să le țină înăuntru. Numai că n-a fost așa. Cumva, o sămânță a reușit să scape. Nu se știe până unde s-au putut răspândi", își zise Louis, cutremurându-se. Ăsta trebuie să fi fost „punctul luminos" pe care-l observaseră în fața lor. Cât vedeai cu ochii, nici o vietate nu revendica acest teritoriu de la Florile-Oglindă.

În timp, dacă erau lăsate să se dezvolte în voie, ar fi cucerit întreaga Lume Inelară.

Dar până atunci ar fi trecut destui ani. Lumea Inelară se dovedea spațioasă. Spațioasă pentru orice.

CAPITOLUL 15
Castelul visurilor

Adâncit în gânduri, Louis aproape că nu băgă de seamă când celelalte două aeroscutere aterizară lângă al său. Fu smuls din reverie de lătratul Kzinului:

— Louis, ia din scuterul meu dezintegratorul Slaver și sapă-ne cu el o ascunzătoare! Teela, vino și pansează-mi rănile!

— O ascunzătoare?

— Da. Trebuie să ne îngropăm ca animalele și să așteptăm căderea nopții.

— Bine, bine...

Louis părea șocat. Kzinul nu trebuia să se fi gândit la asta în starea în care se afla. Evident, nu puteau aștepta, existând riscul producerii unei spărturi în nori. Pentru a-i ucide, Florile-Oglindă n-ar fi avut nevoie decât de o mică rază de lumină. Dar noaptea...

În timp ce cotrobăia prin scuterul Interlocutorului, Louis evită să se uite la el. O singură privire îi fusese suficientă. Kzinul fusese ars cumplit pe cea mai mare parte a corpului. Lichide suculente musteau prin cenușa uleioasă care fusese odată blana sa. Prin crăpăturile adânci se vedea carnea de un roșu aprins. Mirosul de păr ars era puternic și grețos.

Louis găsi dezintegratorul: un dispozitiv cu două țevi și cu un mâner aparent fluid. Arma pe care o descoperi alături îl făcu să se încrunte. Dacă Kzinul i-ar fi sugerat să ardă florile folosind laserele de semnalizare, probabil că el ar fi acceptat, în starea de buimăceală în care se afla.

Louis apucă unealta și se îndepărtă în grabă simțindu-se stingherit, rușinat de slăbiciunea sa. Parcă-l dureau și pe el arsurile Kzinului. Teela, care nu știa nimic despre durere, îl putea ajuta pe Interlocutor mai bine decât ar fi făcut-o el.

Înclină țevile, formând cu solul un unghi de vreo 30 de grade. Purta pe cap casca etanșă a costumului său presurizat. Deoarece nu se grăbea, acționă doar unul dintre cele două comutatoare.

Tranșeea se contura cu viteză, dar Louis nu-i putea observa mărimea, fiindcă din primul moment fusese înconjurat de un nor de praf. Din direcția locului de impact al fasciculului sufla spre el un uragan în miniatură, ce-l silea să se încline puternic.

În interiorul conului fasciculului, electronul devenea o particulă neutră. Solul și stânca, reduse la nivel de atom de respingerea mutuală a nucleelor, ajungeau până la el transformate într-o ceață de praf monoatomic. Louis era fericit că avusese inspirația să-și pună casca.

În cele din urmă opri dezintegratorul. Groapa arăta destul de adâncă și de largă pentru ei și scuterele lor.

Atât de repede, își zise el. Oare cât de rapid ar fi lucrat dispozitivul cu ambele fascicule activate? În acel caz, acolo s-ar fi format un veritabil șuvoi, își continuă gândul, împrumutând eufemismul Kzinului. Pentru moment, n-avea nevoie de asemenea distracție.

Teela și Interlocutorul coborâseră de pe scutere. Kzinul era lipsit de păr pe cea mai mare parte a corpului. Un smoc portocaliu încă-i mai acoperea șezutul și o altă dungă îi traversa fața. În rest, pielea golașă avea o nuanță roșu-violet și era plină de crăpături adânci. Teela îl pulveriza cu ceva care, la atingere, se transforma într-o spumă albă. Mirosul de păr și carne arsă îl făcu pe Louis să nu se apropie prea mult.

— E gata, îi anunță el.

Kzinul își ridică privirile:

— Acum văd din nou, Louis.

— Grozav! zâmbi pământeanul, recunoscând în sinea sa că fusese extrem de îngrijorat.

— Păpușarul mi-a procurat medicamente Kzinti de tip militar, cu mult superioare celor cu destinație civilă. N-ar fi trebuit să aibă acces la rezervele militare!

Kzinul părea furios. Bănuia că la mijloc fusese vorba de mită și probabil că avea dreptate.

— Am de gând să iau legătura cu Nessus, îi anunță Louis, dându-le ocol de departe.

Acum, Interlocutorul era acoperit în întregime cu spumă albă. Nu se mai simțea nici un fel de miros.

— Știu unde te afli, îi spuse Păpușarului.

— Nemaipomenit! Unde mă aflu, Louis?

— În spatele nostru. Ai rămas în urmă de îndată ce ai ieșit din raza noastră vizuală. Teela și Kzinul nu știu asta. Ei nu pot gândi ca Păpușarii.

— Și se așteaptă ca un Păpușar să le deschidă calea? Poate că e mai bine să continue să gândească așa. Există șanse să-mi dea voie să mă întorc ?

— Nu acum. Poate mai târziu. Să-ți spun de ce te-am chemat...

Și-i povesti în câteva cuvinte despre câmpul de Flori-Oglindă. Tocmai îi detalia gradul arsurilor Kzinului, când fața turtită a lui Nessus ieși din câmpul camerei de luat vederi.

Louis așteptă câteva momente reapariția Păpușarului, apoi închise intercomunicația. Era sigur că Nessus nu avea să rămână prea mult timp în stare catatonică. Păpușarul era prea grijuliu cu viața sa ca să facă una ca asta.

Mai rămâneau zece ore până la căderea nopții. În așteptarea întunericului, cei trei călători se ascunseră în groapa săpată cu dezintegratorul.

Kzinul petrecu acest timp dormind. Îl purtaseră pe brațe în tranșee și apoi folosiseră un spray din trusa lui medicală pentru a-l adormi. Materia albă se întărise pe suprafața corpului său ca o crustă, rămânând totuși elastică.

Louis încercă și el să doarmă. O vreme moțăi. La un moment dat se trezi în lumina strălucitoare a zilei și remarcă umbra marginii șanțului căzând dincolo de el. Tresări și adormi la loc.

Mai târziu, se trezi din nou, acoperit de o transpirație rece. Umbrele! Dacă s-ar fi ridicat în picioare să privească, ar fi fost făcut scrum!

Norii reveniseră, împiedicând astfel răzbunarea florilor.

În sfârșit, într-o parte, lumina începu să scadă. Cum cerul se întuneca, Louis se hotărî să-i trezească pe ceilalți.

Zburau pe sub nori. Era vital pentru ei să poată vedea Florile-Oglindă. Dacă zorii s-ar fi apropiat în timp ce flota ar fi continuat să planeze deasupra lor, ar fi fost nevoiți să-și sape o nouă ascunzătoare pentru ziua următoare.

Din când în când, Louis își cobora scuterul, pentru a privi peisajul mai îndeaproape. Zburară timp de o oră... apoi florile începură să se rărească.

Ajunseră într-o regiune cu mai puține plante ucigașe. În schimb, se zăreau o sumedenie de lăstari răsăriți pe jumătate printre rămășițele pădurii proaspăt arse. Se părea că în această zonă iarba încă nu abandonase lupta cu ciudatele flori.

În cele din urmă nu mai observară nici una. În sfârșit, Louis putea să adoarmă.

Dormise ca un drogat. Era încă noapte atunci când se trezi. Privi în jurul său și remarcă o sclipire în față, în sensul de rotație.

Buimac cum era, crezu la început că este un licurici prins în pliul sonic sau altceva asemănător. Dar luminița rămase și după ce-și frecă bine ochii.

Apăsă butonul de apel al Kzinului.

Luminița crescu, apropiindu-se. Profilată pe fundalul întunecat al nopții Lumii Inelare, părea un punct în care se reflecta lumina solară.

Nu putea fi o Floare-Oglindă. Nu noaptea.

Putea fi o casă, își zise bărbatul în sinea lui. Dar de unde ar fi luat băștinașii lumina? Apoi, o casă ar fi rămas de mult în urmă la viteza asta. Cu un asemenea aeroscuter, reglat pe viteza sa de croazieră, puteai traversa în două ore și jumătate întregul continent nord-american.

Luminița aluneca încet în dreapta lor. Kzinul încă nu-i răspunsese.

Louis își scoase scuterul din formație și prinse să orbecăie în întuneric. În spatele său flota aflată tot sub comanda Interlocutorului, la insistențele acestuia, avea acum doar forța a două unități. Louis încercă să-și reamintească poziția Kzinului și se îndreptă spre el.

Undele de șoc și pliul sonic se puteau vedea ca o ușoară aură în lumina ușor încețoșată a Arcadei – o rețea de linii drepte ce convergeau într-un punct. Scuterul Kzinului și silueta lui fantomatică păreau prinse în pânza unui păianjen Euclidian.

Apropiindu-se periculos de mult de celălalt, bărbatul aprinse și stinse proiectoarele. În întuneric, observă că stafia devine imediat atentă. Louis își conduse cu grijă scuterul între Kzin și punctul luminos, apoi își acționă din nou proiectoarele.

Kzinul activă intercomunicația.

— Da, Louis. Am remarcat și eu, acum. Chestia aia luminoasa e pe punctul de a ne depăși.

— Atunci hai să vedem despre ce este vorba!

— Foarte bine! răspunse Interlocutorul, virând spre punctul luminos.

Dădeau ocoluri în întuneric, aidoma unor muște curioase învârtindu-se în jurul unei sticle de bere. Era vorba de un castel de zece etaje, care plutea la o înălțime de câteva sute de metri și care era luminat precum pupitrul de comandă al unei rachete străvechi.

O imensă fereastră panoramică, curbată astfel încât să alcătuiască și pereții și acoperișul, se deschidea deasupra unei cavități având volumul unei săli de operă. În interior, un labirint de mese înconjurau o scenă circulară. Deasupra lor, într-un spațiu de aproape 20 m, se afla doar o sculptură abstractă.

Era o nouă surpriză a Lumii Inelare. Pe Pământ ar fi fost o crimă să lași în zbor un vehicul fără pilot automat. Indiferent unde ar fi căzut, ar fi putut să omoare pe cineva. Aici în schimb, existau mii de kilometri pătrați de sălbăticie, clădirile stăteau suspendate deasupra orașelor și conțineau spațiu suficient pentru musafiri înalți de douăzeci de metri.

Sub castel se găsea un oraș, care însă era cufundat în beznă. Kzinul trecu pe deasupra lui precum un vultur, scrutându-l în lumina albastră a Arcadei. În cele din urmă reveni, raportând că orașul părea să se găsească în aceeași stare ca și Zignamuclickclik.

— O să-l putem explora după ce se luminează, le zise el. Cred că această citadelă este mai importantă. S-ar putea să fi scăpat neatinsă de catastrofa ce a dus la prăbușirea civilizației.

— Trebuie să aibă propria sa sursă de energie, speculă Louis. Mă întreb cum este posibil... Nici una dintre clădirile din Zignamuclickclik n-au avut una.

Teela își condusese scuterul chiar sub castel. Pe consola de intercomunicație se vedea cum ochii îi erau măriți de încântare. Strigă:

— Interlocutorule! Louis! strigă ea. Trebuie să vedeți asta!

Coborâră după ea, practic fără să se gândească. Louis tocmai i se alăturase, când deveni brusc conștient de masa enormă suspendată deasupra capului său.

Pe toată suprafața inferioară erau dispuse ferestre, dar, spre surprinderea lor, aceasta era alcătuită numai din colțuri. Nu exista vreo modalitate în care castelul ar fi putut ateriza. Cine îl construise, și mai ales cum, fără nici un fel de postament? Realizat doar din fier și beton, proiectat asimetric, ce naiba îl ținea în aer? Louis simți un gol în stomac, dar strânse din maxilare și înaintă sub masa plutitoare, având dimensiunile unei nave interstelare de mărime medie.

Teela descoperise o minune: o piscină ce ținea loc de baie, strălucitor de iluminată. Fundul și pereții săi de sticlă se deschideau către

întunericul de afară, dar în celălalt capăt se învecina cu un bar sau o cameră de zi sau... Era greu de precizat, privind prin atâtea straturi de transparență.

Piscina era secată. Pe fundul ei exista un singur schelet imens, asemănător celui al unui multiclește.

— Țineau cu ei animale de casă destul de mari... își dădu Louis cu părerea.

— Nu este un multiclește Jixian? întrebă Teela. Unchiul meu era vânător și își amenajase camera cu trofee în interiorul scheletului unui multiclește.

— Există multiclești pe o grămadă de planete. Pe unele sunt crescuți ca animale de carne. Nu m-ar surprinde să-i găsim răspândiți prin toată galaxia. Întrebarea este ce i-a făcut pe locuitorii Lumii Inelare să-i aducă aici.

— Pentru efectul lor decorativ, răspunse prompt Teela.

— Îți arde de glume? Un multiclește seamănă cu o încrucișare între Moby Dick și un tractor pe șenile...

Totuși, gândi Louis, de ce nu? De ce n-ar fi scotocit Inginerii Inelului o duzină sau o sută de sisteme stelare, căutând diverse exemplare pentru a-și popula lumea lor artificială? Se poate presupune că dispuneau de propulsia prin fuziune cu colectare de hidrogen interstelar. Fără îndoială că orice vietate de pe Lumea Inelară fusese adusă din altă parte. Flori-Oglindă. Multiclești. Oare ce mai urma?

Era cazul să-și vadă de treabă. Trebuiau să se îndrepte spre Zidul de Margine, nu să-și piardă vremea explorând. Deja parcurseseră o distanță suficientă pentru a da ocol Pământului de cel puțin șase ori. Pe numele lui Finagle, existau aici o groază de lucruri ce așteptau să fie descoperite!

Forme ciudate de viață. (Până acum inofensive.)

Flori-Oglindă, înrudite cu floarea-soarelui. (Kzinul într-un nimb de lumină, urlând în intercomunicație.)

Orașe plutitoare. (Prăbușite în mod dezastruos.)

Multiclești. (Inteligenți și periculoși. Probabil că și aici erau la fel. Multiclești nu sufereau mutații.)

Și moartea! Moartea era aceeași pretutindeni, întotdeauna.

Ocoliră din nou castelul, căutând eventuale căi de acces. Existau ferestre de toate formele, rectangulare, octogonale, emisferice, dar toate erau închise. Găsiră un doc pentru vehiculele aeriene, înzestrat cu o ușă imensă de forma unui pod mobil cu rol de rampă de aterizare, dar aceasta era ridicată și închisă. Mai descoperiră un fel de ascensor

spiralat, lung de câteva sute de metri, atârnând ca un franjure de partea inferioară a castelului; capătul său de jos se sfârșea în aer. O anumită forță îl făcuse bucăți, lăsând în urmă fâșii contorsionate de oțel și cabluri. În partea de sus se zărea o ușă încuiată.

— Să ajungă pe mâna lui Finagle! bombăni Teela. Am de gând să sparg o fereastră...

— Stop! comandă Louis, dispus s-o ia în serios. Kzinule, folosește dezintegratorul pentru a intra înăuntru.

La lumina care se revărsa din marea fereastră panoramică, Interlocutorul își scoase din husă unealta de excavat.

Louis cunoștea câteva dintre posibilitățile dezintegratorului. Obiectele atinse de fasciculul său căpătau subit o sarcină pozitivă, ce era de ajuns pentru a le face să se fărâmițeze. Păpușarii îi mai adăugaseră un fascicul care anula sarcina protonului. Bărbatul nu-l folosise pe acesta din urmă pentru a săpa tranșeea în câmpia Florilor-Oglindă și știa că n-avea să fie nevoie de el nici acum. Totuși ar fi putut jura că Kzinul îl va folosi oricum.

Două puncte aflate la o distanță de câțiva centimetri pe suprafața marii ferestre octogonale primiră subit potențiale opuse, de mare valoare. Fulgerul fu orbitor. Louis își strânse pleoapele, vrând parcă să se apere împotriva suferinței. Zgomotul tunetului sosi simultan, pătrunzând chiar și prin pliul sonic. În liniștea mormântală care urmă, pământeanul simți cum particule fine i se depuneau pe umeri, pe gât și pe dosul mâinilor. Își menținu ochii închiși.

— Ar fi trebuit s-o testezi! i se adresă Kzinului.

— Funcționează foarte bine. Ne va fi de mare folos.

— La mulți ani și s-o stăpânești sănătos! N-o îndrepta către tăticuțu', pentru că tăticuțu' o să se supere!

— Nu fi răutăcios, Louis!

Ochii încetaseră să-l mai doară. Bărbatul descoperi că atât el, cât și scuterul său erau acoperiți cu o pulbere de sticlă. Cioburi zburătoare! Pesemne că într-o primă fază pliul sonic le oprise, apoi le permisese să se depună pe orice suprafață orizontală.

Teela pătrunsese deja înăuntru, plutind prin respectiva deschizătură. Neavând încotro, ceilalți doi se avântară pe urmele ei.

Louis se trezea treptat. Se simțea minunat. Își ținea capul pe un braț întins, iar acesta se odihnea pe o suprafață moale. Brațul îi amorțise.

Se răsuci și deschise ochii.

Se afla într-un pat, zgâindu-se la tavanul alb. O jenă în coastă se dovedi a fi un picior al Teelei.

Într-o clipă își aminti totul!

Descoperiseră patul noaptea trecută – un pat la fel de uriaș ca un teren de minigolf – într-un dormitor enorm aflat în ceea ce ar fi trebuit să fie parterul unui castel tradițional.

Dar, între timp, mai descoperiseră și alte minuni.

Castelul se dovedise a fi cu adevărat un castel, nu doar un hotel luxos. O sală de banchete cu o fereastră panoramică înaltă de aproape douăzeci de metri era suficient de uluitoare. Ce mai puteau să zică însă despre mesele care înconjurau o masă de formă inelară ridicată pe un postament! Inelul era plasat în jurul unui scaun cu spătar înalt, aducând cu un tron. În joacă, Teela descoperise cum trebuia să se procedeze pentru a-l ridica până la jumătatea distanței dintre podea și plafon și cum să acționeze un dispozitiv care amplifica vocea ocupantului până la intensitatea unui tunet. Scaunul se putea roti, iar odată cu el, se rotea și sculptura de deasupra sa.

Aceasta era foarte luminoasă, fiind realizată sub forma unui cadru cu fire întinse. Păruse a reprezenta o abstracție până când Teela o făcuse să se rotească. Atunci devenise evident că reprezenta un portret. Efigia unui bărbat lipsit în totalitate de păr.

Era oare un băștinaș? Făcea parte dintr-o comunitate ai cărei membri își rădeau fețele și țestele? Sau era reprezentantul altei rase, venită de dincolo de curbura Inelului? Probabil că n-aveau s-o afle niciodată. Dar figura era evident umană, dură, frumoasă – figura cuiva obișnuit să comande.

Louis privi tavanul și-și reaminti fața aceea. Obișnuința de a comanda se imprimase în ridurile ce-i înconjurau ochii și gura, iar artistul reușise să includă respectivele riduri în opera sa.

Castelul fusese o clădire guvernamentală. Totul lăsa să se înțeleagă asta: tronul, sala de banchet, ferestrele ciudate, sursele sale independente de energie. Dar pentru Louis Wu acest lucru reieșea și din acea figură.

După aceea hoinăriseră prin castel. Pretutindeni găsiseră scări opulent decorate, dar imobile. Nu existau scări rulante, lifturi, covoare rulante. În consecință, preferaseră să coboare pentru că le era mai ușor decât să urce. La nivelul cel mai de jos descoperiseră dormitorul.

Patul acela avusese un efect irezistibil asupra celor doi pământeni, după zilele nesfârșite petrecute în șa, după clipele de dragoste desfășurate pe coclauri, unde se nimerea să poposească flotila. Fără nici o strângere de inimă, îl lăsaseră pe Kzin să continue singur explorarea.

Cine știe ce mai descoperise Interlocutorul între timp?

Louis se ridică într-un cot. Brațul amorțit revenea la viață. Avu grijă să nu-l miște prea repede. *Asta nu se întâmpla niciodată când folosea discurile de dormit*, reflectă el, *dar ce mai conta... era vorba de un pat.*

Unul dintre pereții dormitorului lăsa să se vadă o piscină secată. Încadrat de zidurile și podeaua de sticlă, scheletul alb al unui multiclește îl privea cu găvanele goale ale unui cap în formă de lingură.

Peretele opus, la fel de transparent, oferea o panoramă asupra orașului de la o înălțime de aproape 300 m.

Louis se rostogoli de trei ori până ajunse la marginea patului. Podeaua era moale, acoperită cu un material a cărui textură și culoare semăna în mod deconcertant cu barba băștinașilor. Ajuns la fereastră, Louis privi afară.

(Ceva interfera în imaginea sa, aidoma unei mici distorsiuni a unui ecran în trei dimensiuni. În mod conștient, acel amănunt ar fi putut trece neobservat. Cu toate acestea, însă, era supărător.)

Sub un cer alb și monoton, orașul conținea toate nuanțele posibile de gri. Majoritatea clădirilor erau înalte, dar cele foarte înalte făceau ca restul să pară pitice, deoarece aproape ajungeau la parterul castelui plutitor. Mai existaseră și alte clădiri plutitoare. Louis putea să vadă cicatricile, găurile adânci și întinse, intercalate între construcțiile orașului, unde mii de tone de structură se prăbușiseră.

Dar acest castel de vis dispunea de propria sa sursă de energie, de un dormitor suficient de spațios pentru a se desfășura în el o orgie onorabilă, era prevăzut cu o fereastră de la care orice sultan și-ar fi putut contempla domeniul, observându-și supușii mișunând de colo-colo, ca niște furnici...

Locul acesta trebuia să-ți dezvolte egocentrismul, își zise Louis.

Ceva îi atrase atenția. Ceva fluturând dincolo de fereastră.

Un fir. O porțiune din el se agățase de o cornișă, dar un fragment mult mai mare cobora în continuare din aer. Un fir subțire. Putea să-i vadă cele două capete atârnând de cornișă și coborând spre oraș. Probabil că se lăsase în jos încă din momentul în care începuse să privească pe fereastră, intrând în câmpul său vizual. Necunoscându-i originea, bărbatul îi acceptă prezența ca pe un lucru evident. Se întinse gol-pușcă pe covorul lățos și admiră căderea firului prin dreptul ferestrei. Se simțea în siguranță și în tihnă, poate pentru prima oară de când un laser cu raze X lovise *Mincinosul*.

Firul continua să coboare, buclă după buclă de linie neagră prelingându-se din cerul alb-gri. Era suficient de subțire. Cum i s-ar fi putut aprecia lungimea? Cum să numeri fulgii dintr-o furtună de zăpadă?

Deodată, Louis îl recunoscu.

— Bun găsit, îi zise el, de-a dreptul șocat.

Firul de legătură dintre pătratele de umbră. Îi urmase până aici.

Louis urcase cinci etaje până reușise să-și găsească micul dejun. Evident, nu se așteptase să găsească bucătăria în funcțiune. Căuta sala de banchet. Dăduse în schimb peste bucătărie.

Aceasta nu făcuse decât să-i confirme impresiile anterioare. Era nevoie de servitori pentru un autocrat, iar aici existaseră servitori, nu glumă. Bucătăria era enormă. Probabil că fuseseră mulți bucătari-șefi și ajutoare care duseseră pe tăvi imense diversele delicatese în sala de banchet, se întorseseră cu farfuriile murdare, le spălaseră, îndepărtaseră resturile...

Existau rafturi pentru fructele și legumele proaspete, care acum adăposteau praf, coji uscate și mucegai. Exista și o cameră frigorifică, în care odinioară atârnaseră carcase de animale. Acum era goală și caldă. Într-un colț, se mai zărea un congelator în funcțiune; ar fi fost posibil ca mâncarea pe care o conținea să mai fie comestibilă, dar Louis nu dorea să riște.

Nu existau conserve.

Recipientele pentru apă erau uscate.

În afară de congelator, în toată bucătăria nu se zărea vreun dispozitiv mai complicat decât o balama de ușă. Nu existau indicatoare de temperatură sau cronometre. Nu era nimic similar unui prăjitor de pâine. De-a latul încăperii erau întinse sfori cu niște șomoioage agățate de ele. Mirodenii?

Louis mai aruncă o privire în jurul său, înainte de a pleca. Dacă n-ar fi procedat astfel, adevărul i-ar fi scăpat.

Inițial, camera nu fusese o bucătărie.

Atunci ce? Un depozit? O cameră de vizionare trei-D? Probabil ultima. Un zid era foarte negru – o zugrăveală uniformă, care arăta mai proaspătă decât a celorlalți pereți – iar pe jos se puteau observa niște urme, aparținând probabil fotoliilor și canapelelor înlăturate.

În regulă. Această încăpere fusese o sală de distracții. Pesemne, la un moment dat, videoecranul din zid s-a defectat și nimeni nu s-a priceput să-l mai repare. Ceva mai târziu, bucătăria automată a pățit-o la fel. În consecință, marea sală de spectacole trei-D fusese transformată într-o bucătărie manuală. Asemenea bucătării probabil că se înmulțiseră foarte mult, de vreme ce nimeni nu-și mai amintea cum se repară una automată. Materia primă era adusă înăuntru prin aerotransportoare, din câte-și dădea seama.

Ce s-a întâmplat însă atunci când acestea s-au stricat, unul câte unul...?

Louis părăsi încăperea.

În cele din urmă, găsi sala de banchet și singura sursă de hrană din castel pe care se putea baza. Degustă o tabletă din bucătăria scuterului său.

Tocmai își termina masa, când intră Kzinul.

Probabil că murea și el de foame. Se duse glonț la scuterul său și-și programă trei tablete colorate în roșu închis, pe care le înghiți din trei îmbucături. Abia atunci se întoarse spre Louis.

Își pierduse nuanța albă de strigoi. Cândva, în timpul nopții, crusta de spumă își terminase rolul de cicatrizare a rănilor și-i căzuse de pe trup. Pielea lui avea o nuanță sănătoasă de roz (presupunând că rozul era culoarea pielii unui Kzin sănătos), cu câteva urme de cicatrici sudate și o rețea complicată de vene proeminente.

— Vino cu mine! îi ordonă Interlocutorul. Am găsit o sală a hărților.

CAPITOLUL 16
Sala hărților

Sala hărților se afla la partea superioară a castelului, ca și cum constructorii ar fi dorit să-i sublinieze importanța. Louis gâfâia din greu din cauza urcușului și abia reușind să țină pasul. Kzinul nu alerga, dar mergea mai repede decât un om.

Ajunse la piciorul ultimului sector de scară în momentul în care, chiar în fața lui, Interlocutorul trecea printr-o ușă dublă.

Prin deschizătură, bărbatul văzu o bandă orizontală neagră, lată de aproape 20 cm, situată la un metru de podea. Privi dincolo de ea, căutând o dungă similară de albastru deschis, presărată cu sectoare de albastru închis, și o găsi.

Bingo!

Louis rămase în prag, culegând toate detaliile. Miniaturala Lume Inelară era aproape tot atât de mare ca și încăperea aceea circulară, având un diametru de aproximativ 40 m. În centrul hărții se afla un ecran rectangular, masiv, întors în direcția opusă ușii, dar cu posibilități de rotire.

Pe pereți se zăreau zece globuri rotitoare, montate la înălțime. Ele erau diferite ca mărime și viteză de rotație, dar fiecare avea aceeași culoare caracteristică, albastru intens cu pete albe spiralate, aparținând unei lumi asemănătoare Pământului. Sub fiecare glob se găsea o hartă în secțiune conică.

— Mi-am petrecut toată noaptea în acest loc, lucrând, îi zise Kzinul din spatele ecranului. Am multe noutăți să-ți arăt. Vino aici.

Louis se pregătea să se aplece ca să treacă pe sub Inel. Un gând îi opri însă mișcarea. Bărbatul cu atitudine de șoim care domina sala de banchet nu s-ar fi aplecat niciodată atât de mult, nici măcar dacă ar fi trebuit să intre în Sfânta Sfintelor. Pământeanul se îndreptă, deci, direct spre Inel și trecu prin el, convingându-se că nu era decât o hologramă.

Se opri lângă Kzin.

Ecranul era înconjurat de tablouri de comandă. Toate butoanele erau din argint masiv, fiecare fiind astfel modelat încât să reprezinte capul unui animal. Chiar și pupitrele erau complicat lucrate în linii curbe și spiralate. Înfrumusețare sau decadență? se întrebă Louis în sinea lui.

Ecranul era aprins, dar nu avea activat zoomul. Privind în el era ca și cum te-ai fi uitat la Lumea Inelară din apropierea pătratelor de umbră. Louis încercă o senzație de *déjà vu*.

— L-am focalizat mai devreme, zise Kzinul. Dacă-mi aduc bine aminte... – Atinse un comutator și imaginea se apropie atât de rapid, încât Louis avu impresia că se afla în cădere liberă. – ...Aș vrea să-ți arăt Zidul de Margine. Rrr... încă un pic...

Interlocutorul atinse încă un buton ce înfățișa un chip fioros și imaginea alunecă. Acum priveau peste marginea Lumii Inelare.

Fără îndoială, undeva existau niște telescoape care le furnizau aceste imagini. Unde, însă? Oare erau montate pe pătratele de umbră?

Priveau în jos la munții înalți de mii de kilometri. Imaginea se apropia și mai mult pe măsură ce Kzinul descoperea comenzi de reglaj și mai fin. Louis se minuna cât de abrupți erau munții, le admira naturaletea cu care se profilau, în ciuda mărimii lor, pe fundalul întunecat al spațiului.

Abia atunci observă ceva alergând peste piscuri.

Deși nu era decât o linie de puncte argintii, știa despre ce era vorba.

— Un accelerator liniar!

— Într-adevăr, încuviință Interlocutorul. În absența cabinelor de transfer, este singura modalitate rezonabilă de a străbate distanțele Lumii Inelare. Probabil că a fost principalul lor sistem de transport.

— Dar se află la o înălțime de peste 1600 km. Să fie oare lifturi?

— Am găsit puțuri de lift dispuse pe toată lungimea Zidului. De exemplu, aici...

Acum firul argintiu se transformase într-o linie de bucle mici, mult distanțate, ascunse în spatele unui pisc. Un tub extrem de subțire, abia vizibil, era legat de ultima dintre ele și cobora panta muntelui, spre straturile inferioare ale Lumii Inelare.

— ... Spirele electromagnetice sunt mai dese în apropierea lifturilor și se rărește în rest, până la peste un milion și jumătate de kilometri distanță, preciză Kzinul. Presupun că nu sunt folosite decât pentru demarare și ghidare. Vehiculul este accelerat până la viteza orbitală, călătorește deasupra Zidului cu această viteză relativă de 1200 km/secundă și este frânat de spirele electromagnetice ale următorului puț de lift. Poți ajunge unde dorești în maximum zece zile, fără a pune la socoteală accelerațiile și frânările...

— Evident. Nouă ne-ar lua șaizeci de zile pentru a atinge Silvereyes, cea mai îndepărtată dintre lumile umane, și de patru ori mai mult timp pentru a traversa spațiul cunoscut de la un capăt la altul.

— Într-adevăr. Iar suprafața Lumii Inelare era mai mare decât întregul spațiu cunoscut. *Când au construit-o, au conceput-o pentru spațiu locuibil.*

— Ai detectat vreun semn de activitate? întrebă Louis. Mai folosește cineva acceleratorul liniar?

— Întrebarea e fără sens. Lasă-mă să-ți arăt...

Imaginea se focaliză, alunecă lateral și se apropie ușor. Era noapte. Norii întunecați alunecau deasupra solului întunecat, când...

— Lumini ale orașelor. Ei, asta-i... își înghiți Louis cuvintele.

Totul se întâmplase prea brusc.

— Așadar, nu este totul mort! Atunci, poate că ne vor veni în ajutor...

— Nu cred. Bănuiesc că șansele sunt reduse... ah!

— Pe mintea întunecată a lui Finagle!

Castelul, evident castelul lor, plutea maiestuos deasupra unui câmp de lumini. Ferestre... panouri luminoase... fluxuri de lumină mișcătoare pe verticală... alte clădiri plutitoare... totul era minunat.

— Înregistrări! Să le ia naiba! Credeam că sunt transmisii în direct!

Pentru o singură clipă, li se păruse că toată căutarea lor se sfârșise. Orașe luminate, marcate pe hartă, așteptându-i... Numai că aceste imagini trebuie să fi fost vechi de milenii sau eoni.

— Și eu am nutrit aceeași speranță noaptea trecută, timp de mai multe ore. Doar în momentul când n-am mai fost în stare să găsesc brazdele lungi săpate de aterizarea *Mincinosului*, am început să bănuiesc adevărul.

Incapabil să scoată vreun cuvânt, Louis îl bătu ușor pe umărul roz, lipsit de blană. Kzinul ignoră gestul.

— ...După ce am localizat castelul, lucrurile au mers mai rapid. Privește...

Interlocutorul făcu imaginea să se miște rapid spre babord. Peisajul întunecat deveni cețos, pierzându-se orice detaliu. Imediat ajunseră deasupra unui ocean întunecat.

Camera păru să se retragă.

— Vezi? mârâi Kzinul. Golfurile unuia dintre marile lor oceane sărate se află chiar în drumul nostru spre zidurile de margine. Oceanul este de câteva ori mai mare decât oricare altul de pe planeta noastră sau de pe Pământ, iar golful este mai întins decât cel mai mare ocean al nostru.

— Altă întârziere! Nu putem să trecem pe deasupra lui?

— Poate că da. Dar o să întâlnim o nouă problemă, mai serioasă decât asta, continuă Kzinul, apăsând alt buton.

— Stai așa! Vreau să arunc o privire asupra acestor grupuri de insule.

— De ce? Crezi că ne-am putea opri acolo pentru aprovizionare?

— Nu... Vezi cum tind să formeze aglomerări, intercalând fâșii mari de apă între ele? Uită-te la grupul ăsta!

Și Louis încercui imaginea de pe ecran cu degetul arătător.

— Nu înțeleg.

— Și la grupul ăla, plasat în ceea ce tu numești un golf, și la harta aceea din spatele tău. Continentele sunt un pic distorsionate din cauza proiecției conice... Acum pricepi? Zece planete, zece grupuri de insule. Nu la scara unu la unu, firește! Pariez însă că insula aceea este tot atât de mare cât Australia, iar continentul originar nu pare mai mare decât arată Eurasia pe glob.

— Ce remarcă sinistră! Louis, asta reprezintă o mostră tipică de simț al umorului la oameni?

— Nu, nu-i vorba de așa ceva. De sentimente! Doar dacă...

— Poftim?

— Nu m-am gândit și la posibilitatea asta. Prima generație a fost nevoită să renunțe la planetele proprii, dar a dorit să păstreze o amintire a tărâmului pierdut. Trei generații mai târziu lucrul ăsta a devenit distractiv. Întotdeauna se întâmplă la fel.

Când Interlocutorul se asigură că Louis terminase, întrebă cumva neîncrezător:

— Voi oamenii, chiar credeți că puteți înțelege și cum gândește un Kzin?

Barbatul zâmbi și clătină din cap.

— E în ordine, oftă ușurat Kzinul și schimbă subiectul: Am pierdut multă vreme noaptea trecută examinând cel mai apropiat astroport.

Se aflau în centrul Lumii Inelare miniaturale, privind printr-o fereastră a timpului. Trecutul pe care-l vedeau fusese unul de realizări extraordinare. Interlocutorul reglase ecranul pe un astroport, o trambulină imensă situată la exteriorul unuia dintre zidurile de margine. În acel moment, se putea observa cum un enorm cilindru, cu capetele teșite și împestrițat de luminițele a peste o mie de hublouri, aterizase în câmpurile electromagnetice de captură. Respectivele câmpuri străluceau în nuanțe pastelate, probabil pentru ca operatorii să le poată controla vizual.

— Înregistrarea este în buclă. Am urmărit-o și noaptea trecută. Pasagerii par că intră direct în Zidul de Margine, de parcă ar avea loc un fel de proces de osmoză.

— Mda, mormăi Louis, extrem de deprimat.

Astroportul se afla departe de drumul lor, în sensul de rotație. În comparație cu această distanță, cea pe care tocmai o parcurseseră părea infimă.

— Am urmărit și plecarea unei nave. Nu foloseau acceleratorul liniar decât la aterizări, pentru a potrivi viteza navei la cea a astroportului. Pentru decolări, pur și simplu lăsau nava să cadă în spațiu, la fel cum a presupus ierbivorul. Îți amintești ce spunea despre ușa-trapă? Lumea Inelară se rotește suficient de rapid pentru ca o astronavă colectoare să funcționeze. Mă asculți, Louis?

Bărbatul scutură din cap.

— Scuză-mă! Mă gândeam doar că asta mai adaugă încă un milion de kilometri la cei ce ne rămăseseră de parcurs.

— Poate că vom reuși să utilizăm sistemul lor de transport, micul accelerator liniar de pe coama Zidului de Margine.

— Nici o șansă! Probabil că acum nu mai e bun de nimic. Civilizația s-ar fi răspândit dacă ar fi avut la dispoziție un sistem de transport în funcțiune. Și chiar dacă ar funcționa, nu ne îndreptăm spre un lift...

— Ai dreptate, confirmă Kzinul. Am căutat și eu unul.

Pe ecranul rectangular se observa acum astronava. Navete zburătoare depliau tuburi telescopice, îndreptându-le spre sasul principal, iar pasagerii începuseră îmbarcarea.

— Să ne schimbăm destinația?

— În nici un caz! Astroportul rămâne cea mai bună șansă a noastră.

— Chiar așa?

— Evident, la naiba! Oricât de mare ar fi, Inelul rămâne totuși o lume-colonie și întotdeauna pe o astfel de lume civilizația se adună în jurul astroporturilor. Acolo sosesc astronavele plecate de pe planetele de origine pline de noi inovații tehnologice. Noi am presupus că băștinașii și-au abandonat planetele de origine. Dar e posibil ca aceste nave să mai sosească! repetă încăpățânat Louis. De pe lumile abandonate! Plecate de acolo cu secole în urmă. Nu uita că astronavele colectoare sunt supuse dilatării timpului...

— Speri să-i întâlnești pe bătrânii astronauți încercând să-i învețe meșteșugul zborului pe sălbaticii care l-au uitat? rânji Kzinul. S-ar putea să ai dreptate. Eu unul m-am săturat însă de această structură, iar astroportul este foarte departe. Ce să-ți mai arăt, Louis, pe această hartă electronică?

— Ce distanță am parcurs de când am părăsit *Mincinosul*? întrebă brusc pământeanul.

— Ți-am spus că n-am reușit să localizez craterele de impact. Presupunerile tale pot fi la fel de precise ca și ale mele. Știu, în schimb, cât de mult mai avem de mers. De la castel și până la Zidul de Margine ne-au mai rămas 320 de mii km.

— Destul de mult... Cred, însă, că ai descoperit muntele.

— Nu!

— Muntele acela uriaș... Pumnul-lui-Dumnezeu... Practic, ne-am prăbușit la poalele lui.

— Nu!

— Asta nu-mi place, Interlocutorule! Există vreo posibilitate să ne fi abătut de la drum? Puteai să dai de Pumnul-lui-Dumnezeu prin retrasarea drumului în partea stângă a castelului.

— Dar n-am descoperit nimic! rosti apăsat Interlocutorul. Mai vrei să vezi și altceva? De exemplu, am găsit niște pete albe. S-ar putea să se datoreze doar unor defecțiuni de înregistrare, dar mă întreb dacă nu cumva acei Ingineri au conceput din capul locului anumite zone secrete pe Lumea Inelară. Poate ar trebui să mergem să verificăm la fața locului.

Deodată, Kzinul se răsuci spre ușile duble, făcându-și urechile pâlnie. Se lăsă ușor în patru labe și țâșni.

Louis clipi uimit. Oare ce-l putuse aduce în starea asta? Abia atunci auzi...

Având în vedere vechimea lor, instalațiile castelului se dovediseră extrem de silențioase. Acum, de dincolo de ușile duble, se auzea un zumzet ascuțit.

Interlocutorul nu se mai vedea. Louis își scoase laserul și îl urmă precaut.

Îl găsi la capătul scărilor. Pământeanul își puse arma la loc și se uită și el buimac la Teela Brown care urca senină, fără să facă nici un efort.

— Scările merg doar în sus, îi anunță ea. Nu și în jos. Cea dintre etajele șase și șapte nu funcționează deloc.

— Cum le-ai pus în funcțiune? întrebă surprins Louis.

— Apuci balustrada și o împingi înainte. Nu te deplasezi, însă, dacă nu te ții solid de ea. N-am descoperit metoda decât din întâmplare.

— Cred și eu! Am suit zece etaje în dimineața asta. Câte ai urcat tu, înainte să prinzi șmecheria?

— Nici unul. Mă duceam să-mi iau micul dejun, m-am împiedicat de prima treaptă și m-am agățat de balustradă.

— Se potrivește!

Teela lăsă impresia că se simte atinsă.

— Să știi că nu e vina mea dacă...

— Iartă-mă! Ți-ai luat micul dejun?

— Nu. M-am uitat la oamenii care se adună jos. Știați că exact sub noi se află un fel de piață publică?

Urechile Kzinului se desfășurară în toată splendoarea lor:

— Serios? Orașul nu e părăsit?

— Nu. Au sosit din toate direcțiile, toată dimineața. Acum trebuie să se fi strâns sute de indivizi.

Zâmbi precum un răsărit de soare și adăugă:

— Cântă întruna...

De-a lungul coridoarelor ce împânzeau castelul, existau un fel de alveole mai spațioase, dotate cu mese, cușete și pături, aparent pentru a da posibilitatea oricărui grup de hoinari să servească o masă, oricând ar fi dorit. Într-unul dintre aceste alcovuri, în apropiere de subsolul castelului, se afla o fereastră mare care, fiind îndoită în unghi drept, forma jumătate dintr-un perete și jumătate de podea.

Louis gâfâia ușor după ce coborâse pe scări zece etaje. Spre surprinderea lui, descoperise că mesele îl fascinau. Partea de sus a acestora părea... sculptată, dar contururile erau de natură să sugereze farfurii de supă, platouri de salată, untiere sau alte recipiente de felul acesta. Deceniile sau secolele care trecuseră peste ele le tociseră suprafața materialului dur și alb.

— Probabil că nu foloseau farfurii, speculă Louis. Mâncarea era pusă direct în adâncituri, și după aceea se spăla întreaga masă.

Părea o metodă cam neigienică, dar...

— Cu siguranță că n-au adus pe Inel muște, țânțari sau lupi. În nici un caz; n-aveau nevoie de bacterii. Poate doar de cele ale colonului, își dăduse singur replica. Pentru digestie, firește...

Și dacă una dintre ele ar fi suferit mutații, s-ar fi transformat în inamic. În acest caz, indivizii și-ar fi pierdut definitiv imunitatea. Așa dispăruse oare civilizația Lumii Inelare? Orice civilizație are nevoie de un număr minim de indivizi care s-o susțină...

Teela și Interlocutorul nu-i acordau nici o atenție. Îngenunchează lângă fereastră și priveau în jos. Louis li se alătură.

— Încă sunt aici, îl anunță tânăra.

Într-adevăr. Louis estima că jos se adunaseră cel puțin o mie de persoane, care priveau în direcția sa. Acum nu mai cântau.

— N-au de unde să știe că ne aflăm aici, zise el.

— Poate că se roagă la clădire, sugeră Kzinul.

— Chiar și așa, nu pot face asta în fiecare zi! Ne găsim prea departe de marginea orașului. N-ar avea cum să mai ajungă la culturi.

— Poate că am nimerit aici într-o zi specială, o zi sfântă...

— Poate că s-a întâmplat ceva noaptea trecută, sugeră Teela. Ceva cu totul special, cum ar fi detectarea sosirii noastre. Sau asta, încheie ea, împungând cu arătătorul înainte.

— Mi-am pus și eu aceeași întrebare, încuviință Interlocutorul. De când a început?

— Cel puțin de când m-am trezit eu. E ca o ploaie sau ca un fel de ninsoare. Un fir provenit de la pătratele de umbră, kilometru după kilometru. De ce credeți că ar cădea chiar aici?

Louis se gândise la distanța de zece milioane de kilometri dintre două pătrate de umbră... și la un fir de zece milioane kilometri, făcut ghem de ciocnirea cu *Mincinosul*... căzând spre Lumea Inelară împreună cu acesta, aproximativ de-a lungul aceleiași traiectorii. Era absolut surprinzător că tocmai aici se întâlniseră cu o parte a acestei ploi.

Nu avea însă chef de prea multe explicații.

— Coincidență, concluzionă el.

— Oricum, s-a depus pretutindeni în jurul nostru. Probabil că a căzut întruna începând de astă-noapte. Dar cred că băștinașii adoră castelul, pentru că plutește.

— Gândiți-vă puțin! murmură Kzinul. Dacă Inginerii Inelului și-ar face astăzi apariția coborând încet din acest castel plutitor, nu i-ar surprinde prea mult... Ce zici, Louis, încercăm să intrăm în pielea zeilor?

Louis se întoarse spre el, dar nu fu în stare să-i răspundă. Încerca doar să-și păstreze o figură serioasă. Poate că ar fi meritat s-o facă, numai că Kzinul începuse deja să-i explice Teelei.

— Cu câtva timp în urmă, lui Louis i-a trecut prin cap că s-ar putea să ne înțelegem mai bine cu băștinașii dându-ne drept Inginerii Lumii Inelare. Nessus ar fi trebuit să fie demonul prizonier, dar să sperăm că ne vom descurca și fără el. Eu trebuia să fiu mai degrabă un zeu decât un Inginer, un soi de zeu al războiului...

Atunci Teela izbucni în hohote de râs, iar Louis îi ținu isonul.

Înalt de doi metri și jumătate, neomenesc de lat în umeri și șolduri, un Kzin arăta prea mare și dințos pentru a fi altfel decât înfricoșător, chiar și acum când blana îi arsese până la piele. Coada asemănătoare celei de șobolan fusese întotdeauna cea mai puțin impresionantă parte a corpului. Acum și restul corpului avea aceeași culoare roz pal, presărat cu capilare vinețiu. Fără blana care conferea impresia de masivitate a trupului său, urechile păreau niște parasolare disproporționate și caraghioase. Blana portocalie forma o mască stranie în jurul ochilor săi, iar cea din zona șezutului părea o pernă portocalie, cu scop bine precizat.

În general, a râde de un Kzin reprezenta un pericol fără seamăn, dar asta făcea situația și mai caraghioasă. Îndoit din mijloc, ținându-și

burta cu ambele mâini și râzând acum pe tăcute, din lipsa aerului, pământeanul se retrase spre ceea ce spera să fie un scaun.

O mână neomenesc de mare îl apucă de umăr și-l ridică. Cuprins încă de convulsii, dădu nas în nas cu Interlocutorul, la nivelul ochilor acestuia.

— Louis, trebuie să-mi explici comportarea ta jignitoare!

Louis făcut un efort supraomenesc.

— Un f...f... fel de zeu al războiului reuși el să rostească și izbucni iar în hohote.

Teela începu să sughită din cauza râsului.

Kzinul îl lăsă jos și așteptă încheierea crizei.

— Pur și simplu nu mai ești suficient de impresionant pentru a face pe zeul, îngăimă bărbatul câteva minute mai târziu.

— Dar dacă i-aș face bucăți pe câțiva dintre ei cu mâinile goale poate că atunci m-ar accepta...

— Te-ar respecta de la distanță, s-ar ascunde din fața ta, ceea ce nu ne-ar aduce nici un folos. Nu, va trebui să așteptăm să-ți crească la loc blana, și chiar și atunci va trebui să avem cu noi taspul lui Nessus.

— Păpușarul nu e accesibil!

— Dar...

— Am spus că nu e accesibil! Cum o să-i contactăm pe băștinași?

— Tu va trebui să rămâi aici. Vezi ce reușești să mai afli din camera hărților. Teela și cu mine... – brusc, pământeanul își aduse aminte de ceva – Teela, tu încă n-ai văzut camera hărților.

— Cum arată ?

— Rămâi aici și cere-i Kzinului să ți-o arate. Voi coborî singur. Mă puteți urmări prin discurile de comunicație. Veniți după mine doar dacă dau de necazuri. Kzinule, vreau laserul tău de semnalizare!

Interlocutorul mârâi, dar îi dădu arma. Îi rămânea, totuși, dezintegratorul Slaver.

De la 300 m înălțime Louis auzi cum tăcerea reverențioasă a băștinașilor se transformă într-un murmur de uimire, și în acea clipă își dădu seama că-l zăriseră, o mică scânteie desprinzându-se de fereastra castelului. Coborî încet către ei.

Murmurul nu se stinse – fu suprimat. Se putea simți diferența.

Apoi începu litania.

— O lungesc, spusese mai devreme Teela. Nu prea țin ritmul. Sună fals.

Imaginația bărbatului o luase un pic razna și, de aceea, litania îl surprinse. Lucrurile se desfășurau mai bine decât se așteptase.

Presupuse că indivizii adunați în piață cântau pe o scară de douăsprezece tonuri. Octava folosită pe cele mai multe dintre lumile oamenilor era și ea o scară cu douăsprezece tonuri, dar cu anumite diferențe. Nu era de mirare că tânăra avusese impresia că melodia era falsă.

Dar avea într-adevăr pasaje prea lungi. Era o muzică de biserică, lentă și solemnă, repetitivă, fără armonie. În schimb, impresiona prin grandoare.

Piața era imensă, iar cele o mie de persoane reprezentau o schimbare dramatică după săptămânile de singurătate. De fapt, acolo ar fi putut încăpea de zece ori mai mulți oameni. Difuzoarele i-ar fi putut ajuta pe toți să țină ritmul, însă asemenea înlesniri dispăruseră. Un om izolat, cocoțat pe un piedestal din mijlocul piațetei, își agita brațele, dar nimeni nu se uita la el. Toți îl priveau pe Louis Wu.

Cu toate acestea, muzica era superbă.

Teela nu putea simți această frumusețe. Muzica pe care o auzise ea provenea din înregistrări și aparate de redare în trei dimensiuni, întotdeauna receptată prin intermediul unui microfon. O asemenea muzică putea fi amplificată, rectificată, vocile erau multiplicate sau accentuate, inexactitățile erau înlăturate. Teela Brown nu ascultase niciodată o melodie pe viu.

Louis Wu avusese această experiență. În consecință, reduse viteza scuterului pentru a lăsa timp nervilor săi să se adapteze ritmurilor. Își aminti de concertele date de coruri pe munții ce înconjurau Orașul Prăbușirii; ele cuprindeau de două ori mai mulți cântăreți, iar cântecele sunaseră altfel datorită cadrului natural, dar și pentru că atunci cântase și el. Acum, în timp ce lăsa muzica să vibreze în interiorul său, urechile începură să i se adapteze la ușoara asprime a notelor grave, la amestecarea vocilor, la repetiții, la ritmul lent și maiestuos.

Brusc, își dădu seama că era tentat să li se alăture cântând. Asta n-ar fi o idee bună, gândi el în timp ce-și îndrepta scuterul spre piață.

Piedestalul din centru susținuse odinioară o statuie. Pământeanul identifică amprentele pașilor cu aspect uman, fiecare măsurând peste un metru lungime, care marcau locul unde se aflase statuia. Acum, în acel loc exista un fel de altar triunghiular. Un individ stătea cu spatele la acesta, dirijându-i pe cei care cântau.

O sclipire roz, deasupra unei robe cenușii... Louis presupuse că individul purta un acoperământ pe cap, probabil o cagulă roz.

Se hotărî să coboare chiar pe piedestal. Îl atinse chiar în momentul în care dirijorul se întorsese cu fața spre el. De uimire, bărbatul aproape că-și avarie scuterul în aterizare.

Era cea mai rozalie țeastă din câte văzuse vreodată. Unică în marea de chipuri blonde, lățoase, având obrajii acoperiți de bărbi la fel de blonde, fața respectivului individ era la fel de lipsită de păr ca și cea a lui Louis Wu.

Cu o gestică fermă și amplă, ținându-și palmele întoarse în jos, omul prelungi ultima notă a imnului... timp de câteva secunde... apoi o curmă brusc. O fracțiune de secundă mai târziu, ecoul ei răsună în colțurile pieței... Preotul (?) îl înfruntă într-o liniște deplină.

Era de statura lui Louis Wu, fiind înalt pentru un băștinaș. Pielea feței și a țestei era atât de palidă, încât părea translucidă, făcându-l să semene cu albinoșii de pe Am Făcut-O. Probabil că se răsese cu un brici nu prea ascuțit în urmă cu mai multe ore, deoarece acum fire mici de păr îi penetrau pielea, adăugând o nuanță de gri pe toată fața, cu excepția celor două cercuri din jurul ochilor.

Individul îi vorbi cu o notă de reproș în glas, sau cel puțin aceasta fu impresia lui Louis. Discul translator intră imediat în funcțiune:

— Așadar, ați venit, în cele din urmă...

— N-am știut că suntem așteptați, îi răspunse cinstit Louis.

N-avea destulă încredere în capacitățile sale pentru a încerca de unul singur Gambitul zeilor. De-a lungul vieții, învățase că debitarea unui șir consistent de minciuni putea deveni o treabă a naibii de complicată.

— Ai păr pe cap, i se adresă preotul. Se poate presupune că sângele tău este impur, o, Inginerule!

Deci asta era! Pesemne că rasa Inginerilor fusese cu totul lipsită de păr și de aceea preotul fusese nevoit să-i imite, scrijelindu-și pielea cu un brici tocit. Sau... oare Inginerii folosiseră creme depilatoare sau ceva similar doar pentru că lucrul acesta fusese la modă? Trăsăturile preotului semănau foarte mult cu cele ale efigiei din sala de banchet.

— Sângele meu nu trebuie să te privească, îi răspunse Louis, schimbând subiectul. Ne aflăm pe drumul către Zidul de Margine. Ce ne poți spune despre traseul nostru ?

— Îmi ceri informații mie? căscă ochii mari preotul. Tu, un Inginer?

— Nu sunt un Inginer, răspunse Louis, pregătindu-se să activeze pliul sonic.

Celălalt părea și mai uimit.

— Atunci de ce ești pe jumătate lipsit de păr? Cum poți zbura? Ai furat secretele cerului? Ce vrei de la noi? Ai venit să-mi furi credincioșii?

Evident, ultima întrebare era cea mai importantă.

— Ne aflăm în drum spre Zid. Tot ce vreau sunt informații.

— Cu siguranță, răspunsurile se află în Cer...

— Nu fi obraznic! îl avertiză Louis cu o voce egală.

— Dar ai coborât direct din Cer! Te-am văzut cu ochii mei!

— Ah, *castelul*! Am trecut prin castel, dar n-am aflat prea multe lucruri. Inginerii erau cu adevărat lipsiți de păr?

— Uneori m-am gândit că se rădeau și ei, la fel ca mine. Și totuși pielea ta pare lipsită de păr în mod natural.

— Eu mă depilez.

Louis privi peste capul individului din fața sa, la marea de chipuri aurii, încremenite într-o atitudine respectuoasă.

— Ei ce cred? Nu par să-ți împărtășească dubiile...

— Ne văd discutând ca niște egali, în limba Inginerilor. Dacă nu te superi, aș dori să continuăm în același fel.

Acum tonul preotului părea mai mult conspirativ decât ostil.

— Asta ți-ar întări poziția printre ei, nu-i așa? rânji pământeanul.

Preotul se temuse să nu-și piardă congregația – la fel ar fi procedat orice preot, dacă zeul căruia i se închina s-ar fi pogorât printre muritori și ar fi încercat să preia comanda.

— ...Ei ne pot înțelege?

— Poate un cuvânt din zece.

În acel moment, Louis regretă eficiența translatorului. Nu putea ști dacă preotul folosea cumva limbajul din Zignamuclickclik. Cu asemenea date și cunoscând cât de mult se îndepărtaseră cele două limbi după dispariția sistemelor de comunicații, ar fi putut aprecia cât timp se scursese de la prăbușirea civilizației.

— Ce a fost, de fapt, castelul pe care voi îl numiți Cer?

— Legendele pomenesc de Zrillir, spunând că el stăpânea ținuturile de sub Cer. Pe acest piedestal se afla statuia lui, care era la fel de înaltă ca și el. Ținuturile aprovizionau Cerul cu delicatese pe care aș putea să ți le înșir, deoarece le-am învățat numele pe dinafară, dar care nu mai cresc în zilele noastre. Vrei...?

— Nu, mulțumesc! Și ce s-a întâmplat?

Vocea individului căpăta inflexiuni de melodie. Probabil că auzise de nenumărate ori această poveste și o repovestise de tot atâtea ori...

— Cerul a fost ridicat în același timp în care Inginerii au făcut Lumea și Arcada. Cel care îl stăpânea domnea și peste ținuturi, de la o margine la alta. Drept urmare, Zrillir a stăpânit timp de mai multe vieți, aruncând din Cer cu raze de foc atunci când era mânios. Mai târziu, însă, oamenii au bănuit că Zrillir nu mai era în stare să arunce cu raze de foc și au început să nu i se mai supună. Nu i-au mai trimis mâncare, i-au doborât statuia. Atunci când îngerii lui Zrillir aruncau cu pietre de sus, oamenii se adăposteau și râdeau. Apoi a venit o zi în care oamenii au încercat să ia cu asalt Cerul, folosind scările-care-urcau. Dar Zrillir a făcut scara

să se prăbușească... Apoi îngerii săi au părăsit Cerul în mașini zburătoare. După o vreme, însă, oamenii au regretat plecarea lui Zrillir. Cerul a rămas tot timpul acoperit de nori, recoltele au devenit neîndestulătoare. Ne-am rugat pentru întoarcerea lui Zrillir...

— Cât de reale crezi că sunt lucrurile astea?

— Dacă m-ai fi întrebat până azi dimineață, ți-aș fi spus că sunt povești. Dar astăzi tu te-ai pogorât din Cer. Îmi provoci multă îngrijorare, Inginerule. Poate că Zrillir intenționează cu adevărat să se întoarcă și și-a trimis înainte bastardul, pentru a-i curăța locul de falșii preoți.

— Aș fi putut să-mi rad părul de pe cap. Te-ar fi ajutat asta?

— Nu. Oricum, n-are importanță... Spune ce ai de întrebat!

— Ce poți să-mi spui despre prăbușirea civilizației Lumii Inelare?

Preotul păru și mai neliniștit.

— Civilizația este în pericol să se prăbușească?

Louis oftă și pentru prima dată se întoarse să privească altarul. Acesta ocupa centrul piedestalului pe care se aflau și era făcut din lemn închis la culoare. Suprafața lui dreptunghiulară, netedă, fusese sculptată într-o hartă în relief cu dealuri, râuri și un lac singuratic cu două margini încovoiate în sus. Celelalte două margini, cele scurte, erau bazele unei arcade parabolice aurii.

Auriul arcadei era patinat. O bilă aurie, lucioasă atârna de un fir agățat de bolta acesteia.

— Este civilizația în pericol? De fapt, s-au întâmplat atâtea... Ața soarelui, soșirea voastră... Oare e chiar ață-de-soare? Oare soarele se prăbușește peste noi?

— Mă îndoiesc. Te referi la firul care a căzut în cursul dimineții?

— Da. În instruirea noastră religioasă, ni s-a spus că soarele este agățat de Arcadă de un fir de ață extrem de rezistent. Și acest fir este rezistent, știm asta. O fată a încercat să-l ridice și să-i desfacă o buclă, iar firul i-a tăiat degetele.

Louis scutură din cap.

— Nu va cădea nimic!

„Nici măcar pătratele de umbră", adăugă în sinea sa. „Chiar dacă ar fi tăiate toate firele, pătratele n-ar cădea pe Lumea Inelară." Probabil că cei care le construiseră le imprimaseră o orbită cu afeliul în interiorul Inelului.

— Ce știi despre sistemul de transport de la Margine? întrebă el, fără a-și face prea mari speranțe.

În acel moment simți că ceva nu mergea cum trebuie. Remarcase ceva, posibil indiciile unui dezastru, dar în ce constau ele?

— Vrei să repeți? îi ceru preotul.

Louis se conformă.

— Obiectul tău care vorbește a zis altceva prima dată, îi răspunse preotul. Ceva despre nu știu ce rezervare... ceva...

— Ciudat, murmură Louis, dar imediat auzi și el. Translatorul vorbea acum cu o altă voce, rostind cuvintele rar.

— Folosiți o frecvență rezervată, în contradicție cu... adăugă celălalt. Nu-mi mai amintesc restul. Ar fi mai bine să încheiem această discuție. Ai deșteptat ceva străvechi, ceva rău... Preotul se opri să asculte, deoarece translatorul lui Louis vorbea din nou în limbajul său: „...în contradicție cu articolul doisprezece, interferența în activitatea de întreținere". Oare puterile voastre sunt în stare să se opună...

Restul cuvintelor sale rămase netradus.

Discul translator se încălzi deodată, devenind incandescent. Louis îl aruncă instinctiv cât mai departe. În momentul în care dispozitivul atinse pavajul, el deveni alb strălucitor. Nu lovi pe nimeni – cel puțin nu se observă nimic în acest sens. Apoi pământeanul simți durerea, fiind pe jumătate orbit de lacrimi.

Mai fu în stare să-l vadă pe preot cum își înclină capul extrem de formal în direcția sa. Îi întoarse salutul, arborând o expresie la fel de neutră și, întrucât nu coborâse de pe scuter, nu fu nevoie decât să atingă comenzile pentru a se înălța spre Cer.

Abia când dispăru din raza vizuală a celor de jos, își permise să urle de durere, folosind niște cuvinte auzite cândva pe Wunderland. Persoana care le folosise scăpase pe jos o vază de cristal de Steuben veche de o mie de ani.

CAPITOLUL 17
Ochiul furtunii

După ce părăsiră castelul, scuterele porniră din nou spre stânga, deplasându-se sub un acoperiș gri-oțel, care în acele regiuni juca rolul de cer. Cu câtva timp în urmă, acesta le salvase viețile deasupra câmpurilor de Flori-Oglindă; acum însă ajunsese să îi deprime.

Louis atinse trei butoane de pe pupitrul său pentru a-și programa altitudinea de zbor. Avea nevoie de o atenție sporită, deoarece abia își mai putea simți mâna dreaptă aflată sub efectul medicamentelor și a peliculei de protecție, pulverizată peste băsicile albe ce-i apăruseră pe buricele degetelor. Îi aruncă o privire scurtă, gândindu-se că scăpase destul de ușor...

Interlocutorul apăru pe ecranul pupitrului:

— Louis, nu vrei să ne ridicăm deasupra norilor?

— Am putea rata ceva. De acolo nu vedem solul.

— Avem hărțile.

— Și ele ne vor indica un nou câmp de Flori-Oglindă?

— Ai dreptate, recunoscu Kzinul și întrerupse legătura.

În timp ce Louis se întreținuse cu preotul ras în cap, Interlocutorul și Teela își petrecuseră cu folos timpul. Făcuseră o copie de mână a hărților necesare pentru efectuarea unei călătorii până la Zidul de Margine, consemnând și orașele care străluceau ca niște puncte aurii pe ecran.

Apoi ceva sau cineva luase cunoștință de faptul că ei foloseau o frecvență rezervată. Rezervată de către cine și cu ce scop și de câtă vreme? De ce nu existaseră obiecții până acum? Louis bănuia că era vorba de o mașină abandonată, asemănătoare instalației de protecție împotriva meteoriților care-l doborâse pe *Mincinos*. Poate că aceasta din urmă funcționa doar intermitent.

Și discul Kzinului se înfierbântase până la roșu, arzându-i palma. Aveau să treacă zile până să-și poată folosi din nou mâna, chiar dacă

dispunea de miraculoasele medicamente militare Kzinti. Mușchii afectați trebuiau să se regenereze.

Era posibil ca hărțile să se dovedească extrem de utile. O civilizație care reînvie își face apariția mai întâi în jurul marilor metropole. Flotila ar fi putut trece pe deasupra acestora, căutând indicii luminoase sau urme de fum.

Butonul de apel al lui Nessus lumina pe pupitru, poate de câteva ore. Louis răspunse apelului. La început, văzu coama maronie a celuilalt ridicându-se încet în ritmul respirației. Un moment se întrebă dacă acesta nu căzuse iarăși în letargie catatonică. Imediat însă Păpușarul își ridică un cap triunghiular și cântă:

— Bine te-am găsit, Louis! Ce vești ai pentru mine?

— Am găsit o construcție plutitoare și o cameră cu hărți.

Îi povesti despre castelul denumit Cer, despre camera hărților, despre ecran, despre hărți și globuri, despre preot, fără să omită poveștile sale și modelul său de Univers. Apoi, după ce răspunse la o grămadă de întrebări, se gândi să pună și el una.

— Ascultă, discul tău translator mai funcționează?

— Nu, Louis. Cu puțin timp în urmă, s-a încins până la alb, înspăimântându-mă de moarte. Dacă aș fi fost mai bine informat, precis aș fi intrat în comă catatonică. Din fericire însă știam prea puține lucruri...

— Și celelalte au pățit la fel. Cel al Teelei a ars în cutia sa și a făcut o gaură în scuter. Kzinul și cu mine ne-am ales cu mâinile arse. Cred că va trebui să învățăm limba Lumii Inelare.

— Așa cred și eu.

— Aș fi vrut ca bătrânul să-și fi putut aminti ceva despre prăbușirea civilizației. Am o bănuială...

Și pământeanul descrise teoria sa despre coloniile de bacterii mutante.

— Pare posibil, răspunse Păpușarul într-un târziu. Odată ce au pierdut secretul transmutației, nu se vor mai redresa niciodată.

— De ce nu?

— Privește în jurul tău, Louis. Ce vezi?

Bărbatul se conformă. Văzu o furtună luminată de fulgere desfășurându-se în fața sa; văzu mai multe dealuri, văi, un oraș în depărtare, vârfurile gemene ale unor munți atinse de transparența murdară a materialului de fundație...

— Aterizează oriunde pe Lumea Inelară și sapă. Ce vei găsi?

— Țărână, răspunse Louis.

— Și mai departe?

— Tot țărână. Strat de rocă. Material de fundație...

Aproape în același moment în care rosti ultimele cuvinte, avu impresia că întreg peisajul începea să se altereze. Nori de furtună, munți, orașul dinspre sensul de rotație și celălalt oraș, rămas în urmă, liziera strălucitoare, situată departe în fața sa, la orizontul infinit, care putea fi o mare sau un alt câmp ucigaș de Flori-Oglindă... acum totul părea o butaforie. Deosebirea dintre orice planetă și Lumea Inelară era aidoma celei dintre o față omenească și o mască de ceară.

— Sapă pe orice planetă, îl auzi ca prin vis pe Păpușar, și în cele din urmă vei descoperi un anumit tip de minereu. Aici nu vei găsi decât doisprezece metri de sol și apoi vei da de fundația Inelului. Acest material nu poate fi prelucrat. Dacă cineva ar reuși să-l perforeze, ar da de vid – o răsplată crudă pentru efortul depus. Presupunând că pe Inel ar fi existat o civilizație capabilă să-l construiască, rezultă ca o consecință logică faptul că ea ar fi trebuit să dispună de o metodă ieftină de transmutație. Dacă o asemenea civilizație pierde această tehnică, nu contează cum, ce mai rămâne? Evident, aici nu există stocuri de materii prime, și nici minereuri... Întregul metal de pe Inel se află în mașini, unelte și în rugină. Chiar posibilitatea de a extrage minereurile de pe alte planete sau asteroizi ar fi anihilată, deoarece în jurul acestei stele n-a mai rămas nimic altceva. O asemenea civilizație s-ar prăbuși fără a se mai putea ridica vreodată.

— Când ți-ai dat seama de toate astea? întrebă Louis, cu oarecare timidate.

— În urmă cu câtva timp. Totuși acest amănunt nu mi s-a părut să aibă importanță pentru supraviețuirea noastră.

— Prin urmare, nu te-ai mai obosit să ne anunți...

Și câte ore irosise încercând să rezolve aceeași problemă! Totul părea atât de evident acum. Ce capcană, ce capcană teribilă, pentru niște ființe inteligente!

Louis privi drept înainte, parțial conștient de faptul că imaginea lui Nessus dispăruse de pe pupitru. Furtuna era acum mai aproape și mai intensă. Fără îndoială că pliurile sonice puteau să-i protejeze, dar...

Era mai bine să treacă pe deasupra ei. Bărbatul apăsă o manetă și flotila se înălță spre acoperișul gri, către norii care atârnau deasupra lor încă de când se aflau în castel.

Mintea lui începu să o ia razna...

Învățarea unui nou limbaj avea să le ia destul timp; în schimb, ar fi fost imposibil să-și însușească un nou limbaj la fiecare aterizare. O întrebare devenea acum crucială: Cât timp trecuse de când locuitorii Inelului se reîntorseseră la stadiul de barbarie? Cât timp trecuse de când

vorbiseră cu toții aceeași limbă? Cât de diferite erau dialectele locale de limba originală?

Universul se încețoșă, apoi deveni în întregime cenușiu. Intraseră în nori. Tentacule de ceață se agitau în jurul buclelor formate de pliurile sonice ale scuterelor. Apoi flotila ieși la lumina soarelui.

La orizontul infinit al Lumii Inelare, un imens ochi albastru privea spre Louis Wu, pe deasupra unui strat infinit de nori.

Dacă Dumnezeu ar fi avut capul de mărimea Lunii, atunci acesta ar fi trebuit să fie ochiul său.

Louis avu nevoie de câteva clipe pentru a putea reflecta la cele văzute. Alte câteva clipe, creierul său refuză să accepte evidența. Curând, întreaga imagine începu să se stingă, aidoma unei holograme prost luminate.

Peste zumzetul din urechile sale auzi țipătul cuiva.

„Sunt mort?" se întrebă el. Apoi: „Oare Nessus strigă?" Dar Păpușarul își întrerupsese legăturile. Era Teela. Teela, cea care niciodată nu știuse ce este frica, deoarece norocul o protejase. Fata își acoperise fața cu palmele, ascunzându-se de acea privire albastră.

Ochiul zăcea nemișcat în față, spre babord, lăsând impresia că-i atrăgea spre el.

„Sunt mort? Creatorul a venit să mă judece? Dar care Creator? Al cui?"

În sfârșit, pentru Louis Wu sosise momentul de a se decide în care Creator trebuia să creadă, presupunând că exista vreunul.

Ochiul era albastru și alb – un glob alb și o pupilă albastră. Alb datorită norilor, albastru datorită distanței. La o primă privire, ai fi putut crede că era o porțiune de cer.

— Louis! urlă Teela. Fă ceva!

„Nu este adevărat!" își zise Louis. Gâtlejul său se preschimbase într-un sloi de gheață. Gândurile îi alergau sub țeastă ca niște șobolani prinși în cursă. „Universul e mare, dar anumite lucruri sunt imposibile."

— Louis!

Bărbatul își regăsi glasul.

— Interlocutorule! Hei, Kzinule, spune-mi dacă observi ceva deosebit!

Felina lăsă să se scurgă ceva timp înainte de a răspunde:

— În fața noastră văd un imens ochi uman...

— Uman?

— Da. Îl vezi și tu ?

Acest cuvânt, pe care Louis nu l-ar fi folosit, lămurea totul.

Uman. Un ochi uman. Dacă ar fi fost vorba de o manifestare supranaturală, atunci un Kzin ar fi văzut în mod sigur un ochi Kzinti... sau nimic.

— Atunci înseamnă că avem de-a face cu un fenomen natural, mormăi Louis. Așa trebuie să fie.

Teela îi aruncă o privire plină de speranțe.

Dar de ce îi atrăgea?

— Aha! zise bărbatul, regăsindu-și aplombul și manevră controlerul de direcție spre dreapta. Traiectoria flotilei se alungi în sensul de rotație.

— Ăsta nu e drumul nostru! se auzi imediat vocea Kzinului. Louis, adu-ne înapoi sau pune flotila sub comanda mea!

— Doar n-ai de gând să treci prin chestia aia!

— E prea mare ca s-o ocolim.

— Interlocutorule, nu-i mai mare decât craterul lui Plato. Putem să-i dăm ocol într-o oră. De ce să ne asumăm riscuri inutile?

—Dacă ți-e teamă, ieși din formație. Ocolește ochiul și prinde-mă din urmă pe partea cealaltă. Teela, poți proceda și tu la fel. Eu o să trec prin el.

— De ce? – Vocea lui Louis suna înfundată chiar și în propriile sale urechi. – Crezi că această... formație accidentală de nori reprezintă o provocare la adresa masculinității tale?

— La adresa cui? Louis, capacitatea mea de a procrea nu este în pericol. Curajul, însă, da.

— De ce?

Scuterele alergau la viteza de croazieră de aproape 2000 km/oră.

— De ce este în pericol curajul tău? insistă pământeanul. Îmi datorezi un răspuns. Ne pui în joc și viețile noastre.

— Nu. Voi puteți ocoli Ochiul.

— Și cum ne vom regăsi după aceea?

Kzinul se gândi câteva clipe, apoi catadicsi să-i răspundă:

— Cred că ai dreptate. Ai auzit de erezia predicatorului Kdapt?

— Nu.

— În zilele sumbre care au urmat celui de-al Patrulea Armistițiu cu Oamenii, predicatorul Kdapt cel Nebun a înființat o nouă religie. El a fost executat de Patriarh însuși într-o luptă dreaptă, deoarece purta un nume parțial, dar religia sa eretică a supraviețuit în secret până astăzi. Kdapt credea că Dumnezeu-Creatorul l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa.

— Pe om? Dar... predicatorul Kdapt era Kzin?

— Da. Voi sunteți veșnic învingători, Louis. Timp de trei secole și patru războaie, ați câștigat întruna. Discipolii lui Kdapt poartă măști umane atunci când se roagă. Ei speră să-l păcălească pe Creator pe o perioadă mai îndelungată pentru a putea câștiga un război.

— Și când ai văzut ochiul de la orizont privindu-ne...

— Exact.

— Oh, Doamne!

— Crede-mă, Louis, teoria mea e mai plauzibilă decât a ta! Auzi, o formație accidentală de nori!

Mintea lui Louis funcționa din nou.

— Elimină accidentalul. Poate că Inginerii au pus la punct această formațiune pentru amuzamentul lor sau pe post de indicator...

— Și ce-ar fi trebuit să indice?

— Cine poate ști? Ceva mare. Un parc de distracții, o catedrală. Cartierul general al oculiștilor. Cu tehnicile și spațiul de care dispuneau, putea fi orice.

— O închisoare pentru iscoade, propuse Teela regăsindu-și verva. O universitate pentru detectivi particulari... Am fost la fel de îngrozită ca și tine, Kzinule. Am crezut că este... nu mai știu ce am crezut... Dar acum sunt alături de tine. Trecem împreună prin el.

— În ordine, Teela!

— Dacă se întâmplă să clipească, ne-a terminat!

— Majoritatea are întotdeauna dreptate, cită Louis. Am de gând să iau legătura cu Nessus.

— Pe numele lui Finagle, da! În mod sigur, el a trecut deja prin el sau pe lângă el.

Louis râse mai tare decât ar fi făcut-o de obicei. Fusese prea speriat.

— Doar nu credeți că Nessus vă deschide drumul?

— Poftim?

— E un Păpușar. Ne-a dat ocol până a ajuns în urma noastră, apoi probabil că și-a conectat scuterul la comanda Interlocutorului. În felul ăsta, Kzinul nu-l poate ajunge, iar pericolele cu care ar trebui să dea piept sunt evaluate mai întâi de noi.

— Ai o abilitate remarcabilă de a gândi ca un laș, Louis, zise Kzinul.

— Nu te supăra. Ne aflăm pe o lume străină. Avem nevoie de raționamente străine.

— În ordine, ia legătura cu el de vreme ce gândești la fel! Eu personal intenționez să înfrunt Ochiul și să descopăr ce se află în el sau în spatele său.

Louis atât aștepta.

Pe ecranul intercomunicației se distingea numai spatele Păpușarului. Coama acestuia se ridica ușor, în ritmul respirației.

— Nessus? chemă încet pământeanul, apoi din ce în ce mai tare. Nessus!

Păpușarul tresări. Un cap triunghiular se ridică întrebător.

— Mi-a fost teamă că va fi nevoie să folosesc sirena, adăugă bărbatul.

— E vreo urgență?

Acum intraseră în câmpul vizual ambele capete, alertate.

Louis nu-și putea întoarce privirea la vastul ochi din fața sa. Răspunse:

— Un fel de urgență, răspunse el. Colegii mei nebuni au de gând să se sinucidă. Nu cred că ne putem permite să-i pierdem.

— Te rog, explică-te!

— Privește drept înainte și spune-mi dacă poți observa o formație noroasă de forma unui ochi omenesc.

— O văd.

— Ai vreo idee ce anume o provoacă?

— Fără îndoială vreun tip de furtună. Probabil că ai ajuns și tu deja la concluzia că pe Lumea Inelară nu sunt posibile formații spiralate tipice uraganelor.

— Serios? se miră pământeanul, jenându-se să recunoască faptul că nici măcar nu se gândise la acest aspect.

— Forma spiralată a unui uragan derivă din forța Coriolis, din diferența de viteză a două mase de aer aflate la latitudini diferite, continuă Păpușarul. O planetă este un sferoid în rotație. Dacă două mase de aer se mișcă una către alta pentru a umple un vid parțial, una spre nord și alta spre sud, vitezele lor reziduale le vor face să treacă una pe lângă cealaltă. Se formează astfel o spirală de aer.

— Știu ce provoacă uraganele.

— Atunci trebuie să-ți dai seama că pe Lumea Inelară toate masele de aer învecinate au în principiu aceeași viteză. Ca atare, nu poate lua naștere efectul de spirală.

Louis privi înspre furtuna în formă de ochi.

— Dar ce fel de furtună ar avea loc? Cred că nici una, deoarece nu există o circulație a aerului...

— Inexact, Louis! Aerul cald se ridică, aerul rece coboară. Dar asemenea efecte n-ar produce o furtună de mărimea celei din fața noastră.

— Ai dreptate.

— În ce constau amenințările Kzinului?

— Nebunul intenționează să treacă prin mijlocul chestiei ăleia, iar Teela, din spirit de imitație, vrea să-l urmeze.

Păpușarul fluieră câteva note muzicale, la fel de pure și de frumoase ca lumina unui laser cu rubin.

— Pare ceva periculos. Pliul sonic i-ar putea apăra împotriva ravagiilor oricărei furtuni obișnuite. Dar asta nu lasă impresia că ar fi obișnuită...

— Mă gândeam că poate fi artificială.

— Mda... Locuitorii Lumii Inelare ar fi fost capabili să-și creeze un sistem propriu de circulație a aerului. Dar un asemenea sistem s-ar fi oprit la căderea sistemului energetic al Inelului. Nu văd cum... Ah, am priceput!

— Ce?

— Trebuie să presupunem existența unei pierderi de aer, o regiune în care aerul dispare, în apropiere de centrul furtunii. Restul se potrivește. Gândește-te, numai – pierderea de aer duce la apariția unui vid parțial. Masele de aer vin din direcția sensului de rotație și din sens invers...

— Dinspre tribord și dinspre babord, interveni Louis.

— Pe astea le putem ignora, spuse Păpușarul crispat. Dar aerul ce se deplasează din sensul de rotație va deveni puțin mai ușor decât aerul înconjurător și se va ridica. Aerul provenit din direcție opusă va deveni puțin mai greu.

Louis nu avea o imagine prea clară a fenomenului.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că vine din contrasensul de rotație. Viteza sa de rotație se mărește ușor, în raport cu Inelul. Forța centrifugă îl face să se lase ușor în jos, și astfel ajunge să formeze pleoapa inferioară a ochiului. Ridicându-se, aerul din sensul de rotație formează pleoapa superioară. Există un efect de spirală, dar axa vârtejului este orizontală, în timp ce pe o planetă obișnuită ar fi verticală.

— Dar este un efect atât de minor!

— Este însă unicul efect, Louis. Nu există nimic care să interfereze cu el sau care să-l oprească. Poate că acționează continuu timp de mii de ani, făurind în cele din urmă ceea ce vedem acum.

— Posibil.

Acum Ochiul părea mai puțin înfricoșător. După cum dedusese Păpușarul, putea reprezenta un fel de furtună. Avea toate culorile unei furtuni – nori negri în partea inferioară, nori albi, iluminați de soare, în partea superioară și ochiul întunecat al furtunii pe post de iris.

— Bineînțeles, rămâne problema pierderii de aer. De ce dispare aerul în centrul furtunii?

— Poate că mai există o pompă care funcționează...

— Mă îndoiesc, Louis. Dacă ar fi așa, distorsiunile atmosferice din această zonă ar fi fost planificate.

— De ce?

— Ai remarcat zonele în care materialul de fundație străpunge solul și stratul de rocă? Cu siguranță că o asemenea eroziune n-a fost planificată. Ai remarcat că astfel de zone au apărut tot mai frecvent, pe

măsură ce ne-am apropiat de acest loc? Mai mult ca sigur că Ochiul a perturbat curenții atmosferici pe milioane de kilometri, de jur împrejur, ceea ce reprezintă o suprafață mult mai mare decât cea a planetei tale sau a planetei mele.

De data asta veni rândul pământeanului să fluiere.

— Dar... atunci... oh, acum înțeleg! Trebuie să fi fost o perforație provocată de un meteor, chiar în centrul furtunii...

— Firește! Îți dai seama de importanța acestui aspect? Fundația Inelului poate fi străpunsă.

— Dar nu cu utilajele pe care le avem noi la dispoziție.

— Ai dreptate. Totuși trebuie să aflăm dacă acolo există o perforație.

Acum spaima ce-l cuprinsese mai devreme i se părea bărbatului ca amintirea unui coșmar. Calmul analitic al Păpușarului era contagios. Louis Wu privi fără teamă furtuna drept în Ochi și zise:

— Va trebui să mergem acolo și să vedem! Crezi că vom fi în siguranță dacă vom zbura prin iris?

— Ar trebui să nu conțină decât aer curat și liniștit într-un vid parțial.

— În ordine! Am să le transmit și celorlalți veștile bune. O să zburăm cu toții prin Ochiul furtunii.

Pe măsură ce se apropiau de iris, cerul se întuneca. Oare acolo, sus, se înnopta? Imposibil de spus. Norii tot mai negri și denși făceau ei înșiși suficient întuneric.

Ochiul măsura cel puțin 160 km de la un colț la celălalt și avea o înălțime de aproape 65 km. Contururile sale păreau că se încețoșează pe măsură ce se apropiau. În schimb, deveneau vizibili curenții și straturile ce-l alcătuiau. Adevărata lui formă începea să se dezvăluie: un tunel în care se învârtejeau mai multe vânturi, având cu aproximație aceeași putere, și a cărui secțiune transversală avea aspectul unui ochi uman.

Dar încă arăta ca un ochi, și ei se năpusteau spre irisul acestuia.

Era ca și cum te-ai fi prăbușit în Ochiul lui Dumnezeu. Efectul vizual era teribil, îngrozitor, devenind totodată comic din cauza superfinisării. Louis nu știa dacă era cazul să râdă sau să urle. Sau s-o ia la fugă... La urma urmei, ar fi fost de ajuns un singur observator pentru a afla dacă există o gaură în fundația Inelului. Iar el ar fi putut să folosească o rută ocolitoare...

Dar ajunseseră înăuntru.

Zburau printr-un coridor iluminat de fulgere. Fulgera aproape în permanență, în față și în spate și pe ambele laturi. Pe o distanță uniformă împrejurul lor, aerul era limpede, dar dincolo de regiunea irisului nori negri și opaci se roteau mai repede decât uraganele.

— Mâncătorul-de-frunze a avut dreptate, rosti Kzinul pe un ton apăsat. Nu este decât o furtună.

— Ciudată treabă! hohoti Louis. A fost singurul dintre noi patru care n-a fost cuprins de panică la vederea Ochiului. Cred că Păpușarii nu sunt superstițioși.

— Văd ceva în fața noastră! anunță Teela.

În podeaua tunelului se zărea o adâncitură. Louis se încruntă din cauza tensiunii și-și lăsă ușor mâinile pe comenzi. Ar fi fost posibil ca deasupra adânciturii să aibă probleme.

De fapt, acum era mai puțin îngrijorat, mai puțin tensionat decât atunci când intraseră în Ochi. Ce puteau să pățească într-un loc pe care până și un Păpușar îl găsise sigur?

Pe măsură ce se apropiau de adâncitură, norii și fulgerele se învălmășeau în jurul lor.

Cei trei reduseră viteza și zăboviră un timp deasupra adânciturii, cu motoarele scuterelor luptând din greu împotriva curentului aspirator. Pătrunzând prin pereții surzi ai pliurilor sonice, furtuna le urla în urechi.

Era ca și când ai fi privit într-un coș de furnal. Evident, aerul dispărea acolo jos, dar oare era aspirat de o pompă puternică sau era trimis spre stele printr-o crăpătură din podeaua Lumii Inelare? De fapt, nu prea reușeau să vadă mare lucru...

Louis nu observase când Teela se desprinsese de grupul lor. Se afla prea departe, lumina pâlpâitoare era prea stranie și chiar în acel moment el privea în jur. Observă ceva minuscul pătrunzând în coș, dar nu-i dădu mare atenție.

Apoi auzi țipătul Teelei purtat de urletul furtunii.

Pe pupitru imaginea chipului său era clară. Fata privea în jos, îngrozită.

— Ce este? urlă bărbatul.

— ...m-a prins! veni răspunsul, abia auzit.

Louis privi în jos.

Între marginile sale rotitoare și conice, coșul părea transparent. Era constant luminat, nu de fulgere, ci de efectele de tub catodic provocate de diferențele de tensiune într-un vacuum aproape complet. Acolo, jos, era un fel de... ceva ce aducea cu un aeroscuter dacă cineva ar fi fost atât de tâmpit să-și coboare aparatul într-un vârtej infernal doar pentru a privi mai îndeaproape o gaură căscată spre spațiul exterior...

Louis simți că i se face rău. Totul era pierdut...

Încercă să privească în altă parte, dar nu-și putea desprinde ochii de pe pupitru. Fata se uita în jos, urmărind ceva care o îngrozea...

Iar din nas îi curgeau firișoare de sânge.

La un moment dat, bărbatul observă că teroarea i se ștergea treptat de pe chip, făcând loc calmului dinaintea morții. Fata era pe punctul de a leșina. Anoxie? Pliul sonic ar fi putut s-o protejeze împotriva vidului, dar pentru asta trebuia mai întâi activat.

Pe jumătate conștientă, Teela privi către Louis Wu.

— Fă ceva! îl imploră ea. Fă ceva!

Apoi capul tinerei căzu, izbind pupitrul.

Louis își înfipsese dinții în buza inferioară; putea să simtă gustul propriului sânge. Se uită în jos, în hornul de nori spiralați de culoarea neonului și se simți aidoma unei bule de aer deasupra vârtejului provocat de orificiul de evacuare a apei dintr-o cadă. Observă o mică licărire care trebuia să provină de la scuterul Teelei...

... Și văzu că acesta tocmai făcuse un salt înainte, intrând în peretele de nori al hornului. Câteva secunde mai târziu își dădu seama că dâra de condens apăruse în fața sa, mult sub ochiul uraganului orizontal. Un firicel alb, în contrast cu fundalul, de care nu se îndoi nici o clipă că era scuterul Teelei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kzinul.

Louis clătină din cap, incapabil să-i răspundă. Se simțea istovit. Rațiunea îi era scurcircuitată, gândurile i se învârteau în cerc.

Imaginea Teelei pe intercomunicație o arăta cu fața în jos. Era inconștientă, iar scuterul ei în derivă avea o viteză de deplasare de două ori mai mare decât viteza sunetului. Fără îndoială, cineva intervenise într-un fel...

— Dar era gata să moară, Louis! O fi activat oare Nessus o comandă despre care nu știm noi nimic?

— Nu. Mai degrabă cred că atunci când...

— Eu cred că asta este explicația, insistă Kzinul.

— Ai văzut ce s-a întâmplat! A leșinat, capul i s-a izbit de pupitru și scuterul a ieșit din acea scurgere ca și cum n-ar fi întâmpinat nici o rezistență! A activat comenzile potrivite lovind cu capul!

— Prostii!

— Mă rog, dacă zici tu...

Bărbatul ar fi vrut să doarmă și să nu mai fie obligat să-și bată capul cu asemenea probleme.

— Gândește-te la probabilitate, Louis!

Abia în momentul acela Kzinul păru a pricepe toate implicațiile și rămase câteva clipe cu gura deschisă, dar verdictul său final fu categoric:

— Nu! E imposibil!

— Mă rog, dacă zici tu...

— Dacă ar fi fost așa, n-ar fi ales să vină cu noi. Dacă norocul ei ar fi fost măcar parțial dovedit, Nessus n-ar fi găsit-o niciodată. Ar fi trebuit să rămână pe Pământ.

În fața lor se întindea lungul tunel al norilor, iluminat de fulgere. Pe el se profila o linie albă subțire: dâra de condens a scuterului Teelei. Dar vehiculul se afla dincolo de limita vizibilității.

— Dacă ar fi fost așa, nu ne-am fi prăbușit pe Lumea Inelară, continuă Interlocutorul.

— Încă mă gândesc la aspectul ăsta, mormăi bărbatul.

— Poate că ar trebui să te gândești cum să-i salvezi viața.

Louis dădu din cap, în semn de aprobare. Fără să încerce un sentiment de urgență, apăsă butonul de apel al lui Nessus – un lucru pe care Kzinul nu-l putea face.

Păpușarul răspunse instantaneu, ca și cum ar fi așteptat apelul. Louis fu surprins să constate că Interlocutorul rămăsese pe circuit. Totuși în câteva secunde îl puse la curent pe Nessus cu cele întâmplate.

— Se pare că ne-am înșelat amândoi în legătură cu Teela, zise Nessus.

— Mda.

— Ea se deplasează cu energia de urgență. În orice caz, însă, numai capul nu putea activa comenzile necesare. Mai întâi trebuia să manevreze fanta corespunzătoare. Nu văd cum ar fi putut s-o facă din întâmplare.

— Unde e asta?

Și când Păpușarul îi arătă, Louis își continuă presupunerile:

— ... Ar fi posibil să-și fi băgat degetul în ea doar din curiozitate.

— Chiar așa?

— Dar ce putem face noi? interveni Kzinul în discuție.

— Când se trezește, siliți-o să ia legătura cu mine. Am să-i arăt cum să revină la viteza normală și cum să ne găsească.

— Și între timp noi trebuie să stăm cu brațele încrucișate?

— Corect. Există pericolul ca elementele active din sistemul de propulsie să se aprindă. Oricum, vehiculul ei va evita obstacolele și nu se va prăbuși. Se îndepărtează de noi cu o viteză de aproximativ 4 Mach. Cel mai mare pericol care o paște este anoxia, care poate provoca leziuni ale creierului. Presupun însă că este în siguranță și din acest punct de vedere.

— De ce? Anoxia este foarte periculoasă.

— Teela este prea norocoasă, răspunse Nessus.

CAPITOLUL 18

Teela Brown și pericolele

Era noapte atunci când ieșiră din irisul Ochiului furtunii. Nu se vedeau stelele. Doar lumina albăstruie a Arcadei reușea să ajungă până la ei strecurându-se prin câte o crăpătură din stratul de nori.

— M-am răzgândit, zise Kzinul. Nessus, poți veni lângă noi dacă dorești!

— Așa voi face, răspunse Păpușarul.

— Avem nevoie de ideile tale stranii. Ai făcut dovada unei mari ingeniozități. Trebuie să înțelegi însă că n-am să uit crima pe care specia ta a comis-o împotriva speciei mele.

— Nici eu nu doresc să-ți falsific amintirile, Interlocutorule!

Louis Wu abia luă aminte la triumful pragmatismului asupra onoarei, al inteligenței asupra xenofobiei. Căuta dâra de vapori a Teelei, acolo unde stratul de nori se întâlnea cu orizontul infinit. Aceasta dispăruse însă cu desăvârșire.

Tânăra era în continuare inconștientă. Imaginea ei pe intercomunicație era aceeași, și în cele din urmă Louis strigă:

— Teela!

Fata nu-i răspunse.

— Ne-am înșelat în privința ei, zise Nessus. Dar nu înțeleg din ce cauză. De ce a trebuit să ne prăbușim, dacă norocul ei e atât de puternic?

— Exact asta îi spuneam și eu lui Louis!

— Dar, continuă Păpușarul, dacă norocul ei ar fi fost nesemnificativ, cum ar fi reușit să activeze propulsia de rezervă? Cred că am avut dreptate la început. Teela Brown are noroc în plan fizic.

— Atunci de ce a fost aleasă? De ce a eșuat *Mincinosul*? Poate cineva să-mi explice?

— Terminați odată! interveni Louis.

Ceilalți nu-l băgară în seamă. Nessus continuă:

— Norocul ei este în mod cert nesigur. Și totuși, dacă ar fi trădat-o măcar o singură dată, acum ar fi fost moartă. Dar dacă urma să moară sau să fie vătămată, n-aș mai fi selectat-o. Trebuie să acceptăm coincidența. Amintește-ți, Kzinule, că legile probabilităților îngăduie coincidența.

— Dar ele nu permit și magia! Nu cred în înmulțirea de dragul șansei!

— Va trebui s-o faci, interveni din nou Louis.

De data asta ceilalți îl auziră.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, continuă el. Nu pentru că reușea să evite dezastrele. Era vorba de acele mici aspecte ale personalității ei. Este norocoasă, Interlocutorule, crede-mă!

— Louis, cum poți accepta un asemenea nonsens?

— Niciodată n-a fost lovită. Niciodată!

— Cum poți fi atât de sigur?

— Simplu. Ea știe totul despre plăcere, nimic despre durere. Ții minte când Florile-Oglindă te-au ars? Ea te-a întrebat dacă mai vezi. Am orbit, i-ai spus tu, dar ea a continuat: Bine, dar poți vedea? Nu te-a crezut. Apoi... oh, da, imediat după aterizare... A încercat să meargă cu picioarele goale pe o pantă de lavă care abia se solidificase.

— Louis, știi doar că nu e prea inteligentă!

— La naiba, este inteligentă! Doar că niciodată n-a fost lovită! Când și-a ars picioarele, a zbughit-o drept în jos pe o pantă cu suprafața de câteva ori mai alunecoasă decât gheața... și n-a căzut nici măcar o dată! Dar n-aveți nevoie de detalii. N-aveți decât să vă uitați cum merge. E pur și simplu împiedicată. În fiecare clipă lasă impresia că se va prăbuși. Dar așa ceva nu se întâmplă niciodată. Nu se lovește la coate. Nu scapă lucrurile din mână. Nu știe ce înseamnă să le scape, nu înțelegeți? Atâta doar, că nu-i grațioasă...

— Acest aspect n-are cum să fie sesizat de nonumani, zise neîncrezător Kzinul. Trebuie să iau spusele tale de bune. Dar cum să cred în norocul fizic?

— Eu o fac, trebuie s-o faci și tu.

— Dacă norocul ar fi fost sigur, interveni Nessus, ea n-ar fi încercat niciodată să meargă pe o rocă proaspăt solidificată. Cu toate astea norocul Teelei Brown ne protejează în mod sporadic. Liniștitoare treabă, nu-i așa? Voi trei ați fi fost morți dacă nu v-ar fi protejat norii la traversarea câmpului cu flori ucigașe...

— Mda! mormăi Louis.

Dar nu putu să nu-și amintească faptul că norii se destrămaseră suficient pentru a prăji pielea Interlocutorului. Își mai aminti că scările din castel o purtaseră pe Teela Brown nouă etaje în sus, în vreme ce

ei doi fuseseră nevoiți să le urce pe jos. Își simți mâna bandajată și-și aduse aminte de mâna Kzinului, arsă până la os. În schimb, translatorul Teelei arsese în lăcașul scuterului...

— Norocul pare s-o protejeze mai degrabă pe ea decât pe noi.

— Și de ce nu? Pari supărat, Louis...

— Poate că sunt...

Prietenii ei probabil că renunțaseră de mult să-i povestească Teelei necazurilor lor. Teela nu le putea înțelege. A descrie durerea în fața Teelei Brown era ca și cum ai încerca să-i descrii unui orb culoarea. Probleme sentimentale? Teela nu fusese niciodată dezamăgită în dragoste. Putea cuceri orice bărbat – acesta îi rămânea alături până când ea se plictisea de el, apoi pleca din proprie inițiativă.

Întâmplător sau nu, această putere a Teelei o transformase... făcând-o să se deosebească oarecum de un om. Continua să fie femeie, desigur, dar avea talente și însușiri cu totul speciale, precum și slăbiciuni pe măsură... Și aceasta era ființa de care se îndrăgostise Louis Wu. Ciudat!

— Dar și ea s-a îndrăgostit de mine, murmură el. Straniu, nu sunt genul ei de bărbat. Dacă nu s-ar fi îndrăgostit de mine, atunci...

— Poftim? Louis, vorbești cu mine?

— Nu, Nessus, vorbeam cu mine însumi...

Care fusese motivul real ce o împinsese pe Teela să vină alături de el și de echipajul său pestriț? Misterul se amplifica. Oare șansa o făcuse pe Teela să se îndrăgostească de bărbatul nepotrivit, determinând-o să se alăture acestei expediții obositoare și primejdioase, ajungând până acolo încât să cocheteze în mai multe rânduri cu moartea? Nu prea avea sens.

Imaginea Teelei de pe pupitru își ridică privirea. Un chip lipsit de expresie... aiurit... apoi, brusc, invadat de o cumplită teroare. Ochii ei măriți priveau în jos, în vreme ce ovalul feței era urâțit de primele accese de nebunie...

— Ușurel! îi zise Louis. Relaxează-te! Acum ești în siguranță.

— Dar... încercă Teela să protesteze cu o voce dezarticulată.

— Am ieșit din chestia aia. A rămas în urma noastră. Uită-te în spate. La naiba, am spus să te uiți în spate!

Fata se întoarse. Timp de câteva clipe interminabile, Louis nu-i văzu decât părul negru lins. Când reveni în poziția inițială, părea mai stăpână pe ea.

— Nessus, spune-i! ordonă bărbatul.

— Ai zburat cu o viteză de 4 Mach mai mult de o jumătate de oră, interveni Păpușarul. Pentru a-ți aduce scuterul la viteza normală, introduce indexul în fanta marcată cu contur verde...

Deși era încă speriată, Teela reuși să-i urmeze ordinele.

— Acum trebuie să revii alături de noi. Datele mele indică faptul că ai urmat o traiectorie curbă. Te afli la babord și în sensul de rotație față de noi. Deoarece n-ai un indicator de poziție, va trebui să te ghidez după ureche. Pentru început, întoarce-te în sensul contrar celui de rotație.

— În ce parte e asta ?

— Întoarce-te spre stânga până vii cu fața spre baza Arcadei.

— Nu văd Arcada.Va trebui să mă ridic deasupra norilor.

Fata părea acum mult mai stăpână pe sine.

Dar fusese al naibii de speriată! Louis aproape că nu reușea să-și dea seama dacă mai văzuse în viața lui vreo persoană la fel de speriată. Cu siguranță, nu fusese vorba de Teela.

De fapt, o văzuse oare vreodată pe Teela speriată?

Bărbatul privi peste umăr. Sub nori, câmpia rămânea întunecată. În schimb, Ochiul furtunii, rămas la mare distanță în urma lor, strălucea în lumina albastră a Arcadei, continuând să-i privească extrem de concentrat și fără vreo urmă de regret.

Louis era adâncit în gânduri, când o voce îi rosti numele.

— Ce este? întrebă el.

— N-ai înnebunit?

— Te interesează dacă sunt nebun?

Se gândise la asta. Îi trecuse prin cap că, după standardele normale, fata făcuse un lucru incredibil de stupid, coborându-și atât de mult scuterul. În consecință, își sondase furia, la modul în care și-ar fi examinat o durere de dinți. Și nu găsise nimic.

Standardele normale nu se potriveau Teelei Brown.

Dintele era mort.

— ...Cred că nu. Dar, la urma urmei, ce-ai văzut acolo jos?

— Aș fi putut să mor, răspunse Teela, clocotind de furie. Nu mai da așa din cap, Louis Wu! Aș fi putut să mor, înțelegi? Nu-ți pasă?

— Dar ție îți pasă?

Fata se clătină, de parcă ar fi plesnit-o peste față. Apoi el o observă schițând un gest și în aceeași clipă legătura se întrerupse.

O clipă mai târziu, Teela reveni.

— Era o gaură! urlă ea. Plină de ceață! Mulțumit?

— Cât de mare?

— Cum aș fi putut să-mi dau seama?

Și legătura se întrerupse din nou.

Corect. Cum ar fi putut să-i aprecieze mărimea doar la lumina acelor scăpărări de neon?

Își riscă viața, gândi Louis, *și apoi mă învinuiește pe mine că nu sunt furios. Un dispozitiv de atragere a atenției? De câtă vreme procedează așa? Orice alt individ ar fi murit de tânăr cu un asemenea mod de viață!*

Dar nu ea. Nu...

Oare mă tem de Teela Brown?

...sau am luat-o deja razna?

Se mai întâmplase și altora de vârsta sa. O persoană atât de bătrână ca Louis Wu trebuia să fi văzut de nenumărate ori lucruri aparent imposibile. Pentru un asemenea om linia de demarcație între realitate și fantezie se ștergea treptat. Cel în cauză putea deveni un ultraconservator, respingând imposibilul chiar și după ce era dovedit ca fiind real... aidoma lui Kragen Perel, care nu credea în propulsorul nereactiv, deoarece viola a doua lege a Mișcării. Sau putea ajunge să creadă orice... ca Zero Hale, care continua să cumpere relicve Slaver falsificate. În ambele cazuri, la capătul drumului așteptau nebunia și moartea.

Și totuși... Atunci când Teela Brown scapă de o moarte sigură izbind cu capul pupitrul de comandă, la mijloc se află ceva mai mult decât simpla coincidență.

Dar de ce s-a prăbușit Mincinosul?

O sclipire argintie apăru între scuterul lui Louis și cel al Kzinului, aflat mai departe, în sensul de rotație.

— Bine te-ai întors! salută Louis.

— Mulțumesc, îi răspunse Nessus.

Folosise probabil propulsia de urgență, dacă reușise să ajungă atât de repede lângă ei. Interlocutorul îi lansase invitația doar în urmă cu zece minute.

Două capete triunghiulare, mici și transparente, îl priviră pe Louis de pe pupitru:

— Acum mă simt mai în siguranță. Când Teela va veni lângă noi, peste vreo jumătate de oră, am să mă simt și mai în siguranță.

— De ce?

— Șansa Teelei Brown ne protejează și pe noi, Louis.

— Nu cred asta.

Kzinul îi studia atent pe amândoi de pe pupitru. Numai Teela nu participa la discuție.

— Aroganța voastră mă nedumerește, continuă Louis. Selecția dirijată în scopul obținerii unei rase de oameni norocoși reprezintă un act de o aroganță diavolească. Ai auzit de diavol?

— Am citit câte ceva despre el.

— Ești un snob. Dar prostia voastră e mai mare chiar decât aroganța. Ați presupus că ceea ce este bun pentru Teela Brown e bun și pentru noi. De ce ar trebui să fie așa ?

Nessus pufni.

— Asta e de la sine înțeles. Dacă ne aflăm împreună în carcasa aceleiași nave, o spărtură reprezintă un ghinion pentru amândoi.

— Evident. Dar să presupunem că treceți pe lângă un loc în care Teela vrea să se oprească și să presupunem că tu nu vrei să aterizezi. O avarie la motoare, chiar în acel moment, ar însemna o șansă pentru Teela, dar nu și pentru tine.

— E un nonsens, Louis. De ce ar fi vrut Teela Brown să meargă pe Lumea Inelară? Nici n-a știut de existența ei până când nu i-am spus eu!

— Dar ea are noroc. Dacă avea nevoie să vină aici fără să fie conștientă de acest lucru, până la urmă tot ar fi ajuns. În cazul ăsta, norocul ei n-ar fi intermitent, nu-i așa, Nessus? Ar acționa tot timpul. O șansă că ai găsit-o. O șansă că n-ai putut găsi pe altcineva mai calificat. Toate legăturile alea telefonice greșite, îți mai amintești?

— Dar...

— O șansă că ne-am prăbușit. Îți amintești cât v-ați certat tu și cu Interlocutorul, referitor la cel care comandă expediția? Ei bine, acum știi.

— Dar de ce?

— Habar n-am!

Nervos, Louis își trecu degetele prin scalp. Părul îi crescuse destul de mult. Ar fi fost cazul să se tundă din nou, cruțând coada, bineînțeles.

— Te frământă chestiunea asta, nu-i așa? spuse celălalt. Și pe mine. Ce ar fi putut-o atrage aici, pe Lumea Inelară? Acest loc este de-a dreptul nesănătos. Nu găsești decât furtuni ciudate, mașini prost programate, câmpuri de Flori-Oglindă și băștinași imprevizibili care amenință viețile Outsiderilor.

— Corect! exclamă pamânteanul. Cel puțin parțial. Pericolul nu există pentru Teela Brown, nu vezi? Orice presupunere pe care o facem referitor la Lumea Inelară trebuie să țină seama de asta.

Păpușarul deschise și închise gura de câteva ori, parcă înghițind în sec.

— Asta face lucrurile ceva mai dificile, nu? continuă mușcător Louis.

Pentru Louis Wu rezolvarea unei probleme constituia o plăcere în sine.

— ... Dar ăsta este doar jumătate din răspuns. Dacă presupunem...

Păpușarul urlă.

Bărbatul fu șocat. Nu se așteptase ca celălalt să reacționeze atât de rău. Păpușarul se tângui pe două tonuri, apoi, aparent fără grabă, își vârî capetele la adăpost. Louis nu mai văzu decât coama ciudată care-i acoperea cutia craniană.

Teela era prezentă pe intercomunicație.

— Ați vorbit despre mine... zise ea fără vlagă.

(Era incapabilă să poarte pică, își dădu seama Louis. Oare capacitatea de a purta pică reprezenta un factor de supraviețuire?)

— Am încercat să urmăresc discuția, dar n-am reușit. Ce-a pățit Nessus?

— Eu și gura mea bogată! L-am speriat. Cum o să te mai putem găsi acum?

— Nu poți să-mi spui unde mă aflu?

— Nessus este singurul dintre noi care deține un locator. Probabil din aceleași rațiuni pentru care noi n-am fost instruiți cum să activăm propulsia de urgență.

— M-am gândit și eu la asta.

— A vrut să fie sigur că va putea scăpa din ghearele unui Kzin furios. Hai să lăsăm asta! Cât de mult ai înțeles?

— Nu prea mult. Ai tot întrebat de ce am vrut să vin aici. Nu țineam morțiș s-o fac. Am venit după tine pentru că te iubesc.

Louis se încruntă. Desigur, dacă Teela trebuia să ajungă pe Lumea Inelară, trebuia să i se fi furnizat un motiv pentru a face această călătorie alături de el. Era extrem de măgulitor. Numai că ea îl iubea doar de dragul propriului său noroc. Cândva crezuse că-l iubește pentru ceea ce însemna el.

— Trec pe deasupra unui oraș, se auzi deodată vocea fetei. Zăresc câteva lumini, nu prea multe. Probabil că aici a existat o sursă de energie puternică, durabilă. Presupun că Interlocutorul îl poate localiza pe hartă.

— Merită efortul?

— Ți-am spus că sunt câteva lumini. Poate...

Sunetul dispăru dintr-o dată. Louis studie câteva clipe pupitrul gol, apoi chemă:

— Nessus!

Nu primi nici un răspuns.

Bărbatul activă sirena.

Păpușarul reveni la viață aidoma unei familii de șerpi dornice să scape dintr-o grădină zoologică cuprinsă de flăcări. În alte circumstanțe, ar fi fost caraghios. Cele două gâturi se arcuiră, contorsionându-se ca două semne de întrebare deasupra pupitrului, apoi Nessus întrebă:

— Care-i problema, Louis?

Kzinul răspunse și el aproape instantaneu apelului. Fără să fie excesiv de nerăbdător, aștepta instrucțiuni și lămuriri.

— S-a întâmplat ceva cu Teela?

— În ordine, zise Nessus și dispăru din câmpul vizual.

Furios, Louis acționă din nou sirena, apoi o opri, așteptă câteva clipe, după care o acționă din nou. Nessus reacționă ca mai înainte. De data asta, pământeanul fu cel care vorbi primul.

— Dacă nu aflăm ce s-a întâmplat cu Teela, te omor!

— Încă mai am taspul, răspunse Păpușarul. L-am proiectat să acționeze atât asupra oamenilor, cât și asupra Kzinilor. I-ai văzut efectul...

— Crezi că mă va opri să te ucid?

— Da, Louis, sunt sigur.

— Pe ce pariem?

Păpușarul reflectă.

— A o salva pe Teela pare a fi mai puțin periculos decât a accepta acest rămășag. Am uitat că ea este perechea ta.

După ce privi pe pupitrul său, Nessus adăugă:

— ...Nu mai apare pe locator. Nu pot să-ți spun unde se află.

— Asta înseamnă că scuterul i s-a defectat?

— Da, și încă destul de serios. Emițătorul se află în apropierea unei unități de propulsie. Poate că a trecut prin apropierea altei mașinării în funcțiune, de felul celei care ne-a distrus discurile translatoare.

— Hm! Dar știi măcar unde se afla când s-a întrerupt conversația?

— Zece grade în sensul de rotație, spre babord. Nu cunosc distanța, dar o putem estima ținând seama de viteza scuterului său.

Zburară așadar zece grade în sensul de rotație, spre babord, urmând o linie șovăitoare de pe harta de mână a Kzinului. Timp de două ore nu văzură nici un fel de lumini, astfel încât Louis începu să se întrebe dacă nu cumva se rătăciseră.

La o distanță de 5600 km de Ochiul furtunii, linia trasată pe harta Kzinului se oprea într-un port. Dincolo de el, se întindea un golf de

mărimea Oceanului Atlantic. Teela nu putuse zbura mai departe. Acest oraș era ultima lor șansă.

Deodată, dincolo de creasta unui deal cu pante domoale, apărură lumini.

— Stop! șopti Louis, fără să știe de ce adoptase acest ton.

Dar Interlocutorul oprise deja flotila.

Pluteau în aer studiind luminile și regiunea respectivă.

Regiunea echivala cu orașul. Oraș de jur împrejur. Jos, în lumina albastră a Arcadei, se zăreau clădiri întunecate în formă de stupi cu ferestre rotunjite, separate de alei curbe, prea strâmte pentru a putea fi numite străzi. În față, peisajul era aproape identic, iar mai departe se zăreau construcții din ce în ce mai înalte, până când totul se transforma într-o pădure de zgârie-nori și clădiri plutitoare.

— Au construit în mod diferit, șuieră Louis. Arhitectura... nu seamănă cu cea din Zignamuclickclik. Stilurile sunt diferite...

— Zgârie-nori! interveni și Kzinul, părând nedumerit. Când există atâta spațiu pe Lumea Inelară, ce rost are să faci construcții atât de înalte?

— Pentru a dovedi că sunt capabili de așa ceva. Ba nu, e o prostie!

— Poate că abia mai târziu au ridicat clădirile înalte, în timpul declinului civilizației.

În privința luminilor, situația era la fel de stranie. Se zăreau vreo duzină de turnuri izolate, iluminate din vârf și până la pământ, grupate totuși în ceea ce Louis considera deja ca reprezentând Centrul Civic al orașului, deoarece toate cele șase clădiri plutitoare se aflau aici.

La etajul al doilea al uneia dintre clădirile în formă de stup, cei trei se adunară în jurul hărții Interlocutorului. Acesta insistase să-și aducă înăuntru și scuterele, din motive de securitate. Lumina provenea de la farurile scuterului Kzinului, reflectată și îndulcită de pereții curbi. O masă, având tăblia ciudat sculptată cu forme de farfurii, se făcuse praf când Louis se sprijinise de ea. Praful de pe podea era gros de câțiva centimetri. Zugrăveala se scorojise și se scuturase, așezându-se în straturi de un albastru închis de-a lungul bazei zidurilor. Bărbatul simțea cum vârsta orașului începea să-l apese.

— La vremea când au fost făcute înregistrările din castel, acesta era unul dintre cele mai mari orașe de pe Lumea Inelară, precizează Kzinul, mișcându-și gheara dezgolită pe hartă. Orașul original a fost extrem de sistematizat, formând un semicerc cu baza spre mare. Turnul care a primit denumirea de Cer trebuie să fi fost construit mult mai târziu, când el a început să se întindă de-a lungul coastei.

— Păcat că n-ai copiat și planul lui, remarcă Louis.

Pe schiță nu se vedea decât un semicerc hașurat. Interlocutorul își strânse harta.

— O asemenea metropolă abandonată ascunde fără îndoială multe secrete, spuse el. Trebuie să fim prudenți. Dacă civilizația poate înflori din nou pe aceste pământuri – pe această structură – atunci acest lucru se va putea întâmpla numai acolo unde au rămas urme ale vechilor tehnologii.

— Și cum rămâne cu metalele epuizate? obiectă Nessus. Pe Lumea Inelară, este imposibil ca o civilizație prăbușită să redevină puternică. Nu există metale de extras, nu există combustibili fosili... Uneltele n-ar putea fi confecționate decât din lemn și os.

— Dar luminile?

— Dispunerea pare a fi aleatoare... Avem de-a face, probabil, cu numeroase surse autonome de energie care se epuizează una după alta. Dar n-ar fi exclus să ai dreptate, acceptă în cele din urmă Nessus. Dacă în aceste locuri a fost reluată confecționarea uneltelor, trebuie să luăm legătura cu acești meșteșugari. Punând condițiile noastre, însă.

— E posibil să fi fost deja localizați datorită transmisiilor noastre prin intercomunicație.

— Nu, Interlocutorule! Emisiile intercomunicațiilor noastre sunt pe circuit închis.

În vreme ce asculta doar cu o singură ureche discuția tovarășilor săi, Louis gândea: „S-ar putea ca ea să fie rănită. S-ar putea să zacă pe undeva, incapabilă să se miște, așteptându-ne să-i venim în ajutor." Totuși, nu reușea să se convingă că acest lucru era adevărat.

S-ar putea ca Teela să fi dat peste vreo veche mașinărie a Lumii Inelare, peste vreo armă sofisticată, dacă exista prin zonă așa ceva. Era posibil, dar improbabil ca această mașinărie să-i fi făcut praf doar intercomunicația și radiobaliza, lăsându-i intact sistemul motor.

Atunci, de ce nu simțea acel sentiment de urgență? Rămânea rece ca un calculator, în vreme ce femeia sa înfrunta pericole necunoscute...

Femeia lui... desigur, dar totodată era și altceva în plus, ceva diferit.

Ce prostie din partea lui Nessus să-și închipuie că niște oameni născuți ca urmare a unei încrucișări dirijate-pentru-șansă ar trebui să gândească la fel ca oamenii obișnuiți! Oare un Păpușar norocos ar gândi tot așa, să zicem, ca și Păpușarul Chiron cel sănătos la minte?

Poate că frica era imprimată în genele Păpușarilor.

Dar, în cazul ființelor umane, frica trebuia învățată.

Chiar atunci Nessus spunea:

— Trebuie să presupunem o defecțiune momentană a șansei Teelei. Conform acestui raționament, amica noastră nu este vătămată.

— Cum?

Louis era tulburat. După toate aparențele, Păpușarul gândise la fel ca el.

— O defecțiune a scuterului i-ar fi provocat probabil moartea. Dacă n-a fost omorâtă instantaneu, atunci trebuie să fi fost salvată de îndată ce norocul ei și-a reluat acțiunea.

— E ridicol! Doar nu te aștepți ca o forță psihică să fie capabilă să urmeze asemenea reguli de comportament!

— Logica este impecabilă, Louis! Părerea mea este că Teela n-are nevoie de ajutor imediat. Dacă este în viață, poate aștepta, iar noi putem aștepta până dimineață pentru a studia terenul.

— Și apoi? Cum o s-o găsim?

— Dacă norocul ei acționează, se află în mâini sigure. O să căutăm aceste mâini. Dacă ele nu există, vom afla asta mâine. Sperăm că ne va semnaliza prezența în vreun fel. Are mai multe posibilități de a o face...

— Dar toate implică folosirea luminii, interveni Kzinul.

— Și ce dacă ?

— M-am gândit la aspectul ăsta. Este posibil ca farurile ei să funcționeze încă. În acest caz, le va lăsa aprinse. Spuneai că este inteligentă, Louis.

— Este.

— Și că nu-și pune probleme de siguranță personală. Nu-i va păsa cine o va găsi, atâta vreme cât noi o vom găsi. Dacă farurile sunt defecte, ar putea folosi laserul pentru semnalizare... sau ar putea aprinde un foc.

— Vrei să spui că nu vom izbuti s-o găsim la lumina zilei? întrebă pământeanul.

— Mai întâi va trebui să explorăm orașul la lumina zilei, insistă Nessus. Dacă descoperim niscaiva locuitori, cu atât mai bine! Dacă nu, putem începe s-o căutăm pe Teela la căderea nopții.

— Ai fi în stare s-o lași să zacă pe undeva mai bine de treizeci de ore? Bestie cu sânge rece!...La naiba, ciorchinele ăla de lumini pe care l-am văzut ar putea proveni de la ea! Nu lumini stradale, ci clădiri incendiate!

— Ai dreptate! zise Kzinul ridicându-se. Trebuie să verificăm.

— Eu sunt Cel-Prea-Ascuns pentru această flotă și afirm că valoarea Teelei nu justifică riscul zborului noaptea deasupra unui oraș străin.

Interlocutorul se urcase deja pe scuterul său.

— Ne aflăm pe un teritoriu potențial ostil, deci acum eu comand! mârâi el. Vom merge s-o căutăm pe Teela Brown, întrucât face parte din echipa noastră.

Și Kzinul decolă, strecurându-și aeroscuterul printr-o imensă fereastră ovală, dincolo de care se găseau fragmentele unei verande, apoi suburbiile unui oraș fără nume.

Celelalte scutere se aflau la nivelul parterului. Louis coborî scările în viteză, dar cu atenție, deoarece o parte dintre ele se prăbușiseră, iar mecanismul care le comanda se transformase de mult în rugină.

Nessus îl privi peste balustradă.

— Eu rămân aici, Louis! Consider că acțiunea voastră reprezintă o revoltă!

Bărbatul nu-i răspunse. Își ridică scuterul, se strecură la rândul lui prin deschiderea ovală și se avântă în noapte.

Afară aerul era înghețat. Lumina Arcadei scălda orașul în umbre albastre. Louis zări licărul scuterului Kzinului și-l urmă către secțiunea sclipitoare a suburbiei, spre strălucitorul Centru Civic.

În toate direcțiile se întindea orașul – sute de kilometri pătrați de oraș. Nici măcar parcuri nu existau. Câtă vreme spațiul nu constituia o problemă pe Lumea Inelară, rămânea un mister motivul pentru care clădirile erau atât de înghesuite. Chiar și pe Pământ, oamenii știau să-și prețuiască ambientul.

— Rămânem la altitudine mică, îl anunță Kzinul prin intercomunicație. Dacă nu vom remarca decât obișnuitele lumini stradale, ne vom întoarce la Nessus. Nu trebuie să excludem posibilitatea ca Teela să fi fost doborâtă...

— În ordine, îi răspunse Louis. Dar în gând continuă: „Ia te uită, îngrijorat de problema securității în fața unui inamic pur ipotetic!" În raport cu Teela Brown, până și un Kzin părea la fel de prudent ca un Păpușar.

Oare unde se afla ea acum? Era sănătoasă, rănită sau moartă?

Căutaseră semne ale unei civilizații avansate pe Lumea Inelară cu mult înainte ca *Mincinosul* să se fi prăbușit. Îi găsiseră pe reprezentanții ei, în sfârșit? Fără îndoială, această posibilitate era cea care-l oprise pe Nessus s-o părăsească cu desăvârșire pe Teela. Amenințarea lui Louis nu însemnase nimic, după cum probabil își dăduse foarte bine seama și Păpușarul.

Iar dacă-i descoperiseră pe locuitorii civilizați ai Inelului în postură de inamici, ei bine, asta cu greu se putea numi surpriză...

Scuterul său devia spre stânga. Pământeanul încercă să-i corecteze cursul.

— Louis, auzi vocea Kzinului, marcată parcă de un intens efort fizic, se pare că există interferențe...

Urmă o pauză, apoi răsună ordinul pe tradiționalul ton autoritar:

— Louis, întoarce-te! Acum!

Vocea Kzinului păru că-i acționează direct asupra subconștientului. Bărbatul acționă imediat comenzile.

Scuterul nu-și schimbă traiectoria.

Louis se lăsă cu toată greutatea pe mansă. Nici o schimbare. Scuterul continua să se îndrepte spre luminile Centrului Civic.

— Ceva ne-a luat sub control! țipă el și imediat teroarea îl invadă.

Nu mai erau decât niște păpuși! Uriaș, întunecat, conștient, Păpușarul Șef le răsucise brațele și picioarele, mișcându-le după un scenariu necunoscut. Și Louis Wu avu revelația numelui Păpușarului Șef.

Norocul Teelei Brown.

CAPITOLUL 19
În capcană

Fire mai practică, Interlocutorul acționă sirena de urgență.

Urletul pe mai multe frecvențe răsună prelung. Louis se întrebă dacă Păpușarul avea să răspundă până la urmă. Cum era povestea aia cu băiatul care tot striga „Lupul!"...? Dar Nessus țipa deja, cu volumul dat la maxim.

— Da? DA?

Bineînțeles, mai întâi fusese nevoit să coboare scările.

— Suntem atacați, îl informă Kzinul. Ceva sau cineva ne comandă de la distanță scuterele. Ai vreo sugestie?

Era imposibil să-ți dai seama la ce se gândea Nessus. Buzele sale, răsfrânte, de două ori mai multe decât ar fi fost nevoie, aducând cu niște cioturi, numai bune pentru a-i servi în același timp drept mâini, se mișcau fără încetare, dar fără sens. Ar fi fost în stare Păpușarul să-i ajute? Sau urma să se lase pradă panicii?

— Răsuciți-vă dispozitivele de intercomunicație pentru a-mi oferi o imagine a traiectoriei voastre. E vreunul dintre voi rănit?

— Nu, dar suntem blocați, îi răspunse Louis. Nu putem sări. Ne aflăm prea sus și ne mișcăm prea repede. Ne îndreptăm direct către Centrul Civic.

— Mai precis?

— Spre grupul de clădiri luminoase. Le mai ții minte?

— Da...

Păpușarul părea să reflecteze.

— Probabil că un semnal pirat s-a suprapus peste semnalele voastre de comandă, spuse el după câteva clipe. Kzinule, vreau datele afișate pe pupitrul tău.

Interlocutorul i le citi în timp ce se apropiau tot mai mult de luminile din centrul orașului. La un moment dat, Louis îl întrerupse:

— Tocmai am traversat acea zonă a suburbiei cu străzi luminate.

— Chiar există așa ceva?

— Da și nu. Toate ușile ovale ale clădirilor strălucesc într-o nuanță de portocaliu deschis. E un spectacol extraordinar. Totuși, cred că nu este decât un banal iluminat stradal, cu mențiunea că puterea sursei de energie a scăzut în timp.

— Sunt de aceeași părere, aprobă Kzinul.

— Nu-mi place să cobesc, dar ne apropiem. Cred că ne îndreptăm spre clădirea cea mare din mijloc.

— O văd. Acel con dublu, având lumini doar în partea superioară...

— Exact.

— Louis, să încercăm să interferăm cu semnalul pirat. Trece-ți scuterul pe comanda mea.

Pământeanul execută ceea ce i se ceruse.

Scuterul îl pocni puternic, provocându-i o asemenea senzație de parcă un picior uriaș i-ar fi tras un șut. O clipă mai târziu, propulsia se opri cu totul.

Baloanele de avarie explodară în fața și în spatele lui. Acestea erau în așa fel concepute încât îl înconjurau, aidoma unei perechi de mâini încleștate, punându-l în imposibilitatea de a-și mișca brațele sau de a întoarce capul.

Și, colac peste pupăză...

— Mă prăbușesc! le raportă el celorlalți.

Mâna sa, presată pe pupitru de către baloane, încă atingea butonul de cedare a comenzii. Louis mai așteptă o clipă, sperând că telecomanda va intra în acțiune. Dar casele în formă de stup se apropiau din ce în ce mai mult. Schimbă la loc comanda pe manual. Nu se întâmplă nimic. Continua să se prăbușească. Cu un calm care era mai mult bravadă, se adresă Kzinului.

— Interlocutorule, nu încerca circuitul de cedare a comenzii! Nu funcționează.

Și întrucât ceilalți doi îl puteau vedea rămase în așteptare, străduindu-se să-și păstreze fața imobilă și ochii deschiși. Aștepta să se zdrobească de Lumea Inelară.

Decelerația veni brusc, aproape aruncându-l de pe scuter. Aparatul se întoarse cu burta în sus, lăsându-l să atârne spre sol, la o accelerație de 5 g.

Leșină.

Când își reveni, se afla în aceeași poziție, grație presiunii baloanelor de avarie. Creierul îi pulsa. Avu o viziune nebună a Păpușarului Șef blestemând și încercând să-și deznoade sforile, în timp ce păpușa Louis Wu dansa cu capul în jos pe scenă.

Clădirea plutitoare era scundă, lată și bogat ornamentată. Partea sa inferioară era un con cu vârful în jos. În momentul în care scuterele se apropiaseră de ea, o fantă orizontală se deschisese și îi înghițise.

Tocmai intrau în incinta întunecată, când scuterul Kzinului, care se apropiase de cel al lui Louis, se întoarse și el cu susul în jos. Baloanele explodară în jurul lui, înainte de a fi în pericol de a cădea. Pământeanul rânji cu satisfacție. Zăcuse în această poziție mizerabilă suficient de mult timp pentru a aprecia compania celuilalt.

Se auzi vocea lui Nessus.

— Poziția voastră inversată indică faptul că sunteți susținuți de forțe de natură electromagnetică. Asemenea forțe ar menține în sustentație metalul, dar nu și protoplasma, având drept rezultat...

Louis încercă să împingă puțin pereții cocișugului său, cu multă grijă, însă exista riscul să cadă, în cazul în care ar fi deplasat prea mult unul dintre baloane. În spatele lor, fanta se închise destul de repede, excluzând posibilitatea ca ochii săi să se adapteze la întuneric. Nu putea distinge nimic în interior, nici la ce înălțime de podea se afla.

Îl auzi pe Nessus zicând:

— Poți să-l atingi cu mâna?

Apoi, vocea Kzinului:

— Doar dacă mă strecor printre... Aah! Ai avut dreptate. Șasiul este fierbinte.

— În acest caz, motorul a fost ars. Scuterele voastre sunt inerte, moarte.

— Noroc că șaua mea este protejată termic față de șasiu.

— Nu trebuie să ne surprindă prea mult faptul că locuitorii Inelului au fost adepții folosirii forțelor electromagnetice. Gândiți-vă că multe înlesniri de alt tip le-au fost interzise: hiperpropulsia, gravitația indusă...

Louis se forța să distingă măcar un amănunt. Putea să-și întoarcă încet capul, cu gâtul scârțâindu-i pe suprafața balonului, dar nicăieri nu existau lumini. Forțându-și brațele împotriva apăsării, bâjbâi cu degetele peste pupitru, până când presupuse că ajunsese în dreptul comutatorului pentru iluminare. N-ar fi fost în stare să spună de ce credea că avea să funcționeze.

Cele două fascicule izbucniră deodată, lovindu-se de un zid îndepărtat și curb.

Aproape o duzină de alte aparate pluteau în jurul său, toate la același nivel. Unele dintre ele erau echipamente nu mai mari decât propulsoarele individuale, altele – de dimensiunile unor aeroscutere. Exista chiar și un soi de camion, cu o carcasă transparentă.

În interiorul labirintului de epave plutitoare, Kzinul spânzura cu capul în jos pe scuterul său. Țeasta sa chelă și masca mițoasă se profilau printre baloanele de avarie, în vreme ce o mână cu ghearele scoase șerpuia până la una dintre părțile laterale ale aparatului de zbor.

— E bine, se auzi vocea lui Nessus. Mă refer la lumină. Chiar voiam să vă sugerez asta. Înțelegeți implicațiile? Orice circuit electric sau electromagnetic din vehiculele voastre, care a fost în funcțiune în momentul atacului, a fost distrus. Vehiculul Kzinului și probabil și al tău, Louis, a fost atacat din nou la intrarea în clădire.

— Clădirea care se dovedește a fi o închisoare, îngână pământeanul cu greutate.

Își simțea capul ca un balon umflat la maximum, gata să plesnească și avea dificultăți de exprimare. Dar nu putea să-i lase pe ceilalți să facă toată treaba, chiar dacă asta ar fi însemnat numai să emită ipoteze pe seama tehnologiei străine, atârnat cu capul în jos.

— Și dacă este o închisoare, continuă el, de ce nu există înăuntru o a treia armă, pentru orice eventualitate, presupunând că ar fi posibil să avem asupra noastră arme în funcțiune, ceea ce este și cazul?

— Fără îndoială că există una, răspunse Nessus. Farurile tale dovedesc însă că ea nu funcționează. Fără îndoială că este automată – în caz contrar, cineva ar fi trebuit să vă păzească. Cred că Interlocutorul n-ar risca nimic dacă și-ar folosi echipamentul de excavare Slaver...

— Astea sunt vești bune! exclamă Louis. Cu excepția faptului că m-am uitat primprejur...

El și Kzinul pluteau cu capul în jos într-o Mare a Sargaselor aeriană. Dintre cele trei echipamente de zbor cu aspect arhaic, unul era încă ocupat. Scheletul mic aparținea în mod clar unei ființe umane. Pe oasele albe nu mai rămăsese nici o urmă de carne. Hainele trebuie să fi fost de bună calitate, deoarece fâșii din ele, cu un colorit țipător, supraviețuiseră, chiar și un fel de pelerină care atârna agățată de maxilarul pilotului.

Celelalte echipamente de zbor erau goale, dar se putea presupune că oasele se aflau pe undeva... Louis se forță să-și dea capul pe spate...

Nivelul de jos al acestei „închisori" avea aspectul unei găuri conice al cărei fund nu putea fi distins. De jur împrejur existau inele concentrice de celule. Ușile acestora erau, de fapt, trape în acoperișul lor. Se zăreau scări radiale coborând spre centrul puțului, iar în interiorul acestuia și pe margini se găseau oasele pe care le căuta Louis și pe care le putea distinge sub el strălucind slab.

Îl putea înțelege pe umanoidul căruia îi fusese prea frică pentru a-și da drumul în hău. Dar ceilalți, deveniți prizonieri în vehiculele sau

echipamentele lor individuale de zbor, preferaseră să se arunce în gol decât să moară de sete.

— Nu văd cum și-ar putea folosi Kzinul dezintegratorul Slaver, remarcă Louis cu voce tare.

— M-am gândit la treaba asta foarte serios...

— Chiar dacă ar face o gaură în zid, tot nu ne-ar ajuta la nimic. Același lucru e valabil și în cazul plafonului, la care tot nu poate ajunge. Dacă lovește generatorul de câmp care ne ține suspendați aici, o să cădem de la o înălțime de treizeci de metri. Dacă nu o face, o să atârnăm aici până murim de foame sau până ne aruncăm singuri în gol. Firește, și atunci vom cădea tot de la o înălțime de treizeci de metri...

— Corect! piui Nessus.

— Doar atât ai de spus? se înfurie Louis.

— Am nevoie de mai multe date. Vrea unul dintre voi să-mi descrie ce vede în jur? Eu nu zăresc decât o porțiune dintr-un zid curb.

Făcură cu rândul descrierea blocului conic de celule, a celorlalte amănunte pe care reușeau să le distingă în lumina chioară. Kzinul reuși să-și aprindă și el farurile și asta le mări întrucâtva vizibilitatea.

Dar în momentul în care Louis nu mai avu ce să relateze, realiză că se afla în continuare spânzurat cu capul în jos, fără hrană sau apă. Simțea înlăuntrul lui un urlet care bolborosea, încercând să ajungă la suprafață, să scape de sub control. În curând avea să erupă...

Și se întrebă dacă Nessus îi va părăsi.

Era o întrebare cu un răspuns evident. Păpușarul avea suficiente motive ca să-i abandoneze și nici unul care să-l oblige să rămână.

Doar dacă mai spera să descopere aici niscaiva băștinași civilizați...

— Atât vehiculele plutitoare, cât și vârsta scheletelor indică faptul că nimeni nu supraveghează aparatura acestei închisori, speculă Kzinul. Câmpul care ne-a prins în capcană trebuie să fi colectat celelalte vehicule după ce orașul a fost părăsit, dar la vremea aceea probabil că acestea rămăseseră ultimele aparate de transport în funcțiune de pe Lumea Inelară. De aici trag concluzia că mașinăria continuă să funcționeze deoarece nimic nu i-a consumat energia în decursul timpului.

— S-ar putea să fie așa, fu de acord Nessus. Totuși, cineva ne urmărește conversația...

Louis simți cum urechile încep să-i zvâcnească.

— Trebuie să dispună de mijloace tehnice extraordinare pentru a intercepta un ghid de undă atât de îngust, continuă Păpușarul. Totodată, mi se pare firesc să ne întrebăm dacă nu cumva cel care trage cu urechea are și un translator.

— Ce ne poți spune despre el?

— Doar direcția în care se află. Sursa interferențelor se găsește chiar în clădirea în care sunteți și voi acum.

În mod reflex, Louis încercă să privească în sus. Se afla spânzurat cu capul în jos, cu două baloane de avarie și un scuter între el și tavan.

— Am găsit civilizația Lumii Inelare! remarcă el cu glas tare.

— Probabil. Cred că o ființă civilizată ar fi fost în stare să repare cea de-a treia armă, cum ai numit-o tu. Dar lucrul cel mai important... lasă-mă să mă gândesc!

Și Păpușarul începu să fluiere o melodie care ar fi putut fi Beethoven sau Beatles, sau orice altceva cu inflexiuni clasice. Acel „lasă-mă să mă gândesc" trebuia luat ad litteram. Fluieratul continua la nesfârșit. Louis începu să sufere de sete și foame, iar capul îi zvâcnea.

Tocmai își pierduse rând pe rând toate speranțele, când Păpușarul vorbi din nou:

— Aș fi preferat să folosesc dezintegratorul Slaver, dar nu se poate. Louis, tu va trebui s-o faci, întrucât descinzi dintr-o primată și ca atare ești mai apt să te cațări în comparație cu Kzinul. Recuperează...

— *Să mă cațăr?*

— După ce o să termin, o să poți pune întrebări. Recuperează cum poți laserul de semnalizare. Îl folosești fasciculul pentru a perfora balonul din fața ta. Va trebui să te agăți în cădere de resturile sale și să te folosești de ele pentru a te cățăra prin balans pe scuter. Apoi...

— Ești nebun!

— Lasă-mă să termin, Louis! Scopul acestei acțiuni este să distrugi cea de-a treia armă. Nu e exclus să existe două... exemplare. Una se află deasupra ușii pe care ați intrat, iar cealaltă poate fi oriunde. Nu ai decât un singur indiciu, și anume că e posibil să semene între ele.

— Sau să nu semene... Să lăsăm deocamdată asta. Cum crezi că aș izbuti să mă agăț de resturile unui balon care explodează în câteva fracțiuni de secundă și să... Nu, nu pot!

— Louis, cum să ajung până la voi dacă o armă stă la pândă să-mi prăjească vehiculul?

— Nu știu.

— Vrei ca Interlocutorul să facă escalada?

— Pisicile nu se cațără?

— Strămoșii mei erau feline de câmpie, interveni Kzinul. Laba mea arsă se vindecă greu. Nu mă pot cățăra. Oricum, propunerea ierbivorului e absurdă. Cred că-ți dai seama că el nu caută decât o scuză pentru a ne părăsi.

Louis avuse în vedere și el acest aspect. Sau poate că își exteriorizase frica...

— Deocamdată n-am să vă părăsesc, răspunse Nessus. Am să aștept. Poate că veți concepe voi un plan mai bun. Sau, cine știe, poate că cel ce trage cu urechea se va arăta de bunăvoie. Am să aștept...

Fiind atârnat cu capul în jos și înghesuit între două baloane, era firesc ca Louis Wu să aibă dificultăți în măsurarea timpului. Nimic nu se schimba. Nimic nu se mișca. Îl auzea pe Nessus fluierând în depărtare, dar nimic altceva nu părea să se mai întâmple.

La un moment dat, începu să-și numere bătăile inimii. Aprecie că avea ritmul de 72/minut.

Exact zece minute mai târziu, se auzi spunând:

— Șaptezeci și doi. Unu... Ce naiba fac?

— Vorbeai cu mine, Louis?

— Pe toți demonii! Kzinule, nu pot să mai suport! Prefer să mor acum decât să înnebunesc mai întâi!

Începu să-și miște brațele, pentru a se elibera din strânsoare.

— În condiții de luptă, eu sunt cel care comandă! mârâi Interlocutorul. Îți ordon să rămâi calm și să aștepți!

— Îmi pare rău!

Bărbatul se încordă, încercând să-și împingă brațele în jos, se relaxă, le împinse din nou. Ajunse la centură. Mâinile erau prea îndepărtate. Își trase cotul înapoi, se smuci, se relaxă, o luă de la capăt...

— Ceea ce sugerează Păpușarul este sinucidere curată, Louis!

— Poate.

Reuși, în sfârșit, să apuce laserul de semnalizare și cu încă două smucituri îl eliberă de la cingătoare și-l îndreptă spre înainte. În cel mai rău caz, ar fi lovit pupitrul de comandă, dar nu pe sine.

Trase.

Balonul prinse să se dezumfle încet. În același timp, cel din spate îl împinse în pupitrul de comandă. Întrucât strânsoarea nu mai era atât de puternică, îi fu ușor să-și agațe arma la centură și să se apuce de două fragmente ale balonului spart.

Începu să alunece din șa, din ce în ce mai rapid... Se agăță de resturile balonului cu forța unui nebun și când se răsturnă, în cădere, palmele nu-i alunecară. Rămase atârnat în mâini sub scuter la o înălțime de aproape treizeci de metri.

— Interlocutorule!

— Sunt aici, Louis! Am reușit să-mi apuc și eu arma. Să-ți sparg celălalt balon?

— Da!

Acesta îi stătea în drum, blocându-l.

Balonul nu se sparse propriu-zis. O parte a sa emise un nor de praf preț de câteva secunde, apoi întregul obiect dispăru, într-un pufăit de aer. Kzinul îl lovise cu un fascicul al dezintegratorului.

— Numai Finagle știe cum poți ochi cu chestia aia! se minună pământeanul, apoi începu să se cațăre.

Înainta ușor, cât timp materialul rezista. În ciuda orelor petrecute cu capul în jos, Louis izbutise să-și păstreze cât de cât mintea limpede. Dar resturile balonului se sfârșeau în apropierea propulsorului, iar scuterul se rotise pe jumătate, datorită greutății sale, iar bărbatul încă nu reușise să ajungă deasupra.

Se lipi cu tot corpul de scuter și îl prinse între genunchi, apoi se căzni să-l clatine.

În spatele său, Interlocutorul scotea sunete ciudate.

Scuterul începu să se balanseze cu amplitudine din ce în ce mai mare. Louis fu nevoit să presupună că cea mai mare parte a masei metalice se afla în partea mediană a vehiculului. În caz contrar, acesta s-ar fi răsucit și, oriunde s-ar fi plasat, el ar fi rămas tot dedesubt, iar Nessus n-ar mai fi făcut asemenea propunere.

Scuterul se balansa mai departe. Bărbatul ameți și-și simți stomacul ridicându-i-se în gât. Dacă acum se iveau cumva probleme respiratorii, totul era terminat.

Vehiculul se rostogoli înapoi, se dădu peste cap și, în momentul în care ajunse din nou cu susul în jos, Louis se întinse peste burta lui și apucă celălalt capăt al balonului sfâșiat. Și nu-i mai dădu drumul.

Scuterul continuă să se rotească. Louis stătea lipit cu pieptul de mașină și aștepta.

Carcasa inertă se opri, rămase așa câteva clipe, apoi se roti în partea cealaltă. Canalele vestibulare ale bărbatului dădură pe dinafară și el vomită... nici măcar nu știa ce anume... Cina târzie de ieri? Vomită exploziv, agonizant, peste metal și peste mânșetele sale, dar nu-și schimbă poziția nici cu un centimetru.

Scuterul continua să se balanseze ca un vapor pe timp de furtună. Dar Louis era bine ancorat. În cele din urmă, îndrăzni să-și ridice ochii spre tavan.

O femeie îl privea.

Părea cheală în întregime. Fața ei îi reaminti de sculptura din sala de banchet a castelului: mai precis, avea trăsăturile și expresia acelei efigii. Era la fel de calmă ca o zeiță sau ca un cadavru, iar el ar fi vrut să-l înghită pământul în acel moment, să se ascundă, să dispară. În loc de asta, zise:

— Interlocutorule, suntem observați! Anunță-l pe Nessus.

— Un moment, Louis. Sunt terminat! Am făcut greșeala să te privesc în timp ce te cățărai.

— În ordine! Ea este... în primul moment am crezut că e cheală, dar nu este. Are în schimb două scalpuri netede ca-n palmă care-i acoperă urechile și se întâlnesc la baza craniului. Părul ei este lung, coborând mai jos de nivelul umerilor.

Nu-i spuse că femeia avea un păr bogat și negru ce i se revărsase pe umeri atunci când se aplecase să-l privească mai bine, nici că trăsăturile-i erau delicate, nici că ochii ei verzi care-l țintuiau păreau imenși, aidoma unor imense măsline crude.

— ...cred că, de fapt, este un Inginer sau aparține aceleiași rase, sau urmează aceleași obiceiuri. Ai auzit?

— Da. Spune-mi însă cum te poți cățăra în halul ăsta? Am avut impresia că desfizi gravitația. Ce naiba ești tu, Louis?

Agățat de scuterul său inert, bărbatul începu să râdă, epuizându-și aproape restul de putere.

— Ești un Kdaptist, recunoaște! spuse el într-un târziu, gâfâind.

— Am fost crescut în această credință, dar învățăturile nu s-au prins de mine.

— Cred și eu! Ai luat legătura cu Nessus?

— Da. Am folosit sirena.

— Transmite și asta: femeia se află la aproximativ șapte metri de mine. Mă privește ca o reptilă. Nu vreau să spun că i-aș trezi interesul. Cred că nu este interesată de nimic pe lumea asta. Clipește dar nu-și mută privirea. Stă într-un fel de cabină. Pe vremuri, pe trei dintre pereți trebuie să fi existat sticlă sau ceva de felul ăsta, dar stratul respectiv s-a dus. Au mai rămas doar câteva trepte și o platformă. Tipa stă cu picioarele atârnate în gol. Trebuie să fi fost o metodă de supravegheat prizonierii. Este îmbrăcată în... nu pot să spun că-mi place stilul. Poartă ceva cu aspect de balon lung până la genunchi și până la coate...

Probabil însă că asta nu-i interesa pe ceilalți.

— Materialul este artificial, continuă el, și foarte durabil, sau este nou, sau este autocurățabil. Ea...

Louis își întrerupse descrierea, deoarece femeia spunea ceva. Așteptă. „Supraveghetoarea" repetă o frază scurtă, apoi se ridică plină de grație și dispăru în susul treptelor.

— A plecat, anunță bărbatul. Probabil că s-a plictisit

— Poate că s-a întors la echipamentele ei de ascultare.

Dacă în clădire exista un echipament de tras cu urechea, cu siguranță că era în posesia ei.

— Nessus te roagă să-ți focalizezi laserul de semnalizare pe intensitate mică și deschidere mare, continuă Kzinul. E necesar ca atunci când ea se reîntoarce să te vadă că-l folosești la iluminat. Eu nu trebuie să-mi arăt arma. Fără îndoială, individa asta ne poate omorî pe amândoi prin răsucirea unui comutator. Nu trebuie să-și dea seama că suntem înarmați.

— Și atunci nu distrugem cea de-a treia armă a clădirii? pufni Louis.

Trecu un moment până când Kzinul făcu din nou oficiul de purtător de cuvânt:

— N-o s-o facem. Nessus spune că va încerca altceva. Vine încoace.

Bărbatul își lăsă capul să-i cadă pe carcasa de metal. Ușurarea pe care o simțea era atât de mare încât nu scoase nici o vorbă până când Interlocutorul adăugă:

— Nu va obține altceva decât că vom fi toți în aceeași capcană. Louis, cum să-l determin să se răzgândească?

— Spune-i asta. Sau nu, n-are rost! Dacă el n-ar fi convins că va fi în deplină siguranță, ar sta deoparte.

— Cum ar putea fi în siguranță ?

— Nu știu. Lasă-mă să mă odihnesc!

Păpușarul probabil că știa ce face. Putea avea încredere în lașitatea lui, gândi Louis, în timp ce își freca obrazul de metalul neted și rece.

Moțăia.

Nici un moment nu-și îngăduise să uite unde se afla. Dacă scuterul său vibra sau se rotea, se trezea pe dată strângând metalul cu genunchii și încleștându-și mâinile pe resturile de balon. În loc de somn, avu parte de un coșmar continuu.

Atunci când lumina îi fulgeră prin fața pleoapelor, se trezi brusc.

Lumina zilei pătrundea prin fanta orizontală care servise drept ușă. Pe fundalul strălucitor, scuterul lui Nessus se desena ca o siluetă întunecată. Vehiculul era întors cu susul în jos, aidoma Păpușarului, care însă era menținut în șa de ancorajul vehiculului și nu de baloane de avarie.

Fanta se închise în urma sa.

— Bun venit! îl întâmpină Kzinul cu o voce neclară. Poți să mă întorci cu capul în sus?

— Nu încă. A reapărut femeia?

— Nu.

— Va veni. Pe oameni îi caracterizează curiozitatea, Interlocutorule. Ea n-a mai avut ocazia să vadă până acum reprezentanți ai speciilor noastre.

— Și ce dacă? Tot ce vreau e să mă întorc cu capul în sus, mormăi Kzinul.

Păpușarul manevră ceva la pupitrul său. Se întâmplă un miracol: aeroscuterul său se întoarse.

— Cum? reuși să îngaime Louis, uluit la culme.

— Am deconectat totul de îndată ce mi-am dat seama că semnalul pirat a pus stăpânire pe comenzile mele. În cazul în care câmpul de sustentație nu m-ar fi captat, aș fi avut timpul necesar să pornesc din nou motoarele înainte de a lovi pavajul. Acum pasul următor va fi simplu. Când fata va veni din nou, te rog să te porți prietenește. Poți chiar încerca să ai relații sexuale cu ea, dacă presupui că așa ceva e posibil. Kzinule, Louis va fi stăpânul nostru, iar noi vom fi servitorii săi. Femeia poate fi xenofobă: în consecință credința că un om comandă unor specii străine i-ar măguli ego-ul.

Louis izbucni în râs. Somnul plin de coșmaruri îl odihnise într-o oarecare măsură.

— Mă îndoiesc că se va arăta prietenoasă! Cât despre seducție, ce să mai vorbim... N-ai văzut-o. E la fel de rece ca și hrubele întunecate de pe Pluto, cel puțin în ceea ce mă privește, și n-o pot condamna pentru asta.

Individa îl văzuse vomitând, ceea ce, în general, reprezenta o priveliște prea puțin romantică.

Păpușarul nu renunță.

— Ea se va simți fericită ori de câte ori ne va privi. Va înceta să se mai simtă fericită atunci când va încerca să ne părăsească. Dacă se va apropia de unul dintre noi, fericirea ei va crește...

— La naiba, da! strigă Louis.

— Ai înțeles? Bine! În plus, țin să-ți spun că am exersat puțin limba băștinașilor. Cred că pronunția și gramatica mea sunt suficient de corecte. Dacă aș ști și semnificația cuvintelor...

Interlocutorul încetase de mult să se mai plângă. Atârnând cu capul în jos deasupra unui hău mortal, cu arsuri pe tot corpul și cu o labă făcută scrum până la os, urlase la Louis și Nessus pentru că nu voiseră să-l ajute. Dar de câteva ore bune nu mai scosese nici un sunet.

În lumina slabă Louis moțăia.

Prin somn auzi niște clinchete de clopoței și se trezi.

Femeia cobora treptele emițând acele clinchete. La mocasini avea clopoței. Acum purta o rochie lungă și decoltată, cu vreo șase buzunare voluminoase. Părul lung îi era pieptănat pe o parte, acoperindu-i un umăr.

Demnitatea calmă de pe fața ei nu se modificase.

Femeia se așeză din nou pe marginea platformei, cu picioarele în gol, și începu să-l fixeze pe Louis Wu. Nici pământeanul nu-și schimbă poziția. Câteva minute se priviră drept în ochi.

Apoi ea băgă mâna într-unul din buzunarele ei umflate și scoase de acolo ceva portocaliu, de mărimea unui pumn. Îl aruncă spre Louis, țintind, astfel încât să treacă la câțiva centimetri de raza sa de prindere.

Louis îl recunoscu în momentul în care trecea pe lângă el. Un fruct zemos, de felul celor pe care le descoperise în desișuri cu două zile în urmă. Vârâse câteva în magazia bucătăriei scuterului său fără să le mai guste.

Fructul se sfărâmă de tavanul unei celule, lăsând o pată roșie. Instantaneu, bărbatul începu să saliveze și se simți ars de o sete cumplită.

Femeia mai aruncă un fruct. De data asta trecu mai aproape de el. Ar fi putut să-l prindă dacă ar fi încercat, dar asta ar fi însemnat să-și răstoarne scuterul. Și ea știa acest lucru.

Al treilea fruct îl lovi în umăr. Louis se încleștă cu ultimele forțe de rămășițele de baloane și blestemă.

Atunci scuterul lui Nessus ieși la vedere.

Și femeia zâmbi.

Păpușarul plutise până atunci în spatele epavei în formă de camion. Din nou atârnând cu capul în jos se îndreptă în derivă spre platformă, ca și cum ar fi fost tractat de un curent indus. Trecând pe lângă Louis îl întrebă:

— O poți seduce?

Bărbatul mârâi. Apoi, dându-și seama că Păpușarul nu intenționa să-și bată joc de el, răspunse:

— Cred că ea e de părere că sunt un fel de animal. Las-o baltă!

— Atunci trebuie să folosim alte metode.

Louis își frecă fruntea de metalul rece. Dintr-o dată se simțea mizerabil.

— Ești la comandă, oftă el. Pe mine nu m-a considerat ca pe un egal, dar poate că tu ai mai mult noroc. Ești un alien până în măduva oaselor, așa că n-are de ce să te considere un concurent.

Păpușarul îl depășise. Acum debita ceva într-un limbaj care aducea cu cel folosit de preotul-dirijor: sfântul limbaj al Inginerilor.

Femeia nu-i răspunse. De fapt... nu zâmbea, doar colțurile gurii ei păreau că aveau tendința de a se ridica, iar în ochi îi apăruse o scânteie de viață.

Probabil că Nessus folosea o intensitate redusă. Foarte redusă.

Păpușarul vorbi din nou, și de data asta ea îi răspunse. Avea o voce rece și melodioasă, iar lui Louis i se păru impetuoasă.

Păpușarul își modelă vocea după cea a femeii.

Ceea ce urmă fu o lecție de limbi străine.

Pentru Louis Wu, aflat în echilibru instabil la o înălțime mortală, întreaga discuție deveni curând extrem de plictisitoare, ici și colo prindea câte un cuvânt. La un moment dat individa îi aruncă lui Nessus un exemplar din acel gen de portocală de mărimea unui pumn și amândoi conveniră că era un thrumb. Nessus păstră fructul.

Deodată, femeia se ridică și plecă.

— Ei? întrebă Louis.

— Probabil că s-a plictisit, îi răspunse Nessus. Nu m-a avertizat.

— Mor de sete! Îmi dai mie acel thrumb?

— Thrumb este culoarea, Louis, zâmbi Păpușarul, apoi își manevră scuterul lângă cel al pământeanului și-i dădu fructul.

Bărbatul era îndeajuns de disperat ca să-și elibereze o mână. Asta însemna că trebuia să-i rupă coaja cu dinții. La un moment dat, ajunse la pulpa fructului și mușcă din ea. Era cel mai gustos lucru pe care-l mâncase în două sute de ani.

Când îl termină, întrebă:

— Se întoarce?

— Să sperăm. Am folosit taspul la o intensitate redusă, capabilă să acționeze la nivel de subconștient. Îi va simți lipsa. Momeala va deveni din ce în ce mai puternică de fiecare dată când mă va întâlni. Louis, o facem să se îndrăgostească de tine?

— Las-o baltă! Ea crede că sunt un băștinaș, un sălbatic. Și asta ne duce la întrebarea: cine este ea?

— N-aș putea să-ți spun. N-a încercat să evite întrebarea, dar nici n-a venit în întâmpinarea ei. Nu cunosc îndeajuns limba. Deocamdată...

CAPITOLUL 20

Carne

Nessus coborâse pentru a explora zonele de dedesubt. Lipsit de intercomunicație, Louis încerca să urmărească manevrele Păpușarului. În cele din urmă renunță.

Mult mai târziu auzi pași. De data asta fără clopoței. Își făcu mâinile căuș și strigă în jos:

— Nessus!

Sunetul se reflectă de pereți și se focaliză omogen în vârful conului. Păpușarul sări în picioare, se urcă pe scuter și decolă. Mai bine zis, fu aruncat în sus. Fără îndoială că-și lăsase motorul în funcțiune pentru a se opune forței de ridicare a câmpului. Acum pur și simplu oprise motorul.

Nessus ajunsese din nou printre relicvele metalice, când pașii se opriră undeva deasupra lor.

— Ce naiba face? se impacientă Louis.

— Răbdare! Nu te poți aștepta să fie condiționată în urma unei singure expuneri la un tasp de intensitate mică.

— Încearcă să-ți bagi bine în capetele tale turtite și lipsite de creier următoarea idee: nu-mi pot ține la nesfârșit echilibrul.

— Trebuie s-o faci! Cum te-aș putea ajuta?

— Apă! răspunse Louis, simțindu-și limba mai uscată decât o bucată de flanelă făcută sul.

— Ți-e sete? Cum pot să-ți aduc apă? Dacă-ți întorci capul, s-ar putea să-ți pierzi echilibrul.

— Știu. Las-o baltă! – Caraghioasă situație: astronautul Louis Wu se temea de înălțime. – ... Cum se simte Kzinul? schimbă el discuția.

— Mă tem pentru el, Louis. Este inconștient de prea multă vreme.

— La naiba!

Pași.

Pesemne că tipa asta avea o idee fixă cu schimbatul hainelor, se gândi Louis. Acum purta un fel de togă vopsită în verde și portocaliu. Ca și celelalte costumații, nici aceasta nu sugera nimic despre forma corpului ei.

Femeia îngenunche la marginea platformei de observație și îi privi cu răceală. Louis se încleștă de pluta sa metalică și așteptă desfășurarea evenimentelor.

Brusc, constată că individa își schimba atitudinea. Ochii săi deveniră visători, colțurile gurii i se întoarseră în sus.

Nessus vorbi.

Ea păru să stea în cumpănă preț de câteva secunde, apoi îi dădu un răspuns.

După aceea îl părăsi.

— Ei?

— O să vedem.

— M-am săturat să aștept!

Dintr-o dată, scuterul Păpușarului porni în sus. În sus și înainte. Se lovi cu zgomot de marginea platformei ca o navă venită la acostare.

Nessus păși grijuliu pe teren solid.

Femeia veni în întâmpinarea lui. Ceea ce ținea într-o mână era pesemne o armă. Cu mâna cealaltă atinse capul Păpușarului, ezită, apoi își plimbă degetele pe coama acestuia.

Nessus scoase un sunet de încântare.

După aceea enigmatica ființă se răsuci pe călcâie și începu să urce treptele fără să mai privească înapoi. Părea convinsă că Nessus avea s-o urmeze precum un câine, ceea ce se și întâmplă.

Bravo, gândi Louis, fii ascultător! Fă-o să capete încredere în tine!

Dar când sunetele pașilor lor se stinseră, blocul de celule deveni un mormânt imens.

Kzinul se afla la o distanță de aproape zece metri în această Mare a Sargaselor din metal. Patru degete cu pernițe și un crâmpei de față îmblănită se vedeau din spatele unui balon de avarie. Louis n-avea cum să se apropie de el. Era posibil ca Interlocutorul să fi fost deja mort.

Printre oasele înălbite stivuite în partea de jos se zăreau aproximativ o duzină de țeste. Oase, secole pierdute în uitare, metal ruginit și tăcere... Louis Wu se cramponă de scuterul său, așteptând ca forțele să i se epuizeze.

Câteva minute mai târziu, pe când moțăia, ceva se schimbă. Echilibrul se strică ușor...

Viața lui depindea de acest echilibru. Această dezorientare de moment îl aruncă într-o panică nebună. Privi în jurul său, neîndrăznind să-și miște decât ochii.

Vehiculele de metal erau la locul lor. Dar ceva se mișca...

O mașină îndepărtată se lovi de ceva, emise un scrâșnet metalic și o luă în sus.

În sus?

Nu. Aterizase pe cel mai înalt rând de celule. Întreaga Mare a Sargaselor se scufunda uniform. Una câte una, epavele aterizau pe câte o suprafață plană și rămâneau acolo.

Scuterul lui Louis se lovi violent de beton, se răsuci pe jumătate prins în turbulența forțelor electromagnetice și rămase imobilizat. Louis se rostogoli de pe el.

Imediat încercă să se ridice în picioare, dar nu putu să-și mențină echilibrul. Nu mai putea sta drept. Mâinile sale se transformaseră în niște gheare, contorsionate de durere, nefolositoare. Rămase prăbușit pe o parte, gândindu-se că deja era prea târziu. Probabil că scuterul Kzinului îl prinsese pe acesta dedesubt.

Scuterul Kzinului, ușor de recunoscut, se răsturnase pe o parte, două rânduri de celule mai sus. Interlocutorul era acolo, dar nu fusese prins sub vehicul. Era posibil ca la început să se fi aflat dedesubt, dar baloanele de avarie își făcuseră datoria și-l protejaseră până la capăt.

Louis se târî până la el.

Kzinul era în viață și respira, deși părea inconștient. Greutatea scuterului nu-i rupsese gâtul, poate din cauză că n-avea așa ceva. Louis reuși cu greutate să apuce laserul de semnalizare de la centură și-i folosi fasciculul verde și subțire pentru a-l elibera pe celălalt dintre baloane.

Și acum?

Louis își aminti că murea de sete.

Din câte își putea da seama, amețeala îi trecuse. Se ridică pe niște picioare moi, pentru a ajunge la singura sursă de apă în funcțiune pe care o știa.

Blocul celular era alcătuit din benzi circulare, fiecare bandă reprezentând acoperișul unui rând de celule. Kzinul aterizase pe cel de-al treilea rând, numărând din centru.

Louis găsi un aeroscuter învelit practic cu rămășițele unor baloane de avarie. Mai era încă unul cu un pneu în jos, blocat deasupra puțului central și echipat cu o șa cu destinație umană. Cel de-al treilea...

Scuterul lui Nessus căzuse în apropierea celui al Kzinului. Louis se îndreptă într-acolo. Picioarele îl dureau atunci când păşea pe trepte. Muşchii erau prea obosiţi pentru a absorbi şocul.

Clătină din cap la vederea pupitrului de comandă. Nimeni n-ar fi putut să fure scuterul Păpuşarului. Comenzile erau incredibil de obscure. Dar, în cele din urmă, bărbatul reuşi să identifice sursa de apă.

Apa era caldă, fără gust, semănând cu apa distilată, dar neînchipuit de delicioasă.

După ce-şi astâmpără setea, încercă să mănânce o tartă din compartimentul bucătăriei. Avea un gust ciudat. Se decise să renunţe. Era posibil să conţină aditivi mortali pentru metabolismul uman. Doar Nessus putea să-l lămurească.

Îi duse apă Kzinului într-una dintre ghetele sale – primul recipient la care se gândi – şi-i turnă picăturile printre maxilare, iar acesta, deşi leşinat, le înghiţi şi surâse. Se hotărî să mai facă un transport, dar îl lăsară puterile înainte de a ajunge lângă scuterul Păpuşarului. Se ghemui pe banda de plastic a construcţiei şi închise ochii.

Salvat. Era salvat.

Ar fi trebuit să adoarmă acolo unde căzuse. Dar ceva îl deranja. Muşchii epuizaţi, crampe în braţe şi spaima de prăbuşire, care nu-l părăsise nici o clipă... şi încă ceva...

Se ridică.

— Nu-i dreptate pe lumea asta! murmură el.

Interlocutorul?

Kzinul dormea făcut covrig, cu urechile lipite de cap şi arma Slaver ţinută strâns lângă abdomen, astfel încât se vedeau numai cele două ţevi. Respiraţia îi era regulată, dar foarte rapidă. Oare se simţea bine?

Numai Nessus ar fi ştiut. Până atunci, era mai bine să-l lase să doarmă.

— Nu-i dreptate! murmură din nou Louis, trăgându-şi răsuflarea.

Era singur, fără avantajele pe care le oferea sabaticalul. Era responsabil de siguranţa celorlalţi. Totodată, viaţa sa depindea de şiretenia lui Nessus, de capacitatea acestuia de a o păcăli pe femeia nebună şi pe jumătate cheală care-i ţinea prizonieri. Mare minune dacă ar fi putut adormi.

Şi totuşi...

Ochii îl găsiră şi se fixară pe el. Propriul său scuter.

Propriul său scuter, trăgând după el baloanele de avarie sparte, şi cel al lui Nessus, în spatele său, şi cel al Kzinului, în spatele acestuia, şi încă un aeroscuter cu şa pentru utilizare umană, dar fără baloane de avarie. Patru aeroscutere.

Înnebunit după apă, în prima clipă nu sesizase importanța acestui aspect. Acum, însă... Scuterul Teelei. Trebuie să se fi aflat în spatele unuia dintre vehiculele mari. Și fără baloane de avarie. Fără baloane de avarie.

Trebuia să fi căzut atunci când scuterul se răsturnase.

Sau fusese smulsă din șa când pliul sonic se defectase la depășirea barierei de 2 Mach...

Ce spunea Nessus? *Norocul ei este fără îndoială, nesigur...* Și Interlocutorul: *Dacă norocul ar părăsi-o o singură dată, ar trebui să moară...*

Era moartă. Trebuia să fie.

Am venit cu tine, pentru că te iubesc.

„Ghinion, zise Louis în sinea lui, mare ghinion pe capul meu!"

Se ghemui pe beton și adormi.

Mai târziu se trezi brusc și-l descoperi pe Interlocutor studiindu-l cu intensitate. Masca de blană portocalie îi făcea ochii și mai proeminenți.

— Poți mânca hrana ierbivorului? îl întrebă Kzinul.

— Mi-e teamă să încerc, răspunse Louis.

Ecoul vast simțit în burta sa făcea deodată triviale toate problemele, cu excepția uneia singure.

— Cred că dintre toți trei eu sunt singurul care n-am o rezervă de hrană, zise Kzinul.

Privirea aceea pătrunzătoare... Louis simți că i se ridică părul pe ceafă. Cu o voce fără inflexiuni întrebă:

— Știi foarte bine că ai o rezervă de hrană. Întrebarea e alta: o vei folosi?

— Evident că nu, Louis. Dacă onoarea îmi cere să mor de foame în prezența cărnii, voi muri de foame.

— E în regulă! zise Louis întorcându-se cu spatele la Kzin și pretinzând că adoarme la loc.

Abia când se trezi, câteva ore mai târziu, își dădu seama că dormise. Subconștientul său decisese să aibă deplină încredere în cuvintele Interlocutorului. Dacă Kzinul spusese că va muri de foame, avea să-și respecte promisiunea.

Băsica îi era plină, simțea un miros oribil în nări, iar mușchii îl dureau cumplit. Puțul rezolvă o problemă, iar scuterul Păpușarului îi furniză apa pentru a-și spăla hainele. Apoi Louis se încumetă să parcurgă cele câteva trepte ce-l despărțeau de scuterul său și de trusa de prim ajutor.

Dar trusa nu era o simplă cutie cu medicamente. La cerere, doza componentele și indica propriile diagnostice. Era o mașinărie complexă pe care arma paralizantă o făcuse praf.

Lumina scădea.

Celule cu uși-trapă în plafon și mici zone transparente împrejurul trapelor. Louis se lungi pe burtă, pentru a privi înăuntru. Un pat, o toaletă cu aspect ciudat și... lumina ce pătrundea printr-o fereastră panoramică.

— Kzinule! strigă el.

Folosiră dezintegratorul pentru a pătrunde înăuntru. Fereastra era mare și dreptunghiulară, un lux ciudat pentru celula unei închisori. Sticla fusese făcută bucăți, în ramă existând numai câteva cioburi ascuțite.

Ferestre ce aveau menirea de a înnebuni prizonierul, arătându-i libertatea?

Fereastra dădea spre port. Afară se înnopta. Umbra liniei de demarcație se apropia dinspre sensul de rotație, precum o cortină neagră. În față se întindea portul, cu facilitățile adiacente: cuburi care trebuie să fi fost depozite, docuri rotitoare, macarale cu un desen elegant în simplitatea lor și o navă terestră imensă, într-un doc uscat. Toate deveniseră niște schelete ruginite.

Către stânga se întindeau kilometri nesfârșiți de țărm contorsionat. O mică plajă, apoi o linie de docuri, apoi altă plajă... Așa trebuie să fi fost proiectat țărmul propriu-zis: o plajă cu apă puțin adâncă, semănând cu Waikiki, apoi o zonă de apă adâncă și o faleză perfectă pentru un port, apoi încă o plajă cu apă puțin adâncă.

Dincolo de ele se zărea oceanul. Părea că se întinde la nesfârșit, până ce dispărea în orizontul infinit. Era ca și cum ai fi încercat să privești peste Atlantic...

Întunericul veni ca o cortină, de la dreapta la stânga. Luminile Centrului Civic prinseră viață, în vreme ce orașul, portul și oceanul se făcură una cu bezna. În direcția contrară sensului de rotație, lumina aurie a zilei încă strălucea.

În timp ce el admira peisajul, Interlocutorul ocupase patul oval al celulei.

Louis zâmbi. Arăta atât de inofensiv, războinicul Kzin! Dormind pentru a uita de durere, nu-i așa? În mod normal, arsurile n-ar fi trebuit să-l mai sâcâie atât de tare. Sau încerca să-și alunge prin somn foamea groaznică. Îl lăsă acolo.

În penumbra ce domnea în închisoare, găsi scuterul lui Nessus. Era atât de hămesit, încât înghiți o tartină proiectată pentru digestia unui Păpușar, încercând să-i ignore gustul ciudat. Bezna începea să-l apese așa că aprinse farurile scuterului Păpușarului, apoi și pe celelalte. Când își isprăvi treaba, locul era destul de bine luminat, iar toate umbrele se suprapuneau, descriind forme ciudate.

De ce întârzia Nessus atâta?

Nu prea aveai cum să te distrezi în vechea închisoare plutitoare. Puteai să-ți petreci timpul dormind – dar Louis își consumase cota – puteai să-ți petreci tot atâta timp întrebându-te ce naiba făcea Păpușarul acolo sus, înainte de a-ți pune problema dacă nu cumva totul mirosea a trădare...

La urma urmei, Nessus nu era decât un alien. Un Păpușar Pierson, cu serioase antecedente în manipularea oamenilor. Dacă ar fi putut ajunge la o înțelegere cu un (presupus) Inginer al Lumii Inelare, și-ar fi abandonat tovarășii fără să ezite. Un Păpușar n-ar fi avut nici un motiv să nu procedeze așa.

În plus, avea cel puțin două motive s-o facă.

Interlocutorul ar fi urmat, cu siguranță, să mai încerce o dată să pună mâna pe *Marele Șlem* pentru a asigura Kzinilor deținerea exclusivă a propulsorului cuantic de gradul al doilea. În lupta care ar fi rezultat, Păpușarul ar fi putut fi rănit. Mai sigur era să-l părăsească acum pe Kzin și de asemenea și pe Louis Wu, care n-ar fi acceptat o asemenea trădare.

Pe de altă parte, ei știau deja prea multe. Acum că Teela era moartă, rămăseseră doar Kzinul și Louis care cunoșteau experiențele Păpușarilor în domeniul evoluției dirijate. Momeala stelară, Legile Fertilității... Dacă Nessus primise permisiunea de a divulga aceste informații pentru a studia reacțiile coechipierilor săi, probabil primise și ordinul de a-i abandona la un moment dat, pe traseu...

Acestea nici măcar nu erau niște idei noi. Louis fusese tot timpul în alertă încă de când Nessus recunoscuse că Păpușarii dirijaseră o navă Outsideră spre Procyon cu ajutorul unei momeli stelare. Paranoia sa era oarecum justificată. Dar nu era nimic de făcut.

Pentru a nu-și mai obosi mintea, Louis sparse ușa altei celule. Mai mult pe bâjbâite se strădui să sfărâme încuietorile cu laserul de semnalizare reglat pe înaltă putere și fascicul îngust, și la a patra încercare ușa cedă.

Imediat dinăuntru se revărsă o duhoare cumplită. Louis își ținu răsuflarea și-și vârî înăuntru capul și brațul ce ținea laserul reglat pe iluminare. Cineva murise acolo după defectarea sistemului de ventilație. Cadavrul era întins lângă fereastra panoramică și avea un ciocan greu în mână. Ciocanul era făcut zob. În schimb, fereastra rămăsese intactă.

Celula de alături se dovedi a fi goală. Louis se instală acolo.

Traversase temnița pentru a ajunge la o celulă cu fereastra spre tribord. Putea să vadă drept în față uraganul rotitor. Mărimea sa era respectabilă, dacă ținea seama de faptul că-i despărțeau de el aproape patru mii de kilometri. Un ochi imens, albastru și amenințător.

În sensul de rotație se mai afla o clădire plutitoare înaltă și subțire, cam de mărimea unei nave de pasageri. O clipă Louis își închipui că era o navă spațială, ascunsă aici din întâmplare și că, pentru a scăpa de pe Inel, nu le rămânea altceva de făcut decât să...

Era o distracție nostimă.

Louis se forță să memoreze topografia orașului. Putea fi un atu important. Era primul loc în care găsiseră semne de civilizație încă active.

După aproape o oră își permise o scurtă pauză. Se afla așezat pe patul oval studiind Ochiul și... dincolo de Ochi, destul de lateral, se zărea un mic triunghi strălucitor gri-maroniu.

— La naiba! mormăi încet Louis.

Triunghiul se distingea foarte clar în haosul alb-gri al orizontului infinit. Asta însemna că acolo era încă zi... deși el privea direct spre tribord...

Louis se duse să-și ia binoclul.

Binoclul îi înfățișă fiecare detaliu la fel de clar și contrastant ca și cum ar fi fost vorba de craterele Lunii. Un triunghi neregulat, roșu maroniu la bază, strălucitor ca zăpada murdară în vârf... Pumnul-lui-Dumnezeu. Mult mai mare decât și-l închipuiseră. Pentru a fi vizibil de la o asemenea distanță, muntele trebuia să se înalțe mult dincolo de limitele atmosferei.

Scuterele parcurseseră cu aproximație o distanță de 240 de mii de km de la locul prăbușirii navei. În acest caz, Pumnul-lui-Dumnezeu ar fi trebuit să măsoare cel puțin 1600 km în înălțime. Louis fluieră uimit și privi din nou prin binoclu.

Stând în întunericul aproape deplin, Louis deveni treptat conștient de zgomotele de deasupra sa. Curios, își scoase capul din celulă.

— Bun venit, Louis! mârâi vesel Interlocutorul.

Felina îi făcea semne cu carcasa crudă și roșie, devorată pe jumătate, a unui animal de dimensiunile unei antilope. Înfulecă o bucată de mărimea unei fripturi întregi, apoi încă una. Avea dinții construiți pentru sfâșiere, nu pentru mestecare. Apoi își lungi gâtul, pentru a rupe dintr-un fel de pulpă sângerie pe care mai rămăsese copita.

— Am păstrat ceva și pentru tine, Louis! E moartă de câteva ore, dar nu contează. Ar trebui să te grăbești. Ierbivorul preferă să nu ne vadă mâncând. Observă peisajul de la fereastra celulei mele.

— Așteaptă până când îl va vedea pe cel de la fereastra mea! Ne-am înșelat în legătură cu Pumnul-lui-Dumnezeu, Kzinule! Are cel puțin 1600 km înălțime. Vârful nu-i acoperit de zăpadă, ci...

— Louis, mănâncă!

Bărbatul se simți salivând.

— Trebuie să găsesc o metodă ca să gătesc lucrul ăsta...

În cele din urmă, îl puse pe Kzin să jupoaie pielea de pe pulpă, apoi prinse copita într-o scară ruptă și fripse carnea cu laserul pe intensitate mare, deschidere mare.

— Chestia asta nu e proaspătă, zise neîncrezător Kzinul, dar arderea nu reprezintă o soluție...

— Ce face Nessus? E prizonier sau se află la comandă?

— Parțial la comandă, presupun. Privește în sus!

Femeia nu mai era decât o siluetă minusculă pe platforma de observare, cu picioarele atârnându-i în gol, cu fața și scalpul scăldate de lumina care venea de jos.

— Vezi? Nu-l scapă din ochi.

Louis decise că friptura era gata. În timp ce mânca, era conștient că Interlocutorul îi urmărea cu nerăbdare mișcările lente ale maxilarelor ce mestecau fiecare îmbucătură. El personal avea senzația că mănâncă mai repede decât un lup. Era flămând.

Pentru a-l menaja pe Păpușar, pământeanul și Kzinul aruncară oasele prin fereastra spartă. După aceea, se strânseră în jurul scuterului acestuia.

— Fata este parțial condiționată, își începu relatarea Nessus.

Avea greutăți în respirație... sau îl deranjaseră mirosurile de carne crudă și arsă...

— Am aflat destule lucruri de la ea.

— Ți-a spus de ce ne-a atras în cursă?

— Da, și multe altele. Am avut noroc. Este astronaut – a fost pe o navă colectoare.

— Ura! strigă Louis.

CAPITOLUL 21
Fata de dincolo de culme

Numele ei era Halrloprillalar Hotrufan. Călătorise cu o navă colectoare de hidrogen interstelar... *Pioneer* (Nessus îi rosti numele după o mică ezitare)... timp de 200 de ani.

Nava făcea un circuit de 24 de ani care înconjura patru stele și sistemele lor planetare: cinci lumi cu atmosferă pe bază de oxigen și Lumea Inelară. Termenul de an folosit în acest caz era o unitate de măsură tradițională, care n-avea nimic de-a face cu Lumea Inelară. Probabil că se potrivea cu perioada de revoluție a uneia dintre planetele abandonate.

Două dintre cele cinci lumi fuseseră ticsite până la refuz cu reprezentanți ai rasei umane, înainte de construcția Inelului. Acum acestea erau abandonate ca și celelalte, fiind acoperite de vegetație sălbatică și de resturile orașelor în ruină.

Halrloprillalar făcuse circuitul de opt ori. Știa că pe planetele respective crescuseră plante și animale care nu se putuseră adapta pe Inel, datorită lipsei unui ciclu vară-iarnă. Unele dintre aceste plante erau mirodenii. Unele dintre animale erau pentru carne. Despre celelalte... Halrloprillalar nu știa nimic și nici nu-i păsa.

Slujba ei n-avea nici o legătură cu încărcătura navei.

— Nici cu propulsia sau cu asigurarea condițiilor de viață, continuă Nessus. N-am fost în stare să aflu ce făcea ea de fapt. *Pioneer* avea un echipaj compus din 36 de persoane. Fără îndoială că unii dintre ei erau în plus. Sunt convins că nici ea n-avea de îndeplinit niște sarcini complexe sau esențiale. Să știi că nu e prea inteligentă, Louis.

— Ți-a trecut prin cap s-o întrebi care era raportul pe sexe la bordul navei? Din cei 36 de membri, câte erau femei?

— Mi-a spus asta. Trei.

— Atunci poți să-ți imaginezi care era menirea ei.

Două sute de ani de călătorii, siguranță, aventură... Apoi, la sfârșitul celei de a opta călătorii, Lumea Inelară refuzase să răspundă apelurilor navei *Pioneer*.

Tunul electromagnetic nu mai funcționa.

Conform celor detectate de telescoape, nu exista nici un fel de activitate pe nici un astroport.

Cele cinci lumi din circuitul lui *Pioneer* nu erau echipate cu tunuri electromagnetice pentru frânare. Din cauza asta nava avea la bord combustibil pentru frânare reactivă, condensat în timpul călătoriei din hidrogenul interstelar. Ca atare, ar fi putut ateriza... dar unde?

Nu pe Lumea Inelară. Sistemele de apărare împotriva meteoriților ar fi spulberat-o.

Echipajul nu primise permisiunea de a se apropia de rampa vreunui astroport. Ceva era în neregulă acolo.

Să se fi întors pe vreuna dintre lumile abandonate? De fapt, ar fi trebuit să înființeze o colonie nouă cu cei 36 de oameni, dintre care trei femei.

— ...Erau cu toții prizonierii rutinei, nepregătiți să ia o asemenea decizie. De aceea au fost cuprinși de panică. S-au răsculat. Pilotul a reușit să se încuie în cabina de comandă suficient timp pentru a duce nava la marginea astroportului. Ceilalți l-au omorât pentru că pusese în primejdie siguranța navei și a vieților lor, cel puțin așa spune Halrlo-prillalar. Mă întreb dacă de fapt nu l-au omorât pentru că încălcase tradiția, folosind pentru docare propulsia reactivă și acționând fără permisiune.

Louis simți niște ochi ațintiți asupra sa. Ridică privirea.

Fata-astronaut continua să se uite la ei. Și Nessus o privea cu ochiul capului din stânga.

Deci acolo ținea taspul. Și acesta era motivul pentru care Nessus privise în permanență în sus. Fata nu l-ar fi pierdut pe Nessus din ochi, iar el n-ar fi îndrăznit s-o elibereze din mreaja taspului.

— ...După ce l-au ucis pe pilot, continuă Nessus, au părăsit nava. Abia atunci și-au dat seama cât de tare fusese aceasta avariată. *Cziltang brone* era inert, distrus. Erau exilați pe panta unui zid înalt de 1600 km... Nu cunosc echivalentul lui *cziltang brone* în interplanetară sau în Graiul Hero. Pot să vă spun doar care erau funcțiunile sale. Ceea ce-l face indispensabil pentru noi toți.

— Zi-i mai departe, îl zori Louis.

Inginerii concepuseră Lumea Inelară având permanent în vedere principiul siguranței în caz de defectare. În multe privințe, părea că

anticipaseră prăbușirea civilizației, ca și cum ciclurile barbarie-cultură-barbarie ar fi fost ceva natural pentru om. Structura complexă care era Lumea Inelară nu avea să fie periclitată de lipsa de întreținere. Descendenții Inginerilor erau liberi să uite cum să întrețină sasurile și tunurile electromagnetice, cum să mute lumile și să construiască vehicule zburătoare; civilizația n-avea decât să dispară, dar Lumea Inelară urma să existe în continuare... Sistemul de apărare împotriva meteoriților, de exemplu, e atât de temeinic proiectat încât Halrloprillalar...

— Spune-i Prill! îi sugeră Louis.

— ...Încât Prill și prietenii ei nu s-au gândit nici un moment că ar fi posibil să nu funcționeze... Dar astroportul? Cât de multă siguranță ar fi putut prezenta dacă un idiot ar fi lăsat, la un moment dat, deschise ambele trape ale unui sas? Soluția: să se renunțe la sasuri! În locul lor au instalat *cziltang brone*. Această mașinărie proiecta un câmp care modifica structura fundației Lumii Inelare și deci și a Zidului de Margine, permițându-i să devină permeabilă pentru materie. Bineînțeles, exista o anumită rezistență cât timp funcționa *cziltang brone*...

— Generator de osmoză, sugeră Louis.

— Probabil. Presupun că *brone* este un modificator, pesemne obscen...

Așadar, aerul s-ar fi scurs pe acolo, dar foarte încet, cât timp ar fi funcționat generatorul de osmoză. Oamenii puteau trece în partea cealaltă în costume presurizate, înaintând ca sub rafalele unui vânt puternic. Mașinile și masele mari puteau fi tractate mecanic.

— Dar aerul de respirat presurizat? întrebă Kzinul.

Acesta era obținut afară prin transmutare.

Exista într-adevăr transmutație ieftină pe Inel. Era ieftină doar în cantități mari. Mașina propriu-zisă era uriașă. De fapt, ea ar mai fi putut realiza transformarea unui element într-alt element. Cele două transmutoare gigantice ale astroportului ar fi transformat plumbul în azot și oxigen. Plumbul era mult mai ușor de stocat și de trecut prin Zidul de Margine.

Generatoarele de osmoză erau echipamente sigure. Dacă un sas s-ar fi defectat, s-ar fi declanșat un uragan care ar fi dus la pierderea unei părți considerabile din atmosferă. În cazul defectării unui *cziltang brone* însă, cel mai rău lucru care s-ar fi întâmplat ar fi fost că Zidul ar fi devenit impenetrabil, în ambele sensuri, interzicându-le accesul câtorva astronauți...

— Deci și nouă... concluzionă Interlocutorul.

— Nu te grăbi! îl contrazise Louis. S-ar părea că acest generator de osmoză este exact ceea ce ne trebuie pentru a ne reîntoarce acasă.

Nici n-ar fi nevoie să-l deplasăm pe *Mincinos*. Ar fi de ajuns să ațintim acest *cziltang brone* asupra fundației de sub navă. *Mincinosul* s-ar scufunda prin „podeaua" Inelului ca prin nisipuri mișcătoare și ar apărea pe partea cealaltă.

— ...Rămânând prins în materia spongioasă care atenuează șocurile meteoriților! replică Interlocutorul... Ba nu. Arma Slaver ne-ar putea scoate de acolo.

— Exact. Din păcate, însă, nu mai există vreun *cziltang brone* disponibil, îi anunță Nessus.

— Totuși femeia se află aici. A reușit cumva să treacă..

— Într-adevăr.

Specialiștii lor în magnetohidrodinamică au fost nevoiți să învețe o nouă meserie înainte de a se apuca să repare un *cziltang brone*. Asta le-a luat câțiva ani. La primele încercări mașina a dat greș. Nevoia i-a silit să improvizeze piesele de schimb, s-o recalibreze, să folosească elemente despre care știau că se vor defecta, dar care s-ar fi putut să reziste suficient de mult timp...

În acea perioadă s-a produs și un accident. Un fascicul de osmoză alterat de o calibrare proastă a trecut prin nava lor. Doi membri ai echipajului au murit scufundați în pereții ei de metal, alți șaptesprezece au suferit leziuni permanente ale creierului datorită faptului că anumite membrane au devenit prea permeabile.

Dar cei 16 supraviețuitori au reușit să treacă dincolo, în cele din urmă. I-au luat cu ei și pe idioți, precum și dispozitivul respectiv pentru a-și asigura retragerea în cazul în care Inelul s-ar fi dovedit neospitalier.

Dincolo de Zid au găsit sălbăticie, nimic altceva decât sălbăticie.

Câțiva ani mai târziu unii din ei au încercat să se întoarcă.

Cziltang brone n-a funcționat cum trebuia, prinzându-i pe patru dintre ei în Zidul de Margine. Și asta a fost tot. Din acel moment au căpătat convingerea că nicăieri pe Lumea Inelară nu mai existau alte piese de schimb.

— Nu înțeleg cum e posibil ca barbaria să se fi instalat atât de rapid, rosti Louis, îngândurat. Ai spus că nava lor făcea un circuit de douăzeci și patru de ani, nu?

— Douăzeci și patru de ani, măsurați la bordul navei!

— Oh, asta explică tot!

— Exact. Pentru o navă care călătorește cu aceeași accelerație gravitațională ca și cea de pe Lumea Inelară, stelele par a se afla la o depărtare de trei până la șase ani. Distanțele reale sunt, evident, mult mai mari. Prill mi-a vorbit despre o regiune abandonată, situată la două

sute de ani-lumină de planul median galactic, zonă în care trei sori se găseau la o distanță nu mai mare de zece ani-lumină unul de altul...

— Două sute de ani lumină... în apropierea spațiului controlat de oameni... îți dai seama?

— E posibil să se afle în spațiul controlat de oameni. Planetele cu atmosfera bazată pe oxigen nu au tendința de a se aglomera așa cum o fac în vecinătatea Soarelui. Halrloprillalar pomenește despre unele tehnici de transformare pe termen lung care au fost aplicate acestor planete cu multe secole înainte de construirea Lumii Inelare. Aceste tehnici consumau însă prea mult timp și de aceea au fost abandonate la jumătate de ființele umane lipsite de răbdare...

— Asta ar explica multe. Cu excepția... Nu, s-o lăsăm baltă!

— Te referi la primate, Louis? Există suficiente dovezi că specia voastră a evoluat pe Pământ. Dar nu exclud posibilitatea ca Pământul să fi reprezentat o bază accesibilă pentru un proiect de terraformare, acționând asupra planetelor din sistemele apropiate. Inginerii și-ar fi putut aduce aici servitori și animale de casă.

— Ca de exemplu maimuțe, gorile și Neanderthalieni...? întrebă bărbatul neîncrezător. E o pură speculație. Cred că momentan n-avem nevoie de asemenea teorii.

— De acord, conveni Păpușarul mestecând o tabletă vegetală. Bucla urmată de nava lor avea o lungime de peste trei sute de ani-lumină. Pe durata unui voiaj exista suficient timp pentru schimbări importante, deși așa ceva se întâmpla destul de rar. Societatea din care făcea parte Prill era una stabilă.

— De ce era atât de sigură că întreaga Lume Inelară a decăzut până în stadiul de barbarie? Cât de multe explorări au putut face colegii ei?

— Relativ puține, dar suficiente. Prill are dreptate. Nu va putea fi reparat niciodată un *cziltang brone*. În prezent probabil că întreaga Lume Inelară este barbară.

— De ce?

— Prill a încercat să-mi explice ce s-a întâmplat aici, la fel cum și ea a primit lămuriri din partea celorlalți membri ai echipajului. Bineînțeles, la un mod extrem de simplificat... E posibil ca procesul să fi început cu ani înainte ca *Pioneer* să fi plecat în ultima ei călătorie...

Existaseră zece planete locuite. Atunci când Inginerii terminaseră Lumea Inelară, toate fuseseră abandonate, lăsate să se descurce în absența prezenței umane.

Să ne gândim la o astfel de lume:

Uscatul este acoperit cu orașe în diferite stadii de dezvoltare. Poate că problema insalubrității a fost rezolvată, dar pe alocuri mai există zone

insalubre, fie și numai cele păstrate ca elemente de istorie. Pretutindeni pot fi întâlnite produsele secundare ale traiului cotidian: ambalaje folosite, mașini defecte, cărți sau role de film deteriorate, tot ceea ce nu poate fi refolosit sau reprocesat în mod profitabil. Mările au fost folosite pe post de gropi de gunoi vreme de o sută de mii de ani. Cândva, în decursul istoriei, în ele au fost deversate chiar și deșeuri radioactive.

În consecință, de ce ni s-ar părea straniu faptul că formele de viață marină ar putea să evolueze în funcție de noile condiții de viață?

De ce ni s-ar părea straniu ca noile forme de viață să ajungă să trăiască pe bază de deșeuri?

— Asta s-a întâmplat cândva și pe Pământ, recunoscu Louis Wu. Exista o bacterie care putea mânca polietilenă. Ajunsese să mănânce până și pungile de plastic de pe rafturile magazinelor. Acum a dispărut. Pentru asta a fost nevoie să renunțăm la polietilenă.

Să ne gândim la *zece* astfel de lumi.

Bacteriile au evoluat, începând să consume componente pe bază de zinc, plastic, vopsea, izolație de cablu, rugină. Toate acestea nici n-ar fi contat dacă n-ar fi existat navele colectoare de hidrogen.

Ele făceau călătorii de rutină spre vechile planete, căutând forme de viață uitate sau care nu se putuseră adapta pe Lumea Inelară. În plus, aduceau de acolo diverse obiecte: suveniruri, obiecte de artă uitate sau doar amânate. Multe muzee achiziționau câte o piesă de valoare inestimabilă la un transport.

Una dintre nave a adus cu ea un astfel de mutant capabil să distrugă structura internă a unui supraconductor la temperatură normală, folosit pe scară largă în sofisticatele mașinării de aici.

Vietatea acționa încet. La început era tânără și avea o structură primitivă, ușor de distrus. E posibil ca în repetate rânduri navele să fi adus pe Lumea Inelară noi și noi versiuni mutante, până când, în cele din urmă, una a rezistat.

Deoarece minusculul monstru acționa încet, n-a defectat nava decât mult mai târziu, după ce aceasta a aterizat. N-a distrus generatorul de osmoză decât după ce membrii echipajului și personalul astroportului l-au transportat înăuntru. N-a ajuns în receptoarele fasciculelor de energie până când navetele care călătoreau prin tunurile electromagnetice ale Zidului de Margine n-au cărat-o pretutindeni pe Lumea Inelară.

— Receptoare pentru fascicule de energie?

— Energia este obținută pe pătratele de umbră prin efect termoelectric, fiind apoi trimisă sub formă de fascicul pe Inel. Probabil că și fasciculul a fost proiectat în așa fel încât să reziste la defectări. Nu l-am

detectat atunci când am ajuns aici. Este posibil să se fi oprit singur atunci când au căzut receptoarele.

— Nu mă îndoiesc, interveni Kzinul, că ar fi putut fi pus la punct un supraconductor diferit. Știm că există două structuri moleculare de bază, fiecare cu multe variante, în funcție de gamele de temperatură.

— Există cel puțin patru structuri de bază, îl corectă Nessus. În principiu, însă, ai dreptate, ar fi fost posibil ca Lumea Inelară să supraviețuiască Prăbușirii Orașelor. O societate mai tânără, mai viguroasă, poate ar fi făcut-o. Dar să ne gândim și la dificultățile cu care se confruntau locuitorii ei:

Cea mai mare parte a conducătorilor lor erau morți, pierind odată cu clădirile, atunci când căzuse sistemul energetic. Fără energie puteau face puține experimente pentru a găsi alți supraconductori. În general, energia stocată a fost confiscată de liderii politici rămași în viață sau a fost folosită pentru alimentarea enclavelor de civilizație în speranța că altcineva avea să repare defectul. Motoarele de fuziune de la bordul navelor dispăruseră, deoarece generatorul de osmoză folosea supraconductori. Oamenii care ar fi putut realiza ceva nu se puteau întâlni, computerul care comanda tunul electromagnetic era mort, iar tunul însuși nu avea energie.

— Și din lipsa unui cui, întreg regatul s-a prăbușit! zise Louis.

— Cunosc povestea, răspunse Nessus, numai că în cazul nostru nu se potrivește întru totul. S-ar fi putut face ceva. Exista suficientă energie pentru a condensa heliu. Fără fasciculele de energie, repararea unui receptor ar fi fost inutilă, dar un *cziltang brone* ar fi putut fi adaptat astfel încât să folosească un supraconductor metalic răcit cu heliu. Cu ajutorul lui, locuitorii Inelului ar fi avut acces la astroporturi. Folosind navele ar fi putut ajunge la pătratele de umbră, ar fi putut reporni fasciculele de energie, așa încât și alte supraconductoare răcite cu heliu să fie montate la receptoare de fascicule... Dar toate aceste acțiuni ar fi necesitat întreaga energie înmagazinată. Ea a fost însă folosită pentru iluminatul stradal, pentru susținerea ultimelor clădiri plutitoare, pentru încălzit și gătit sau pentru congelatoare! Așa s-a prăbușit Lumea Inelară!

— Și asta ne-a pecetluit și nouă soarta! concluzionă Louis Wu.

— Da. Am fost norocoși s-o întâlnim pe Halrloprillalar. Ne-a scutit de o călătorie fără rost. Nu mai e nevoie să ajungem la Zidul de Margine.

Louis simți că-i dădea târcoale o migrenă.

— Noroc, într-adevăr! mârâi Kzinul. Dar dacă e vorba de noroc, de ce nu mă bucur? Ne-am pierdut țelul, ultima speranță de salvare. Vehiculele noastre sunt distruse... Unul dintre noi s-a pierdut în labirintul acestui oraș...

— A murit, îl corectă Louis.

Când ceilalți îl priviră nedumeriți, le arătă vehiculele prizoniere. Scuterul Teelei ieșea în evidență, aflându-se în bătaia razelor unuia dintre cele patru proiectoare.

— De acum înainte va trebui să avem singuri grijă de norocul nostru, adăugă el.

— Așa e, oftă Nessus. Adu-ți aminte, Louis, că norocul Teelei era sporadic. Trebuie să fi fost așa. Altfel nu s-ar fi aflat la bordul *Mincinosului*. Altfel nu ne-am fi prăbușit.

Păpușarul făcu o pauză, apoi adăugă:

— Condoleanțele mele, Louis!

Bărbatul dădu din cap. Avea impresia că mâhnirea lui ar fi trebuit să fie mai profundă. În realitate, însă, incidentul din Ochiul furtunii îi alterase cumva sentimentele față de Teela. La vremea aceea, îi păruse mai puțin umană chiar decât Interlocutorul sau Nessus. Ea era un mit. Alienii erau reali.

— Trebuie să ne găsim un nou țel, zise Interlocutorul. Avem nevoie de o metodă prin care să readucem *Mincinosul* în spațiu. Vă mărturisesc că n-am nici o idee în această privință.

— Eu am, zise Louis.

— Deja? păru uimit Kzinul.

— Am nevoie de încă puțin timp de gândire. Nici măcar nu sunt sigur dacă nu cumva e o nebunie, ca să nu mai vorbim de posibilitățile noastre de a o pune în practică. În orice caz vom avea nevoie de un vehicul. Hai să ne gândim la asta!

— Poate ne ajunge o remorcă, cârâi Interlocutorul. Putem folosi scuterul care ne-a mai rămas pentru a o tracta. O remorcă mare – poate peretele unei clădiri.

— Sunt sigur că putem obține chiar mai mult, interveni Păpușarul, Mă gândesc s-o conving pe Halrloprillalar să mă conducă printre mașinăriile care fac să plutească această clădire. N-ar fi exclus să aflăm că tocmai ea, clădirea, ar putea deveni vehiculul nostru.

— Dă-i drumul! îl îndemnă Louis.

— Și ție ce-ți trece prin cap?

— Dacă ai răbdare, vei vedea!

Centrul clădirii era alcătuit numai din mașinării. Unele erau un soi de ascensoare, altele asigurau funcționarea aerului condiționat, a condensatoarelor de apă și a regeneratoarelor de apă, iar o secțiune izolată genera câmpul electromagnetic care-i atrăsese în capcană. Nessus

lucra. Louis și Prill stăteau deoparte ignorându-se unul pe altul în mod conștient. Kzinul rămăsese în închisoare. Fata refuzase să-l lase sus.

— Îi e teamă de tine, îi explicase Nessus Interlocutorului. Firește, am putea face presiuni asupra ei... Dacă aș refuza să urc pe platformă fără tine, ar fi nevoită să te ridice.

— Ar putea să mă ridice până la jumătatea distanței și apoi să mă lase să cad, rânjise acesta. Nu, mulțumesc!

În schimb, Louis fusese acceptat.

Pământeanul o studiase cu atenție pe „gazda" lor, în vreme ce pretindea c-o ignoră. Avea o gură filiformă, aproape fără buze. Nasul îi era mic, drept și subțire. Nu avea sprâncene. Această particularitate îi conferea probabil aspectul inexpresiv.

După două ore de muncă Nessus își scoase capetele din spatele unui panou de acces.

— Nu pot obține putere tractoare. Câmpul de sustentație nu va reuși decât să ne ridice la o oarecare înălțime. Totuși, am eliberat un mecanism de corecție menit să ne mențină deasupra unui punct fix. Clădirea se află acum la bunul plac al vântului.

Louis se strâmbă.

— Mai bine leagă clădirea cu un odgon pe care să-l prinzi de scuter și trage-o după noi!

— Nu-i nevoie! Aeroscuterul folosește propulsia mecanică. Putem să-l păstrăm în interiorul clădirii.

— Te-ai gândit de la început la asta, nu? Dar are o putere prea mare. Dacă scuterul se eliberează...

— Daaa...

Păpușarul se întoarse către Prill și-i vorbi încet, vreme îndelungată, în limbajul zeilor Lumii Inelare. După aceea, se răsuci din nou către Louis:

— Există o rezervă de plastic electrorigidizabil. Putem încastra scuterul în plastic, lăsându-i libere doar comenzile.

— Nu-i puțin cam drastic?

— Nu. Gândește-te, dacă scuterul ar începe să se rotească, *aș putea fi rănit*!

— ...Este posibil. Ești în stare să faci clădirea să aterizeze, la nevoie?

— Da. Am controlul altitudinii.

— În cazul ăsta, nu mai avem nevoie de un vehicul-cercetaș. În ordine, așa o să procedăm!

Louis se relaxa. Era culcat pe spate în imensul pat oval. Ochii îi erau deschiși, privind prin fereastra bombată a plafonului.

O licărire a coroanei solare se zărea la marginea unui pătrat de umbră. Zorile nu erau prea departe, dar Arcada încă strălucea albastră pe cerul negru.

„Trebuie să-mi fi ieșit din minți", își zise Louis Wu în sinea lui.

Și: „Ce altceva am putea face?"

Dormitorul aparținuse probabil indivizilor din suita guvernatorului. Acum devenise o cameră de comandă. El și cu Nessus împinseseră aeroscuterul într-un dulap montat în perete, turnaseră plastic împrejurul lui și peste el, apoi cu ajutorul lui Prill trecuseră un curent prin acest plastic. Dulapul avusese mărimea potrivită.

Patul își arăta vârsta. Scârțâia la fiecare mișcare.

— Pumnul-lui-Dumnezeu, murmură Louis în întuneric. L-am văzut. 1500 km înălțime. N-ar fi avut sens să construiască un munte atât de înalt, dacă ...

Deodată, sări în capul oaselor strigând:

— Firul de la pătratele de umbră!

Ceva aducând cu o siluetă se strecură în dormitor.

Louis îngheță. Încăperea era cufundată în întuneric. Și totuși mișcarea fluidă și distribuția subtilă a umbrelor curbe îi spuneau că o femeie în pielea goală se îndrepta spre el.

Halucinații? Stafia Teelei Brown? Năluca ajunse lângă el înainte de a se putea decide. Plină de încredere, se așeză pe pat alături de el, îi atinse fața și îl mângâie cu degetul pe obraz

Era aproape cheală. În întuneric trăsăturile feței aproape că-i dispăruseră. În schimb, avea un corp încântător. Îi vedea pentru prima oară liniile trupului. Femeia era suplă, musculoasă, ca o dansatoare profesionistă. Avea sâni ridicați și grei.

Dacă fața ar fi fost pe măsura trupului...

— Pleacă de aici! zise Louis pe un ton nu prea convingător.

Îi apucă încheietura, întrerupându-i gestul de mângâiere. Se simțea extraordinar de relaxat, ca sub masajul facial al unui bărbier. Se ridică în picioare, o trase după el, o apucă de umeri... Dacă ar fi rotit-o pur și simplu și ar fi bătut-o la fund...?

Femeia își lăsă degetele să-i alunece pe partea laterală a gâtului său. Acum folosea ambele mâini. Îl atinse pe piept, apăsând ici și colo, și deodată Louis Wu se simți orbit de dorință. Își încleștă mâinile pe umerii săi.

Ea își lăsă mâinile în jos. Așteptă, fără a încerca să-l ajute să-și lepede combinezonul. Dar, pe măsură ce bărbatul își expunea mai multă piele, Prill continua să-l atingă ici și colo, nu întotdeauna în zona unde se aglomerau terminațiile nervoase. De fiecare dată Louis se

cutremura, ca și când ea ar fi acționat direct asupra centrului plăcerii din creier.

Parcă luase foc. Dacă femeia ar fi vrut acum să-l îndepărteze, ar fi fost nevoită să utilizeze forța. Trebuia să fie a lui!

...Dar o parte a creierului său îi spunea că ea ar fi putut să-l răcorească la fel de repede cum îl încinsese. Se simțea ca un satir tânăr și totuși înțelegea că nu era decât o păpușă.

Pentru moment puțin îi păsa!

Chiar și acum fața lui Prill continua să rămână inexpresivă.

Îl duse până la limita orgasmului și-l menținu acolo un timp nedefinit... astfel încât, atunci când momentul veni, parcă fu lovit de un fulger. Dar fulgerul continuă iar și iar, într-o scânteietoare descărcare de extaz.

Când totul se termină, Louis realiză cu destulă dificultate faptul că ea plecase de lângă el. Probabil că știa cât de mult se cuvenea să-l epuizeze. Ațipi înainte ca ea să ajungă la ușă. Iar la trezire se gândi: „De ce a făcut asta?"

„Ești prea al naibii de analitic", își răspunse singur. „E singură. Probabil că e aici de o groază de vreme. Stăpânește la perfecție o tehnică și nu are ocazia s-o practice..."

Tehnică. Probabil știa mai multă anatomie decât un profesor. Un doctorat în prostituție? Până și în cea mai veche profesie din lume exista ceva mai mult decât se vedea cu ochiul liber. Louis Wu putea recunoaște excelența în orice domeniu. Femeia asta era o expertă.

Atinge nervii aceștia în ordinea corectă și subiectul va reacționa așa și pe dincolo... Cunoștințele potrivite care puteau transforma un bărbat într-o păpușă...

...O păpușă pentru norocul Teelei...

Se apropiase atât de mult de răspuns încât atunci când, în sfârșit, îl găsi nu-l mai surprinse.

Nessus și Halrloprillalar reveniră din camera frigorifică, trăgând după ei carcasa unei păsări mai mari decât un om. Păpușarul folosise o bucată de textilă pe post de mănușă, astfel încât gura să nu atingă carnea moartă.

Louis preluă sarcina Păpușarului. Începu să târască povara, cot la cot cu Prill, descoperind rapid că era nevoit să-și folosească ambele brațe, la fel ca și ea. Răspunse la salutul ei din cap, apoi se întoarse spre Păpușar.

— Câți ani are?

Nessus nu se arătă surprins de întrebare.

— Nu știu.

— A fost în camera mea azi-noapte.

Pentru un alien probabil că asta nu avea prea mare semnificație.

— Știi că lucrurile pe care le facem în vederea reproducerii ne pot ajuta și să ne relaxăm?

— Știu.

— Am făcut asemenea lucruri. E destul de pricepută. E atât de pricepută încât aș zice că are în spate o mie de ani de practică.

— Nu este imposibil. Civilizația lui Prill deținea un compus superior acceleratorului metabolic, axat pe capacitatea acestuia de prelungire a vieții. Astăzi acest compus valorează atât cât vrea să ceară posesorul lui. O doză este echivalentă cu cincizeci de ani de tinerețe.

— Știi cumva câte doze a luat?

— Nu, Louis. Dar știu că a venit aici pe jos.

Ajunseseră la scara ce cobora spre blocul conic de celule. Pasărea pe care o târau în spatele lor începu să salte pe trepte.

— Pe jos, de unde?

— De la Zidul de Margine.

— *Trei sute de mii de kilometri*?

— Cu aproximație...

— Povestește-mi mai departe! Ce s-a întâmplat cu membrii echipajului după ce au ajuns de cealaltă parte a zidului?

— Am s-o întreb. Nu cunosc chiar toate amănuntele.

Și Păpușarul începu s-o tragă de limbă pe Prill. Din frânturi aparent disparate se închega o adevărată poveste:

Fuseseră luați drept zei de către primul grup de sălbatici întâlnit în cale și de celelalte care urmaseră, cu o singură excepție.

Jocul de-a zeii rezolvase parțial una dintre problemele cu care se confruntau. Membrii echipajului al căror creier fusese deteriorat de fasciculul generatorului de osmoză fuseseră lăsați în grija diverselor comunități. Ca zeități locale, urmau să fie bine tratați, iar faptul că erau idioți îi făcea aproape la fel de inofensivi ca niște zei adevărați.

Restul echipajului s-a împărțit în două. Nouă dintre ei, inclusiv Prill, o porniseră în direcția contrară sensului de rotație. Orașul natal al lui Prill se afla în această direcție. Ambele grupuri își propuseseră să călătorească de-a lungul Zidurilor de Margine, căutând enclave de civilizație, și să-și trimită reciproc ajutoare dacă aveau să descopere ceva.

Fuseseră luați drept zei de toți băștinașii întâniți în cale... cu excepția celorlalți zei. Prăbușirea Orașelor lăsase în urmă puțini supraviețuitori.

Unii erau nebuni. Cu toții luau compusul de prelungire a vieții, dacă puteau face rost de el. Cu toții căutau enclave de civilizație, dar nici unul nu se gândea să-și construiască una.

Pe măsură ce acea mână de exploratori se deplasau în direcția contrară sensului de rotație, alți supraviețuitori li se alăturaseră. Deveniseră un panteon respectabil.

În fiecare oraș găseau turnuri doborâte. Ele fuseseră înălțate după colonizarea Lumii Inelare, dar cu mii de ani înainte de perfecționarea drogurilor tinereții, droguri care făcuseră generațiile următoare mai precaute. Cea mai mare parte a celor care aveau mijloacele necesare se stabileau departe de clădirile plutitoare, exceptând cazul în care erau aleși în funcții oficiale. Dacă erau puși în asemenea situație, ei își instalau dispozitive de siguranță sau generatoare de rezervă.

Câteva clădiri încă pluteau, dar majoritatea distruseseră centrul orașelor, toate în aceeași clipă, în momentul în care murise ultimul receptor de energie.

La un moment dat, panteonul itinerant descoperise un oraș parțial recivilizat, locuit doar la periferii. Jocul de-a zeii n-avea cum să le slujească aici. Plătiseră o avere, în doze de drog, pentru un autobuz cu energie solară în funcțiune.

Multă vreme nu se mai întâmplase nimic, adică până când deja ajunseseră prea departe. Moralul le era la pământ, iar autobuzul se defectase. Într-un oraș distrus pe jumătate, cei mai mulți dintre „zei" se opriseră, preferând să rămână alături de alți supraviețuitori ai Prăbușirii.

Dar Prill avea o hartă. Orașul ei natal se afla drept spre tribord. Reușise să convingă un bărbat să i se alăture și cei doi porniseră la drum pe jos.

Bărbatul și femeia continuaseră să se joace de-a zeii. În cele din urmă se plictisiseră unul de celălalt și Prill plecase singură mai departe. Acolo unde calitatea de... zeu nu era de ajuns, făcea negoț cu mici cantități de drog al tinereții, cât îi mai rămăsese. Sau...

— Mai avea o metodă de a-și impune voința în fața celorlalți, spuse Păpușarul. A încercat să-mi explice, dar n-am înțeles.

— Cred că eu am înțeles, zâmbi Louis. Și se poate descurca destul de bine. Are și ea un soi de echivalent pentru tasp.

Aproape că înnebunise. Atunci când, în sfârșit, ajunsese în orașul ei natal, era pe punctul de a-și pierde mințile. Se stabilise în stația de poliție coborâtă la sol și petrecuse sute de ore încercând să înțeleagă cum funcționa mașinăria. Unul dintre primele lucruri pe care izbutise să le facă fusese să înalțe clădirea. Turnul în cauză avea generator propriu

de energie; localnicii îl coborâseră ca măsură de precauție după Prăbușirea Orașelor. Mai târziu, nu lipsise mult ca turnul să cadă și ea să moară.

— Exista un sistem de capturare a conducătorilor de vehicule care încălcau regulile de circulație, încheie Nessus. A repus în funcțiune acest mecanism, nutrind speranța să captureze pe cineva din neamul ei, un supraviețuitor al Prăbușirii. Plecase de la premiza că pentru a pilota un vehicul aerian individul respectiv trebuie să aibă un anumit grad de civilizație.

— Atunci de ce vrea să-l prindă în capcană și să-l lase total neajutorat în această mașină de vechituri ruginite? izbucni bărbatul.

— Pentru orice eventualitate. Este un semn că nebunia ei e pe sfârșite.

Louis se înfioră gândindu-se la blocul de celule de dedesubt. Coborâră carcasa păsării pe o epavă metalică și Kzinul puse stăpânire pe ea.

— M-am gândit să facem această clădire ceva mai ușoară, spuse el, puțin mai târziu. Putem să-i reducem greutatea la aproape jumătate.

— Cum?

— Tăindu-i parterul. Dar mai înainte va trebui să-l scoatem pe Kzin de acolo. Poți s-o convingi pe Prill să-l accepte în preajmă?

— Pot să încerc.

CAPITOLUL 22

Căutătorul

Pe Halrloprillalar o îngrozea Interlocutorul, iar Nessus era destul de precaut ca să-i dea drumul de sub influența taspului. Pretindea că este nevoit să-i amplifice doza de tasp de fiecare dată când îl vedea pe Kzin și că în cele din urmă femeia avea să ajungă să se bucure de apariția acestuia. Între timp, amândoi evitau compania Kzinului.

În consecință, ei așteptau în altă parte în vreme ce Louis și Kzinul stăteau întinși pe burtă pe platforma de observație, studiind penumbra blocului celular.

— Dă-i bătaie! îl îndemnă Louis pe tovarășul său.

Kzinul declanșă ambele fascicule.

Răsună un tunet care se repercută ca un ecou în blocul celular. Un punct incandescent apăru pe perete, la mare înălțime, chiar sub tavan. Acesta începu să se miște încet, în sensul acelor de ceasornic, lăsând în urmă o dâră roșie strălucitoare.

— Taie bucăți! îl sfătui Louis pe Interlocutor. Dacă întreaga masă se separă dintr-odată, vom fi azvârliți ca niște muște de pe un câine care se scutură.

Ascultător, Kzinul schimbă unghiul tăieturii.

Cu toate acestea, clădirea basculă atunci când căzu prima bucată. Louis se agăță de podea. Prin deschiderea apărută văzu lumina soarelui, orașul și oamenii.

Dar nu reuși să aibă o perspectivă direct în jos până ce o jumătate de duzină de bucăți n-o luară și ele pe urmele celei dintâi.

Văzu un altar din lemn și o machetă confecționată din metal argintiu, de formă rectangulară de pe care se ridica o cupolă parabolică. Altarul putu fi observat doar o clipă, până când următoarea masă de structură decupată căzu în apropierea lui și își împrăștie resturile în toate direcțiile. După aceea nu mai rămase decât praf și metal încovoiat. Oamenii o luaseră la fugă cu mult timp înainte.

— Închipuie-ți, o groază de lume în inima unui oraș abandonat, la mulți kilometri distanță de ogoare! se plânse pământeanul lui Nessus. O distanță de o zi. Ce naiba fac ăștia aici?

— O slăvesc pe zeița Halrloprillalar. Ei sunt sursa de hrană a lui Prill.

— Aha! Îi aduc ofrande...

— Desigur. Nu înțeleg, însă, ce te deranjează...

— Ar fi putut fi loviți.

— Poate că unii au și fost loviți.

— Și cred că am văzut-o pe Teela, acolo jos. Doar pentru o clipă.

— Prostii, Louis! Să testăm forța noastră motoare?

Scuterul Păpușarului era îngropat într-o gogoașă gelatinoasă de plastic transparent. Nessus se așeză lângă pupitrul lăsat liber. Fereastra panoramică le oferea o vedere impresionantă a orașului: docurile, turnurile plutitoare plate ale Centrului Civic, jungla în expansiune care probabil fusese cândva un parc... Toate la aproape o mie de metri sub ei.

Louis își compuse o poză de paradă. *Ca model de inspirație pentru echipajul său, eroicul comandant stă în mijlocul punții de comandă. Motoarele tip rachetă deteriorate pot exploda la prima solicitare, dar riscul e necesar. Navele de război Kzinti trebuie oprite înainte de a se apropia de Pământ!*

— N-o să meargă, își dădu cu părerea bărbatul.

— De ce nu? se miră Păpușarul. Tensiunile n-ar trebui să depășească...

— Un castel zburător, pentru numele lui Finagle! Abia acum mi-am dat seama cât de nebunesc e planul nostru. Probabil că ne-am pierdut mințile! Să ne îndreptăm spre casă într-o jumătate de zgârie-nori...

Atunci clădirea vibră și Louis înțepeni. Nessus pornise propulsia.

Orașul începu să alunece prin fața ferestrei, din ce în ce mai rapid. Accelerația se micșoră. Nici un moment nu depășise 0,3 m/s^2. Viteza maximă părea să fie în jur de 300 km/oră, iar castelul era stabil ca o stâncă.

— Se vede treaba că am centrat aeroscuterul corect, zise Nessus. Podeaua este orizontală, după cum îți dai seama, iar structura nu arată nici o tendință de rotație. Și acum încotro?

Pământeanul nu răspunse.

— Unde mergem Louis? Kzinul și cu mine n-avem nici un fel de plan. Indică-ne direcția!

— Spre tribord.

— Foarte bine. Drept spre tribord?

— Drept. Trebuie să ocolim Ochiul furtunii. Apoi cotim cu 45 de grade, sau cam așa ceva, spre babord.

— Cauți orașul în care se află un turn plutitor numit Cerul?

— Da. Îl poți găsi?

— N-o să fie nici o problemă. Am avut nevoie de trei ore de zbor ca să ajungem aici; ne vom întoarce la turn în treizeci de ore, maximum. Și apoi, ce vom face?

— Depinde.

Imaginea era atât de veridică! Numai deducție pură și imaginație, și totuși... era atât de veridică! Louis Wu avea tendința de a visa cu ochii deschiși, color.

Atât de veridică. Dar era și reală?

Era înspăimântător cât de repede-i dispăruse încrederea în turnul zburător. Cu toate acestea, clădirea continua să zboare, fără a avea nevoie de priceperea lui.

— Ierbivorul pare mulțumit să-ți execute comenzile, zise Kzinul.

Scuterul zumzăia monoton, la câțiva metri distanță. Peisajul trecea prin dreptul ferestrei panoramice. Ochiul furtunii se profila într-o parte, urmărindu-i cu privirea sa gri pătrunzătoare.

— Ierbivorul și-a pierdut mințile, bombăni Louis. Presupun că tu ai mai multă rațiune.

— Nicidecum. Dacă ai un țel sunt mulțumit să te urmez. Dar dacă acesta va implica și o luptă, ar trebui să cunosc unele amănunte.

În loc de răspuns, pământeanul emise un soi de mormăit.

— Oricum, ar trebui să cunosc unele amănunte, ca să-mi pot da seama dacă va fi necesar să ne luptăm, insistă Kzinul.

— Pui bine problema! zâmbi celălalt.

Interlocutorul așteptă.

— Mergem după firul pătratului de umbră, zise Louis. Îți mai amintești de firul în care am intrat după ce protecția împotriva meteoriților ne-a avariat nava? Mai târziu, el a început să cadă peste oraș, peste turnul plutitor, buclă după buclă, la nesfârșit. Acum, în acel loc, ar trebui să existe zeci de mii de kilometri, o cantitate mult mai mare decât am avea nevoie pentru ceea ce mi-am pus în cap.

— Ce ai de gând, Louis?

— Să fac rost de acest fir. Sunt șanse ca băștinașii să ni-l dea, dacă Prill îl cere în mod politicos și dacă Nessus își folosește taspul.

— Și după asta?

— După asta, o să aflați cu toții cât sunt de nebun.

Turnul se deplasa spre tribord, precum un transatlantic al cerului. Navele spațiale nu fuseseră niciodată atât de spațioase. Cele care

zburau în atmosferă nici nu puteau fi puse în discuție. Pe scurt, nu exista nimic comparabil în spațiul cunoscut. În total, călătorii aveau la dispoziție șase punți!

Totuși, erau și unele lipsuri ce riscau să devină sâcâitoare. Rezerva de hrană de la bord era constituită din carne congelată, fructe perisabile și produsele oferite de bucătăria scuterului lui Nessus. Hrana Păpușarilor nu era nutritivă pentru oameni, cel puțin așa spunea Nessus. Din cauza asta, micul dejun și cina lui Louis erau reprezentate de carne friptă cu laserul de semnalizare și fructe roșii cât pumnul.

În plus, nu era apă.

Și nici cafea.

Prill fusese convinsă să caute câteva sticle conținând o băutură alcoolică. Ținuseră o mică ceremonie de botez al navei într-o încăpere de pe „punte", pe durata căreia Kzinul fusese împins politicos într-un colț, iar Prill nu îndrăznise să se îndepărteze de ușă. Nimeni nu dorise să accepte numele propus de Louis, *Improbabilul*, așa încât au fost patru botezuri în patru limbi diferite.

Băutura era... proastă. Kzinul nu putea s-o suporte, iar Nessus nici măcar nu încercase s-o guste. Dar Prill dăduse gata o sticlă, le astupase pe celelalte și le pusese bine.

Ceremonia de botez se transformă într-o lecție de limbă. Louis își îmbogăți vocabularul cu câteva cuvinte elementare din Limbajul Inginerilor Lumii Inelare. Descoperi că Interlocutorul era capabil să învețe mai repede decât el. Probabil că atât el, cât și Nessus fuseseră antrenați să se descurce cu limbaje umane, moduri de gândire umane, cu restricții în domeniul limbajului și auzului. Acesta putea fi încadrat în același tip.

Se despărțiră pentru cină. Din nou Nessus mâncă singur folosind bucătăria scuterului său, Louis și Prill se delectară cu carne friptă, iar Kzinul, ascuns prin vreun cotlon, își devoră porția de carne crudă.

După aceea, își continuară lecția de limbă. Pământeanul începu s-o urască. Ceilalți făceau progrese mari, însă el se simțea ca un idiot.

— Dar, Louis, trebuie să învățăm limba! insistară tovarășii lui. Viteza noastră de călătorie e redusă și trebuie să facem rost de hrană. Vom fi obligați să luăm legătura cu băștinașii.

— Știu. Dar niciodată nu mi-au plăcut limbile străine.

Căzu întunericul. În ciuda faptului că se aflau la distanță de Ochiul Furtunii, plafonul de nori era compact și noaptea semăna cu gura unui Dragon. Louis ceru întreruperea lecției. Era obosit, iritat și cât se poate de nesigur de el. Ceilalți îl lăsară să se odihnească.

Urmau să depășească Ochiul furtunii peste aproximativ zece ore.

Louis plutea la limita unui somn obositor, când Prill se întoarse. Îi simți îmbrățișarea lascivă și se trezi.

Apoi femeia se depărtă brusc și începu să-i vorbească în limba ei, dar folosind un idiom simplificat, pentru ca Louis s-o poată înțelege.

— Tu ești șeful?

Cu ochii cârpiți de somn, bărbatul se gândi preț de câteva momente.

— Da, răspunse el în cele din urmă, simplificând astfel o situație complexă.

— Fă-l pe cel cu două capete să-mi dea mașina lui!

— Cum? își căută Louis cuvintele. Ce anume?

— Mașina lui care mă face fericită. O vreau! Tu o s-o iei de la el!

Louis izbucni în râs, având convingerea că începea s-o înțeleagă.

— Mă vrei? Atunci trebuie să i-o iei! repetă Prill supărată.

Păpușarul avea un lucru pe care femeia și-l dorea cu ardoare. În schimb, ea nu avea nici o posibilitate de a face presiuni asupra lui, deoarece el nu era om. Louis era singurul bărbat ce se găsea prin preajmă. Puterea ei urma să-l facă să se supună voinței sale. Pesemne că metoda asta funcționase de fiecare dată. Nu era ea oare o zeiță?

Era posibil ca părul lui s-o fi făcut să-l judece greșit. Probabil presupusese că el aparținea clasei de jos sau că era doar pe jumătate Inginer, din cauza fetei sale spâne. Asta ar fi presupus faptul că se născuse după Prăbușirea Orașelor și nu avea drogul tinereții. În viziunea ei Louis ar fi trebuit să se afle în primul flux al tinereții.

— Ai perfectă dreptate! îi zise Louis în limba lui.

Prill își încleștă pumnii, furioasă, deoarece batjocura era clară.

— Un bărbat de treizeci de ani ar fi o păpușă în mâinile tale, continuă el. Numai că eu sunt puțin mai bătrân.

Și râse din nou.

— Unde ține mașina? susură Prill.

În întuneric femeia alunecă spre el – o umbră senzuală. Scalpul ei strălucea ușor, părul negru i se răsfiră pe umeri. Louis simți cum i se oprește respirația. Totuși, în cele din urmă își găsi cuvintele:

— Este lipită de scheletul său, sub piele. Într-unul dintre capete.

Prill scoase un sunet ca un sughiț. Trebuia să fi înțeles: jucăria era implantată în mod chirurgical. Se răsuci scurt pe călcâie și părăsi încăperea.

Bărbatului îi trecu prin minte s-o urmeze. O dorea mai mult decât era dispus s-o recunoască. Dar își aminti că exista riscul ca ea să-i anihileze personalitatea. În plus, scopurile ei nu se potriveau întru totul cu ale sale.

Șuierul vântului crescu în mod treptat. Somnul lui Louis deveni agitat... și se transformă într-un vis erotic.

Deschise ochii.

Prill îngenunchease, încălecându-l ca pe o sanie, plimbându-și degetele ușor pe pieptul și pe abdomenul său. Șoldurile i se mișcau în mod ritmic și Louis începu să se miște și el, drept răspuns. Femeia îl strunea ca pe un instrument muzical.

— Când am să termin, o să-mi fii dator! cârâi ea.

În vocea ei se distingea plăcerea, dar nu plăcerea femeii născută din desfătarea bărbatului. Era simțământul unei puteri ce o înlănțuia.

Atingerea ei era la fel de fluidă ca un sirop. Prill cunoștea un secret străvechi și teribil, și anume că fiecare femeie se năștea cu un fel de tasp a cărui putere devenea nelimitată, dacă învăța să se folosească cum trebuia de el. S-ar fi folosit de acest tasp și apoi s-ar fi retras, și iar s-ar fi folosit și s-ar fi retras, până când Louis ar fi implorat să-i fie acordat dreptul de a o servi...

Ceva se schimbase în ea. Figura inexpresivă nu trăda nimic, dar bărbatul îi auzi icnetele de plăcere și-i simți o modificare în mișcări. Continuă să se miște, până când ajunseră în același timp la final.

Femeia rămase lângă el toată noaptea. Din când în când, se trezeau și făceau dragoste, apoi adormeau la loc. Dacă în decursul acestor episoade Prill simți dezamăgirea, nu o arătă sau Louis nu o putu sesiza. Știa doar că încetase să-l mai folosească ca pe un instrument muzical. Acum cântau într-un duet.

Ceva se întâmplase cu ea. Louis bănuia cam despre ce era vorba.

Zorile se iviră cenușii, mirosind a furtună. Vântul urla în jurul bătrânei clădiri. Ploaia spăla fereastra panoramică de pe puntea de comandă și intra prin ferestrele sparte de sus. *Improbabilul* ajunsese foarte aproape de Ochiul furtunii.

Louis se îmbrăcă și părăsi puntea de comandă. Îl găsi pe Nessus pe culoar.

— Ei, tu! urlă el.

Păpușarul înlemni.

— Ce s-a întâmplat, Louis?

— Ce i-ai făcut lui Prill noaptea trecută?

— Mai degrabă, ar trebui să-mi fii recunoscător! Individa încerca să te controleze, să te condiționeze pentru a se putea folosi apoi de tine. Am auzit toată discuția...

— Ai folosit taspul asupra ei.

— I-am oferit o doză de trei secunde de intensitate medie în timp ce erați angajați în activitatea voastră de reproducere. Acum ea este cea condiționată.

— Monstrule! Ești un monstru egoist!

— Nu te apropia mai mult, Louis!

— Prill este un om cu voință proprie.

— Și cum rămâne cu propria ta voință?

— Nu mă pândea nici un fel de pericol! Nu mă poate controla!

— Cumva te deranjează și altceva, Louis? Nu-ți face probleme: nu sunteți primul cuplu uman pe care i-am văzut reproducându-se. A trebuit să știu totul despre specia voastră. Nu te apropia mai mult, Louis!

— Nu aveai dreptul!

În mod sigur, pământeanul nu intenționase câtuși de puțin să-i facă vreun rău Păpușarului. Își încleștase furios pumnii, dar nu avusese de gând să se folosească de ei. Furios, înainta...

Și, în aceeași clipă, fu în extaz.

Se trezi în mijlocul celei mai mari bucurii pe care o simțise vreodată, fiind totodată conștient de faptul că Nessus folosea taspul asupra sa. Fără să-și lase timp să mai analizeze consecințele, își luă avânt.

Își folosi toată forța pentru a se smulge de sub acțiunea taspului. Nu era mare lucru, dar se folosi de ea pentru a-l lovi pe Păpușar în laringe, sub maxilarul stâng.

Consecințele se dovediră a fi hidoase. Nessus făcu „hâc", se poticni, dându-se îndărăt, și opri acțiunea taspului...

Greutatea tuturor regretelor moștenite de oameni se prăbuși pe umerii lui Louis Wu. Bărbatul se întoarse cu spatele și se îndepărtă. Dorea să plângă, dar, mai mult decât atât, nu voia ca Păpușarul să-i vadă fața.

Hoinări la întâmplare fără a recepta nimic altceva decât vidul din interiorul său. Numai coincidența îl aduse în dreptul scării principale.

Fusese pe deplin conștient de ceea ce se întâmpla cu Prill. Aflat în echilibru deasupra unui hău de treizeci de metri, arsese de nerăbdare să-l vadă pe Nessus folosindu-și taspul asupra ei. Văzuse electrozi implantați în craniu și știa ce efecte provocau aceștia.

Condiționare! Ca și cum ar fi fost vorba de un animal de laborator! Iar Prill își dădea seama de acest lucru. Noaptea trecută reprezentase ultima ei încercare temerară de a se elibera de sub puterea taspului.

Acum Louis simțea pe propria-i piele cu ce anume se luptase femeia.

— N-ar fi trebuit să fac una ca asta, își zise Louis. O să mă străduiesc să șterg totul cu buretele.

Chiar și într-o asemenea disperare neagră, expresia era caraghioasă. Nu puteai șterge cu buretele o asemenea experiență.

Din nou, coincidența îl făcu să coboare treptele în loc să le urce, sau poate că subconștientul își amintise ceva ce el uitase.

Vântul urla în jurul său, împroșcându-l cu stropi de ploaie din fiecare direcție în momentul în care atinse platforma de observație. Ceva din afara acesteia îi atrase atenția. Începea să-și aline durerea apărută odată cu dispariția efectului de tasp.

Cândva, Louis Wu își jurase să trăiască veșnic.

Acum, mult mai târziu, cunoștea obligațiile implicate de o astfel de hotărâre.

— Trebuie s-o vindec, vorbi el cu voce tare. Dar cum? Nu există simptome de retragere fizică... totuși, asta nu-i va fi de mare ajutor, dacă ea va lua hotărârea să pășească printr-o fereastră spartă. Cum mă pot vindeca eu însumi?

Căci o parte minusculă din el încă striga de dorul taspului și niciodată acest strigăt nu avea să se mai oprească.

Obișnuința drogului nu reprezenta altceva decât un produs al memoriei. Nu trebuia decât s-o imobilizeze undeva pe Prill, punându-i la îndemână o rezervă de drog al tinereții, și în timp memoria avea să se încețoșeze...

— La naiba! Avem nevoie de ea!

Femeia știa foarte multe lucruri despre camera mașinilor de pe *Improbabil* și, ca atare, nu putea fi înlocuită. Trebuia să-l silească pe Nessus să nu mai folosească taspul și, în paralel, s-o țină o vreme sub observație. La început probabil că avea să fie cumplit de deprimată...

Brusc, mintea lui Louis sesiză ceea ce ochii săi vedeau de o bună bucată de vreme.

Vehiculul se afla dedesubtul platformei de observație, la o distanță de aproximativ șapte metri. În formă de săgeată, cu deschideri înguste pentru hublouri, acesta sălta fără putere în bătaia vânturilor înconjurătoare, prins într-o capcană electromagnetică pe care nimeni nu-și amintise s-o decupleze.

Louis privi o singură dată cu atenție, pentru a fi sigur că ceea ce vedea în spatele ecranelor de vânt era o față. Apoi se năpusti pe trepte, în sus, strigând după Prill. Nu cunoștea cuvintele necesare, dar o apucă de umăr, o împinse în josul scării și-i arătă despre ce era vorba. Ea încuviință din cap, după care alergă să acționeze comenzile capcanei. Săgeata se lipi de marginea platformei. Primul ocupant se târî afară folosindu-și ambele brațe pentru sprijin, deoarece vântul sufla ca un uragan.

Era Teela Brown. Louis nu părea prea surprins.

Al doilea ocupant al vehiculului era un arhetip atât de ostentativ, încât bărbatul izbucni în hohote de râs. Tânăra arboră o expresie distantă, semn că era surprinsă și jignită.

Pătrunseră în Ochiul furtunii. Vântul se năpustea prin puțul scării care ducea la platforma de observație, șuiera pe coridoarele primului etaj și ieșea prin ferestrele sparte de la niveluri superioare.

Încăperile fuseseră invadate de stropi de ploaie.

Teela, însoțitorul ei și echipajul *Improbabilului* se adunaseră în dormitorul lui Louis, pe puntea de comandă. Însoțitorul brunet al Teelei discuta grav cu Prill într-un colț, ceea ce n-o împiedica pe aceasta să-l supravegheze cu un ochi atent atât pe Kzin, cât și fereastra panoramică. Ceilalți o înconjuraseră pe Teela care începuse să-și spună povestea.

Echipamentele poliției distruseseră cea mai mare parte a dispozitivelor scuterului său. Locatorul, intercomunicația, pliul sonic și bucătăria se făcuseră praf într-o clipită.

Teela supraviețuise deoarece pliul sonic avea prin construcție o caracteristică de undă staționară. Ea simțise curentul de aer și acționase imediat retrocâmpul, înainte ca vântul cu viteza de 2 Mach să-i smulgă capul de pe umeri. În câteva secunde coborâse sub viteza maximă admisă pe teritoriul orașului. Capcana fusese pe cale să-i distrugă vehiculul, dar își încetase acțiunea. În momentul în care curentul de aer pătrunsese prin efectul stabilizator creat de pliul sonic, viteza lui era tolerabilă.

Dar Teela era departe de a fi calmă. Trecuse prea aproape de moarte în Ochiul furtunii. Acest al doilea atac survenise prea rapid. În consecință, își condusese scuterul în jos, căutând prin întuneric un loc de aterizare. Găsise o piațetă înconjurată de magazine. Era luminată: ușile ovale ale acestora străluceau în nuanțe de portocaliu. Scuterul aterizase izbindu-se cu putere de sol, dar atunci nu-i păsa de asta. Era jos.

Tocmai descălecase când scuterul se înălțase din nou. Mișcarea o aruncase peste cap. Se ridicase în patru labe, scuturându-și pletele și încercând să-și limpezească mintea. Când privise în sus, scuterul nu mai era decât o mică siluetă în formă de clopot.

Teela începu să plângă.

— Probabil că ai încălcat o interdicție de parcare, își dădu Louis cu părerea.

— Nu-mi păsa ce se întâmplase. Mă simțeam... Fata nu-și găsi cuvintele, dar încercă totuși să-și continue descrierea: Doream să spun

cuiva că m-am pierdut. Dar nu era nimeni în apropiere. Prin urmare, m-am așezat pe una din treptele de piatră și am început să plâng. Am plâns ore întregi. Mi-era frică să plec de acolo pentru că știam că veți veni după mine. Atunci a apărut el.

Teela făcu un semn cu capul către escorta ei, apoi povesti mai departe:

— A fost surprins să mă găsească acolo. M-a întrebat ceva, însă nu l-am înțeles. Dar a încercat să mă liniștească. Am fost fericită că se afla acolo, chiar dacă nu mă putea ajuta în vreun fel.

Louis dădu din cap în tăcere. Teela s-ar fi încrezut în oricine. În mod inevitabil ar fi cerut ajutor primului străin care ar fi trecut pe acolo. Și ar fi fost în perfectă siguranță procedând astfel.

Însoțitorul ei era neobișnuit.

Era un adevărat erou. Puteai spune asta dintr-o privire, fără să-l fi văzut luptându-se cu dragonii. Nu era nevoie decât să te uiți la mușchii lui, la statura lui, la sabia din metal negru... Avea trăsături dure, aducând cu cele ale efigiei din castelul numit Cerul. În plus, i se adresa lui Prill într-un mod extrem de curtenitor, aparent fără a sesiza că aparținea altui sex. Oare se comporta așa pentru că Prill era femeia altui bărbat?

Era proaspăt ras. Sau, mai probabil, era pe jumătate Inginer. Avea părul lung, blond cenușiu și nu prea curat, cu o tăietură nobilă. În jurul taliei purta un fel de fustanelă, confecționată din pielea unui animal.

— Mi-a dat să mănânc, continuă Teela. M-a îngrijit. Patru bărbați au încercat să ne jefuiască ieri și el i-a pus pe fugă doar cu sabia! Dar lucrul cel mai important este că a învățat destul de multă interplanetară în doar câteva zile.

— Serios?

— Are destulă experiență în domeniul limbilor străine.

— Asta a fost cea mai nedreaptă remarcă!

— Poftim?

— Las-o baltă! Continuă!

— E bătrân, Louis. A luat o doză masivă de ceva similar acceleratorului metabolic, cu multă vreme în urmă. Spune că a cumpărat-o de la un vrăjitor rău. Este atât de bătrân, încât bunicii săi își amintesc Prăbușirea Orașelor. Și știi cum își petrece viața? – Zâmbetul ei deveni răutăcios. – ... Este angajat într-un fel de aventură. Cu mult timp în urmă a făcut un jurământ că va merge până la baza Arcadei. Pentru asta se zbate de sute de ani.

— La baza Arcadei?

Tânăra încuviință din cap. Zâmbea, părând că apreciază gluma, dar privirea ei trăda și altceva. Louis mai descifrase iubire în ochii Teelei, dar niciodată tandrețe.

— Și ești mândră de el din cauza asta?! Prostuță mică, nu știi că nu există nici o Arcadă?

— Ba da.

— Și atunci de ce nu-i spui?

— Dacă-i spui tu, am să te urăsc. A irosit prea mult timp căutând-o. Și face numai fapte bune. Cunoaște câteva meșteșuguri simple și le răspândește de-a lungul Inelului în călătoria sa.

— Câtă informație poate purta cu el? Nu pare a fi prea inteligent.

— Nu este.

Din tonul Teelei reieșea asta.

— Dar dacă voi călători cu el, îi voi putea învăța pe băștinași infinit mai multe lucruri.

— Știam că o să vină și asta! murmură Louis, resimțind o durere surdă.

Oare ea știa că-l rănise? Probabil că acum puțin îi păsa de el.

— Am rămas în piață aproape o zi, înainte ca să-mi dau seama că veți veni după scuterul meu, și nu după mine. El mi-a vorbit despre Hal... mă rog, ... despre zeița aceea, despre turnul plutitor și despre vehiculele prinse în capcană. Prin urmare, am mers acolo. Am stat în preajma altarului, așteptând să vă observ scuterele. Apoi clădirea a început să se desfacă în bucăți. După aceea, Căutătorul...

— Căutătorul?

— Ăsta-i numele pe care și l-a ales singur. Când cineva îl întreabă de ce, el îl lămurește că se află în drum spre baza Arcadei și îi poate povesti despre aventurile pe care le-a avut în cale... Înțelegi?

— Mda.

— Așadar, Căutătorul a început să verifice motoarele tuturor vechilor vehicule. Mi-a spus că piloții obișnuiau să-și oprească motoarele atunci când erau prinși de poliție, astfel încât ele să nu se ardă.

Louis, Kzinul și Nessus schimbară între ei priviri ce exprimau uimirea. Jumătate dintre mașinile alea vechi ar fi putut fi încă utilizabile!

— Am găsit un vehicul care funcționa, continuă Teela. Vă urmăream, dar exista riscul să vă pierdem în întuneric. Din fericire, câmpul-capcană ne-a prins pentru depășire de viteză.

— Din fericire, firește! mormăi Louis. Cred că am auzit zgomotul sonic noaptea trecută, dar nu sunt sigur...

Căutătorul se oprise din vorbit. Se sprijinea confortabil cu spatele de zid, privindu-l pe Interlocutor, cu un zâmbet pe jumătate ascuns.

Kzinul îi susținu privirea. Pământeanul avu impresia că amândoi se întrebau ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încins o bătaie strașnică.

Dar Prill își întoarse ochii spre fereastra panoramică și înlemni. Când urletul vântului se mai domoli, începu să tremure.

Poate mai văzuse formațiuni ca Ochiul furtunii. Cratere mici, provocate de asteroizi, rapid reparate, întotdeauna întâmplându-se departe, în altă parte, dar de fiecare dată fotografiate pentru mass-media de pe Lumea Inelară. Întotdeauna un Ochi al furtunii reprezentase un motiv de teamă. Atmosfera respirabilă scurgându-se în spațiul interstelar... Un uragan culcat pe o parte, având la partea sa finală o scurgere similară cu cea a unei băi... Iar dacă ai fi fost prins în curentul de aspirație...

Vântul urla și mai tare.

— Sper că această clădire e suficient de masivă, vorbi Teela cu o nuanță de îngrijorare în glas.

Louis era uimit. Cât de mult se schimbase! Dar Ochiul furtunii o amenințase în mod direct, atunci când...

— Am nevoie de ajutorul tău, îi zise ea. Știi, îl vreau pe Căutător.

— Înțeleg...

— Și el mă vrea pe mine, dar are un ciudat simț al onoarei. Am încercat să-i povestesc despre tine, atunci când l-am silit să urmărească clădirea plutitoare. A devenit foarte neliniștit și a încetat să se mai culce cu mine. Crede că-ți aparțin.

— Asta-i o formă de sclavie?

— Sclavie pentru femei, presupun... O să-i spui că nu ești stăpânul meu, nu-i așa?

Bărbatul simți un nod în gât.

— Am putea economisi multe explicații dacă i te-aș vinde, pur și simplu. Dacă asta e ceea ce vrei...

— Corect. Vreau să călătoresc în jurul Lumii Inelare împreună cu el. Îl iubesc, Louis!

— Desigur. Ați fost făcuți unul pentru celălalt. Era scris să vă întâlniți. Cele o sută de miliarde de cupluri care au simțit exact la fel...

Fata începuse să-l privească cu îndoială.

— Nu cumva ești... sarcastic, Louis?

— În urmă cu o lună, n-ai fi putut deosebi sarcasmul de un tranzistor pe sticlă. Nu, lucrul cel mai ciudat este că nu sunt sarcastic. Cele o sută de miliarde de cupluri nu contează, pentru că ele nu făceau parte din acest experiment nebun al Păpușarilor.

Dintr-o dată, cu toții își concentrară atenția asupra lui. Chiar și Căutătorul îl privi, intrigat de faptul că toți se uitau la Louis. Dar Louis avea ochi doar pentru Teela Brown.

— Ne-am prăbușit pe Lumea Inelară, continuă el cu blândețe, deoarece ea este mediul tău ideal. Aveai nevoie să înveți lucruri pe care nu le-ai putut deprinde pe Pământ sau oriunde în spațiul cunoscut. Poate că există și alte motive. Un accelerator metabolic mai bun, de exemplu, și mai mult spațiu vital. Dar motivul principal pentru care te afli aici este să înveți.

— Să învăț ce?

— Ce este durerea. Frica. Pierderea celorlalți. Ai devenit o altă femeie, de când te afli aici. Cu câtva timp în urmă erai un fel de... abstracție. Ți-ai scrântit vreodată degetul?

— Ce cuvânt ciudat! Nu cred.

— Ți-ai ars vreodată tălpile?

Teela îi aruncă o scurtă privire. Își amintise.

— *Mincinosul* s-a prăbușit pentru ca tu să ajungi aici. Am călătorit câteva sute de mii de kilometri pentru a i te oferi Căutătorului. Scuterul tău te-a adus precis deasupra lui și a intrat în capcana poliției exact în acest punct, deoarece Căutătorul este bărbatul cu care ți-era sortit să fii împreună.

Teela zâmbi la ultima remarcă, dar Louis nu-i întoarse zâmbetul. Continuă:

— Șansa ta impunea să ai timp suficient pentru a-l cunoaște. Din acest motiv Kzinul și cu mine am atârnat cu capul în jos...

— Louis!

— ...deasupra unui gol de treizeci de metri, timp de vreo douăzeci de ore. Dar se putea și mai rău.

— Asta depinde de punctul de vedere, mârâi Kzinul.

Louis îl ignoră și își duse raționamentul și mai departe:

— Mai întâi te-ai îndrăgostit de mine deoarece respectivul sentiment îți oferea un motiv să te alături expediției spre Lumea Inelară. Nu mă mai iubești pentru că nu mai ai nevoie de mine. Ești aici. Și eu m-am îndrăgostit de tine din același motiv, fiindcă norocul Teelei Brown m-a folosit ca pe o marionetă... Dar adevărata marionetă ești tu. Vei dansa agățată de sfori tot restul vieții tale. Numai Finagle știe dacă ești capabilă de liber arbitru. Vei avea destule necazuri încercând să-l folosești...

Teela se albise la față și încremenise. Faptul că nu plângea era doar rezultatul unui exercițiu evident de autocontrol. Înainte n-ar fi fost în stare să se stăpânească.

Căutătorul îngenunche privindu-i pe amândoi și începu să-și plimbe degetul pe tăișul sabiei sale de metal negru. Chiar și pentru mintea lui limitată era clar că Teela suferea. Fără îndoială, individul încă mai credea că ea îi aparținea lui Louis Wu.

Louis se întoarse către Păpușar. Nu fu surprins să vadă că acesta se ghemuise din nou, vârându-și capetele sub burtă și retrăgându-se din fața universului. Bărbatul îl apucă de încheietura piciorului din spate și descoperi că-l putea rostogoli ușor pe spate. Nessus nu cântărea mai mult decât el. Păpușarului nu-i plăcu mișcarea. Încheietura tremură în mâna lui Louis.

— Voi ați provocat toate astea, continuă pământeanul, cu egoismul vostru monstruos! Acest egoism mă preocupă la fel de mult ca și greșeala îngrozitoare pe care ați făcut-o. Cum de este posibil, totuși, să fiți atât de puternici, de decișii, dar și atât de proști? Ai priceput că tot ce s-a întâmplat aici cu noi a fost doar un efect secundar al norocului Teelei Brown?

Mingea care era Nessus se strânse și mai tare. Căutătorul privea fascinat întregul spectacol.

— Acum te poți întoarce în lumea ta ca să le spui celorlalți că modificarea obiceiurilor de înmulțire ale oamenilor constituie o acțiune riscantă. Spune-le că mai multe exemplare tip Teela Brown ar putea face praf legile probabilității. Chiar și legile fizicii nu reprezintă altceva decât probabilități la nivel atomic. Amintește-le că Universul este o jucărie prea complicată ca să încerci să te joci cu ea.

Spune-le toate astea după ce vei ajunge acasă. Până atunci, însă, pune capăt imediat acestui circ! Am nevoie de firul pătratului de umbră, iar tu o să faci rost de el! Aproape că am depășit Ochiul furtunii. Ieși de acolo, Nessus...

Păpușarul se dezdoi și se ridică în picioare.

— Mă faci să mă simt rușinat, Louis... începu el.

— Îndrăznești să-mi spui asta, aici?

Înghițindu-și restul cuvintelor, Nessus se întoarse scurt spre fereastra panoramică și începu să privească furtuna.

CAPITOLUL 23
Gambitul zeilor

Pentru băștinașii care adorau Cerul acum existau două turnuri plutitoare.

Ca și cu ocazia precedentă, piața în care se afla altarul era plin de fețe precum niște păpădii de aur.

— Am sosit în altă zi de sărbătoare! remarcă Louis.

Încercă să-l identifice pe dirijorul ras în cap, dar nu fu în stare. Nessus privea jinduitor spre celălalt turn plutitor. Puntea de comandă a *Improbabilului* era la același nivel cu camera hărților din castel.

— Data trecută n-am avut ocazia să explorez acest loc. Acum nu pot ajunge acolo, se plânse el.

— Putem face o gaură cu echipamentul dezintegrator și să-ți dăm drumul pe o frânghie sau pe o scară, sugeră Kzinul.

— Și să mă scăpați, ca din greșeală...

— Nu-i mai periculos decât lucrurile pe care le-ai făcut tu aici.

— Dar atunci când mi-am asumat anumite riscuri, am făcut-o în scopul de a obține informații. Acum am adunat suficiente date despre Lumea Inelară ce le vor fi folositoare semenilor mei. Dacă-mi risc viața, s-ar putea să nu mă mai întorc acasă cu aceste cunoștințe. Louis, uite firul de care aveai nevoie!

Bărbatul dădu din cap gânditor.

Deasupra unei jumătăți a orașului care era situată pe direcția sensului de rotație era așternut un nor de fum negru. Din felul în care se agăța de peisaj se putea deduce că era dens și greu. Un obelisc plin de ferestre din apropierea centrului străpungea acea masă. Restul rămânea acoperit.

Fără îndoială că era firul pătratelor de umbră. Dar se strânsese într-o cantitate imensă!

— Cum putem transporta așa ceva?

— N-am nici o idee, mormăi Louis. Mai bine haideți să coborâm și să aruncăm o privire...

Își fixaseră clădirea plutitoare în sensul de rotație față de altar. Nessus nu opri motoarele de sustentație, menținând nava improvizată la mică distanță de sol. Platforma de observație de deasupra celulelor închisorii deveni rampa de aterizare a *Improbabilului*. Masa clădirii ar fi sfărâmat-o.

— O să găsim o modalitate de a manevra chestia aia, zise Louis. O mănușă împletită din același tip de fir ar rezolva problema. Sau l-am putea ridica într-o lingură făcută din material de fundație...

— Nu dispunem nici de una, nici de alta, interveni Kzinul. Ar fi mai bine să le cerem ajutor băștinașilor. Ar fi posibil să mai aibă vechi legende, vechi unelte, vechi relicve sfinte. Mai mult, în trei zile poate că au reușit să învețe cum să mânuiască firul.

— Atunci trebuie să vin cu voi! Păpușarul își luă inima în dinți, deși tremura vizibil. Kzinule, gradul tău de stăpânire a limbajului este inadecvat. Trebuie s-o lăsăm pe Halrloprillalar să ridice la nevoie clădirea. Doar dacă... Louis, oare băștinașul iubit al Teelei poate fi convins să se tocmească pentru noi?

Pământeanul simți că i se face greață când auzi vorbindu-se despre Căutător în asemenea termeni. Mușcă:

— Nici măcar Teela nu-l consideră un geniu. Eu personal n-aș avea încredere în el, darămite să-l mai și las să se tocmească în locul nostru...

— Nici eu. Dar spune-mi, chiar ai nevoie de firul ăsta?

— Nu știu. Dacă ideea respectivă nu mi-a fost insuflată de drogurile de vise, atunci avem nevoie de el. Altfel...

— Las-o baltă, Louis! Vin și eu.

— Nu trebuie să ai încredere în puterea mea de judecată...

— Am să merg!

Păpușarul tremura din nou. Cel mai neplăcut lucru în privința vocii lui Nessus era că aceasta putea fi atât de clară, de precisă, încât nu lăsa niciodată să se strecoare urma vreunei emoții.

— Știu că avem nevoie de fir, continuă el. Oare prin ce coincidență firul a ajuns să cadă chiar în drumul nostru? Până acum, toate coincidențele ne conduceau spre Teela Brown. În tot cazul, dacă n-am avea nevoie de fir, acesta nu s-ar afla aici.

Louis se relaxă, dar nu din cauză că argumentația Păpușarului avea sens, ci pentru că ea îi întărea convingerile proprii. În consecință, păstră doar esența acestei senzații de liniștire, fără a-i mai atrage atenția lui Nessus asupra prostiilor pe care le debita.

Coborâră în șir indian pe rampa de observație și ieșiră de sub umbra *Imposibilului*. Louis avea asupra sa laserul de semnalizare. Kzinul ținea strâns arma Slaver și, în timp ce mergea, mușchii i se mișcau aidoma unor fluide pe sub blana lungă de numai câțiva centimetri. Nessus era aparent neînarmat. El prefera taspul și lovitura cu piciorul din spate.

Căutătorul mergea la o anumită distanță de ei, ținându-și pregătită sabia de metal negru. Era gol în întregime, cu excepția fustanelei de piele galbenă. Și mușchii săi jucau la fel ca ai Kzinului.

Teela era neînarmată.

Dacă n-ar fi avut loc târgul din acea dimineață, aceștia doi din urmă ar fi așteptat la bordul *Imposibilului*. Fusese greșeala lui Nessus. Louis îl folosise pe Păpușar ca interpret când se oferise să i-o vândă Căutătorului pe Teela Brown.

Acesta încuviințase sobru și oferise în schimb o capsulă de drog al tinereții, valorând aproape cincizeci de ani de viață.

— Accept! zisese Louis.

Fusese o ofertă valoroasă, deși Louis n-avea nici o intenție să înghită chestia aia. Cu siguranță, drogul nu fusese testat pe cineva care, precum Louis Wu, folosise acceleratoare metabolice în ultimii 170 de ani.

Mai târziu, Nessus îi explicase în interplanetară:

— N-am vrut să-l insult sau să sugerez că o consideri pe Teela ieftină, așa că am ridicat prețul. El este acum proprietarul Teelei, iar tu ai capsula pe care poți s-o analizezi atunci când te vei întoarce pe Pământ. În plus, Căutătorul îți va fi gardă personală, apărându-te împotriva oricărui inamic posibil până în momentul în care vom intra în posesia firului...

— Are de gând să ne protejeze cu acel ridicol cuțit de bucătărie, lung de un metru?

— Asta a fost doar ca să-l flatez, Louis.

Bineînțeles, Teela insistase să-l însoțească. Acum Căutătorul era bărbatul ei și nu putea să-l lase singur, mai ales că mergea să înfrunte pericolele. Louis se întreba dacă nu cumva Păpușarul contase pe asta. Teela era doar talismanul personal al lui Nessus...

Cerul era acoperit – lucru perfect normal, în apropierea Ochiului furtunii. În lumina cenușie a amiezii se îndreptară spre norul negru, înalt de zeci de etaje.

— Nu-l atingeți! îl preveni Louis, amintindu-și de vorbele preotului.

O fată își pierduse câteva degete încercând că apuce o bucată de fir.

Chiar și din apropiere arăta ca un fum negru. Nu puteai privi prin el spre orașul în ruine, în încercarea de a distinge clădirile cu ferestre fagure ale periferiilor și cele câteva turnuri cu acoperiș plat care ar fi putut fi magazine dacă acesta ar fi fost un oraș uman. Se aflau toate acolo, în interiorul norului, de parcă un incendiu ar fi bântuit în apropiere.

Puteai observa firul negru dacă-ți apropiai ochii la câțiva centimetri de el, dar imediat începeai să lăcrimezi și firul dispărea. Era atât de subțire încât părea aproape invizibil. Semăna foarte mult cu monofilamentul Sinclair, iar acesta era *periculos.*

— Încearcă să folosești arma Slaver, îi sugeră Louis Kzinului. Vezi dacă-l poți tăia...

O fâșie de lumini scânteietoare apăru în interiorul norului.

Probabil că fusese o blasfemie. *Luptați cu lumină*? Dar băștinașii plănuiseră pesemne mai demult să-i distrugă pe străini. Când se iviră luminițele de Crăciun, țipete animalice izbucniră din toate direcțiile. Bărbați îmbrăcați în pături din petice colorate ieșiră din clădirile înconjurătoare, urlând și fluturând... săbii și coase?

„Sărmani albinoși!" gândi Louis și se apucă să-și regleze laserul pe fasciculul subțire și putere mare.

Săbiile ușoare și armele laser fuseseră folosite pe toate planetele. Instrucția lui Louis se încheiase de peste un secol, dar războiul pentru care se antrenase nu mai avusese loc.

Numai că regulile erau prea simple ca să fie uitate...

Cu cât mai înceată e rotirea, cu atât mai adâncă e tăietura.

Dar Louis își rotea fasciculul în bucle rapide și largi. Bărbații se dădeau înapoi, ținându-se cu brațele de abdomen, fără ca fețele lor păroase să trădeze vreun sentiment. *Când sunt mulți inamici, rotește repede. Taie cât mai mulți dintre inamici, fă-le răni adânci de câțiva centimetri! Silește-i să-și încetinească mișcările!*

Începu să-i fie milă de ei. Fanaticii ăștia nu se luptau decât cu săbii și coase. N-aveau nici o șansă.

Dar unul dintre ei își aruncă sabia peste brațul cu care Interlocutorul își ținea arma, destul de tare ca să-i facă acestuia o tăietură. Kzinul scăpă dezintegratorul Slaver. Un alt individ se strecură și i-l luă. Fu omorât pe loc, pentru că felina își și repezise spre el mâna neatinsă și-i extrăsese ficatul cu ghearele. Un al treilea apucă arma, apoi se răsuci pe călcâie și o luă la fugă fără a încerca să-și folosească avantajul. Louis nu-l putea lovi cu laserul, deoarece trebuia să-i țină la distanță pe cei care încercau să-l ucidă.

Întotdeauna rotește la nivelul toracelui.

Până în acel moment Louis nu omorâse pe nimeni. Acum, însă, în timp ce inamicul părea să ezite, găsi răgazul necesar să-i omoare pe doi dintre cei care se apropiaseră de el. *Nu lăsa inamicul să se apropie prea mult.*

Cum se descurcau ceilalți?

Interlocutorul ucidea cu labele goale: cea teafără se transformase într-o gheară care sfâșia, cea rănită devenise o măciucă grea. Era posibil ca un vârf de sabie să se înfigă în el în timp ce s-ar fi întins după omul care o ținea în mână. Era înconjurat, dar băștinașii nu-l înghesuiau prea tare. Probabil că în ochii lor reprezenta simbolul morții, o moarte portocalie, înaltă de doi metri și jumătate și cu dinți ascuțiți.

Căutătorul trudea din greu. Trei adversari zăceau lați în fața lui iar alții se dădeau înapoi, în vreme ce sabia se rotea. Era un spadasin priceput și periculos. Băștinașii cunoșteau posibilitățile unei săbii. Teela se afla în spatele său, în siguranță pentru moment, privind îngrijorată ca o adevărată eroină.

Nessus alerga spre *Improbabil* ținându-și un cap aplecat la orizontală, iar pe celălalt ridicat. Cel coborât avea menirea de a culege detalii, cel ridicat îi oferea vederea de ansamblu.

Louis era neatins, spulberându-și inamicii pe măsură ce se apropiau, ajutându-i pe ceilalți coechipieri atunci când avea posibilitatea. Laserul de semnalizare se mișca cu ușurință în mâna sa, o suliță de lumină verde și ucigașă.

Niciodată nu ținti spre o oglindă. Reflexia pe o armură îi putea provoca o rană urâtă unui artist al laserului. În acest loc se pare că adversarii uitaseră această șmecherie.

Un mascul înfășurat într-o pătură verde se repezi spre Louis Wu, urlând, fluturând un ciocan greu, străduindu-se din răsputeri să arate periculos. Pământeanul îi trecu lumina verde a laserului de-a curmezișul pieptului, dar individul continua să se apropie.

Terorizat, Louis se forță să rămână nemișcat și-și menținu fasciculul centrat. Celălalt aruncă ciocanul vizându-i capul și chiar în aceeași clipă o mică zonă de pe îmbrăcămintea lui își schimbă culoarea, se înnegri și apoi se aprinse cu o mică flacără verde. Bărbatul simți fiori reci până în inimă.

O îmbrăcăminte de aceeași culoare cu a sabiei tale luminoase poate fi la fel de periculoasă ca o armură. Slavă lui Finagle că nu erau mai mulți ca ăsta! Louis mută punctul luminos la nivelul gâtului celuilalt...

Un băștinaș blocase calea de retragere a lui Nessus. Probabil avusese mult curaj ca să atace un monstru atât de ciudat. Pământeanul nu avu timp pentru o lovitură clară, dar individul muri oricum, pentru că

Nessus se rotise, lovise cu piciorul din spate, își terminase rotația și-și reluase fuga. Apoi...

Louis văzu întregul tablou. Păpușarul tocmai ajunsese într-o intersecție cu un cap ridicat și altul coborât. În clipa următoare, dintr-o dată, capul ridicat se desprinse și începu să se rostogolească, săltând. Nessus se opri, se răsuci și rămase nemișcat.

Gâtul se termina într-o baltă roșie care pompa un sânge la fel de roșu precum cel al lui Louis.

Păpușarul scoase un sunet tânguitor.

Băștinașii îl prinseseră în capcană cu ajutorul unui fir de pătrat de umbră.

Louis avea două sute de ani. Mai pierduse prieteni și înainte. Continuă să lupte, sabia luminoasă urmărindu-i privirea aproape din reflex. *Bietul Nessus. Dar următorul aș putea fi eu...*

Băștinașii se retrăgeau. Mai mult ca sigur suferiseră pierderi îngrozitoare din punctul lor de vedere. Teela îl privea pe Păpușar cu ochii măriți, mușcându-și buzele. Kzinul și Căutătorul se pregăteau să se îndrepte spre *Improbabil...*

O clipă! Avea piese de rezervă!

Louis alergă spre Păpușar. În momentul în care trecu pe lângă Kzin, acesta îi smulse laserul de semnalizare. Bărbatul se aplecă pentru a evita firul-capcană și se ajută de umăr pentru a-l răsturna pe Nessus pe o parte. De departe, aveai senzația că strania făptură se pregătea să se lanseze într-o goană nebună.

Louis se aplecă peste Păpușar și întinse mâna după centură.

Nu purta centură!

Dar trebuia să aibă una!

Teela îi întinse eșarfa ei.

Louis o apucă, făcu un laț și improviză un garou pentru gâtul retezat. Nessus privise tot timpul ca hipnotizat la tăietură și la sângele care-i pulsa din carotidă. Abia acum își ridică ochiul rămas spre fața lui Louis, apoi ochiul se închise și Păpușarul leșină.

Louis strânse nodul și mai tare. În cele din urmă, eșarfa Teelei reuși să închidă unica arteră, cele două vene majore, laringele, totul.

I-ai pus un garou în jurul gâtului, domnule doctor? Dar hemoragia se oprise.

Bărbatul se opinti și-l ridică în spinare, după care se întoarse și alergă spre turn. Căutătorul fugea în fața sa acoperindu-l, descriind arcuri cu vârful sabiei, de parcă ar fi fost în căutarea unui dușman. Băștinașii înarmați îi priveau de la distanță, dar nu se încumetau să se apropie.

Teela îl urmă pe Louis. Kzinul încheia plutonul scotocind cu lumina strălucitoare a laserului orice ascunzișuri posibile în căutare de inamici. Ajuns la baza rampei se opri, așteptă până când Teela fu în siguranță... apoi Louis prinse cu coada ochiului imaginea sa îndepărtându-se.

De ce făcuse asta?

Nu era timp pentru întrebări. Bărbatul porni în fugă pe trepte. Ajunse pe punte având senzația clară că Păpușarul devenise incredibil de greu. Îl puse jos lângă scuterul încastrat în plastic, cotrobăi după trusa de prim ajutor, apoi îi fixă palpatorul diagnostician în jurul gâtului, dincolo de garou. Trusa de prim ajutor era încă atașată de scuter printr-un fel de cordon ombilical și Louis presupuse că probabil era mult mai complexă decât a sa.

Imediat toate comenzile bucătăriei automate se modificară de la sine. Câteva secunde mai târziu un tub ieși din pupitru și atinse gâtul pacientului, căută o anumită zonă a pielii, făcu o înțepătură și intră înăuntru.

Louis își opri un tremur. Alimentație intravenoasă. Poate că Nessus mai trăia...

Improbabilul se afla deja în aer; decolarea trecuse neobservată. Kzinul era așezat pe prima treaptă de deasupra rampei de aterizare, privind în jos spre castelul numit Cer. Ținea grijuliu ceva în mâini.

— Păpușarul e mort? îl întrebă pe Louis.

— Nu, deși a pierdut o groază de sânge, răspunse bărbatul așezându-se lângă el cu un aer obosit și deprimat... Oare Păpușarii intră în stare de șoc?

— De unde să știu eu? Șocul propriu-zis este un mecanism ciudat. Am avut nevoie de secole de studiu pentru a înțelege de ce voi, oamenii, mureați atât de ușor sub tortură.

În mod clar Kzinul era preocupat de altceva. Totuși, el continuă să-l chestioneze pe pământean:

— A fost din nou norocul Teelei Brown?

— Așa cred.

— De ce? În ce fel rănirea Păpușarului ar fi ajutat-o pe Teela?

— Ar fi trebuit s-o vezi prin ochii mei, răspunse Louis. Era... unilaterală atunci când am cunoscut-o. Ca și cum...

Fraza pe care o folosise îi deșteptase amintiri de mult uitate, așa încât continuă:

— În poveste era vorba de o fată. Eroul avea o vârstă medie, era foarte cinic și o căuta pretutindeni, din cauza legendei care circula despre ea. Iar atunci când a găsit-o, n-a mai fost sigur dacă legendele

erau adevărate. Asta până când ea s-a întors. Atunci el a văzut că fata era goală pe dinăuntru: purta doar masca flexibilă a unei fete. Ea nu putea fi rănită, Kzinule! Asta dorea omul ăla. Toate femeile din viața sa sfârșeau prin a fi rănite, iar el căuta să spulbere acel blestem. În cele din urmă, tipul n-a putut suporta gândul că n-o putea răni și s-a sinucis.

— Nu înțeleg nimic din toate bazaconiile astea, Louis!

— Când a sosit aici, Teela nu era decât masca unei femei. Nu fusese niciodată rănită. Personalitatea ei nu era umană.

— Și ce era rău în asta?

— Deoarece ea fusese proiectată să fie om înainte ca Nessus s-o transforme în altceva. Să-l ia naiba! Vezi ce a făcut? A proiectat un zeu atotputernic așa cum și l-a închipuit el, la modul ideal, și a obținut-o pe Teela Brown. Ea este tot ceea ce și-ar dori un Păpușar să fie. Nu poate fi rănită. Nici măcar nu se poate simți jignită, cu excepția cazului în care acest lucru este tot spre binele ei. Din acest motiv a venit aici. Lumea Inelară este locul potrivit pentru ea, deoarece îi oferă întreaga gamă de experiențe necesare pentru a deveni complet umană. Mă îndoiesc de faptul că Loteriile Drepturilor de Naștere au produs multe exemplare care să-i semene. În cazul ăsta toți ar fi trebuit să beneficieze de același noroc și, ca atare, să se afle la bordul *Mincinosului.* Așadar Teela a fost mai norocoasă decât ei. Și totuși... ar fi posibil să existe mulți ca Teela Brown pe Pământ! Viitorul va arăta cât se poate de ciudat atunci când toți aceștia vor deveni conștienți de puterea lor. Noi, muritorii obișnuiți, vom fi siliți prin forța lucrurilor să ne dăm repede la o parte din calea lor.

— Și ce e cu capul ierbivorului?

— Ea nu poate simți vreun sentiment de compasiune în fața durerii altuia. Poate că avea nevoie să-și vadă rănit un bun prieten. N-ar fi exclus ca norocul ei să nu se fi sinchisit de ceea ce i s-a întâmplat lui Nessus. Știi de unde am făcut rost de garou? Teela a observat de ce anume aveam nevoie și a găsit ceea ce putea fi folosit. Probabil că pentru prima dată în viața ei a reacționat cum trebuie într-o situație de criză.

— Și de ce ar fi trebuit s-o facă ? Norocul ei ar fi protejat-o...

— Niciodată n-ar fi știut că poate reacționa cum trebuie în asemenea situații. Niciodată n-a avut prea multe motive să aibă încredere în sine.

— Pe legea mea dacă înțeleg!

— A-ți cunoaște limitele este o etapă a unui proces de maturizare. Teela nu se putea maturiza, nu putea deveni un adult fără să facă față unei situații de criză.

— Asta trebuie să fie o caracteristică pur umană, zise Kzinul.

Louis îi interpretă remarca ca pe o recunoaștere a unei confuzii totale.

Văzând că tovarășul lui nu intenționa să-i răspundă, Interlocutorul adăugă:

— Mă întreb dacă e bine să parcăm *Improbabilul* mai sus decât turnul căruia băștinașii îi spun Cerul. S-ar putea să considere această acțiune drept o blasfemie. Dar asemenea raționamente sunt inutile atunci când norocul Teelei Brown guvernează evenimentele...

Louis încă nu reușise să vadă obiectul pe care felina îl ținea atât de protector.

— Te-ai întors după cap? Dacă ai făcut-o, ți-ai pierdut vremea. Nu avem cum să-l congelăm.

— Nu, Louis!

Interlocutorul scoase la iveală un obiect de mărimea unui pumn și de forma unui titirez.

— ...Nu-l atinge! S-ar putea să-ți halească niște degete.

— Degete? Oh!

Capătul subțiat în formă de picătură de apă al titirezului se ascuțea, iar vârful acelui ac se prelungea, devenind firul negru care lega pătratele de umbră.

— Știam că băștinașii pot mânui firul de vreme ce au instalat capcana în care a căzut Nessus, explică Interlocutorul. M-am întors să văd cum au procedat.

Au descoperit unul dintre capete. Presupun că la capătul celălalt nu există decât fir simplu, rupt la mijloc în momentul în care l-am agățat cu Mincinosul. Acesta, însă, probabil că a sărit din locașul său de pe un pătrat de umbră. Am fost norocoși că l-am găsit...

— Mi se pare prea frumos... În fine, îl putem târî în urma noastră. Firul n-ar trebui să se agațe de ceva pe care să nu-l poată despica.

— Încotro mergem de aici, Louis?

— Spre tribord. Înapoi la *Mincinos*.

— Ai dreptate! Trebuie să-l instalăm pe Nessus în spitalul automat de pe navă. Și apoi?

— Vom vedea.

Îl părăsi pe Kzin ce păzea mânerul în formă de picătură pentru a aduce ce mai rămăsese din cantitatea de plastic electrorigidizabil. Folosiră o doză dublă ca să fixeze mânerul de un perete și apoi descoperiră că n-aveau cum să treacă un curent prin el. Arma Slaver le-ar fi fost de folos, dar era pierdută. Era o frustrantă situație de urgență.

În cele din urmă Louis descoperi că bateria lanternei sale mai putea asigura suficient curent prin plastic pentru a-l putea rigidiza.

Capătul mânerului care făcea legătura cu firul era îndreptat spre babord.

— Îmi amintesc că puntea de comandă era cu fața spre tribord, zise Kzinul. Dacă nu-i așa, va trebui s-o luăm de la capăt. Firul trebuie să se târască mereu în urma noastră.

— S-ar putea să meargă, răspunse pământeanul.

Nu era sută la sută convins... dar nu se putea pune problema să ia la bord întregul fir. Erau nevoiți să-l lase să se târască în urma lor. Probabil că nu se va agăța de nimic prin care să nu poată trece.

Îi găsiră pe Teela și pe Căutător în camera motoarelor. Acolo se mai afla și Prill, care lucra la dispozitivul de sustentație.

— De aici o luăm în direcții opuse, spuse brusc Teela. Femeia asta zice că poate acosta lângă castelul plutitor. Vom trece printr-o fereastră direct în sala de banchete.

— Și apoi? Veți fi prizonieri, cu excepția cazului în care veți reuși să deblocați comenzile motoarelor de asigurare a sustentației.

— Căutătorul zice că are unele cunoștințe de magie. Sunt sigură că se va descurca.

Louis nu încercă deloc s-o facă să se răzgândească. Era la fel de înspăimântat de ideea de a se așeza în calea Teelei Brown ca și de ideea de a opri o turmă înfuriată doar cu mâinile goale. Nu izbuti să-i adreseze decât o frază banală:

— Dacă vreodată ai greutăți în descifrarea comenzilor, n-ai decât să apeși la întâmplare pe butoane.

— O să-mi amintesc, râse ea, apoi adăugă pe un ton mai sobru: ai grijă de Nessus!

Zece minute mai târziu, Teela și Căutătorul părăseau *Improbabilul* fără alt rămas bun. Louis avea capul plin de cuvinte, dar nu le rosti. Ce i-ar fi putut spune despre propria ei putere? Trebuia să și-o descopere prin încercări, atâta timp cât norocul avea s-o mențină în viață.

În următoarele ore corpul Păpușarului se răci ajungând să semene cu un cadavru. Luminile de pe panoul de prim ajutor rămaseră aprinse, chiar dacă erau la fel de indescifrabile. Probabil că Păpușarul intrase în vreo formă oarecare de hibernare.

În vreme ce *Improbabilul* se mișca spre tribord, firul se târa în urma sa, când mai repede, când mai încet. Clădirile străvechi ale orașului se

prăbușeau despicate de nenumăratele bucle ce se răsuceau în jurul lor. Dar mânerul rămăsese fixat în soclul său de plastic electrorigidizabil.

Orașul turnului plutitor nu dispăru sub linia orizontului. În următoarele câteva zile deveni minuscul, apoi vag, apoi invizibil.

Prill stătea la căpătâiul lui Nessus incapabilă să-l ajute sau să-l părăsească. Suferea în mod evident.

— Trebuie să facem ceva pentru ea, zise în cele din urmă Louis. Este dependentă de tasp și cum chestia asta nu mai funcționează, e în pericol să se ticnească. Dacă nu se va sinucide, atunci cu siguranță că-l va omorî pe Nessus sau mă va omorî pe mine.

— Presupun că nu vrei sfaturi de la mine în problema asta! mârâi Kzinul.

— Nu, cred că nu.

Pentru a ajuta o ființă omenească în suferință, cineva trebuia să se transforme într-un bun ascultător. Louis încercă acest lucru, dar nu cunoștea destul limba, iar Prill nu dorea să vorbească. Bărbatul strângea din dinți atunci când era singur, dar continua să încerce atunci când se afla în preajma ei.

O avea în permanență în fața ochilor. Conștiința lui s-ar fi liniștit dacă ar fi putut sta departe de ea, dar femeia nu părăsea nici un moment puntea de comandă.

Încet, încet, Louis începu să învețe limba Inginerilor și la fel de încet Prill începu să vorbească. Louis încercă să-i povestească despre Nessus și Teela și despre ce înseamnă a te juca de-a zeii...

— Și eu am crezut că sunt un zeu, recunoscu ea. Vorbesc serios! Oare de ce? Nu eu am construit această lume. Inelul e mult mai bătrân decât mine.

Femeia vorbea un dialect simplificat al limbii ei: doar două timpuri, aproape nici un fel de derivări ale cuvintelor, pronunție exagerată.

— Ceilalți ți-au zis așa, îi răspunse Louis.

— Dar eu știam.

— Oricine vrea să fie zeu atotputernic.

Multe ființe tânjesc după putere, fără a dori să-și asume și responsabilitățile pe care ea le implică; Louis Wu nu era însă capabil să exprime acest lucru cu vocabularul redus de care dispunea.

— Apoi a venit el. Două Capete. El avea mașina?

— El avea mașina de tasp.

— Tasp, repetă ea cu grijă. Trebuia să ghicesc asta. Taspul îl făcea zeu. A pierdut taspul, nu mai este zeu. Două Capete a murit?

Pământeanului îi venea greu să formuleze o explicație completă.

— El ar considera că e stupid să fie mort, răspunse el.

— Stupid să se aleagă cu capul tăiat, încheie Prill.

O glumă. Femeia încercase să facă o glumă.

Treptat Prill începu să fie interesată și de alte lucruri: de sex și de lecțiile de limbă, precum și de admirarea peisajului Lumii Inelare. La un moment dat traversară o zonă ocupată de Flori-Oglindă. Ea nu văzuse niciodată vreuna. În ciuda încercărilor disperate ale florilor de a-i incinera, recoltară un boboc de aproape o jumătate de metru și-l replantară pe acoperișul clădirii. După aceea virară mult în direcția sensului de rotație, pentru a evita alte concentrări mai dense de flori.

Când se epuizară rezervele de hrană, Prill își pierdu interesul pentru Păpușar. Louis o declară vindecată.

În următorul sat, Prill și Kzinul încercară să pună în aplicare Gambitul zeilor. Louis aștepta nerăbdător deasupra, nădăjduind că Interlocutorul se va descurca, pregătindu-se sufletește să-și radă părul de pe cap și să i se alăture. Dar valoarea sa ca acolit era nulă. După zile întregi de exerciții, încă avea mari dificultăți cu limba.

Ceilalți se întoarseră cu ofrande. Hrană.

Și în timp ce zilele se transformau în săptămâni, repetară iar și iar acest joc, ajungând să-l perfecționeze. Blana Kzinului crescuse mai bogată, astfel încât acesta devenise din nou un fel de panteră cu blană portocalie, un fel de zeu al războiului. Conform sfatului pe care i-l dăduse pământeanul, continua să-și țină urechile lipite de cap.

Jocul de-a zeul îl transformă destul de mult pe Interlocutor. Într-o noapte, el aduse vorba despre asta:

— Nu mă deranjează să fac pe zeul, Louis! Mă deranjează faptul că interpretez prost.

— Adică?

— Ei pun întrebări. Femeile o întreabă pe Prill și ea le răspunde, dar eu în general nu pot nici să înțeleg problemele, nici să dau soluții... Bărbații ar trebui s-o întrebe tot pe Prill, pentru că eu nu sunt om. Dar ei mă întreabă pe mine. Pe mine, înțelegi! De ce e nevoie să ceară ajutorul unei ființe de o rasă străină pentru a le rezolva problemele?

— Ești un mascul. Un zeu e un fel de simbol, chiar și atunci când e în carne și oase. Tu ești un simbol masculin.

— E ridicol! Nici măcar n-am organe genitale externe, așa cum presupun că ai tu.

— Ești masiv, impresionant și înfricoșător. Asta te transformă automat într-un simbol al virilității. Nu cred că ai putea renunța la acest aspect fără a renunța în întregime și la calitatea ta de zeu.

Deodată răsună o a treia voce:

— Ceea ce ne trebuie este un sistem de transmitere a sunetelor, astfel încât tu să poți răspunde în locul meu la întrebările astea stupide și stânjenitoare.

Prill îi luase din nou prin surprindere. *Improbabilul* fusese odinioară o stație de poliție. Într-una dintre magazii ea găsise un set de instalații de intercomunicație cu baterii care se încărcau de la sursa de energie a clădirii. Când cei trei își isprăviră treaba, două dintre cele șase instalații funcționau din nou.

— Ești mai deșteaptă decât am crezut! îi spuse Louis femeii în aceeași noapte.

Șovăise, dar nu cunoștea destul limba pentru a se arăta plin de tact.

— Mult mai deșteaptă decât s-ar fi cuvenit să fie metresa unei nave, adăugă el înghițind în sec.

— Ești un copil prostuț! râse Prill. Tu singur mi-ai spus că navele voastre sunt mult mai rapide în comparație cu ale noastre.

— Așa e, confirmă bărbatul. Se mișcă mai repede decât lumina.

— Cred că-mi îndrugi o minciună gogonată! Teoriile noastre spun că așa ceva e imposibil.

— Poate că noi avem alte teorii.

Femeia păru descumpănită. Louis învățase să-i citească tresăririle involuntare ale mușchilor corpului, care spuneau mai multe decât aproape imobila sa față.

— La bordul unei nave plictiseala poate deveni periculoasă, mai ales atunci când nava face călătorii între două planete ce durează câțiva ani, îl lămuri ea. Mijloacele de relaxare trebuie să fie multe și variate. Pentru a fi curtezana unei nave e nevoie să posezi cunoștințe de psihologie și de medicină, la care trebuie să se adauge experiența relației cu mai mulți bărbați și, în plus, să ai o rară abilitate în conversație. Noi, curtezanele, suntem obligate să cunoaștem câte ceva din funcționarea navei, așa încât să nu producem accidente involuntare. Trebuie să fim sănătoase. Prin prevederile ghildei noastre trebuie să știm să cântăm la un instrument.

Louis înghiți în sec. Prill chicoti și începu să-l atingă ici și colo.

Sistemul de intercomunicații funcționa perfect, în ciuda faptului că avea căști proiectate pentru niște urechi de om, și nu de Kzin. Louis se obișnui să gândească rapid, acționând ca piticul din spatele mașinăriei unui zeu al războiului. Atunci când făcea greșeli își spunea că, totuși, *Improbabilul* era mai rapid decât cel mai rapid mijloc de transmitere a veștilor de pe Lumea Inelară. Fiecare contact reprezenta un prim contact.

Mai trecură câteva luni.

Solul începea să se ridice încet, devenind sterp. Pumnul-lui-Dumnezeu deveni vizibil, mărindu-se cu fiecare zi. Obișnuința pusese stăpânire pe modul de a gândi al lui Louis. De aceea, avu nevoie de ceva timp până să-și dea seama de ceea ce se întâmpla.

Și într-o zi, la amiază, o căută pe Prill.

—Ar trebui să-ți aduc la cunoștință câteva lucruri, îi zise el. Ai auzit de curent indus? Cum femeia făcuse ochii mari, bărbatul îi explică despre ce era vorba, apoi continuă: Curenții foarte mici pot acționa asupra unui creier pentru a produce direct senzații de plăcere sau de durere. Așa lucrează un tasp.

Explicațiile îi luaseră aproape douăzeci de minute.

— Știam că Două Capete are o mașină, răspunse în cele din urmă Prill. De ce era nevoie acum să mi-o descrii?

— Pentru că părăsim zonele civilizate. N-o să mai găsim multe sate sau chiar surse de hrană, până vom ajunge la nava noastră. Am vrut să știi totul despre tasp, înainte de a lua o decizie.

— Decizie în legătură cu ce?

— Vrei să te lăsăm în primul sat? Sau ți-ar plăcea să mergi cu noi până la *Mincinos* după care vei fi liberă să pleci înapoi cu *Improbabilul?*

— Există și pentru mine spațiu la bordul navei voastre... spuse ea cu siguranță în glas.

— Desigur, dar... se bâlbâi bărbatul.

— M-am săturat de sălbatici! Vreau să mă întorc la civilizație.

— S-ar putea să ți se pară greu să ne înveți obiceiurile. De exemplu, toți au păr pe cap, ca mine. – Părul lui Louis crescuse lung și des. Își tăiase coada. – ...O să ai nevoie de o perucă...

Prill se strâmbă.

— Am să mă acomodez, chicoti ea, apoi izbucni brusc în râs. Ai fi în stare să faci tot drumul singur, fără mine? Monstrul ăla cu blană mare și portocalie nu poate fi un substitut pentru o femeie.

— Ăsta e un argument care funcționează în orice situație...

— Eu pot să vă fiu de mare folos, Louis. Cei din neamul tău cunosc prea puține lucruri despre sex...

De astă dată, Louis dădu dovadă de prudență și se feri să comenteze respectiva declarație.

CAPITOLUL 24

Pumnul-lui-Dumnezeu

Peisajul deveni sterp și aerul se rarefie. Pumnul-lui-Dumnezeu părea că fuge din fața lor. Fructele se terminaseră, iar rezerva de carne se împuțina și ea. Se aflau deasupra pantei care urca până în vârful muntelui, un deșert pe care Louis îl estimase odată ca având o suprafață mai mare decât a Pământului.

Vântul șuiera în jurul muchiilor *Improbabilului*. Acum înaintau pe direcția contrară sensului de rotație față de muntele uriaș. Arcada strălucea albastră, conturată cu claritate, iar stelele semănau cu niște puncte intens strălucitoare.

Interlocutorul privi în sus prin marea fereastră panoramică.

— Louis, poți localiza de aici nucleul galactic?

— De ce? Doar știm foarte bine unde ne aflăm!

— Fă-o, oricum!

În cele câteva luni petrecute sub acest cer Louis încercase să identifice câteva stele, ghicise alte câteva constelații distorsionate.

— Cred că se află într-acolo. În spatele Arcadei.

— Exact. Nucleul galactic e situat în planul Lumii Inelare.

— Am spus asta.

— Amintește-ți atunci că materialul de fundație oprește neutrinii, Louis. Poate că va face la fel și cu alte particule subatomice.

Kzinul se străduia să ajungă la o concluzie.

— ...Ai dreptate! Lumea Inelară este imună la explozia Nucleului! Când ți-ai dat seama de asta?

— Abia acum. Am identificat Nucleul cu puțin timp în urmă.

— Ar trebui, totuși, să se facă simțite unele influențe. Radiații puternice în apropierea Zidurilor de Margine.

— Dar norocul Teelei Brown o va plasa cu siguranță departe de ele atunci când va ajunge aici frontul de undă.

— Adică peste douăzeci de mii de ani...?! exclamă siderat Louis. Pe surâsul lui Finagle! Cum poate gândi cineva în asemenea termeni?

— Boala și moartea au fost întotdeauna simptome ale neșansei, Louis. După presupunerile noastre, Teela Brown va trăi veșnic!

— Dar... ai dreptate. Ea nu gândește în asemenea termeni. Este norocul ei, cel care ne-a jucat pe degete, așa cum un păpușar mânuiește marionetele sale...

Se împlineau două luni de când Nessus devenise un cadavru la temperatura camerei. Nu intrase în descompunere. Luminițele de pe trusa sa de prim ajutor rămâneseră aprinse și uneori se schimbaseră. Ele reprezentau unicul semn al vieții.

Louis îl privea cu intensitate – două gânduri se corelaseră în mintea lui.

— Păpușar! șopti el.

— Poftim, Louis?

— Tocmai mă întrebam dacă nu cumva Păpușarii au ajuns să fie numiți astfel din cauză că au obiceiul să se joace de-a zeii cu speciile din jurul lor. I-au tratat pe oameni și pe Kzini ca pe niște păpuși, asta nu se poate nega...

— Dar norocul Teelei a făcut și din Nessus o păpușă.

— Cu toții ne-am jucat de-a zeii la diferite nivele. – Louis făcu un semn din cap către Prill, care abia dacă pricepea un cuvânt din trei. – Prill, tu și cu mine. Cum ți s-a părut, Kzinule? Ai fost un zeu bun sau rău?

— Nu știu. Specia în cauză nu era a mea, deși i-am studiat temeinic pe oameni. Amintește-ți că am oprit declanșarea unui război, cam acum trei săptămâni...

— Mda! A fost ideea mea.

— Desigur.

— Acum va trebui să intri din nou în pielea zeului. De data asta, pentru Kzini.

— Nu înțeleg.

— Nessus și ceilalți Păpușari s-au jucat de-a încrucișarea dirijată atât în cazul oamenilor, cât și în cel al Kzinilor. Au condus în mod deliberat evoluția astfel încât selecția naturală să favorizeze apariția unui Kzin pașnic. Corect?

— Corect.

— Ce s-ar întâmpla dacă Patriarhia ar afla asta?

— Ar izbucni războiul. O puternică flotă Kzinti ar ataca lumile Păpușarilor după un zbor de doi ani-lumină. Poate că umanitatea ni se va alătura. Cu siguranță că și pe voi v-a insultat la fel de mult.

— Desigur. Și apoi?

— Apoi ierbivorii mi-ar extermina specia până la ultimul pisoiaș. Louis, n-am de gând să povestesc nimănui o iotă despre momelile stelare sau despre planurile de încrucișare ale Păpușarilor!

— De acord.

— Asta voiai să spui prin a intra din nou în pielea zeului pentru propria mea specie?

— Asta și încă ceva. E vorba de *Marele Șlem*. Tot mai vrei să-l furi?

— Poate.

— N-o poți face. Dar să presupunem că ai reușit. Ce ar urma?

— Atunci Patriarhia ar dispune de propulsorul cuantic de ordinul doi.

— Și?

Prill începea să devină conștientă de faptul că se întâmpla ceva crucial. Lăsa impresia că era gata să intervină în cazul unei încăierări.

— Curând, am avea nave capabile să străbată un an-lumină într-un minut și un sfert. Am domina spațiul cunoscut și am înrobi fiecare specie din raza noastră de acțiune.

— Și apoi?

— Atâta tot. La asta se limitează ambițiile noastre.

— Te înșeli. Vă veți continua cuceririle. Cu ajutorul unui propulsor atât de bun vă veți răspândi în toate direcțiile, devenind din ce în ce mai rarefiați, preluând fiecare planetă pe care o descoperiți. Veți cuceri mai mult decât ați putea controla... și în acest spațiu extins veți găsi ceva cu adevărat periculos. Flota Păpușarilor. Altă Lume Inelară, dar în culmea puterii sale. O altă rasă Slaver care tocmai își începe expansiunea. Multiclești cu mâini, Grogi cu picioare, Kdaltino cu arme...

— Înfricoșător.

— Ai văzut Lumea Inelară. Ai văzut lumile Păpușarilor. Nu mă îndoiesc că există mai multe de felul ăsta în spațiul în care ați putea ajunge cu un asemenea propulsor.

Kzinul rămase tăcut preț de câteva clipe.

— Ia-o încetișor, adăugă Louis. Gândește-te bine la toate implicațiile. Oricum, n-ai putea fura *Marele Șlem*. Dacă ai încerca, ne-ai ucide pe toți.

În ziua următoare *Improbabilul* traversă o bandă îngustă și dreaptă, provocată de impactul cu un meteorit. Virară în direcția contrară sensului de rotație, drept spre Pumnul-lui-Dumnezeu.

Muntele devenise imens, fără a se apropia prea mult. Era mai mare decât orice asteroid. Aproximativ conic, avea aspectul unui gargui cu

vârful acoperit de zăpadă crescut până la dimensiuni de coșmar. Coșmarul continua, pentru că Pumnul-lui-Dumnezeu continua să se înalțe.

— Nu înțeleg, zise Prill, părând supărată și nedumerită. Această formațiune îmi este necunoscută. De ce a fost construită? La Margine există munți la fel de înalți, decorativi, dar și folositori, pentru că mențin aerul înăuntru.

— Asta am presupus și eu, zise Louis Wu.

În aceeași zi observară o mică sticlă pe fundul defileului pe care-l urmaseră.

Mincinosul arăta la fel cum îl lăsaseră: partea din spate se odihnea pe o suprafață fără frecare. În gând, Louis amână sărbătorirea. Încă nu ajunseseră acasă.

În cele din urmă, Prill se văzu nevoită să manevreze *Improbabilul* de asemenea manieră, încât Louis să se poată urca la bordul celeilalte nave de pe rampa de aterizare. Bărbatul descoperi comenzile care deschideau ambele trape ale sasului în același timp. Totuși, aerul șuieră în jurul lor pe durata transportului corpului Păpușarului. Nu puteau reduce presiunea cabinei fără Nessus, iar acesta, după toate aparențele, era mort.

Îl puseră, oricum, în interiorul „spitalului". Acesta era un sicriu în formă de Păpușar, chiar pe măsura lui Nessus. Chirurgii Păpușari și ceilalți Ingineri îl construiseră astfel încât să poată asigura tratamentul în orice situație imaginabilă. Se gândiseră oare și la decapitare?

Se gândiseră. Înăuntru se găseau alte două capete, și încă două cu gâturile atașate, precum și numeroase alte organe și părți ale corpului ce ar fi fost de ajuns pentru a construi câțiva Păpușari. Probabil crescuseră din celule prelevate de la Nessus însuși, deoarece figurile capetelor erau familiare.

Prill se urcă și ea la bord și ateriză în cap. Rareori avusese ocazia Louis să vadă o ființă atât de uluită. Niciodată nu-i trecuse prin cap să-i povestească despre gravitația indusă. Când îl privi, fața femeii nu exprima nimic, dar atitudinea ei...

În acea tăcere copleșitoare, Louis Wu se trezi deodată țipând ca un nebun:

— Cafea! Apă caldă!

Bărbatul dădu buzna în cabina pe care o împărțise cu Teela Brown. O clipă mai târziu, scoase capul pe ușă și strigă:

— Prill!

Prill intră după el.

Din prima clipă ea detestă cafeaua. Era de părere că Louis trebuia să fie nebun ca să înghită amestecul acela amar și nu se sfii să-i spună acest lucru.

Însă dușul se dovedi un lux de mult pierdut și mult regretat; fu nevoie ca Louis să-i explice comenzile.

Se arătă înnebunită după discurile de dormit.

Kzinul își celebra întoarcerea în felul său propriu. Louis nu cunoștea prea multe despre cabina acestuia. Nu știa decât că Interlocutorul mânca ca un nebun.

— Carne! exultă felina. Nu mi-a plăcut niciodată să mănânc carnea unui animal ucis de mult.

— Chestia aia pe care o mănânci acum este reconstituită.

— Bineînțeles, dar are gust de animal proaspăt ucis.

În noaptea aceea Prill se retrase într-o cușetă din camera de recreere. Aprecia discurile de dormit, dar nu pentru somn. În schimb, Louis Wu dormi în imponderabilitate pentru prima dată după trei luni.

Dormi neîntors timp de zece ore și se sculă flămând ca un tigru. O jumătate din discul soarelui ardea la picioarele sale.

Întorcându-se la bordul *Improbabilului*, folosi laserul de semnalizare pentru a elibera mânerul de la capătul firului pătratului de umbră. După ce-l detașă, acesta încă mai avea lipit pe el puțin plastic electro-rigidizabil.

Nu încercă să-l aducă la bordul *Mincinosului*. Firul negru era prea periculos, iar materialul de fundație mult prea alunecos. Preferă să se deplaseze în patru labe pe suprafața fără fricțiune, trăgând mânerul după el.

Îl descoperi pe Interlocutor privindu-l tăcut din sas.

Louis se cățără pe scara lui Prill, îl împinse pe Kzin și se duse la pupa. Interlocutorul continua să-l privească.

Cel mai îndepărtat punct din partea din spate a epavei *Mincinosului* era un canal de mărimea coapsei unui om, care pe vremuri asigurase legătura cu echipamentele de pe aripa navei, atunci când aceasta avea o aripă. Acum el era astupat de o trapă metalică. Louis deschise trapa și împinse mânerul prin canal, până ce ieși pe cealaltă parte.

Se înapoie la prova. Din loc în loc, verifica poziția firului folosind o bucată de cremă Jinxiană, obținută de la bucătăria automată. După aceea îi marcă poziția cu vopsea galbenă strălucitoare. Când termină, traseul firului virtual invizibil era marcat cu o linie galbenă punctată ce străbătea nava.

Atunci când firul avea să se întindă, cu siguranță că avea să traverseze unele părți interne ale navei. Vopseaua galbenă îi permitea lui Louis să-și facă o idee asupra traiectoriei pe care urma s-o ia firul și să se asigure că nu vor fi afectate părțile sistemului de asigurare a condițiilor de viață. Dar vopseaua mai avea o menire – îi avertiza să se țină la distanță de fir, în caz contrar existând riscul de a-și pierde niscaiva degete.

Bărbatul părăsi sasul și așteptă ca Interlocutorul să-l urmeze. După aceea, închise trapa superioară. În acel moment Kzinul întrebă:

— De asta ne-am întors aici?

— Te lămuresc într-o clipă.

Louis se deplasă spre pupa navei, de-a lungul carcasei Produs General, apucă mânerul firului cu ambele mâini și-l trase ușor. Firul ținu.

Repetă mișcarea, acum folosindu-și toată puterea. Firul nu alunecă. Trapa sasului îl ținea fix.

— N-avem cum să-l supunem unui test mai puternic. Nu eram sigur că ușa trapei se va închide etanș. Nu eram sigur că firul nu va trece printr-o carcasă Produs General. Nici acum nu sunt prea sigur, dar de asta am venit aici.

— Acum ce vom face?

— Vom deschide trapa sasului.

Executară operația.

— ...Vom lăsa firul să alunece liber în timp ce-l vom duce înapoi la bordul *Improbabilului*, fixând acolo mânerul.

Executară și cea de-a doua operație.

Firul care legase pătratele de umbră era întins spre tribord. Se târâse în urma lor pe un traseu de mii de kilometri, deoarece nu exista vreo posibilitate de a-l lua la bord. Poate că celălalt capăt se mai afla încă în ghemul din Orașul-De-Sub-Cer, un nor de fum care ar fi trebuit să conțină milioane de kilometri de astfel de material.

Acum un capăt al său intra prin sasul dublu al *Mincinosului*, înconjura prin interior fuselajul, ieșea prin canalul de acces spre aripă și se întorcea în bulgărele de plastic electrorigidizabil de sub clădirea plutitoare.

— Până acum e bine, zise Louis. Acum am nevoie de Prill. Nu, la naiba! Am uitat. Ea n-are costum etanș.

— Costum etanș? se miră Kzinul.

— O să ducem *Improbabilul* până pe vârful muntelui. Clădirea nu este etanșă. O să avem nevoie de costume etanșe și Prill n-are așa ceva. Va trebui s-o lăsăm aici.

— Un aeroscuter n-are destulă putere ca să tragă *Mincinosul* pe panta asta până pe vârful muntelui! În plus, motorul este încărcat cu masa suplimentară a clădirii plutitoare.

— Nu, nu, nu! Nu vreau să trag *Mincinosul*. Nu intenționez decât să întind firul. Acesta ar trebui să alunece liber prin corpul navei, până când i-aș da ordin lui Prill să închidă sasul.

Kzinul reflectă o vreme, apoi dădu din cap.

— Ar putea funcționa. Dacă scuterul Păpușarului n-are suficientă forță, nu ne rămâne decât să tăiem alte bucăți din clădire, ca s-o facem mai ușoară. Dar de ce? Ce te aștepți să găsești în vârf?

— Ți-aș putea spune într-un singur cuvânt, dar ai zice că sunt nebun. Dacă mă înșel, îți jur că nu vei afla niciodată!

Și gândi: „Va trebui să-i spun lui Prill ce să facă, apoi să umplu canalul de acces la aripă al *Mincinosului* cu plastic. Asta nu va opri firul să alunece, dar va face nava aproape etanșă."

Improbabilul nu era o navă spațială. Forța ei ascensională era de natură electromagnetică, acționând asupra fundației Inelului. Iar fundația Inelului se ridica odată cu Pumnul-lui-Dumnezeu, pentru că acesta era gol pe dinăuntru. Evident că *Improbabilul* urma să aibă tendința de a se înclina, de a aluneca înapoi, împotrivindu-se acțiunii scuterului Păpușarului.

Pentru această problemă Kzinul găsise o rezolvare.

Se îmbrăcaseră în costume etanșe încă înainte de a începe propriu-zis călătoria. Louis sugea o supă dintr-un tub și-și aduse aminte de gustul cărnii fripte la raza unui laser de iluminare. Interlocutorul sugea sânge reconstituit și se gândea la propriile sale fantome.

Cu siguranță că nu vor mai avea nevoie de bucătărie, așa că decupară respectiva bucată din clădire, apoi instalația de aer condiționat și echipamentele de supraveghere. Generatoarele care le distruseseră scuterele o luară pe același drum numai după ce verificară cu atenție dacă erau separate de motoarele de sustentație. Decupară și pereții, păstrând totuși câțiva pentru umbră, deoarece căldura devenise o problemă în lumina directă a soarelui.

Din zi în zi se apropiau tot mai mult de craterul din vârful Pumnului-lui-Dumnezeu, un crater care în mod sigur înghițise mulți asteroizi. Buza acestuia n-avea aspectul specific unui crater de impact, de genul celor pe care le văzuse Louis până acum. Coloane aducând cu niște vârfuri de săgeți din obsidian formau în jurul lui un fel de inel dințat. Vârfuri de săgeți, ele însele de mărimea unor munți... Exista o deschidere între două asemenea vârfuri... ar fi fost posibil să se strecoare pe acolo...

— Presupun că vrei să intri în crater, zise Kzinul.

— Corect.

— În cazul ăsta e bine că ai remarcat trecătoarea. Panta de deasupra e prea abruptă pentru motorul nostru. O să ajungem acolo în curând.

Interlocutorul conducea nava improvizată modificând puterea motorului scuterului lui Nessus. Fusese nevoie de asta deoarece decupaseră și mecanismul de stabilizare într-o încercare finală de a reduce greutatea clădirii. Louis ajunsese să se obișnuiască cu aspectul ciudat al Kzinului: cele cinci baloane transparente concentrice ale costumului său etanș, casca semănând cu un glob de sticlă, prevăzută cu o mulțime de comenzi pentru limbă care-i ascundea pe jumătate fața, rucsacul enorm.

— Răspunde, Prill! vorbi el în intercomunicație. Răspunde, Halrloprillalar! Ești acolo?

— Da.

— Fii gata! Ajungem în douăzeci de minute!

— Bine. A durat destul.

Arcada părea că arde deasupra lor. Ajunși la 1600 km deasupra Inelului, puteau vedea cum Arcada se transforma treptat în Zidurile de Margine și peisajul plat dintre ele. Se simțeau ca primii oameni ce zburaseră în spațiu în urmă cu o mie de ani, care, privind în jos, constataseră cu uimire că vedeau un Pământ ce – pe Iehova și ciocanul său puternic! – era într-adevăr rotund.

— N-aveam de unde să știm, murmură pământeanul.

Kzinul își ridică privirea spre el, dar Louis nu-i luă în seamă căutătura urâtă.

— Ne-ar fi scutit de atâtea necazuri! Am fi putut să ne întoarcem imediat ce am descoperit firul. La naiba, am fi putut trage *Mîncinosul* până pe vârful muntelui cu scuterele noastre! Dar atunci Teela nu l-ar mai fi întâlnit pe Căutător.

— Iarăși norocul Teelei Brown?

— Firește! – Bărbatul își scutură capul. – Presupun că am gândit cu voce tare...

— Am auzit tot.

— Ar fi trebuit s-o știm...

Deschiderea dintre cele două vârfuri era acum foarte aproape. Louis simțea nevoia să vorbească.

— Inginerii n-ar fi construit niciodată un munte atât de uriaș *tocmai* aici. Existau deja peste un miliard și jumătate de kilometri de munți înalți de peste 1500 km, dacă socotești ambele Ziduri de Margine.

— Dar Pumnul-lui-Dumnezeu e real, Louis!

— Nu, nu, nu. E doar o coajă. Privește în jos, ce vezi?

— Material de fundație.

— Prima dată când l-am văzut am crezut că e o gheață murdară. Zăpadă murdară în vacuum deplin! Să lăsăm însă acest aspect. Îți amintești de noaptea în care ai studiat acea gigantică hartă a Lumii Inelare? N-ai putut găsi Pumnul-lui-Dumnezeu. De ce?

Kzinul nu răspunse.

— Pentru că nu era acolo atunci când a fost făcută harta, continuă bărbatul. Prill, mă auzi?

— Sunt aici. Unde aș fi putut să plec?

— În regulă. Închide trapele sasului. Repet, închide ușile sasului *acum*. Vezi să nu te tai în fir.

— Ai mei au inventat acest fir, Louis!

Vocea lui Prill era înecată în zgomot de fond. Urmă un minut de tăcere, apoi:

— Ambele trape sunt închise.

Improbabilul trecea printre cei doi colți ai muntelui. În mod normal, Louis ar fi trebuit să fie și mai încordat, deoarece subconștientul lui se așteptase să găsească un fel de canion printre aceste vârfuri.

— Louis, ce crezi că vei găsi în craterul Pumnului-lui-Dumnezeu?

— Stele.

Kzinul era și el încordat.

— Nu-ți bate joc de mine, în numele...

Și, dintr-odată, se treziră dincolo. Nu exista nici o trecătoare. Nu era decât coaja spartă a fundației Inelului, subțiată de forțe teribile, iar în vârful ei craterul scobit în Pumnul-lui-Dumnezeu.

Se prăbușeau. Iar craterul era plin de stele.

Louis Wu avea o imaginație extraordinară. În mintea sa succesiunea evenimentelor era perfect clară.

Vedea sistemul Lumii Inelare – steril, golit de marile colectoare, conținând doar o stea din categoria G2, un lanț de pătrate de umbră și Inelul.

Văzu apoi un corp străin trecând aproape, prea aproape. Îi urmări căderea hiperbolică din spațiul interstelar și-i observă traiectoria întreruptă în imediata vecinătate a părții exterioare a Lumii Inelare. În viziunea sa acest corp avea dimensiunile Lunii.

În primele secunde trebuia să fi fost alcătuit doar din plasmă ionizată. Un meteorit se poate răci prin ablațiune, prin evaporarea straturilor sale exterioare. Dar aici vaporii nu se puteau extinde; de aceea și corpul își croise drum cu forța printr-un buzunar deformat din fundația Inelului.

Peisajul se ridicase concomitent, iar ecologia sa grijuliu planificată și sistemul de precipitații se făcuseră zob, afectând o regiune mai mare decât suprafața Pământului. Tot acest deșert... și Pumnul-lui-Dumnezeu însuși, ridicat la peste 1500 km, înainte ca incredibila elasticitate a materialului de fundație să cedeze și bila de foc să treacă prin el.

Pumnul-lui-Dumnezeu? Da, la naiba! Privindu-l dintr-o celulă a unei închisori de pe Lumea Inelară, Louis Wu își imaginase evenimentul în mintea sa cu extremă claritate. Trebuia să fi fost vizibil de la ambele Ziduri de Margine: o bilă infernală de foc de mărimea Lunii trecând prin fundație aidoma pumnului unui om puternic printr-o cutie de carton.

Băștinașii puteau fi recunoscători că fundația se deformase atât de mult. Gaura era suficient de mare pentru a permite scurgerea întregului aer din interiorul Lumii Inelare. Se afla, însă, cu 1500 km prea sus.

Craterul era plin de stele.

Și nu mai era gravitație, nu mai exista nimic care să ajute acțiunea motoarelor de sustentație. Louis nu se gândise chiar atât de departe.

— Apucă-te de ceva, urlă el, și ține-te bine! Dacă ieși prin fereastră, n-am cum să te mai salvez.

— Evident că nu, răspunse Kzinul.

Interlocutorul se încolăcise în jurul unei bare metalice. Louis găsi o alta.

— Nu-i așa că am avut dreptate? Stele...

— Da, Louis, dar cum ai știut?

Acum se simțea puțină gravitație, o ușoară împingere a *Improbabilului*. Scheletul de clădire se răsucise atât de mult încât fereastra panoramică ajunsese să lumineze în sus.

— Ține! zise mândru Louis, întinzându-se pentru a apuca partea potrivită a barei. E din ce în ce mai bine. Sper că Prill s-a legat de ceva, va avea o călătorie foarte zdruncinată. Până în vârful muntelui, agățată la capătul a 15 mii de kilometri de fir de pătrate de umbră. Până pe marginea craterului, apoi...

Priviră partea exterioară a acestei lumi stranii. O suprafață sculptată și aproape infinită. În mijloc, o perforație meteorică conică, extraordinară, strălucind în adâncuri. În vreme ce *Improbabilul* oscila ca o bilă de plumb sub Inel, soarele străluci o clipă în fundul craterului.

— ...În jos și afară. În acel moment noi vom fi legați de *Mincinos*, iar acesta se va afla pe drumul spre spațiul liber cu o viteză de 1200 km/secundă. E destulă vreme pentru ca firul să ne aducă alături, iar dacă acest lucru nu se întâmplă, avem propulsorul din scuterul lui Nessus...

— Mă întrebi cum am știut? Ți-am spus asta. Nu ți-am vorbit despre relief?

— Nu.

— Acesta a constituit dovada hotărâtoare. Toate zonele dezgolite până la materialul de fundație și prăbușirea civilizației petrecută cu doar 1500 de ani în urmă! Asta s-a întâmplat fiindcă cele două perforații meteorice au perturbat sistemul de curenți atmosferici. Nu ți-ai dat seama că cea mai mare parte a călătoriei noastre s-a desfășurat între aceste două perforații?

— Un raționament extrem de indirect, Louis.

— Dar a funcționat.

— Ai dreptate! Și astfel voi trăi suficient ca să mai admir un asfințit de soare, murmură Kzinul.

Louis simți un fel de șoc electric.

— Și tu obișnuiești să faci asta? bâigui el.

— Da. Uneori privesc asfinșiturile. Hai să vorbim însă despre *Marele Șlem*.

— ...Ce-ai zis?

— Dacă aș reuși să fur de la tine *Marele Șlem*, specia mea ar domina spațiul cunoscut, până când altă specie mai puternică ar interfera cu sfera noastră de influență. Am uita tot ce am învățat atât de greu despre cooperarea cu speciile străine.

— Adevărat, răspunse Louis din întuneric.

Tracțiunea realizată de fir era acum continuă. *Mincinosul* probabil că era pe drum urcând pantele de 10 grade ale muntelui.

— Ar fi fost posibil să nu ajungem atât de departe, de vreme ce norocul mai multor indivizi ca Teela Brown protejează Pământul, continuă Interlocutorul. Și totuși onoarea mă împinge să fac această încercare. Cum aș putea să îndepărtez specia căreia îi aparțin de onorabila cale a războiului? Zeii mei m-ar repudia.

— Te-am prevenit în legătură cu joaca de-a zeii! Lasă răni...

— Din fericire, nu se pune problema. Mi-ai spus că aș distruge *Marele Șlem* dacă aș încerca să-l fur. Riscul e prea mare. Încă mai avem nevoie de hiperpropulsorul Păpușarilor pentru a scăpa de frontul de undă al exploziei Nucleului.

— Destul de adevărat, conveni Louis. Dar dacă aș fi mințit ?

— N-aș spera să pot depăși o ființă cu inteligența ta.

Soarele străluci din nou în craterul giganticului munte.

— Gândește-te, totuși, cât de puțin am călătorit, vorbi din nou pământeanul. Am parcurs 240 de mii de kilometri în cinci zile, iar la înapoiere am făcut aceeași distanță în două luni. O șeptime din cel mai

scurt drum de-a curmezișul Lumii Inelare! Iar Teela și Căutătorul vor să-i dea ocol!

— Nu-s în toate mințile...

— Nici n-am văzut Zidul de Margine. În schimb, ei or să-l vadă. Mă întreb câte alte lucruri am ratat? Dacă navele Lumii Inelare au ajuns până pe Pământ, poate că au luat la bord și unele exemplare de balene, înainte ca noi să le exterminăm. Nici până la ocean n-am ajuns... Gândește-te la oamenii pe care-i vor întâlni... O cultură poate apuca pe căi nebănuite de evoluție. Și tot acest spațiu... Lumea Inelară e atât de mare...

— Nu ne putem întoarce, Louis!

— Firește că nu.

— Nu vom reveni până când nu vom împărtăși cunoștințele civilizațiilor noastre, cunoștințele pe care le-am acumulat. Și până când nu vom face rost de o navă intactă.

SFÂRȘIT

GLOSAR

AEROSCUTER: Vehicul cu un singur loc utilizat pentru explorare în prima expediție pe Lumea Inelară.

ANTISPINWARD: Direcție opusă sensului de rotație al Lumii Inelare.

ARCADĂ: Lumea Inelară văzută de pe suprafața ei. Unii băștinași cred că lumea lor este o suprafață plată înconjurată de o arcadă parabolică îngustă.

OUTSIDER: Formă de viață inteligentă a cărei biochimie este bazată pe heliu lichid și efecte termoelectrice. Outsiderii călătoresc de la o stea la alta pe astronave cu viteze subluminice, comercializând informații.

BABORD: Partea stângă atunci când se privește în sensul rotației Lumii Inelare.

CENTRUL DE CONTROL: Vezi CENTRU DE REPARAȚII.

CENTRU DE REPARAȚIE: (Ipotetic) Centrul de întreținere și control al Lumii Inelare.

CZILTANG BRONE: Un dispozitiv al constructorilor de orașe, un fel de radiator care permite obiectelor solide, marfă, pasageri etc., să penetreze scrith-ul.

DISCURI DE PĂȘIT: Sistem de teleportare utilizat pe Flota Lumilor. (Alte rase cunoscute utilizează metode mai puțin sofisticate, de pildă cabine închise de transfer.)

FLOTA LUMILOR: Cele cinci planete ale Păpușarilor.

HIDROPROPULSORUL OUTSIDERILOR : Propulsoare superluminice, niciodată folosite de ei, dar utilizate din ce în ce mai mult pentru călătoriile interstelare de toate speciile din Spațiul Cunoscut.

NAVA CU HIPERPROPULSIE CUANTICĂ DE GRADUL DOI: Dezvoltat de Păpușarii Pierson, este infinit mai rapidă decât cea construită de Outsideri. Marele Șlem a fost astronava prototip, prima care vizitase centrul galactic.

MARELE ȘLEM: NAVA CU HIPERPROPULSIE CUANTICĂ DE GRADUL DOI.

OCHIUL FURTUNII: Forma curenților de aer, a vânturilor care se formează în jurul găurii făcute de un meteorit în fundamentul Lumii Inelare.

SCRITH: Material extrem de dens a cărei rezistență de rupere este de ordinul forțelor nucleare. Din el este alcătuită structura de rezistență a Lumii Inelare și formează baza tuturor formelor de relief ale acesteia. Zidurile de Margine sunt și ele construite din scrith.

SPAȚIU UMAN: Mulțimea sistemelor solare locuite de oameni.

SPAȚIU CUNOSCUT: Regiune galactică cunoscută omenirii prin explorarea făcută atât de oameni cât și de alte specii.

SPINWARD: Sensul rotației Lumii Inelare.

STAZĂ: O condiție în care timpul se scurge foarte încet. Raportul poate fi enorm: o jumătate de miliard de ani timp real pentru câteva secunde în stază. Un obiect în stază este cvasi-invulnerabil.

TANJ: Acronim slang (nu există dreptate pe lumea asta) folosit ca înjurătură.

TASP: Un dispozitiv miniatural de stimulare de la distanță a centrului plăcerii din creierul uman.

TERRAFORMARE: Modificarea unei planete pentru a o face asemănătoare Pământului.

TRIBORD: Partea dreaptă atunci când se privește în sensul rotației Lumii Inelare.

TRUSTER: Propulsor fără reacție care a înlocuit motoarele de fuziune pe toate astronavele cu excepția crucișătoarelor de război.

PARAMETRII LUMII INELARE

Masă = 2x10exp30 grame

Rază = 152.000.000 kilometri

Circumferință = 955.200.000 kilometri

Lățime = 1.595.200 kilometri

Suprafața = 15,54x10exp14 kilometri pătrați sau aproximativ 3.000.000 de suprafețe terestre

Gravitația la sol = 9,455 m/s^2 = 0,992g

Zidurile de Margine se ridică la 1.600 kilometri spre interiorul Lumii Inelare

Steaua centrală: tip G3, foarte aproape de tipul G2, puțin mai mică și mai rece decât Soarele.

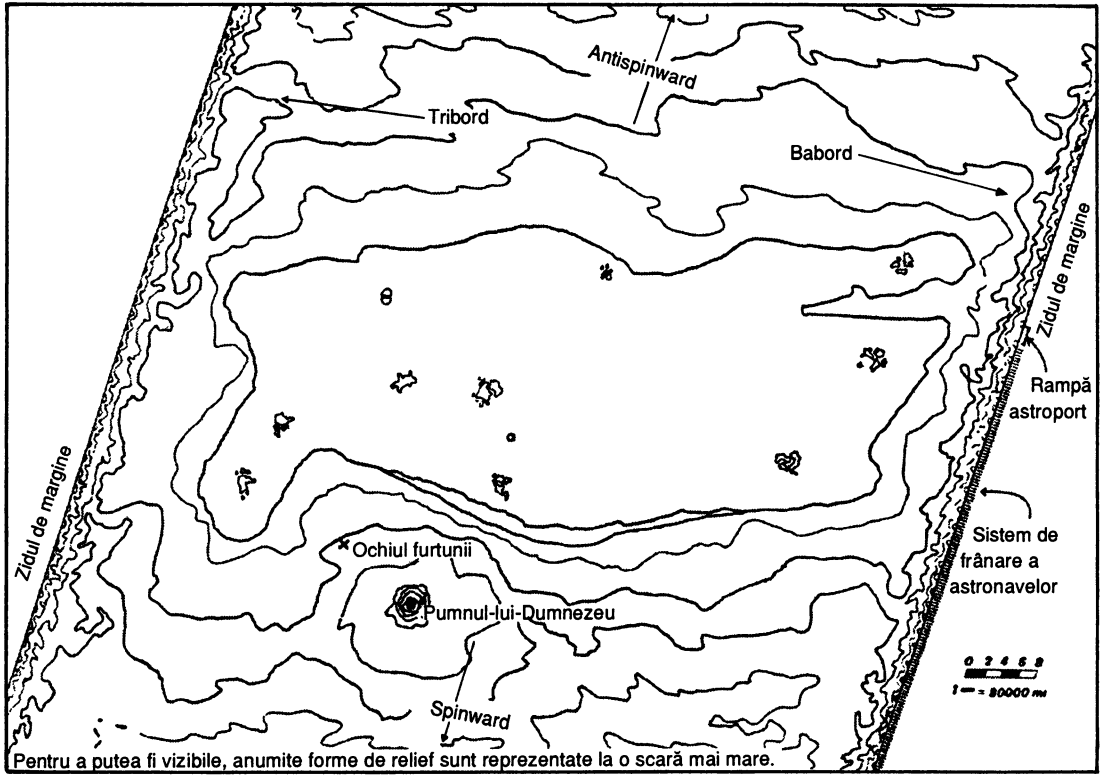

Pentru a putea fi vizibile, anumite forme de relief sunt reprezentate la o scară mai mare.

ȘTIINȚA IMAGINARĂ ȘI ARTEFACTELE EXTRATERESTRE

Multe dintre miraculoasele tehnologii și forme de viață imaginate în literatura și filmul de science fiction își au rădăcinile puternic ancorate în cunoștințele științifice contemporane. Dar, pentru majoritatea creatorilor din acest domeniu, legile naturii – așa cum le cunoaștem astăzi – par a genera un sentiment de claustrofobie pentru că-i împiedică să construiască cele mai dramatice și interesante scenarii permise de gen. Dacă, de pildă, nu am putea călători cu o viteză mai mare decât viteza luminii, colonizarea Galaxiei sau întemeierea unor imperii la scară galactică ne-ar rămâne pe veci interzise; tot așa, în lipsa unei mașini a timpului, cum am mai putea vizita atât de firesc trecutul și viitorul?

Iată de ce, începând cu părinții genului, scriitorii au inventat treptat o altă știință, una paralelă cu cea oficială și adevărată, care le oferea libertatea visului neîngrădit. Utilizând principiile acestei științe, numită adesea imaginară, pentru a fi delimitată de cea reală, ei pot ajunge oriunde în timp și spațiu, chiar și în lumi paralele cu a noastră, unde istoria a urmat un alt curs.

Astăzi, analizând majoritatea operelor semnificative pentru istoria genului, se pot decela cel puțin patru domenii ale științei imaginare, fundamentale pentru science fiction: vitezele superluminice, antigravitația, călătoria în timp și universurile alternante.

Faptul că un roman sau un film de science fiction se bazează pe unul sau mai multe concepte de știință imaginară nu înseamnă că, în ansamblu, întreaga poveste este un nonsens. De multe ori, utilizarea lor este absolut necesară, întrucât ele îi permit autorului să pună mai bine în evidență adevăratele componente științifice ale speculațiilor sale.

Faimosul roman *Mașina timpului* de H.G. Wells este, poate, cel mai potrivit exemplu în acest sens. Aici, știința imaginară este reprezentată de însăși mașina de călătorit în timp. Așa cum știm, în urmă cu un secol, pe vremea când Wells publica acest roman – și, în bună măsură, acest lucru a rămas valabil chiar și în zilele noastre – o astfel de mașină a timpului era o imposibilitate fizică. Fără ea, însă, Wells n-ar fi putut specula asupra viitorului evoluției speciei umane – subiectul real al romanului – decât poate prin intermediul unui eseu abstract și neatractiv. Numai conceptul acesta al științei imaginare îi oferă romanului concretețea și credibilitatea care ne impresionează ori de câte ori îl citim. Se pot cita astfel de exemple cu sutele sau chiar cu miile, de la motoarele antigravitaționale ale lui James Blish, din *Orașe în zbor*, până la binecunoscutele teleportări și viteze Warp din *Star Trek*.

Există, însă, și anumite situații când știința terestră, fie ea și ficțională, se dovedește insuficientă pentru a evoca acel „sense of wonder" atât de specific literaturii de science fiction. Din acest motiv a apărut și a căpătat tot mai multă consistență tema artefactelor extraterestre, o temă ce se bucură de un nedezmințit interes printre cei ce îndrăgesc hard SF-ul. În principiu, este vorba de descoperirea, de regulă de către oameni, a unor vaste și enigmatice obiecte artificiale în spațiu sau pe alte planete. Aceste artefacte au fost construite, se spune, de niște rase misterioase (acum dispărute) de extratereștri superinteligenți, a căror motivație, știință și tehnologie sunt dincolo de puterea de înțelegere a oamenilor.

Construcțiile enorme din *Lumea Inelară* de Larry Niven sau din *Orbitsville* de Bob Shaw sunt reprezentative: biosfere artificiale orbitând în jurul unor sori îndepărtați, având suprafețe de milioane de ori mai mari decât cea a Pământului. În aceeași categorie intră și uriașa astronavă Rama din *Întâlnire cu Rama* de Arthur C. Clarke, un artefact tehnologic cu mult peste posibilitățile noastre de a construi. Artefactul imaginat de Greg Bear în *Eon* și în *Eternitate* este un fel de habitat spațial mai mare în interior decât în exterior.

Exemplele ar putea continua. În romanul său *Summertide*, Charles Sheffield apreciază la 1200 numărul unor astfel de artefacte gigant ce ar fi răspândite de-a lungul brațului spiral al galaxiei noastre. Iar unul dintre ele ar putea fi chiar cel pe care l-a imaginat Larry Niven în volumul de față.

Așadar, ***Lumea Inelară*** poate fi considerată una dintre adevăratele minuni ale galaxiei noastre, pentru că, de departe, este cel mai mare obiect artificial pe care l-a văzut vreodată ochiul omenesc.

În imaginarea acestei lumi colosale, Larry Niven recunoaște că s-a inspirat din conceptul „sferelor Dyson", formulat de binecunoscutul fizician american pe la începutul anilor '60. Freeman Dyson a pornit de la o întrebare simplă, dar foarte subtilă: Oare cum și-ar modifica lumea (astfel încât asemenea schimbări să poată fi detectate de pe Pământ) o civilizație avansată, trăind într-un sistem solar asemănător sistemului nostru și confruntată cu aceleași probleme ca și noi. Dyson a presupus că, datorită necesității de a folosi orice fărâmă din energia soarelui propriu, ipotetica civilizație ar trebui să-și rearanjeze substanța întregului sistem planetar, construind orașe spațiale artificiale, orbitând la aceeași depărtare de astrul central și într-un număr atât de mare încât ar putea crea o adevărată cochilie sferică în jurul lui. O biosferă artificială atât de densă și uniform repartizată ar putea utiliza întreaga energie radiantă a astrului. Lumina albă ar fi astfel complet blocată de uriașa cochilie, care, la rândul ei, își va elimina în infraroșu surplusul energetic. Dyson sugera, de altfel, studierea atentă a cerului, în vederea depistării stele-

lor infraroșii, ce ar putea „depune mărturie" despre existența unor sisteme solare terraformate de civilizații tehnologice extrem de avansate.

Aplicând conceptul sferelor Dyson la propriul nostru sistem solar, s-ar obține, așadar, o gigantică sferă cu diametrul de 300 de milioane de kilometri (diametrul orbitei terestre), având Soarele în centrul său. Gigantica sferă s-ar putea obține prin prelucrarea întregului material planetar existent în sistemul nostru solar. Suprafața interioară a sferei – echivalentă cu un miliard de suprafețe terestre – amenajată în consecință, ar permite existența a trilioane și trilioane de oameni, într-o amiază permanentă.

Paradoxal, soluția găsită de Larry Niven (restructurarea materiei planetare prin construirea unui inel uriaș de 300 de milioane de kilometri în diametru și 1,6 milioane kilometri lățime) este cu mult mai practică și mai fezabilă; acest lucru a fost recunoscut de însuși părintele conceptului, Freeman Dyson. Nu este cert dacă această performanță se datorează faptului că, pe lângă doctoratul obținut în matematici, Niven a studiat și la celebrele California Institute of Technology și UCLA. Cert este însă faptul că interesul stârnit de Lumea Inelară atât în rândul cititorilor, cât și al oamenilor de știință, l-a determinat pe scriitor să reia subiectul, realizând un al doilea roman, *The Ringworld Engineers*, apărut în 1980, și chiar un al treilea, *The Ringworld Throne*, apărut în urmă cu câteva luni.

În ultima vreme, imaginația creatorilor de artefacte extraterestre a mers mult mai departe. Astăzi se vorbește, de pildă, despre gigantice Megasfere ce ar înconjura nu o stea, ci inima unei întregi galaxii. Iar în interiorul unei asemenea Megasfere, ar exista nenumărate sfere Dyson și Lumi Inelare, legate între ele prin tuneluri spațio-temporale.

Vor trece, desigur, secole sau chiar milenii până când aceste artefacte extraterestre imaginare vor fi descoperite (dacă acest lucru se va întâmpla vreodată!). Ne vom afla atunci și noi, poate, în situația lui Homo Erectus privind Luna pe cerul nopții preistorice, în timp ce se lupta cu un gând pe jumătate formulat: cum să apuce piatra aceea luminoasă! La peste un milion de ani de la acea noapte, urmașii lui pășeau, însă, pe Lună.

Mihai Bădescu

Larry Niven a obținut următoarele premii:

Hugo 1967 la categoria povestire pentru *Neutron Star*

Hugo 1971 și Nebula 1970 la categoria roman pentru *Ringworld (Lumea inelară)*

Hugo 1972 la categoria povestire pentru *Inconstant Moon*

Hugo 1975 la categoria povestire pentru *The Hole Man*

Hugo 1976 la categoria nuveletă pentru *The Borderland of Sol*

CUPRINS

Capitolul 1 Louis Wu 5
Capitolul 2 Un echipaj pestriț 18
Capitolul 3 Teela Brown 32
Capitolul 4 Interlocutorul Animalelor 47
Capitolul 5 Rozeta 58
Capitolul 6 Panglica din pomul de Crăciun 72
Capitolul 7 Discurile de pășit 83
Capitolul 8 Lumea Inelară 94
Capitolul 9 Pătratele de umbră 109
Capitolul 10 Pardoseala Inelului 124
Capitolul 11 Arcada cerurilor 138
Capitolul 12 Pumnul-lui-Dumnezeu 148
Capitolul 13 Momeala stelară 162
Capitolul 14 Interludiu cu Floarea Soarelui 174
Capitolul 15 Castelul visurilor 187
Capitolul 16 Sala hărților 198
Capitolul 17 Ochiul furtunii 212
Capitolul 18 Teela Brown și pericolele 224
Capitolul 19 În capcană 237
Capitolul 20 Carne 250
Capitolul 21 Fata de dincolo de culme 259
Capitolul 22 Căutătorul 273
Capitolul 23 Gambitul zeilor 287
Capitolul 24 Pumnul-lui-Dumnezeu 301
Glosar 313
Postfață: Știința imaginară și artefactele extraterestre 316

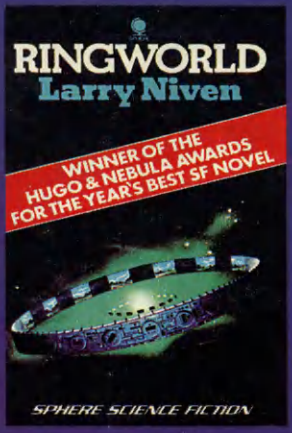

Larry Niven, născut în anul 1938, maestru al genului hard SF, este considerat cel mai important continuator al lui Asimov și Clarke. Cu LUMEA INELARĂ, el intră în cercul de elită al autorilor care au obținut cu un singur roman ambele trofee majore ale science fiction-ului, premiile Hugo (1971) și Nebula (1970).

Este la 248 de ani lumină de Pământ...
Are un milion și jumătate de kilometri lățime și un miliard de kilometri lungime...
O lume a miracolelor și primejdiilor, deopotrivă...
Dar mai ales o poveste extraordinară!

LUMEA INELARĂ este cea mai bună carte a noului val ce se întoarce la clasicul hard SF. Imaginația lui Niven este tridimensională și detaliată, iar stilul, lucid și atrăgător.
Frederik Pohl

Total credibilă... ești impresionat mai ales de Universul lui Larry Niven și de felul în care pune în valoare spațiile imense, matematica amețitoare și uriașele unități de măsură pentru timp și spațiu.
THE OBSERVER

ISBN 973-601-735-4
9 789736 017353

Editura Teora
Lei 18000